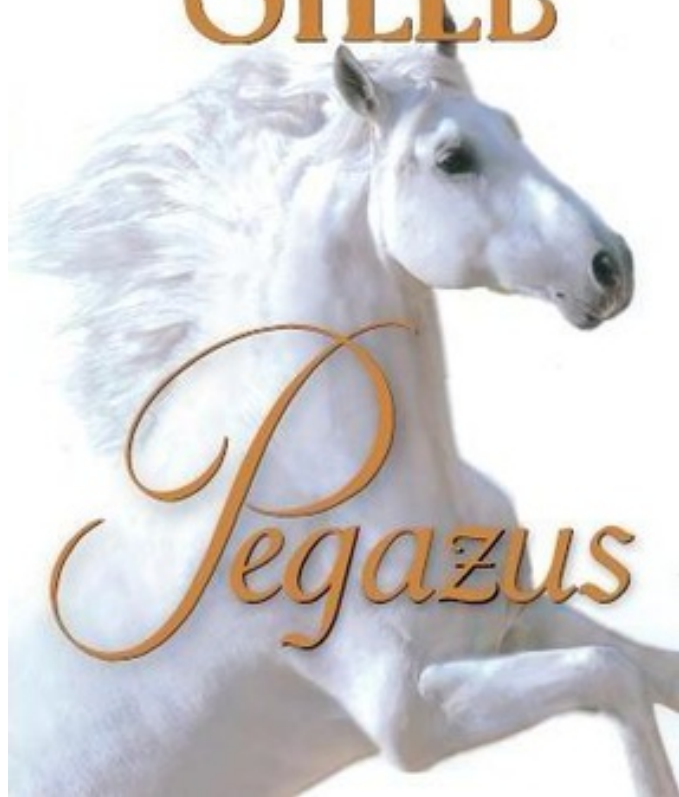

DANIELLE
STEEL

Danielle Steel

Pegazus

*Szeretett gyermekeimnek,
Batie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek, Samnek,
Victoriának, Vanessának, Maxxnak és Zarának
történelemről, varázslatról,
a túlélésről és az újrakezdésről,
Pegazusról, aki mindnyájunk életében ott van,
és átsegít a nehézségeken,
csak legyen bátorságunk követni,
és szívvel-lélekkel elfogadni őt.*

Nagyon szeretlek benneteket,

Anyu / d. s.

Első fejezet

Már beesteledett, amikor a lovászfíúk meghallották a lovak közeledését. A paták mennydörgésszerű morajlása – akár valami távoli dobpergés – jóval azelőtt felhangzott, hogy az avatatlan fülek egyáltalán felismerhették volna a zaj forrását. A lovasok hazafelé tartottak a vadászatról, és néhány perc múlva már a kiáltásokat, a nevetést és a gazdáikat hazaszállító lovak prüszkölését is ki lehetett venni. Amint a csapat beért az Altenberg-kastély udvarára, és az istállók felé közeledett, nyilvánvalóvá vált, hogy a vadászat sikerrel járt, és mindenki jókedvű. A menet elején haladó vadász rögtön elújságolta, hogy a terveknek megfelelően a kopók rókát fogtak, a lovak pedig izgatottan ficáinkoltak a mozgalmas nap után. Ló és lovas egyaránt élvezte a csipős októberi hideget. A férfiak skarlátvörös kabátjukban, fehér lovaglónadrágjukban és fekete, magas szárú csizmájukban úgy néztek ki, mintha egy festményről léptek volna elő. Leugrottak a lovuk hátáról, és átadták a kantárszíjat a lovászfíúknak, akik a hölgyeket is lesegítették. A nők közül többen féloldalasan ülték meg a lovat, ami ugyan rendkívül elegánsan hatott, de így végigcsinálni egy vadászatot nem volt kis teljesítmény. A csapat tagjai együtt jártak vadászni, mióta csak ismerték egymást, és amióta elég idősek lettek a vadászathoz. Mindannyian a lovak megszállottjai voltak, és imádtak lovagolni.

Alex von Hemmerle a vidék egyik legkiválóbb lovasának hírében állt, és egészen fiatal kora óta különleges lovak tenyésztésével foglalkozott. Életében mindent alárendelt a tradícióknak, csakúgy, mint a társai. Váratlan fordulatoknak, új arcoknak nem volt helyük a köreikben. Ugyanazok a családok lakták a vidéket évszázadok óta, egymáshoz jártak látogatóba, őrizték az ősi hagyományokat és ragaszkodtak nagy múltú szertartásaikhoz, egymás közt házasodtak, ily módon gyarapítva birtokaikat és földjeiket. Alex az Altenberg-kastélyban nőtt fel, akárcsak felmenői nemzedékről nemzedékre, a tizenharmadik század óta szakadatlanul. Őseihez hasonlóan ő is bált

rendezett minden év karácsonyán. Ez volt a megye legpompásabb eseménye, amit mindig hatalmas várakozás előzött meg. Alex lánya, Marianne tavaly vette át a bál háziasszonyának szerepét, miután betöltötte tizenhatodik életévét.

Az immár tizenhét éves Marianne finoman megrajzolt vonásaival édesanyja lélegzetelállító, éteri szépségét örökölte. Termete édesapjához hasonlóan sudár volt, bőre porcelánfehér, szinte áttetsző, haja hirtelenszőke, már-már fehér, mint az anyjáié, míg káprázatos kék szeme megint csak az apjáiét idézte. Marianne szépsége legendás volt a környéken, és ugyanolyan kitűnően lovagolt, mint az apja, aki már akkor lóhátra ültette a lányát, amikor az még járni sem tudott. Marianne azóta is minden vadászatra elkísérte az apját; dühöngött is eleget, amiért ezúttal nem mehetett vele. De hiába, csúnyán megfázott, és láza is volt, ezért Alex ragaszkodott hozzá, hogy otthon maradjon. Pedig Marianne légies szépsége dacára nagyon is szívós lány volt, nem úgy, mint az édesanyja, aki épp oly törekeny volt, mint amilyennek látszott. Marianne születése másnapján vitte el egy súlyos fertőzés és a vérvesztés. Azokban az időkben nem ment ritkaságszámba, hogy a nők belehaltak a szülésbe, de Alexet valósággal letaglózta a felesége elvesztése, helyét azóta sem tölthette be az életében másik nő. Habár Alex a vidéket járva néha eltöltött egy-egy pásztorórát hölgyek társaságában, a lánya volt az egyetlen nőnemű lény, akit igazán szeretett. Annaliese halála után meg sem fordult a fejében, hogy újránősüljön, és tudta, hogy soha nem is lesz rá képes. Annaliese távoli unokatestvére és gyermekkori szerelme volt, noha a férfi jó pár évvel idősebb volt nála. Soha nem gondolta volna, hogy harmincéves korára megözyegyül, de a felesége elvesztése óta eltelt tizenhét évben lánya és barátai társaságán túl soha nem vágyott másra. Azokat a nőket, akikkel olykor titokban találkozgatott, mindig előre figyelmeztette, hogy ne számítsanak tartós kapcsolatra.

Alex az ideje nagy részét a birtok igazgatásának szentelte, és a lipicai lovak tenyésztése, amelyekre oly büszke volt, csaknem olyan fontos szerepet töltött be az életében, mint a tulajdon lánya. Szerencsére Marianne teljes mértékben osztotta apja lovak iránti rajongását. Imádta a kiscsikókat, és elragadtatással figyelte, ahogyan apja idomítja őket. Alex hófehér lipicai lovai párjukat ritkították: az ő keze

alól kerültek ki a fajta legnemesebb vérvonalú, legtanulékonyabb példányai. Szigorú szempontok szerint válogatta ki a tenyészméneket és a kancákat, és lányának is megtanította a lótenyésztés minden csínját-bínját.

Marianne nemegyszer járt már apjával a bécsi Spanyol Lovasiskolában. A hófehér paripák mérnöki pontossággal végrehajtott mutatványai leginkább a balettra emlékeztették a lányt, akit lenyűgözött az állatok elképesztően kifinomult mozgása. Lélegzetvisszafojtva nézte, amint a lovak hátsó lábukon ágaskodva bemutatnak egy „capriolat” vagy egy „coubette”-et, vagy ahogyan „croupade” közben mind a négy lábukat a hasuk alá kapva feldobják magukat a levegőbe. Apát és lányát minden egyes alkalommal magával ragadta a látvány. Ezeket a gyakorlatokat Alex a saját lovainak is betanította. Marianne arról ábrándozott, hogy egyszer majd ő is az iskola lovasa lesz, és meg is lett volna hozzá minden adottsága, de a Spanyol Lovasiskolába nőket egyáltalán nem vettek fel, és Alex is elképzelhetetlennek tartotta, hogy kivételt tegyenek vele. Így aztán Marianne kénytelen volt beérni azzal, hogy kívülről szemlélje a lovak bécsi vagy otthoni bemutatóit, és segédkezzen az állatok idomításában, mielőtt Bécsbe vitték volna őket. Apja néha azt is megengedte neki, hogy meglovagolja őket, de erre csak nagy ritkán került sor. Alex arab telivéreket is tartott és tenyésztett, és Mariann közülük azt vihette magával, amelyiket csak akarta. Ösztönös érzéke volt a lovagláshoz, Németország legkiválóbb lovai között nőtt fel, és Alex mindenre megtanította. Apának és lányának egyaránt a vérében volt a lovaglás.

– Jó kis vadászat volt – összegezte Alex. Áradt belőle a derű és a nyugalom, amint jó barátjával, Nicolas von Bingennel utat törtek maguknak a többi lovas között, akik élénk társalgásba merülve tolongtak az udvaron. A hosszúra nyúlt kiruccanás után sem volt nekik különösebben sietős, pedig időközben beesteledett, és dermesztően lehűlt a levegő. A vadászat sem volt éppen sétagalopp, de semmi sem szegte a kedvüket, hiszen mindannyian kiváló lovakkal rendelkeztek, még ha házigazdájuk állataival nem is vetekedhettek. Alex egy vadonatúj arab telivér csődört adott kölcsön erre az alkalomra Nicolasnak, aki tökéletesen elégedett volt az állattal.

– Esetleg meg is venném tőled – mondta Nicolas. Alex nevetett.

– Nem eladó. Ráadásul már odaígértem Marianne-nak, csak előtte még szeretném beidomítani. Volna még mit faragni rajta.

– Nekem így is megteszi – mosolygott Nicolas gyerekkori jó barátjára. – Meg aztán túl nagy falat volna ez Marianne-nak. – Nicolas kifejezetten a szilaj, temperamentumos lovakat kedvelte, amelyeket kihívás irányítani.

– A helyedben ezt előtte nem ismételném meg! – intette barátját Alex mosolyogva. Marianne bizonyára kikérte volna magának a sértést, és Alex abban sem volt biztos, hogy cimborájának igaza van. Marianne jobb lovas volt Nicknél, bár Alex nem vette volna a bátorságot, hogy ezt a férfinak is a szemébe mondja. Nick időnként túlságosan hevesen bánt a lovakkal, míg Marianne sokkal finomabb, biztosabb kézzel nyúlt hozzájuk. Végtére is a lány Alex tanítványa volt, és az eredmény önmagáért beszélt.

– Jut eszembe, mi van Marianne-nal? Nem emlékszem rá, hogy valaha is kihagyott volna egy vadászatot – jegyezte meg Nick, akit meglepett a lány távolmaradása. Marianne jelenléte már hozzátartozott ezekhez a vadászatokhoz, apja barátai mindig szívesen látták.

– Beteg. De majdhogynem oda kellett kötöznöm az ágyhoz, hogy itthon maradjon. Igazad van, ha rajta múlik, sohasem mulaszt el egyetlen vadászatot sem – felelte Alex aggodalmasan.

– Remélem, semmi komoly. – Nick tekintete nyomban gondterheltté vált.

– Csúnyán megfázott, és lázas. Tegnap este az orvos is átjött. Félttem, nehogy rámenjen a tüdejére. Az orvos rendelte el az ágynyugalmat. Az én szavam mit sem ért volna. Nem mintha az orvosé sokkal többet nyomna a latban, de azt hiszem, Marianne rosszabbul van annál, mint amennyit hajlandó elismerni. Még aludt, amikor eljöttem ma reggel, ami egyáltalán nem jellemző rá.

– Nem kellene ma is áthívni az orvost? – Az influenzával kapcsolatban Nicknek is megvoltak a keserű tapasztalatai: a feleségét és a négyéves kislányát is ez a kór ragadta el öt évvel korábban, amikor egy különösen kemény télen járvány tombolt a megyében. Nicket lesújtotta a veszteség. Alexhez hasonlóan ő is megözvegyült, de ő két fiúgyerekekkel maradt magára, Lucasszal és Tobiasszal. Tobias tízéves

volt, amikor az anyja és a kishúga meghalt, így jól emlékezett mindkettőjükre, Lucas viszont még csak most lett hatéves, szinte csecsemő volt a tragédia idején. Tobias csendes, szelíd fiatalemberré cseperedett, aki valósággal bálványozta a nála két évvel idősebb Marianne-t. Lucas viszont eleven, vásott kis kölyök volt, aki mindig valamilyen csínytevésen törte a fejét, és minden helyzetben elemében volt, de különösen lóháton. Tobias visszafogottságával sokkal inkább az anyjukra ütött, míg Lucas apjuk tüzes, energikus természetét örökölte. Fiatalkorában Nick is gyakran bonyolódott mindenféle kalamajkába. A környéken élők a mai napig pusmogtak szerelmi ügyeiről, amelyekben olykor férjes asszonyok is szerepeltek, vagy azokról a nyaktörő vágtaírókról, amelyekkel egy-egy fogadás kedvéért kockáztatta az életét. Rendkívül gyakorlott lovas volt, jóllehet Alex tudásával nemigen kelhetett volna versenyre. A lóidomításhoz soha nem volt elég türelme, bár ő is csodálta Alex lipicai lovait, és azt, hogy barátja mi mindent képes kihozni belőlük. A bonyolult figurákat, amelyeknek e gyönyörű paripák a hírnevüket köszönhatték, Alex már azelőtt elkezdte nekik betanítani, mielőtt elvitték volna őket a Spanyol Lovasiskolába.

– Van egy perced? – kérdezte Alex, amikor elhaladtak az istállók mellett. A többiek kezdtek elszállingózni, és hangosan búcsúzkodtak, mielőtt beszálltak a kocsikba.

– Nem sietek – felelte Nick könnyed mosollyal, miközben a pajta felé lépkedtek. Alex négy évvel volt nála idősebb, de már gyerekként is jó barátok voltak, és sráckorukban egy bentlakásos iskolában tanultak Angliában. Alex jobban tanult, Nick pedig többet bulizott, és ez a mai napig sem változott. Nicolas von Bingen mindig is nagy kanállal habzsolta az életet. Jó cimbora volt, jó apa és jó ember, de Alex szerint néha túlságosan felelőtlenül és könnyelműen viselkedett. Heves alaptermészete felesége halála után sem sokat változott, ráadásul neki még a birtok igazgatásával sem kellett vesződnie. Apja még élt, és az irányítás az ő kezében volt, így aztán Nicknek rengeteg ideje maradt a szórakozásra. Alexet ellenben huszoneves kora óta lekötötték a birtokkal kapcsolatos teendők, azóta, hogy az apja meghalt. Nick sok szempontból olyan volt még, mint egy nagy kamasz, míg Alex immár húsz éve felelős férfiemberként élte az életét. De

remekül kiegészítették egymást, és nem is annyira barátként, mint inkább testvérként tekintettek egymásra.

Nick követte Alexet a pajtába, aki egy makulátlanul tiszta rekeszhez vezette őt. Az egyik legkiválóbb lipicai kanca nevelte itt néhány napos csikóját. A szénfekete kiscsikó bizonytalan lábakon álldogált az anyja mellett, aki hatalmas, sötét szemével a jövevényeket méregette. Nick jól tudta, hogy a lipicaiak barna vagy fekete szőrszínnel születnek, így egyáltalán nem lepte meg a hófehér kanca mellett tébláboló fekete kis jószág látványa. Azzal is tisztában volt, hogy a ló szőre öt-hat éves korában fehéredik ki teljesen, és hogy az idomítás tízéves koráig tart majd. A csikó első négy életévét Alexnál tölti, aztán Bécsben további hat év kiképzés vár rá. A legkiválóbb lipicaiak idomítása hosszú, gondos, szorgalmas és odaadó munka eredménye.

– Micsoda gyönyörűség, ugye? – kérdezte Alex büszkén. – Az egyik legszebb példány, amit életemben láttam. Pluto Petra az apja. – Nick tudta, hogy Alex legjobb tenyészménjéről van szó, amelyet fedeztetésre használt. – És ez a kis kanca is remekül helytállt. Alig várom, hogy elkezdhessem az idomítást. – Olyan büszkeséggel beszélt az újszülött csikóról, mint egy igazi édesapa. Nick elmosolyodott.

– Csodákat művelsz – mondta átéléssel, miközben kísértáltak a pajtából. Alex egyébként meghívta volna Nicket vacsorára, de ma inkább Marianne-nal akart enni a szobájában.

– Kilovagolsz velem holnap az északi határhoz? – kérdezte Alex. – Erdőirtáson gondolkozom, de előtte jó volna szemügyre venni a terepet. Korán szeretnék indulni, hogy délre visszaérjünk. Utána együtt ebédelhetnénk.

– Nagyon jó volna... – Nick hangjában sajnálkozás érződött. Megálltak a Duesenbergnél, amely egy fa alatt parkolt. Nick amúgy jobban szerette a Bugattiját, de úgy gondolta, Alex vadásztársaságában jobban meg kell adnia a módját. – Sajnos nem lehet. Az apámmal találkozom. Valamit meg akar velem beszélni. Halvány elképzelésem sincs, miről lehet szó. Már hetek óta nem műveltem semmi felhőborítót. – Ezen jóízűt nevettek. Nick ugyan közel állt az apjához, de a szóbeszéd mindenhová eljutott, és az öreg gyakran korholta a fiát holmi nőügyek, az eszement vággtázások vagy éppen gyorshaj-

tás miatt. Ráadásul Paul von Bingen mindenáron be akarta őt vonni a birtok igazgatásába. Nick sejtette, hogy apja most is ezzel hozakodik majd elő, a dolog ugyanis állandóan napirenden volt. – Szerintem azt akarja, hogy átvegyem a gazdaságok igazgatását, ami elég rémes egy melónak tűnik.

– Előbb-utóbb úgyis eljön az ideje. Miért ne vágnál bele most? – Alex megjegyzése ésszerűen hangzott.

A birtokokon még mindig dolgoztak olyan földművesek, akik szerződéses viszonyban álltak a tulajdonossal, s fillérekért bérelték tőle a földeket. Az évszázados hagyományoknak megfelelően ez volt a dolgok szükségszerű rendje. Ez a rend egyre nehezebben illeszkedett a modern világba, de itt vidéken, távol a városok zajától, a nyugalom még zavartalan volt. Németországban már jó ideje nehéz idők jártak: a világháború óta zűrzavar és gazdasági visszaesés sújtotta, amelyet most a gazdasági világválság csak tovább mélyített. Hitler alatt valamicskét javult a helyzet, de a bajok még korántsem hárultak el. A Führer azon igyekezett, hogy visszaadja a németek önbecsülését, de hagymázás beszédei és a felkorbácsolt hangulatú tömegtüntetések egyáltalán nem voltak Alex és Nick ínyére. Alex egyszerűen bajkeverőnek tartotta, az általa hirdetett eszmék legtöbbször kifejezetten irtóztak, és úgy érezte, Hitler törekvései riasztó módon nyilvánultak meg Ausztria márciusi anektálásában. Ám a kancellár összes mesterkedése mégis olyan távolinak tűnt innen a békés bajor vidékről nézve. Idáig nem értek el az események, itt soha semmi nem változott. Alex és Nick családjá évszázadok óta itt élt, és ennek még legalább kétszáz évig így is kell maradnia. Mintha csak egy burok védéné őket a külvilágtól. Mindkét férfi megnyugvással gondolt arra, hogy a gyerekeik, de még az ükunokáik is ezen a földön élnek majd.

Mindketten arra születtek, hogy nemesekként éljenek, nemigen értettek máshoz. Roppant vagyonuk áldásait élvezték, de ez soha nem volt köztük beszédtema, nem is töprengtek rajta sokat. Földbérlok, szolgahadak és hatalmas birtokok felett rendelkeztek, amelyeket egy nap majd utódaiknak hagynak örökül, a nagyvilág viszontagságaitól érintetlenül.

– Nem értem, miért pont most kellene átvennem a majorok irányítását – ellenkezett Nick, miközben nyurga lábait behúzta a

Duesenbergbe, és a barátjára pillantott. – Az apámban van még jó harminc év, és egyébként is sokkal jobban ért a dologhoz, mint én valaha is fogok – tette hozzá ferde mosollyal. – Minek baltázzam el? Sokkal szívesebben csinálnék valami mást. Például mennék veled holnap reggel. De az apám ki lesz borulva, ha legalább nem teszek úgy, mintha meghallgatnám. – Nick már kívülről fújta az apja monológját, szóról szóra.

– Szemtelen vagy – dorgálta Alex, de persze ő is tudta, hogy Nick valójában sokkal lelkiismeretesebb, mint amilyennek mutatta magát. Csodálatos apa volt, és a földbélők sorsán is könnyített, amikor saját vagyonának egy részét a lakhatási körülményeik javítására fordította. Törődött velük, mint emberekkel, de a földjeikkel és a majorságokkal nem akart bajlódni. Ezt a feladatot elmondhatatlanul unalmasnak találta, az apja meg egyébként is élvezte az efféle munkát. Nicket sokkal jobban érdekelt a kevésbé szerencsés emberek boldogulása és a fiúk nevelése, akiknek legalább annyi időt szentelt, mint Alex Marianne-ra. Mindketten odaadó, családközpontú apák voltak, és életüket teljesen átítatták meghitt világuk ősi hagyományai.

– Ne haragudj, amiért holnap nem tarthatok veled – sajnálkozott Nick, és beindította az autót. – Ebéd után átjövök, és megnézem, hogyan idomítod azt a csődört. – Nick hónapok óta figyelemmel kísérte, miként trenírozza Alex a fiatal lipicait. Alex hozzáértése, mint mindig, most is ámulattal töltötte el.

– Még rengeteg munkám lesz veled. Januárra ígértem a lovasiskolának. A kora már megfelelő, de még nem áll készen. – A négyéves mén tele volt életerővel, és Nick nem tudott betelni azzal, ahogy Alex egzecírozgatja. A lipicai már a pusztá látványával is mindenkit levett a lábáról, kivéve Alexet, aki állandóan a tökéletességre törekedett, és ritkán volt maradéktalanul elégedett az eredménnyel. – Gyere, amikor csak akarsz – invitálta Alex. Pár pillanat múlva Nick vidám integetés kíséretében el is hajtott néhány kilométernyire fekvő birtoka felé. Alex visszaintegetett, és bement a kastélyba, hogy megnézze, hogy van a lánya.

Marianne az ágyában feküdt, és egy könyvet lapozgatott unottan. Még mindig lázasnak tűnt, de jobban nézett ki, mint előző este. Alex gyengéden megérintette a homlokát, és megkönnyebbülve nyugtázta,

hogy már nem olyan forró, bár Marianne szeme még mindig fátyolos volt, az orra pedig vörös.

– Hogy érzed magad? – kérdezte Alex, miközben letelepedett az ágy szélére.

– Ostobán, amiért itt kell feküdnöm egész nap. Jó volt a vadászat? Sikerült elkapni a rókát? – A kérdéstől még a tekintete is felcsillant. Egész nap az járt a fejében, hogy őt kivéve boldog-boldogtalan vadászhat.

– Persze. Nélküled ugyan nem volt olyan jó, de örülök, hogy végül is itthon maradtál. Cudar hideg volt. Ha már most ilyen az idő, alighanem kemény tél elé nézünk.

– Remek. Szeretem, ha havazik. – Marianne nagyon örült az apjának. – Toby átjött meglátogatni. – Nick fiának már az említésétől is felderült kicsit. Toby állandóan átjárt hozzá, és leste minden gondolatát. Már évek óta odavolt a lányért, aki úgy bánt vele, mint a kisöccsével. Toby már alig várta, hogy rendesen udvarolhasson, és végre komolyan vegyék, Marianne azonban tudta, hogy ami őt illeti, arra bizony hiába vár. – Ne mondd el Nicknek, hogy Toby itt járt. Tudod, milyen, amikor valaki megbetegszik. – Azóta, hogy a feleségét és a kislányát elvitte az influenzajárvány, a betegségek rendkívüli módon aggasztották Nicket, a fiait pedig különösen féltette. – Sakkoztunk. Jól elvertem – hengegett vidáman Marianne, az apja pedig rámosolygott.

– Bánj vele kicsit kedvesebben. Te vagy a szeme fénye.

– Csak azért, mert nem is ismer más lányokat. – Marianne egyáltalán nem volt tudatában a saját szépségének, és fogalma sem volt róla, hogy milyen hatással van a férfiakra. Az utóbbi pár évben fiatal emberek sokasága kezdett sóhajtozni utána, de sokszor még az apáik is. Alex megkönnyebbülve vette tudomásul, hogy a dicsőség nem száll Marianne fejébe. A lányt sokkal jobban érdekelték a lovak, és sokkal szívesebben volt apja társaságában, mint más férfiakkal. Még mindig egyfajta gyermeki ártatlanság vette körül, ami mélyen meghatotta Alexet. Egyelőre a gondolatát sem bírta elviselni annak, hogy a lánya egy nap férjhez megy, és elköltözik. De még ha így is lesz, tudta, hogy nem megy majd messzire.

Marianne a helyi iskolába járt más nemesi családok gyerekeivel együtt. Továbbtanulni nem akart egy idegen helyen, különösen most, amikor a forrongó városokban mindennaposak voltak a zavargások. Alex saját apja annak idején ragaszkodott hozzá, hogy fia elvégezze az egyetemet Heidelbergben, hogy azután annál boldogabban térhessen vissza arra a vidékre, amelynél szebb nem létezett számára az egész világon. Alex örült, hogy a lánya ebben tökéletesen egyetértett vele. Néha ugyan gyötörte a lelkiismeret-furdalás, amiért nem tud számára fényesebb életet biztosítani, de az országban uralkodó zűrzavart figyelembe véve itt biztosabb helyen volt. Szerette maga mellett, biztonságban tudni a lányát.

– Vacsorázhatok veled odalent, papa? – kérdezte Marianne, készen arra, hogy rögvést kipattanjon az ágyból. Az arca azonban még nagyon sápadt volt, és Alex szigorú arckifejezéssel megrázta a fejét.

– Nem, még nem vagy elég jól. Lent amúgy is nagy a huzat. Felhozattam a tálakat, Marta pillanatokon belül itt lesz velük. Azt szeretném, ha minél hamarabb rendbe jönnél, és végre megnézhesd az új kicsikót a pajtában. Igazi szépség, még az apján is túltesz. A vadászat után Nicknek is megmutattam. Holnap Plutóval gyakorolunk, ha akarod, lejöhetsz, és megnézheted. Nagyon jól halad. – Alex részletesen beszámolt a legújabb fejleményekről, Marianne pedig mély sóhajjal visszasüppedt a párnái közé. Alex látta, hogy a lány még egyáltalán nincs olyan jól, mint ahogyan azt állította, de örült, hogy sikerült ágyba parancsolnia. Örültség lett volna, ha velük tart a vadászatra, de Marianne volt olyan makacs, hogy azért tegyen egy próbát.

Nemsokára Marta és egy inas meghozta a vacsorát. Alex megengette, hogy Marianne felkeljen, és takaróba bugyolálva leüljön a kandalló mellé, miközben a vadászatról mesélt neki. Mikor aztán a lány visszakecmergett az ágyba, fáradtnak tűnt, de Alex hűvösnek érezte az arcát, amikor megcsókolta.

– Jó éjt, kisangyalom – köszönt el mosolyogva. Marianne szelíd pillantással nézett rá.

– Én vagyok a legszerencsésebb lány a világon, amiért olyan apám van, mint te – mondta olyan gyengéden, hogy Alex majd elolvadt. Ő is hasonlóan érzett a lánya iránt. Marianne-nak ekkor eszébe jutott valami, amit elfelejtett mondani a vacsoránál. – Napközben

hallgattam a rádiót, valami tüntetés volt Berlinben. Hallani lehetett a katonák masírozását, és olyan harci dalokat énekeltek, mintha máris háború lenne. A Führer a beszédében feltétlen hűséget követelt maga iránt. Megijesztett... Gondolod, hogy háború lesz, papa? – Gyermekinek és ártatlannak tűnt, ahogyan feltette a kérdést. Hitler mindenkit meggyőzött róla, hogy Ausztria elfoglalásával sikerült elkerülni a háborút, és hogy ennyi „lebensraummal” azaz lélettérrel megelégszik.

– Nem, nem gondolom – nyugtatta meg Alex, annak ellenére, hogy Hitler két hónappal azelőtt már mozgósította a hadsereget. – Nem hinném, hogy csakugyan olyan veszélyes lenne a helyzet, mint amilyennek látszik. Minket itt amúgy sem érint semmi. Aludj jól, drágám... szép álmokat. Remélem, reggelre jobban leszel. De azt szeretném, ha pár napig még nem mennél iskolába. A pajtába azért lejöhetsz velem.

Marianne mosolyogva nézett az apja után, akinek a szavai máris megnyugtatták. Mikor a Führer beszédét hallgatta, jeges rémület fogta el: attól félt, hogy az egész világ megváltozik. Hitler maga mondta a rádióban. De Marianne biztos volt benne, hogy az apjának van igazsága. A kancellár nyilván csak azért mond ilyeneket, hogy felkorbácsolja az indulatokat, és éberen tartsa a tömegeket. Mindez egyáltalán nincs hatással az ő itteni életükre. Mielőtt elszenderedett, a karácsonyi bálra gondolt, és arra, milyen jó mulatság is lesz. Már nagyban tervezte az eseményt, hiszen addig alig két hónap volt csak hátra, Nick azt mondta, hogy Toby idén már eljöhét, életében először. Aznap a fiú azt is elárulta neki, hogy az alkalomra felveszi élete első frakkját és cilinderét. Toby jóvágású fiú volt, de Marianne szemében még mindig gyerek. Miközben lassan elnyomta az álom, saját magát is gyereknek érezte. Már alig várta, hogy láthassa a pajtában a lipicai csikót, aki fekete, mint a tus. Még emlékezett rá, hogy amikor az első lipicai csikót meglátta, mennyire meglepődött azon, hogy nem fehér. Aztán mire a ló felnőtt, ugyanolyan gyönyörű hófehér jószág vált belőle, mint a többi, levegőben táncoló paripa. Elaludt, és apja lipicai lovairól álmodott. Egy tökéletes világ varázslatos teremtményei voltak ők. Egy olyan világé, amelyben semmi rossz nem történhet vele, ahol mindig biztonságban lehet, amint azt az apja is megmondta.

Második fejezet

Másnap reggel Nick beszállt a kék Bugattijába, és a birtokon álló tágas udvarházhoz hajtott. Amikor Nick megnősült, az apja ide költözött, a kastélyt pedig annak rendje és módja szerint átengedte a fiának és újdonsült feleségének. Már akkor arra biztatta Nicket, hogy mielőbb vegye át tőle a birtok ügyeit, de nem járt sikerrel. Nick tökéletesen megelégedett a bérlők látogatásával, a baráti összejövetelekkel és a fiai nevelésével, amit már önmagában is egész embert kívánó feladatnak tartott, hiszen nem volt anyjuk, akivel megoszthatta volna a gyereknevelés terheit. Paul von Bingen örült neki, hogy Nick ilyen figyelmes apa, de nem bánta volna, ha a földek iránt is kicsit több érdeklődést mutatna, és megtanulná végre, hogyan vezesse önállóan a birtokot. Nick most, negyvenhárom évesen is szentül hitte, hogy rengeteg ideje van még elsajátítani mindazt, amit tudnia kell. Még mindig ifjúnak érezte magát. Az apja hatvanöt éves elmúlt, de jóval fiatalabbnak látszott a koránál. Paul von Bingen jóvágású, életerős férfi volt, de Nicknek azonnal feltűnt, hogy aznap nincs túl jó bőrben. Kimerültnek, sőt sápadtnak látszott, és kényszeredett grimaszt vágott, amint a fia belépett a könyvtárterembe. Nick üdvözölte az apját, és leült az íróasztala melletti székre.

– Jól vagy, apa? – aggodalmaskodott Nick.

– Jól – felelte Paul az íróasztalánál ülve. Egy ideig komor arccal méregette a fiát, majd felállt, hogy becsukja az ajtót. Nick az apja arcvonásaiból mindjárt kiolvasta, hogy komoly beszélgetés, vagy talán kiselőadás készülődik. Már bánta, hogy nem ment inkább Alexszel lovagolni. Ami most következik, az bizony nem lesz móka és kacagás, de időről időre alá kellett magát vetnie az apai intelmeknek a felelősségről, kötelességekről, és arról, hogy a családi örökség mi mindent követel tőle. Nick betéve tudta az összes témát, ami szóba kerül majd, és lélekben máris felkészült. Apja megint leült az asztalhoz, és úgy tűnt, hogy egy ideig keresi a megfelelő szavakat, ami merőben szokatlan volt tőle. Normális esetben kertelés nélkül kezdte sorolni fia mulasztásait. Nick húsz éve hallgatta, és most is türelmesen várta; hogy apja belevágjon a mondókájába.

– Olyasmit szeretnék megvitatni veled, amiről még soha nem beszélünk – kezdte Paul kimérten. Nick meglepve pillantott rá. Ez teljesen új volt számára, el sem tudta képzelni, miről lehet szó. – Fiatalkoromban én is ugyanolyan voltam, mint te. Igazság szerint sokkal hevesebb természetem volt, mint neked valaha is. Kedveled a csinos nőket és a gyors autókat, de azt hiszem, nincs ebben semmi kivetnivaló. Nagyszerű apa vagy, és odaadó gyerek.

– Te is nagyszerű apa vagy, papa – szakította félbe Nick, és szeretetteljesen nézett az öregre. – És igazán türelmesen viseled, hogy nem akarom átvenni a birtokot. Sokkal jobban csinálod, mint amire én valaha is képes leszek, és ha egyszer átveszem tőled, könnyen lehet, hogy szégyenszemre mindent elbaltázok. – Paul olyan dermedt mosollyal nézett Nickre, amit az még soha nem látott apja arcán. Valami nem volt ma rendjén, de nem tudott rájönni, mi lehet az. Apját mintha valami mélabú lengte volna körül, ami megrémítette Nicket. Csak remélte, hogy nem betegségről van szó. Aggodalma nőttön-nőtt, ahogyan az apja tovább keresgélte a szavakat. – Valami baj van? – vágott Nick a dolgok elébe, de apja tőle szokatlan módon tovább tétovázott.

– Huszonegy éves voltam, amikor édesanyáddal találkoztam – folytatta végre Paul, s közben igyekezett kerülni Nick tekintetét. Gyönyörű nő volt, és nagyon fiatal. Éppolyan fekete volt a haja és a szeme, mint a tiéd, bár semmi másban nem hasonlított rád. – Nick tudta, hogy eltekintve a sötét hajától, egy az egyben apai nagyapjára ütött. – Egzotikus szépség volt, és azt hittem, egyidősek vagyunk. Azon a nyáron nem volt semmi dolgom, és rövid, szenvedélyes kapcsolatba bonyolódunk. Szinte azonnal teherbe esett. Később megtudtam, hogy mindössze tizenöt éves. Tizenhat volt, amikor megszületél. Talán mondanom sem kell, a szüleim nem voltak elragadtatva. Hát még amikor kiderült, hogy kik a lány szülei. Az apja az egyik földbérlőnk volt. Helyesebben az apjának az unokatestvére volt a bérlőnk, az apja pedig a városból jött a feleségével meg a gyerekeivel, hogy a rokonának segítsen a földeken. Ezért is nem láttam anyádat korábban. Azonnal elkábított. A rokonai valójában a jobbágyaink voltak, amit apám a legkevésbé sem tartott mulatságosnak. De én váltig bizonygattam, hogy szeretem a lányt, és talán így is volt, bár

nem vagyok benne biztos, hogy lehet-e tudni ilyen fiatalon, mi is az a szerelem, és hogy miféle következményekkel és buktatókkal jár, ha rosszul alakulnak a dolgok. Amikor elmondta nekem, hogy terhes, azt tettem, amit helyesnek ítélt: a birtok kis kápolnájában, szolid szertartás keretében elvettem feleségül, szégyenbe hozva a szüleimet. Az apám megállapodást kötött az ő szüleivel. Soha, senki nem tudhatta meg, hogy összeházasodtunk, és belementünk, hogy miután a világra jössz, azonnal elválunk. Az apám ezt is elintézte egy müncheni ügyvéd segítségével. Az apámmal kötött megállapodás értelmében anyád lemondott rólad, miután megszületted.

Nick kissé feszengve várta a folytatást.

– Egy évre Spanyolországba és Olaszországba mentem, ahol nagyszerűen éreztem magam, bár anyád miatt mindig volt bennem valami rossz érzés. Tartotta a szavát, a születésed után azonnal elváltunk, és a családjuk elköltözött a birtokról. Anyád a szüleivel és a testvéreivel együtt visszaköltözött a városba, és az apám egy takaros összeg fejében megváltotta az unokatestvér földjét. A családjá kétszáz éve itt élt a birtokon, de akkora szégyen érte őket, hogy inkább elmentek innen. Én pedig visszatértem az utazásaimról, miután állítólag feleségül vettem egy olasz grófnőt, aki állítólag behalt a gyermekágyi lázba nem sokkal azután, hogy állítólag életet adott neked. Senki nem kérdezett semmit, amikor a hazajövetelem után feltűntél az oldalamon, és mindenki rettentően sajnált. Ilyen fiatalon megözvegyülni, ilyen kicsi gyerekekkel egyedül maradni! A nagyanyád segített a gyereknevelésben, és soha senki nem tudta meg az igazságot. Csak a szüleim tudták, az anyád és a családjá, akik elköltöztek, a pap, aki összeadott minket, és a dada, aki vigyázott rád. Senkinek nem járt el a szája. Anyádat soha többé nem láttam, ami hitvány dolog volt részemről. De alig ismertem őt, ennek az ifjonti gerjedelemnek és a rövid, nyári kalandnak pedig te lettél az eredménye. Igazi szeretetet csakis irántad éreztem. Amint meglátalak, egyből beléd szerettem, egy pillanatra sem bántam, hogy a világra jöttél. Valójában te ébresztetted fel bennem a felelősségérzetet, ami alighanem később kapóra jött, mert még mindig elég fiatal voltam, amikor a szüleim meghaltak. Nem volt választásom. Gyerekem volt, és egy hatalmas birtokom, amit kénytelen voltam valahogy elirányítani.

Érted ezt is megtanultam, hogy egy nap annak rendje és módja szerint átadhassam neked az örökséget.

Paul kifejezéstelen arccal beszélt, de Nick látta rajta, hogy a valóság lelkileg megviseli. Fogalma sem volt róla, apja vajon miért épp most hozakodott elő ezzel a történettel. Nick igyekezett rendezni a fejében az elhangzottakat, és rájönni, hogy rá nézve mit is jelent mindez. A legjobban az döbbenette meg, hogy az anyja mégsem halt bele a szülésbe, mint ahogyan azt egészen mostanáig tudni vélte. És nem is olasz nemesi családból származott, hanem egy földműves lánya volt, vagy legalábbis a földműves városi rokonáé. De Nick tudatáig még nem jutott el, hogy ebből mi következhet. Sokkal jobban megrázta az a felismerés, hogy az anyja talán még mindig él, annál is inkább, mert nagyon fiatalon hozta őt a világra.

– Azt akarod mondani, hogy az anyám mindvégig életben volt, és talán a mai napig él? És miért jelentetted be épp most, apa?

– Mert azt akartam, hogy tudd. Nem volt más választásom, mint hogy elmondjam neked. Azt nem tudom, él-e még, de feltételezem, hogy igen. Köteleztük, hogy soha ne keressen minket, és nem is keresett. Tisztességes lány volt, betartotta a szavát. Fogalmam sincs, hová költöztek, de biztosan ki tudjuk deríteni. Szerintem életben van, egyáltalán nem öreg, még csak ötvenkilenc éves. Sajnálom, hogy ezt kellett hallanod. Soha nem akartam elmondani.

Paul úgy igyekezett eltüntetni a nyomokat, hogy azt mondta Nicknek: az anyja szülei őt okolják a lányuk haláláért, ezért nem akarják látni sem őt, sem a gyereket. Ez volt a magyarázat az anyai nagyszülők hiányára, Nick pedig nem kérdezősködött. Bár anya nélkül nőtt fel, boldog gyermekkorra volt, semmi sem hiányzott az életéből. Amíg az apai nagyszülők éltek, szerető gondoskodással vették körül, rajtuk csak az apja tett túl, aki a világ végéig is elment volna, ha egy szem fiáról volt szó. Paul soha nem nősült meg újra, amit Nick – pláne most, hogy kiderült: apja nem is gyászolta elhunyt feleségét – végképp nem értett. Arra gondolt, hogy a történetek olyan fájdalmasan és elrettentően hatottak Paulra, hogy egy életre elment a kedve a tartós elköteleződéstől. Bár több hosszú kapcsolata is volt az évek során, egyikből sem lett házasság. Mindig azt mondogatta, hogy ha családról van szó, a fián kívül senki másra nincs szüksége.

– Most, hogy jobban belegondolok – folytatta Paul –, halványan rémlik, hogy nem sokkal később újra férjhez ment. Úgy emlékszem, a válóperes ügyvédünk szerzett róla tudomást. Határozottan meg is könnyebbültem a hír hallatán. Az apám is mondott valamit ezzel kapcsolatban, de nem figyeltem rá. Te ott voltál nekem, engem pedig semmi más nem érdekelt. S ha újraházasodott, akkor egész biztos, hogy vannak gyerekei is. Bájos, életerős teremtés volt. De én csak téged akartalak. – Paul és Nick merően egymás szemébe néztek, és egy ideig hallgattak.

Nick megdöbbsent az elhangzottakon, és a felismerésen, hogy az az ember, akiről eddig úgy hitte, sohasem hazudik, voltaképp nem tett mást, mint egész életében hazudott, legalábbis ami a születésének körülményeit illeti. Azon is megütközött, hogy az anyja, aki minden bizonnyal eladta őt egy csinos kis summáért, a mai napig él valahol. Paul pénzről ugyan nem tett említést, de teljesen nyilvánvaló volt, hogy a megállapodásnak ezt is magában kellett foglalnia ahhoz, hogy rá lehessen bírni az anyját és az anyjának az apját a feltételek elfogadására, azaz a válásra, és arra, hogy lemondjanak a gyerekről.

– Hogy hívták? – kérdezte Nick halkán, és hirtelen arra gondolt, vajon milyen lehet az anyja. Soha egyetlen képet sem látott róla, apja mindig azt mondta, hogy túlon túl fájdalmas lenne számára a látvány, Nick pedig egy pillanatra sem kételkedett a szavában. A legnagyobb tiszteletben tartotta Paul érzéseit a „tragikus veszteséggel” kapcsolatban.

– Hedwig Schmidt. – Nick bólintott, és érezte, amint ez a név egyszer s mindenkorra az agyába vésődik. Apja nagy levegőt vett, és folytatta.

– Mindezt most azért mondom el neked, mert két napja meglátogatott valaki, akit évek óta nem láttam. Egy fiatalkori barátom az illető. Később Indonéziába ment, azóta nem találkoztunk. Közben tábornok lett belőle a Wehrmacht-nál, és most szívességből látogatott meg. Nem tudom, honnan értesült a dologról, de nála voltak a házasságot és a válást igazoló dokumentumok, és rólad is tudott. Manapság az emberek olyan dolgokról beszélnek, amikről korábban nem. Németország levegője mostanában efféle információkkal terhes, különösen amióta Berlinből ilyen beteges szelek fújnak.

Paul keményen a fiára szegezte a tekintetét.

– A barátom, Heinrich von Messing szerint az anyád félig zsidó volt. Akkoriban mit sem tudtam erről, de nem is érdekelt volna. Anyád alacsony származása önmagában is elég volt hozzá, hogy ellehetetlenítse a házasságunkat. A szülei a bérlőink unokatestvérei voltak, és a dolog úgy áll, hogy anyai nagyanyád családja zsidó volt, ami azt jelenti, hogy anyád félig zsidó, te negyedrészen, a fiaid pedig nyolcadrészen azok. És Heinrich szerint mostanság a legcsekélyebb mértékű zsidó származás is életveszélyes lehet. Tudjuk ezt jó pár éve, a Nürnbergi Törvények hatályba lépése óta. – A zsidókat külön rasszba sorolták, és megfosztották őket az állampolgárságuktól. Azóta százhusz további törvény lépett életbe, amelyek újabb és újabb jogokat vettek el tőlük. Ha valakinek nem árja vér is csörgedezett az ereiben, az sok jóra nem számíthatott. Paulnak meg sem fordult a fejében, hogy bármi közülük lehet a zsidók nyomorúságához, és most egyszeriben kiderült, hogy mindez őket is sújtja, különösen a fiát. A hír valósággal sokkolta Pault.

Miközben beszélt, könnyek toltak a szemébe, de a székéből nem mozdult. Láttá, hogy Nick egyik döbbenetből a másikba esik.

– Heinrich azért jött, hogy figyelmeztessen, és hogy időben riadóztassalak. Mint mondta, már aktát is nyitottak rólad, és tudnak a származásodról, Ez rád és a fiúkra nézve könnyen végzetes lehet. Bármelyik pillanatban rosszra fordulhatnak a dolgok. Akármikor letartóztathatnak és elhurcolhatnak, kitilthatnak innen, vagy megfoszthatnak minden vagyondtól. Heinrich szerint te és a fiúk csak akkor lehettek biztonságban, ha azonnal elhagyjátok Németországot. Szerepelsz a nyilvántartásukban, ami azt jelenti, hogy ha nem tűntök el innen mielőbb, csak idő kérdése, hogy mindhármótokat elhurcoljanak valami táborba, ahová a „nemkívánatos” elemeket zárják. Zsidónak lenni ma bűnnek számít Németországban, még negyedrészen zsidónak lenni is hatalmas kockázatot jelent. Dachaubá, München mellé viszik a különféle „nemkívánatos” elemeket, és most már téged is közéjük számítanak, a gyerekeiddel együtt.

Paul arcán könnyek gördültek végig.

– Heinrich azt mondja, ennél csak rosszabb lesz. Megkérdeztem tőle, nem tudnék-e valahogy közbenjárni az érdekedben, vagy nem

lehetne-e valahogy elérni, hogy külön elbánásban részesülj, ha elkezdik feszegetni a származásodat, de kerek pereg megmondta, hogy Németországban mindenkire veszély leselkedik, akinek zsidó vér folyik az ereiben. – Ennél a pontnál Paul köhécselni kezdett, hogy elnyomja a zokogást, ami belülről fojtogatta a torkát, akár egy megakadt halszálka. Úgy tűnt, mintha bármelyik pillanatban megszakadhatna a szíve. – Drága fiam, nektek és a gyerekeknek el kell hagynotok az országot. Amilyen hamar csak lehet. Mielőtt még történik veletek valami. Heinrich szerint nincs vesztegetni való időnk. – A könnyek Paul arcáról az íróasztalra cseppentek, és a szobára végtelelennel tűnő csend telepedett. Egyikük sem szólalt meg.

Nick az apjára meredt, a szavak csak lassan hatoltak el a tudatáig.

– Komolyan beszélsz? El kell mennem? De hát ez nevetséges! Én nem is vagyok zsidó. Lehet, hogy az anyám az volt, de te nem. Én sem. Nem is tudtam az egészről. A gyerekek meg még kevésbé. – Az anyjuk katolikus volt, akinek még egy püspök is akadt a családjában.

– Nekik ez nem számít. Hitlert és a kormányt ez teljesen hidegen hagyja. Ha voltak zsidó felmenőid, mindegy, milyen felekezethez tartozol, a szemükben zsidó vagy – mondta keserűen Paul. – Ez nem a vallásról szól, hanem a rasszokról. Te nem számítász fajtisza árja németnek ebben az országban.

– De hát ez abszurd. – Nick felpattant, és fel-alá kezdett járkálni a szobában. Még mindig nem hitt a fülének. – Nekem semmi bajom a zsidókkal, de nem tartozom közéjük. – Alig találta a szavakat.

– Számukra az vagy – ismételte Paul. – Nem fogom ölbe tett kézzel végignézni, ahogy érted jönnek, és elhurcolnak egy munkatáborba. A Wehrmachtos barátom szerint bármikor elvihetnek, és jó eséllyel meg is teszik, csak hogy példát statuáljanak veled. Nem érdekli őket, ki vagy te, és milyen körülmények között élsz, a zsidó származású embereknek menniük kell, különben ki tudja, mi vár rájuk. Azt sem tudhatjuk előre, mi lesz a következő lépés. Most munkatáborokba viszik a zsidókat, bűnözőknek bélyegzik őket, hogy elfogadhatókba tegyék a bezárásukat a homoszexuálisokkal, cigányokkal és mindazokkal együtt, akiknek nincs helyük Hitler Németországában. A zsidók nem taníthatnak iskolákban, kizárják őket az üzleti életből, kirúgják az állásukból, nem léphetnek be a parkokba és uszodákba.

Szerinted hova vezethet mindez? Különleges engedéllyel most még szerezhetsz útlevelet, amivel elhagyhatod az országot. Fogd a gyerekeket, és indulj, amíg még megteheted, mielőtt még rosszabbra fordulnak a dolgok. – Paul is meg volt róla győződve, hogy ez már csak idő kérdése. A hangjában türelmetlenség érződött.

– Ennél is rosszabb? – kérdezte Nick hitetlenkedve. – Köztisztelőben álló emberek vagyunk, papa. Te vagy Németország egyik legnagyobb földbirtokosa. A mienk az egyik legősibb család – ellenkezett kétségbeesett arckifejezéssel. Foggal-körömmel ragaszkodott annak jogához, hogy azon az egyetlen helyen élhessen, amelyet az otthonának tudott.

– Az ő szemükben egy félig zsidó anya minden más körülményt érvénytelenít. Tesznek rá, hogy a családod milyen ősi és tiszteletre méltó. Származásodra nézve zsidó vagy, akkor is, ha te másként látod. A zsidók pedig nemkívánatos elemek, ezt mondta a tábornok. Amúgy ő is hatalmas kockázatot vállalt azzal, hogy eljött figyelmeztetni. Azt mondta, hogy odafent Berlinben az ügyed már landolt valakinek az íróasztalán. Ellenőrzik a nemesi családokat, átfésülik a városi levéltárakat, a házassági és születési dokumentumokat, és módszeresen felkutatják a zsidókat. Heinrich szerint gyorsan kell cselekednünk, akár néhány héten belül itt lehetnek.

– Mégis mit kéne tennem? – kiáltotta Nick, de nem volt kivel kiabálnia, nem volt kivel perlekednie, csak a végzettel. Nicknek és a gyerekeinek el kell hagyniuk az otthonukat, és menekülniük kell, még hozzá egy olyan anya miatt, akit nem ismert, akinek még csak a létezéséről sem volt tudomása. – Mit csináljak? Meneküljek?

Paul fájdalmas tekintettel nézett rá, és bólintott.

– Igen. Heinrich azt mondta, hogy sokan Amerikába mennek, ha sikerül kezest vagy állást szerezniük, ami egyáltalán nem egyszerű. Összeállítottam egy listát az ottani ismerőseimről, de nem tudom, hajlandók lesznek-e segíteni. Az angliai iskolád igazgatójának is írok majd, hátha tud tenni valamit. Minden követ meg kell mozgatnunk annak érdekében, hogy kikerülj innen. De ehhez mindenekelőtt állást kell találnod.

– És mihez kezdek majd, papa? Felcsapok sofőrnek? Azt sem tudom, mi az, hogy munka. – Nick ostobának érezte magát, amiért ezt

kellett mondania, de mindketten tudták, hogy ez az igazság. Abban a világban, amelyben élt, a körülmények nem kényszerítették rá, hogy dolgozzon, vagy hogy megtanulja, hogyan tehetné magát hasznossá. Még azt a keveset sem tanulta meg, amit meg kellett volna: saját birtokainak igazgatását.

– Talán egy bankban el tudnál helyezkedni – mondta reménykedve Paul. – Egy bizonyos összegnél nem vihetsz magaddal több pénzt. Nem akarják, hogy hatalmas vagyonokat mentsenek ki Németországból. De mindent megadok neked, amit csak tudok.

– Teljesen felkészületlenül ért ez az egész – sóhajtotta Nick kétségbeesetten. – Abban a hitben nevelkedtünk, hogy nem lesz más dolgunk, mint lovagolni, kocsikázni, kifogástalanul viselkedni a vacsorákon és táncolni a bálokban. Vajon ezek közül melyikből fogok tudni megélni?

– Gyorsan ki kell ókumlálnunk valamit, nincs vesztegetni, való időnk. Ha kijutsz, akár németet is taníthatnál. Angolul jól beszélsz, ezért is akarok írni az iskolaigazgatónak. Talán tud neked szerezni egy állást Angliában vagy az Államokban. Becsületes szakma, amiből magadat és a fiúkat is eltarthatnád.

– És mégis mit mondjak a gyerekeimnek? – Nicknek elképzelése sem volt róla, a helyzet egyszerre volt zavaros, nevetséges és gyomorforgató. Toby sem értené meg a tizenöt évével, nemhogy a hat éves kis Lucas. Hiszen ő maga sem értette. – Mondjam azt, hogy azért kell elmennünk az országból, mert gonosztevőnek tartanak minket? A fiaim azt sem tudják, mi az, hogy zsidó. És akkor hozakodjak elő azzal, hogy csak azért, mert az országot egy holdkóros vezeti, el kell hagynunk az otthonunkat, és olyan helyre kell költöznünk, amihez semmi közünk, és ahol egy lelket sem ismerünk? Papa, ez téboly.

– Igen, ez az – helyeselt Paul. – Ha a dolgok elcsitulnak, márpedig végül biztosan elcsitulnak, visszajöhetnek, de most mindenképpen el kell mennetek. Heinrich ezt a lehető legvilágosabban az értésemre adta, és hiszek neki. Nincs más választásod. Megírom a leveleket, és te is törd a fejed, van-e olyan ismerősöd, aki jótállna érted, vagy állást tudna adni. – Nick leült, és egy ideig megint hallgatásba burko-

lózott. Még mindig alig találta a szavakat. Amikor végül mégis megszólalt, Paul meglepve hallgatta a fiát.

– Azok, akikkel egy iskolába jártam Angliában, pont ugyanazt csinálják, mint mi. Vadásznak, lovagolnak, a birtokaikat igazgatják. Egyiküknek sincs állása. És szeretnék találkozni az anyámmal, legalább egyszer az életben. Szeretném tudni, kicsoda az anyám, akkor is, ha ő hallani sem akar rólam. – Nick nagyon kíváncsi volt a nőre, aki életet adott neki. Maga sem tudta pontosan, miért, de a dolog hirtelen fontossá vált számára. Mivel anyja nagy valószínűséggel még életben volt, szeretett volna szemtől szemben találkozni vele.

– Megértelek. Megteszem, ami tőlem telik. – Úgy tűnt, Paul komolyan beszél, bár nem volt túl boldog ettől az ötlettől. A nő negyvenhárom évvel ezelőtt eltűnt az életéből, és Paul nem vágyott rá, hogy most felszínre hozza őt a múlt mocsarából. De Nick anyjával kapcsolatos kíváncsiságának kielégítésénél akadtak sokkal sürgetőbb teendők is. – Nem tévovázhatunk, téged és a fiúkat Németországon kívül kell tudnunk, amilyen gyorsan csak lehet. – Pillanatnyilag elképzelésük sem volt róla, hogyan fogjanak hozzá, de tudták, hogy mese nincs, ki kell tervelniük valamit. Ezen múlt Nick és a fiúk élete, vagy legalábbis a biztonságuk. Nick elborzadva gondolt arra, hogy a fiaival együtt esetleg munkatáborba kellene mennie. Paul sem tudott ennél rettenetesebb forgatókönyvet elképzelni, habár barátja utalt rá, hogy a munkatábor talán csak az első lépés, amit annál is iszonyúbb dolgok követhetnek. A tábornok mindenáron szerette volna elkerülni, hogy ez megtörténhessen, és figyelmeztető látogatásával felbecsülhetetlen szolgálatot tett a családnak. Paul hátán a hideg futkosott, ha arra gondolt, mi lett volna, ha Heinrich nem szól. Váratlanul kellett volna a kész helyzettel szembesülniük, és Nicket elvitték volna a gyerekekkel együtt.

– Később folytassuk – mondta Nick meggyötört arccal. – Ki kell szellőztetnem a fejem.

– Hová mész? – kérdezte riadtan Paul. Aggódott, vajon Nick mire készül.

– Altenbergbe, Alexhez. – Mint mindig, amikor valami öröm vagy bánat érte, most is azonnal a barátjához fordult.

– Elmondod neki? – aggodalmaskodott Paul.

– Nem tudom. Mindenesetre szeretnék egy kicsit elidőzni nála. Persze mielőtt elhagyom az országot, mindenképpen szólok neki. És közben azon is gondolkodom, kinek írhatnék, egyáltalán mihez fogjak. Senkit nem ismerek az Államokban. – Tőle akár egy másik bolygón is lehetett volna az az ország. Azt sem tudta elképzelni, hogy egy angol iskolában tanítson. Már az is elképzelhetetlennek tűnt számára, hogy elhagyja Németországot. Mégis hová menne? És minek?

– Én ismerek pár amerikait – felelte Paul halkán. – Mindegyiküknek írok, és megkérem őket, vállalják a kezességet érted és a fiúkért, és próbáljanak állást szerezni neked.

– Lovászfőúrnak vagy tánctanárnak talán jó lennék – sóhajtott bánatosan Nick, és csak félig-meddig tréfált. A lovakról meg a táncról legalább tényleg volt némi fogalma. A lovait természetesen utoljára gyerekkorában látta el saját kezűleg, de tudta, hogyan kell csinálni.

– Igyekszem azért ennél valami jobbat találni – felelte apja szomorúan. Elborzadt, ha arra gondolt, milyen szorult helyzetben vannak, de bármit megtett volna, hogy megmentse a fiát és az unokáit.

Pár pillanat múlva Nick elhajtott a Bugattijával. Mindkét férfi a gondolataiba temetkezett. Miközben gyönyörű sportautóját vezette, Nick azon töprengett, hogy addigi életének jó időre, de talán egyszer s mindenkorra vége van. Paul pedig próbált megbékélni a gondolatokkal, hogy hamarosan elszakítják mindenkitől, aki közel állt hozzá, és az egész családját elveszítheti. Megfordult a fejében, hogy velük tart, de a birtokot nem hagyhatta a sorsára. A föld és a bérlők iránti felelősségtudat, valamint a családi hagyományok mélyen beléivódott tisztelete is ide kötötte. Meg aztán öregnek is érezte magát hozzá. Már csak az hiányozna Nicknek, hogy még egy öregemberről is gondoskodnia kelljen. Épp elég kihívás lesz neki a fiúkkal elboldogulni. Paul tudta, hogy otthon kell maradnia. De azzal is tisztában volt, hogy Nicknek és a gyerekeknek *muszáj* menniük, méghozzá amilyen gyorsan csak lehet.

Altenbergbe érve Nick leparkolta az autót, és az istállókhöz sietett. Alex már javában trenírozta Plutót. Vaskézzelel irányította, és rávezette, hogyan váltson irányt egy szempillantás alatt, aztán pedig arra vette rá, hogy a hátsó lábain ágaskodjon mozdulatlanra dermed-

ve. Ez a figura, a levade, minden lipicainak a vérében van. Nicknek is feltűnt, hogy Pluto milyen sokat fejlődött az elmúlt hetekben, mióta legutóbb látta őt Alexszel gyakorlatozni. A fáradtságos idomítás kezdte meghozni a gyümölcsét. Pluto született mutatványos volt, és néhány hónap múlva Bécsbe kerülve bizonyára kitűnően helyáll majd, jöllehet Alex még mindig nem volt vele maradéktalanul elégedett. Az idomár azonnal intett, mihelyt észrevette Nicket, aki a kerítésen ülve figyelte barátja és a lipicai ügyködését.

– Nagyon rémes volt az apáddal? – szölt hátra Alex a válla felett. Nick vállat vont. Nem akart hazudni a barátjának, de egyelőre nem szerette volna beavatni. Ő maga is emésztette még a hallottakat. Olyan hátborzongató volt ez az egész, hogy elhinnie is nehezeére esett. Heteken belül el kell hagynia Németországot a gyerekekkel együtt, miközben nem volt hova mennie, és az új helyen eltartani sem tudja őket. Mindaz, amit az apjától hallott a délelőtt folyamán, olyan volt, mint egy lidércnyomás, és Nick másra sem várt, mint hogy felébredjen végre, és kiderüljön, hogy az egész csak egy rossz vicc. De a helyzet nagyon is komoly volt.

Anyja is eszébe jutott, miközben az idomítást figyelte. Alex az ágaskodást most egy szökellő mozdulattal szerette volna kiegészíteni, azaz, mint azzal Nick is tisztában volt, épp a courbette nevű figurára okította Plutót. Hosszú évek óta figyelte, ahogyan Alex a lovait erre, illetve a két legbonyolultabb mutatványra, a capriole-ra és croupade-ra tanította, amelyek során a pompás fehér paripák tökéletesen koreografált balettmozdulatok kíséretében hasítják a levegőt. Alex ezeket a manővereket nevezte „föld feletti figuráknak”. Alex az arab telivérekkel is briliáns módon bánt, akár az *haute école* mutatványairól, akár vezetőszáras idomításról volt szó. Nick egész délután nézte, amint Alex Plutót egzecíroztatja, és közben kicsit meg is nyugodott. Odakint már besötétedett, amikor Alex abbahagyta az idomítást, és egy inas jött be, hogy elvezesse a lovat. Mielőtt elvitte volna, Alex egy ideig még nyugtatgatta Plutót, és beszélt hozzá, mintha csak megköszönné neki a kemény munkát és a remeklést. Pluto aznap jobban teljesített, mint korábban bármikor, így Alex elégedettnek tűnt, amikor Nick leugrott a kerítés tetejéről, és csatlakozott hozzá.

– Nem fér a fejembe, hogy tudsz így hatni rájuk – áradozott Nick elragadtatva. – Persze, már ezerszer láttalak, de nekem minden alkalommal varázslatnak tűnik, mintha pusztá akaraterővel emelnéd a lovat a levegőbe. Komolyan mondom, varázsló vagy.

– A vérükben van. Egyszerűen meg *akarják* csinálni – szerénykedett Alex. – Én csak segíték nekik összeszedni a bátorságot ahhoz, hogy meg is csinálják. Mihelyst rájönnek, hogy képesek rá, onnan már sétagalopp, és nekem is, nekik is szórakozás az egész. – Nick még mindig kételkedett, és ahogy Alex elkapta a tekintetét, látta, hogy barátja gondolatai már máshol járnak. – Minden rendben ment apáddal? – kérdezte Alex némi aggodalommal a hangjában. Hirtelen az ötlött az eszébe, hogy Nick apja talán beteg. Csak remélni merte, hogy nem erről van szó; barátja mindenesetre gondterheltnak és feldőlnak tűnt.

– Igen, jól van – ködösített Nick, miközben kiléptek az istállóból. Alex átható pillantást vetett rá. Nick egész tartása feszültségről árulkozott, tekintete pedig akár a fájdalom feneketlen kútja. Túl régóta voltak már barátok ahhoz, hogy ne tűnjön fel Alexnek szinte azonnal.

– Nem kell elmondanod – mondta tapintatosan Alex. – Nem tartozol nekem beszámolási kötelezettséggel. De tudom, hogy hazudsz. Ha mégis úgy gondolsz, hogy bármiben tudok segíteni, akkor ki velem.

Nick megrázta a fejét, de Alex szívhez szóló szavainak hatására akaratlanul is könnyek szöktek a szemébe. Barátjára nézett, akit szinte testvéreként szeretett. Alex vigasztalta, amikor elvesztette a feleségét és a lányát, és jóban-rosszban mindig mellette állt. Együtt sírtak és együtt nevettek, s az élet minden búját és örömét megosztották egymással, mint a testvérek.

– Az anyám még mindig él... az apám egész végig hazudott róla. Most megtudta, hogy az anyám félig zsidó volt, erről korábban nem tudott. Van a Wehrmachtnál egy barátja, aki meglátogatta, ő mondta el neki, ahogy azt is, hogy ha nem hagyom el Németországot a gyerekekkel együtt néhány héten belül, mindannyiunkat elhurcolhatnak egy munkatáborba, vagy ki tudja, hová, mivel mostantól zsidónak számítok. Állásra és kezesre van szükségem, Amerikában, vagy Angliában, vagy bárhol, ahol befogadnak. Alex, fogalmam sincs, mihez

kezdjek, és hogy fogok gondoskodni a fiúkról. Ami pedig a szakmát illeti, legfeljebb sofőrnek, lovásznak vagy inasnak lennék jó. – Könnybe lábadt szemmel beszélt, és látszott rajta a riadalom. Alex megtorpant, és a barátjára meredt.

– Komolyan beszélsz? Vagy ez most valami ócska vicc? – Alex nem hitt a fülének. Az elhangzottakból egyetlen mozzanat sem tűnt hihetőnek, legkevésbé az, hogy Nick anyja még mindig él, és hogy Nick zsidó származású. De a legrettenetesebb az volt, hogy őt és a gyerekeit munkatáborba szállíthatják, és hogy azonnal csomagolniuk kell. Ez végképp meghaladta Alex felfogóképességét.

– Úgy nézek ki, mint aki tréfál? Szerinted mi a frászt csináljak most?

– Keríts egy kezeset és egy állást, még hozzá pokoli gyorsan – felelte komoran Alex. Mindketten tudták, mi folyik Németországban, amióta Hitler uszításának eredményeképpen elfogadták a Nürnbergi Törvényeket. Arról viszont sejtelmük sem volt, hogy a törvények Nick családjára is vonatkoznak. Ennél rosszabb hír aligha érhetne volna őket, és Nick állapota tökéletesen érthető volt.

– Mégis milyen állást? – kérdezte Nick gyászos hangon. – Te legalább tudsz lovakat idomítani, de én még ahhoz sem konyítok. Soha nem is lennék rá képes. Csak ahhoz értek, hogy fel-alá nyargalásszak velük, miután valaki más már beidomította őket.

– Teljesen biztos vagy benne, hogy nem lehet beszélni valakivel, vagy lefizetni őket, hogy meggondolják magukat? – Alex és Nick még mindig nehezen fogadták el a helyzetet, pedig az hátborzongatóan valóságosnak tűnt.

– Az apám szerint ez lehetetlen. A barátja, aki tábornok a Wehrmachtnál, azt mondja, hogy legkésőbb néhány héten belül el kell hagynunk az országot. Fogalmam sincs, mihez kezdünk. És ugyan miért akarna bárki is jótállni értem és a gyerekekért, és vajon mi okból ajánlana fel nekem egy olyan állást, amihez nem is értek?

– Valamit majdcsak kifundálunk – bátorította Alex, aki mindenáron szeretett volna segíteni valahogy. De nem csak a kezes- és álláskeresés problémája aggasztotta Alexet. Azzal is szembe kellett néznie, hogy gyerekkori jó barátja, aki immár negyven éve volt a bajtársa, fivére és cinkosa, egyszeriben arra kényszerül, hogy elhagy-

ja az országot, talán örökre, de mindenképpen hosszú időre, amíg Németország vissza nem tér a normális kerékvágásba. Ki tudja, mennyi időnek kell még addig eltelnie? – A fiúk tudják már? – kérdezte Alex szorongva.

– Én is csak most tudtam meg, és addig nem szólok nekik, amíg nem tudok kész tervvel előállni. Mi van, ha nem találok megoldást, és elvisznek minket?

– Azt is túlélnétek. De nem szabad hagynunk, hogy a dolgok odáig fajuljanak. – Alex már a gondolatát is nehezen viselte annak, hogy esetleg elhurcolhatják őket, annyira kegyetlennek hatott az egész. Mi van, ha valamelyikük nem éli túl, vagy mindnyájan odavesznek? Alex bármit megtett volna értük. Megpróbálta elképzelni, milyen lenne, ha neki és Marianne-nak kellene lóhalálában elhagynia Németországot, úgy, ahogyan Nicknek és a családjának, de szinte bele sem mert gondolni. Azzal azonban tisztában volt, hogy ő is épp annyira rettegne a lánya épségéért és biztonságáért, mint Nick a fiaiért. Nick arca kétségbeesésről árulkodott, miközben Alex a kocsijához kísérte, és megálltak beszélgetni. Alex még soha életében nem aggódott ennyire senkiért, mint most a barátjáért és a gyerekeiért. A jelenlegi helyzet azokat az időket juttatta az eszébe, amikor Nick felesége és kislánya megbetegedett. Most is halálosan féltette Nicket és a gyerekeket, már-már a rosszullet kerülgette. – Kitalálunk valamit – szolt bátorítóan. Nick ráemelte bánatos, csüggedt tekintetét. Álmukban sem gondolták volna, hogy szeretett hazájukban ilyesmi egyszer megtörténhet. Úgy tűnt, hogy családjaik biztonsága és jóléte nemzedékekre előre biztosítva van, Nick most mégis menekülni kénytelen. Megemészteni és feldolgozni sem volt könnyű mindezt, e roppant nehézség megoldásához pedig valóságos csodára lett volna szükség.

– Fogalmam sincs, mit fogok csinálni – ismerte be Nick őszintén. – Mi van, ha nincs is kiút?

– Dehogy nincs – felelte csendesen Alex. – Muszáj, hogy legyen, bár mindennek soha nem lett volna szabad bekövetkeznie. Soha. Egy olyan civilizált országban, mint Németország, semmiképp. Kit érdekel, hogy az anyád félig zsidó volt?

– Szeretnék találkozni vele – vallotta be Nick félszegen. – Ha nincs ez az egész, biztosan rettenetesen dühös lennék az apámra,

amiért mindvégig elhallgatta előlem az igazságot, de most nem haragudhatok rá. Szegény öreg halálra aggódja magát értünk, és teljesen le van sűjtva, hogy el kell mennünk. De azt azért szeretném tudni, ki az anyám. Még ha semmi közünk sincs egymáshoz, akkor is az anyám, akire világeletemben kíváncsi voltam. – Alex bólintott. Megértette, bár a dolog jelentősége eltörpült az egyéb csapások mellett.

– Biztos, hogy olyan fontos ez? – kérdezte.

– Nekem igen – jelentette ki ünnepélyesen Nick. – Persze az az első, hogy támogatót és állást találjak valahol Amerikában vagy Angliában. Muszáj munkát találnom, mert el kell tartanom a fiúkat.

– Este én is átgondolom a dolgot – ígérte Alex.

Nick kinyújtotta a kezét a kocsi ablakán keresztül, és megérintette Alex karját.

– Köszönöm – suttozta. – Mindent köszönök... hogy ennyi éven át mellettem álltál. – Alex csak biccentett, megszólalni nem tudott, őt is sírás fojtogatta. Egyébként sem tudta volna szavakkal kifejezni azt, hogy mit érzett ebben a pillanatban, vagy hogy milyen sokat jelentett neki Nick és a gyerekei. Minden eddiginél jobban gyűlölte most a náciakat, akik felelősek voltak mindezért. Az egész ország megkerült, ha csakugyan ennek a kis szörnyetegnek a szolgálatába szegődött, aki a fejébe vette, hogy tisztességes embereket úz el az otthonaikból, és a gyerekeikkel együtt hurcoltatja el őket. Németországnak épp az olyan családok adtak tartást, mint Nick von Bingené, ők jelentették az örökségét, ők testesítették meg mindazt, ami értéknek számított. Ha így bánnak Nickkel és a hozzá hasonló emberekkel, az mély sebet ejt annak az országnak a lelkén, amelyet Alex oly büszkén vallott a hazájának. Csak az járt a fejében, mennyire hiányozni fognak neki mind a hárman, még a gondolatát is nehezeére esett elviselnie. Nick szavai visszhangzottak benne még akkor is, amikor a szemét törölgetve már a kastély felé ballagott. Könnyeket hullatott a barátjáért, annak fiaiért és apjáért, akinek a szíve szakad meg, ha el kell válnia szereteteitől, saját magáért, meg az egész országért, amelyet annyira szeretett, de most szinte meggyűlölt, amiért a barátait kivetette magából. Felmérhetetlen veszteségekkel kellett szembenéznük mindannyiuknak, amelyek baljós módon jelezték az idők válto-

zását. Biztonságos, meghitt világuk összeomlott, és Alex tudta, hogy már semmi nem lesz többé ugyanolyan, mint azelőtt.

Harmadik fejezet

Miután Paul figyelmeztette Nicket, hogy menekülnie kell, a napok állandó feszültségben és örökös, fojtott zaklatottságban teltek. Nick még mindig alig hitte, hogy mindez megtörténik, Paul pedig – abban a reményben, hogy sikerül támogatót és állást szereznie a fiának – naphosszat írta a leveleket Amerikába, szinte ismeretlen embereknek, gyakorlatilag bárkinek, aki talán hajlandó meghallgatni a nyomorúságukat.

Lucas egyáltalán nem érzekelte az őt körülvevő nyugtalanságot, de Tobiasnak hamar feltűnt, hogy valami nincs rendjén, és azonnal megkérdezte az apját, hogy mi a baj. Nick élete leggyötrelmesebb pillanatait élte át, amikor meg kellett értetnie a fiával, hogy el kell hagyniuk az otthonukat. Mindkettőjük számára felfoghatatlan volt ez az egész.

Tobias azonnal könnyekben tört ki, és kerek perccel kijelentette, hogy márpedig egy tapodtat sem megy sehová, majd biciklire pattant, hogy értesítse Marianne-t. A lány megnézte, ahogyan az apja Plutót trenírozza, és éppen az istállóból jött ki, amikor Toby megérkezett. Marianne már túl volt az influenzán, bár még mindig elég csúnyán köhögött, és egy piros sálát tekert a nyaka köré. Amint meglátta Tobyt, rögtön észrevette, hogy a fiú sírt, és attól tartott, hogy valami rettenetes dolog történt. Alex egy szót sem szólt neki arról, mi vár a von Bingen családra. Nem akarta elmondani Marianne-nak mindaddig, amíg nem lehet tudni, pontosan hova mennek, ami már mégiscsak valamivel konkrétabb, mint a Nicket és az apját marcangoló megfoghatatlan félelem. A legjobban attól rettegetek, hogy senki nem segít nekik, és Nick végül munkatáborban köt ki a gyerekeivel együtt. Itthon már nem sokáig maradhattak szabadlábbon, versenyt futottak az idővel. Ha el akarták hagyni Németországot, záros határidőn belül megoldást kellett találniuk.

– Elmegyünk innen! – kiáltotta Toby, és miután nagy nehezen kibogozta hosszúra nyúlt kamaszlábait, ledobta a biciklit, és odarohant Marianne-hoz.

– Hová mentek? – kérdezte a lány megütközve, és rosszat sejtett. Rögtön látta Toby arcán a teljes reménytelenséget, ami megijesztette Marianne-t. A fiú szeme könnyben úszott.

– Még nem tudjuk, de hamarosan. Talán Amerikába vagy Angliába. Papa és nagypapa most szervezkednek. Papa anyukája félig zsidó, és nem is halt még meg, csak elment valahová, miután *elvált* a nagypapától – mondta bennfentesen, mint aki épp most leplezett le egy összeesküvést. – És most azért kell elmennünk, mert azt hiszik, hogy mi is zsidók vagyunk.

– De hát ez nevetséges! – Marianne Tobyra meredt, és próbálta elhárítani magától a hallottakat. Mindketten sudár természetűek voltak, és Marianne látta, hogy a fiú reszket, amiben legalább akkora része lehetett a hírek okozta megrázkódtatásnak, mint a metsző szélnek, amely a lány hirtelenszöke haját az arcába fújta. – Nem is vagytok zsidók. Ki mondta, hogy mennetek kell, és mégis hová?

– A rezsim szerint azok vagyunk, még ha csak kis részben is. Papa anyukája miatt, pedig papa soha nem is találkozott vele. Papa születése után elment, és papát a nagyapára bízta. Papa most mondta. De én nem megyek – tette hozzá Toby riadtan. – Itt akarok maradni. Ez az otthonunk. – Zokogásban tört ki, mire Marianne kitárta a karját, szoroson magához ölelte Tobbyt, s közben neki is eleredtek a könnyei. – Papa szerint ha itt maradunk, elvisznek bennünket valahová. Talán valami munkatáborba. Azt sem akarom.

– Lucas tudja már? – kérdezte Marianne aggodalmasan. Lucas és Toby olyanok voltak neki, mint a testvérei. Tudta, hogy tetszik Tobynek, de nem foglalkozott vele. Kisfiúnak tartotta, még ha a fiú csak két évvel volt is nála fiatalabb. Tizenhét és tizenöt éves kor között nagyon is sokat számít az a két év.

– Még túl kicsi, nem mondhatjuk meg neki – visszhangozta Toby az apja szavait. – Papának kezet és állást kell találnia,

– Miféle állást? – Marianne már a felvetésen is meghökkent. Egyik döbbenetből esett a másikba.

– Fogalmam sincs – felelte Tobias zavartan.

– Mihez ért? – Marianne még mindig nem tért teljesen magához. Bekísérte Tobyt a házba, hogy ne a jeges szélben kelljen álldogálniuk.

– Nem tudom – ismerte el a fiú, miközben átvágtak a huzatos előcsarnokon, melynek falán az ősök arcképei sorjáztek. Toby követte Marianne-t a konyhába, ahol a lány egy-egy pohár forró csokoládét kért, és mivel Alex épp nem volt ott, mindketten felmentek a dolgozószobájába. A barátságos kis helyiség falait könyvek borították, a kandallóban pedig ropogott a tűz, hogy kellemes legyen a klíma, mire Alex visszatér az istállóból. Marianne az egész hatalmas, széljárta házban ezt a szobát szerette a legjobban. A nagyobb helyiségeket télen alig-alig lehetett felfűteni, de a könyvtárszoba ilyenkor is meleg volt és hívogató, különösen akkor, amikor Alex is ott volt. Marianne szeretett az apjával beszélgetve elücsörögni, és Tobias is szívesen időzött itt.

– Örültségnek hangzik ez az egész – jegyezte meg a lány elgondolkozva. Képtelen volt elhinni a Toby által előadott történetet, annak minden rettenetes következményével együtt. – Biztos vagy benne, hogy el kell mennetek? Ugyan miért zavarnának el titeket? Végére is nem köztörvényes bűnöző az apád.

– Persze hogy nem, de zsidónak tartják – felelte csüggedten Toby.

– És a zsidókat munkatáborba küldik? – kérdezte Marianne elszörnyedve, mint aki nem hisz a fülének.

– Egy tábornok figyelmeztetett a veszélyre, aki nagypapa jó barátja. Ő mondta, hogy el kell mennünk, különben elvisznek. – Marianne elsápadt, és a keze is remegett. Marta lépett be, tálcán hozta a forró csokoládét. Marta azonnal észrevette, hogy a fiatalok fel vannak dülva, és csendben távozott. Biztosra vette, hogy összekaptak valamin, de hamar kibékülnek, mint mindig. Rendszeresen civakodtak, mint a gyerekek. A nézeteltérésekből általában Marianne került ki győztesen, hiszen ő volt az idősebb, Toby sok szempontból zöldfülű volt még. A lány viszont szemlátomást kezdett felnőni, különösen az elmúlt év folyamán komolyodott sokat. Marta megállapította magában, hogy Marianne éppolyan gyönyörű, mint az édesanyja volt, ha nem tett túl még rajta is, viszont apja vér-mérsékletét örökölte.

– Kész elmebaj ez az egész – jelentette ki Marianne határozottan, és kortyolt egyet a csokoládéból. Még mindig nem hitte el Toby történetét, de a fiú szemében megcsillanó rémület arról árulkodott, hogy mégiscsak lehet benne valami. Hacsak nem arról volt szó, hogy Toby félreértett valamit, és eltúlozta a helyzet komolyságát. A lány bízott benne, hogy ez a helyzet. – Vajon az apám tud róla? – kérdezte Marianne.

– Nem tudom. Papa nem mondta – felelte Toby, és mintha csak megidéztek volna a szellemét, Alex lépett be a szobába. Martától tudta, hogy a gyerekek a dolgozószobában vannak, és a szolgáló nem sokkal később teát hozott be neki egy tálcán. Alex kitöltött magának egy csésze teát, és komoly arckifejezéssel tekintett a gyerekekre.

– Hát ti ketten miben sántikáltok? – Nem tudta eldönteni, hogy a fiatalok veszekednek, vagy Toby elmondta Marianne-nak, mi történt. Abban sem volt biztos, hogy a fiú tud-e a dologról egyáltalán, hiszen Nick azt mondta, addig nem szól a gyerekeknek, amíg el nem válik, hova mennek, márpedig ez még mindig nem dőlt el. Nick maga mondta Alexnek.

– Elmegyünk – felelte Toby bánatosan, és töviről hegyire elmesélte a történetet, amit az imént adott elő Marianne-nak. Alex bólintott, és a fiatalok látták rajta, hogy mindent tud.

– Az apád pár napja beavatott engem is – szólt Alex alig hallhatóan. – Nagyon-nagyon rossz hír ez mindannyiunknak. – Apja szavai immár nem hagytak kétséget Marianne számára afelől, hogy minden úgy van, ahogyan azt Toby mondta, és azonnal könnyek szöktek a szemébe.

– De papa, ez hogyan lehetséges? – kérdezte elfúló hangon. – Miért küldik a zsidókat munkatáborba? A von Bingen család amúgy sem zsidó.

– Kiderült, hogy Nick és a fiúk részben azok, és a jelek szerint a Reich számára ez épp elég. Az elmúlt öt évben apránként rekesztették ki a zsidókat a társadalomból. Nagyon úgy tűnik, hogy teljesen el akarják őket különíteni tőlünk, vagy kiűzik őket Németországból, esetleg munkatáborokba hurcolják őket. Tobynak igaza van, el kell menniük, még hozzá mihamarabb. Az apja és a nagyapja minden igyekezetükkel ezen vannak. – Alex maga is számtalan levelet kül-

dött szét az ügyben, de mindeddig nem érkezett válasz. – Nagyon sajnálom, Toby. Biztos vagyok benne, hogy apád kitalál valamit. Persze úgy nem könnyű, hogy az úti cél egyelőre ismeretlen.

– Majd meglátogatjuk őket? – kérdezte csendesen Marianne. Ez volt a legrosszabb hír azóta, hogy Alex öt évvel ezelőtt beszámolt neki Toby anyjának és kishúgának a haláláról. Marianne tökéletesen emlékezett rá, hiszen nagyon szerette őket, és a haláluk mélységesen lesújtotta.

– Attól függ, hova mennek – mondta Alex őszintén. – De mindenképpen azon leszünk. – Marianne és Toby sokatmondó pillantást váltottak egymással, ami mindent elárult arról, mit éreznek most, hogy el kell válniuk. Toby nem tudta elviselni a gondolatot, hogy egy újabb hatalmas veszteséget kell elszenvednie: nemcsak a legközelebbi barátait, de az otthonát is el kellett hagynia. A nagyapjától sem akart elszakadni, de Nick elmagyarázta neki, hogy az öregnek itthon kell maradnia. Az ősi családi fészket nem lehetett csak úgy őrizetlenül hátrahagyni, miközben minden a feje tetején áll, hiába volt a kastély viszonylag távol a várostól. Senki sem tudta pontosan megmondani, hogy mi vár rájuk.

Hosszasan elbeszélgettek, és Marta újabb tálca forró csokoládét és teát szolgáltat fel nekik, friss házi süteménnyel. Marianne-nak hirtelen eszébe ötlött, hogy a barátainak mostantól talán nem adatik meg ez az életmód, és hálát adott, amiért neki és az apjának nem kell elmenie. Végül Alex felajánlotta, hogy hazaviszi Tobyt autóval, de a fiú szabadkozott, hogy szívesen hazateker, majd arcon csókolta Marianne-t, és elviharzott. A lány azonban ezen a napon még inkább a testvért látta benne, nem pedig a férfit, akinek Toby mindenáron tűnni akart.

– Rémes história ez, papa – sóhajtott Marianne szomorúan. Még mindig alig akarta elhinni, hogy ez az igazság. A délutáni események teljesen felkavarták. Felfoghatatlan volt, ami történt.

– Így igaz. Fogalmam sincs, mit fognak csinálni. Egyáltalán nem olyan egyszerű egyik napról a másikra csak úgy leakasztani egy állást, sőt egy teljesen új életet. Időbe telik megszervezni, és pont az időnek vannak most a leginkább szűkében.

– És ha elviszik őket egy táborba? – kérdezte Marianne lélegzet-visszafojtva.

– Akkor nagyon bátornak kell lenniük, és túl kell élniük – felelte Alex magától értetődő bizonyossággal, hogy megnyugtassa a lányát, noha őt magát is kétségek gyötörték. Tudta, hogy Nicknek és a fiúknak minél előbb el kell tűnniük az országból, de egyelőre nem volt hova menniük.

Alex és Marianne vacsora közben is erről beszélgettek, és a lánynak úgy tűnt, mintha Marta arcán a rosszallás árnyéka suhant volna át, amikor meghallotta, hogy Nickék részben zsidó származásúak, de a szolgáló nyomban ki is ment a szobából, hogy ellássa konyhai teendőit.

Marianne egész éjjel a hallottakon rágódott, végül zaklatott álomba merült. Alex is ébren volt még, amikor a madarak hajnalban csiripelni kezdtek, mielőtt felkelt volna a nap. Ekkor hirtelen felült az ágyban. Eszébe ötlött valami. Kiugrott az ágyból, magára kapdosta a ruháit, lerohant a lépcsőn, felkapta a kabátját meg a kocsikulcsot, és berontott a garázsba. Hispano-Suizájával egyenesen a von Bingenházhoz hajtott. A nagy sárgaréz kopogtatóval olyan hangosan dörömbölt az ajtón, hogy a házvezetőnő kisvártatva előjött. Alex közölte, hogy Nicket szeretné látni, méghozzá azonnal, mire azt a választ kapta, hogy a ház ura még alszik, de aztán a házvezetőnő némileg vonakodva mégiscsak felment, hogy megnézzze, csakugyan így van-e. Pár perccel később megjelent Nick, nyitott selyemköntöse alatt pizsamában és papucsban. Meglepve látta, hogy Alex járkál fel-alá az előszobában, mint aki valami nagy bejelentésre készül. Végül is pontosan erről volt szó.

– Van egy ötletem, szerintem működőképes – vágott bele Alex izgatottan. Egyáltalán nem akarta, hogy Nick elmenjen, de ha már így alakult, ez volt az egyetlen reményük. S mivel a munkatábor réme állandóan fenyegetett, Alex azt szerette volna, ha Nickék minél előbb távoznak.

– Hogyhogy ilyen korán? – kérdezte Nick elgyötörten, miközben megkötötte a derekán a köntös övét. Ő is fent volt hajnali kettőig, de neki semmi korszakalkotó nem jutott az eszébe.

– Adok neked két lipicait és néhány arab telivért. Nincs más teendőd, mint hogy keressünk egy cirkuszt, és rávegyük őket, hogy alkalmazzanak, és vegyenek pártfogásukba. Ha lesz nyolc lovad, biztos vagyok benne, hogy nem mondanak nemet. – Nick egy ideig hitetlenkedve bámult Alexre, majd harsány nevetésben tört ki. Kávét rendelt mindkettőjük számára, és a barátja szemébe nézett.

– Teljesen elment az eszed, de azért szeretlek. Az ég áldjon meg, nem állhatok be egy cirkuszba, bármilyen lenyűgözőek is a lovaid. Ahhoz valami műsorszám is kéne. Te vagy az idomár, nem én. Amúgy sem vihetem el a lovaiddat, főleg nem a lipicaiakat. Arról nem beszélve, hogy egyetlen cirkuszba sem vennének fel. Fogalmam sincs, mi fán terem az ilyesmi.

– Majd én megtanítlak. A lipicaiak pedig tudják a dolgukat. Neked csak irányítanod kell őket a vezényszavakkal. A többit bízd csak rájuk. Az egyik telivérrel meg körbegalopozhatod a porondot. Nick, te vagy az egyik legjobb lovas, akit ismerek. És meg fogod tudni csinálni, ha ezzel megmented a gyerekeidet. – Alex szerint nem volt más kiút.

– Akkor sem állhatok be egy cirkuszba – ellenkezett Nick. – Egyébként is, mi keresnivalóm lenne ott? – kérdezte szörnyülködve, de Alex eltökélt volt.

– Megmenthetnéd a fiaid és a magad életét attól a katasztrófától, ami itt várna rád. A zsidók kilátásai napról napra romlanak, és apád barátja szerint máris a hatóságok látókörébe kerültél. Mi más választásod van? – Nick egy hosszú pillanatra elhallgatott, hogy még egyszer átgondolja a dolgot, majd Alexra nézett, és bólintott. Barátjának mindenben igaza volt.

– Nem vihetem el a lovaiddat. Nyolcat, amiből kettő lipicai. Ha elviszem őket, kifizetem.

– Szó sem lehet róla. A testvéremnek tekintelek. Ha a cirkusz befogad, a lovakat ajándékba adom neked.

– Nem fogadhatom el – felelte Nick határozottan, majd újra gondolkodóba esett. – De honnan kerítünk egy cirkuszt innen, Németországból?

– Én tudok egyet, az a neve, hogy Ringling Testvérek. Olvastam róla. Ha jól tudom, floridai illetőségű, és nemrég összeolvadt egy

másik cirkusszal. Felhívhatjuk a berlini nagykövetséget, és megkérdezzük.

– Totál hülyének fognak nézni minket – mondta vigyorogva Nick. Kezdtt éledezeni benne a remény, bár még most is örütségnek tartotta az ötletet, és nem igazán hitte, hogy lehet belőle valami. A cirkuszok nem vesznek fel csak úgy lovasokat, akik képtelenek bemutatni egy tisztességes mutatványt. Az egész elgondolás elhamarkodottnak tűnt számára. Mindenesetre felhívták a nagykövetséget, és megszerzték a floridai Ringling Testvérek Barnum & Bailey Cirkuszának saratosai címét. Télen ebben a városban állomásoztak, a következő turnéjukra készülve. A nagykövetségen dolgozó hölgy mindent tudott róluk, de Nick nem árulta el, miért érdeklődnek a cirkusz felől. Attól tartott, ő is örülnék tartaná őket.

Alex és Nick ezek után leültek levelet fogalmazni a cirkusznak, amelyben részletesen leírták, milyen lovakról lenne szó, és Nicknek milyen dokumentumokra lenne szüksége, majd kocsiba vágták magukat, és a postára hajtottak. Feladták a levelet, azután megálltak Paul udvarházánál, és elújságoták az öregnek, min fáradoznak. Paul ígéretesnek találta az ötletet, de ő is ragaszkodott hozzá, hogy Alexet kártalanítsák, ha beválik. Alexnek eszébe jutott, hogy van neki egy kimustrált vasúti kocsija, ami alkalmas lenne a lovak szállítására. Miközben megvitatták a terv részleteit, Alexnek Nicket is sikerült egyre inkább meggyőznie. Miután végeztek a megbeszéléssel, Nick ki akart lovagolni, de Alex nem engedte. Mint mondta, rengeteg munka vár még rájuk.

– Miféle munka? Megint az erdőket akarod ellenőrizni? – Nicknek ez sem lett volna ellenére, kicsit legalább megfeledkezhetett volna a gondjairól.

– Meg kell tanulnod egy cirkuszi mutatványt, barátom – felelte Alex szigorúan. – És miután te megtanultad, a fiúkon a sor. – Nick látta, hogy barátja halálosan komolyan beszél, és ezúttal nem nevetett. Visszamentek az Altenberg-kastélyba, és Alex egész délután keményen nyüstölte Nicket. Megmutatta neki, miként bánjon a lipicaiakkal, és hogyan irányítsa őket vezényszavak segítségével. Aztán felültette Nicket Pluto hátára, és körbe-körbe lovagoltatta, miközben a megtermett fehér mén összes képességét próbára tette, és az összes

lépést végrehajtatta vele, amit csak tudott. Azután ugyanezt végigcsinálták Ninával, a lipicai kancával, majd egy arab telivérrel.

– A lovaidd sokkal okosabbak nálam – sóhajtott fel Nick, amikor végeztek. – Én folyton elfelejtem, mit kell csinálni, ők soha. – Tökéletesen be voltak idomítva.

– Ők majd eszedbe juttatják. Sokszor rajtam is túltesznek. – Alex egész délután nem csinált mást, mint Nicket okította a különböző vezényszavakra végtelen türelemmel, és újra és újra elisméltette vele a tanultakat. Szigorú, de hihetetlenül türelmes tanítómester volt, egészen lenyűgözte Nicket.

Alex az előttük álló hét folyamán sem kímélte Nicket. Fáradhatatlanul tanította, megmutatta neki, hogyan érheti el a tökéletes összhangot a lovakkal. Később a fiúkat is bevonta az oktatásba. Eközben befutottak az első válaszok Paul leveleire, mind nemleges volt. Senki sem tudott állást adni Nicknek, vagy kezességet vállalni érte és a gyerekeiért. Minden reményüket a cirkuszba vetették, és miközben a válaszra vártak, rendületlenül dolgoztak tovább valamennyien. Paul is többször meglátogatta őket az istállóban, és elégedett volt a látottakkal. Marianne mindennap odament iskola után, hogy figyelemmel kísérje a kiképzést. Úgy látta, hogy mindenki nagyon érti már a dolgát. Toby ugyan kicsit félénk volt még, de Lucas östehetségnek bizonyult, és nem ismert lehetetlent. Szörén ülte meg a lipicaiakat, és Alex azt is megmutatta neki, hogyan ugorjon át egyik lóról a másikra. A csödör és a kanca egyaránt készségesen együttműködtek vele. Alex Plutót és Ninát szánta nekik abban az esetben, ha a cirkusz elfogadja az ajánlatukat. Nina tízéves, tökéletesen idomított, megbízható állat volt. Rajtuk kívül Alex hat arab telivért is kiválogatott számukra, mindet a legkiválóbb vérvonalból. Azt hajtogatta, hogy könnyedén nélkülözni tudja őket, hiszen annyi lova van, hogy fel sem tűnik, ha hiányzik néhány. Nick persze tudta, hogy Alex már odaígérte Plutót a Spanyol Lovasiskolának, és hogy nem lesz könnyű másikat találni helyette. Alex továbbra is visszautasította, hogy Nickék fizessenek neki a lovakért.

Kereken két hét telt el azóta, hogy elküldték a cirkusznak a levelet, amikor végre megérkezett a várva várt válasz. Nick remegő kézzel tépte fel a borítékot apja és Alex előtt, és olvasni kezdett. Halálos

csend nehezedett rájuk. Alex attól tartott, hogy elutasították Nicket. A tábornok látogatása óta már három hét eltelt, és a munkatábor vagy egy annál is súlyosabb, ismeretlen fenyegetés réme napról napra valószínűsőbbé vált. A Ringling Testvérekben volt az utolsó reményük. Nick letette a levelet, és tekintete találkozott Alexával. Szeme könnyel telt meg, és Alex vigasztalóan megérintette Nick karját.

– Istenem, akarnak minket – rebegte Nick. – Itt áll fehéren-feketén. Mindent megkapunk, amire csak szükségünk van. Óvadékokat is küldenek. Elmehetünk végre. – A könnyek legördültek az arcán, Alex magához ölelte Nicket, majd egy diadalittas csatakiáltást is megeresztett. Paul is a könnyeivel küszködött. A hír egyszerre volt örömteli és fájdalmas. Kis szerencsével megúszhatják a munkatábort, de talán végérvényesen el kell hagyniuk Németországot, még hozzá hamarosan. Az idő vészesen fogyatkozott.

Paul gyorsan visszanyerte a lélekjelenlétét, gratulált a fiának, és közölte, hogy azonnal megveszi az Amerikába szóló hajójegyeket. Elrohant, elintézett néhány hívást, és fél óra múlva már vissza is tért. Lefoglalt két első osztályú kabint a *Bréma* nevű luxushajón, amely négy nap múlva indult New Yorkba. Elintézte, hogy a raktérben elszállítsák a tehervagont is, benne a lovakkal. Nicknek és a fiúknak egész úton gondot kell majd viselniük az állatokra. Ezután hosszú ideig nem lesz alkalmuk arra, hogy luxuskörülmények között utazhassanak, de az is lehet, hogy soha többé. És ki tudja, hogy valaha is visszatérhetnek-e Németországba? Egyszerre ujjongtak és szomorkodtak, a hangulat felfokozott volt, mégis reménytelen. És amikor Nick bejelentette a fiúknak, hogy hamarosan útra kelnek, mindenki sírt.

A következő napokat mind a hatan együtt töltötték, és Alex könnyörtelen szigorral gyakoroltatta a mutatványokat. Az indulás előtti napon Nick és a fiúk már egy tapasztalt cirkuszi együttes benyomását keltették. Úgy tervezték, hogy Marianne, Alex és Paul is elkísérik Nickéket a hajóhoz. Nürnberg és Hannover érintésével Bremerhavenbe vonatoznak, a hajó ugyanis onnan indult. Az utazás előtti estén Alex és Marianne fényes vacsorát rendeztek az Altenberg-kastélyban, fenséges ételekkel, ünnepélyes pohárköszöntőkkel, érzelmes pillanatokkal és megállíthatatlanul patakzó köny-

nyekkel. Mindannyian nagyon nehéz időket éltek most. Lucas volt a leginkább feldobva, de ő még nem igazán tudta felfogni, hogy talán soha többet nem jönnek vissza.

Az irataik rendben voltak, Paul befizette a kivándorlási illetéket, és a tábornoknak hála, végül az állam is áldását adta a tervre. A Harmadik Birodalom elégedetten vette tudomásul, hogy távoznak – legalább ennyivel is kevesebb zsidó marad az országban. Ez volt a kitűzött cél: vagy elüldözni őket, vagy megfosztani minden joguktól, és ürügyet találni arra, hogy bűnözőknek kijáró elbánásban részesíthessék valamennyiüket. Hitler „visszakövetelte Németországot a zsidóktól”, és ez most már Nickre és a gyerekeire is vonatkozott.

Másnap, miután meggyőződtek róla, hogy a lovakat szállító vagon is a vonathoz kapcsolták, maguk is felszálltak, és elhelyezkedtek a Bajorországból Bremerhavenbe tartó vonaton. Hosszú út állt előttük, de addigra kifogytak már a szavakból. Nem maradt több mondanivalójuk. Előző este kibeszélték minden bánatukat, álmaikat, reményeiket, elmondták, hogy mi az, amit megbántak, és mennyire aggódnak egymásért. A mellettük elsuhanó tájat figyelték. Toby és Marianne kézen fogva ültek egymás mellett, mindkettőjüket a sírás kerülgette. Nick öklömnyi méretű gombócot érzett a torkában, amikor a vonat végül befutott a bremerhaveni állomásra. Alex Nickkel együtt felügyelte, ahogyan a vagon egy daru segítségével átrakják a hajóra. Miközben hevesen dobogó szívvel figyelték a műveletet, és azon izgultak, nehogy a vagon kicsússzon a kötelékből, a tekintetük egy hosszú pillanatra összetalálkozott. Ez volt az a pillanat, amikor Nick megértette, mi mindent köszönhet Alexnek, és hogy mekkora ajándékot is kapott tőle: új életet, biztonságot és szabadságot. Nick remélte, hogy egyszer eljön majd a nap, amikor mindezt viszonzhatja, de a jelen helyzetben ez nem tűnt lehetségesnek. Ki tudja, milyen szörnyű sors várt volna rájuk, ha Alex nem menti meg őket, és nem kapnak tőle esélyt az újrakezdésre. Nézték, ahogyan a daru óvatosan lerakja a vagon a hajó fedélzetén, és Alex átkarolta a barátja vállát. Mindketten azon töprengtek, vajon viszontlátják-e még egymást valaha.

Amikor a lovakat már biztonságban tudhatták a hajó fedélzetén, mind a hatan ott álldogáltak a kikötőben, és tanácstalanul néztek egymásra. Az utasok kísérőikkel együtt felmentek a hajóra, bejárták a fedélzetet és szemrevételezték a kabinokat, de Nick még nem akarta elhagyni a partot. Ez volt az utolsó alkalom, hogy német talajt érezhetett a lába alatt, de amint felszáll a hajóra, abban a pillanatban elveszíti mindazt, ami ismerős volt számára, és amit szeretett. Nem bírta elviselni a gondolatot, hogy az apját magára kell hagynia. Félrevonta Pault, és halkán győzködté.

– Gyere velünk, papa, nagyon kérek! Nem akarom, hogy itt maradj. Velünk együtt csatlakozhatnál a cirkuszhoz. Biztos vagyok benne, hogy érted is kezességet vállalnának. – Paul utánuk mehetett volna a következő hajóval. Őrá nem leselkedett az a veszély, ami Nickre és a gyerekekre, számára nem lett volna annyira sürgető az indulás. De Paul lassan megrázta a fejét. A családja távozása felett érzett minden fájdalom ott volt a szemében.

– Nem lehet. Nem hagyhatom itt mindenünket. Meg akarom őrizni neked és a fiúknak. A Reichben egyáltalán nem bízom. Ha ezeken múlik, az egész országot porig rombolják. Legalább azt a kis részt szeretném megvédeni tőlük, ami téged illet. – A felelősség és a kötelességtudat tartotta Pault Németországban, de lélekben ő is Nickkel, Tobiasszal és Lucasszal tartott. Ha ők elmennek, semmije sem marad, csak a birtok. Paulnak mostantól más feladata nem lesz, mint hogy a családi örökség felett őrködjön. Az elválás szinte fizikai fájdalmat okozott számára. Utólag is hálát adott, amiért az előző évben Nicknek és neki sikerült kijárnia, hogy Tobynak ne kelljen csatlakoznia a Hitler Jugendhez. Az orvos írt egy igazolást arról, hogy a fiú asztmás, ezért nem tud részt venni a foglalkozásokon. Paul semmivel nem volt hajlandó támogatni Hitler birodalmát, legkevésbé az unokáival. Az öreg most még jobban gyűlölte a nácikat. Sohasem bocsátja meg nekik, hogy megfosztották őt a családjától.

– Hiányozni fogsz, papa – mondta Nick lágyan. Paul bólintott, és a földre szegezte a tekintetét, megszólalni sem tudott. Neki is hiányozni fog Nick, Toby és Lucas, méghezózzá elmondhatatlanul.

Néhány percig még elálldogáltak, aztán Alex csendben odalépett hozzájuk, hogy beszéljen Nickkel.

– Szeretnék vetni egy pillantást a lovakra. – Alex gondterhelten tűnt. Nyolc ló volt a vagonban: Pluto, Nina és hat arab telivér, két mén és négy kanca. Alex meg akart róla győződni, hogy mindnyájan jól vannak a hosszú vonatút és az átrakodás után. A saját szemével szerette volna látni, hogy egyikük sem sérült meg, és hogy nincsenek-e túlságosan felajzott állapotban. Az még az állatok számára is nyilvánvaló volt, hogy valami rendkívüli dolog történik velük. Alex minden szükséges tudnivalóval ellátta Nicket és a fiúkat, sőt a végén még díszes kantárokkal is meglepte őket, amelyek jól mutatnak majd a cirkuszban. Nick pénzét mindvégig a leghatározottabban visszautasította. Hatalmas ajándék volt ez Nick számára, aki tudta, hogy mindezt sosem lesz képes másként viszonzni, mint Alex iránti töretlen szeretetével és hűségével. Ahogyan közeledett a búcsú pillanata, a két férfi egyre csüggedtebbé és komorabbá vált.

Egyedül Lucast nem lehetett kizökkenteni széles jó kedvéből. Amint felmentek a fedélzetre, a kisfiú legszívesebben azonnal felfedezőútra indult volna, de Nick ráparancsolt, hogy maradjon veszteg, amíg vitorlát nem bontanak. Nick és Alex megnézték a lovakat, amelyeknek szerencsére az ijedségen kívül más bajuk nem esett. Alex azt javasolta, hogy foglalják el a kabinokat, és abban reménykedett, hogy sima lesz az út.

Míg Nick és Alex a lovakkal foglalatoskodtak, Lucas a nagypapát tartotta szóval, Toby és Marianne pedig egymás közt sutyorogtak. Amióta eljöttek hazulról, Marianne egyfolytában a szeme körül babrált csipkés keszkenőjével, és most is bánatosan pillantott Tobyra.

– Rettenetesen fogsz hiányozni – jajveszékelt a lány. Amióta az eszét tudta, Toby olyan volt neki, mint a kisöccse. – Írj nekem mindennap, meséld el, milyen a cirkusz. Mindenről tudni akarok. – Marianne igyekezett mindkettőjük figyelmét elterelni a bánatukról. Toby bólintott, és megígérte, hogy írni fog, pedig nem volt nagy levélíró, de mint mondta, a lány kedvéért erre is készen áll.

– Ugye meglátogatod majd nagypapát? – kérdezte a fiú reménykedve, miközben a szemük sarkából Paulra pillantottak. Marianne

bólintott. Lucas lelkesen csacsogott Paulnak, és sikerült megnevetetnie a nagyapját, pedig ez ma egyáltalán nem volt kis feladat.

Megnézték Nick luxuslakosztályát és a fiúk kabinját a szomszédban. Mindkét szoba rendkívül elegáns volt, és Nick tudta, hogy most hosszú időre búcsút kell mondaniuk a fényűzésnek, egészen addig, amíg vissza nem térnek Németországba. Összesen tíz birodalmi márkát hozhatott magával. Paul észrevétlenül egy köteg bankjegyet csúsztatott Nick tenyerébe, amelyet egészen addig a kabátja alatt rejtgetett, amíg be nem léptek a kabinba. Ez volt most minden vagyonuk a cirkusz által küldött előlegen és azon az összegen felül, amit hónapról hónapra megkeres majd. Nick el sem tudta képzelni, hogy milyen lehet bérből és fizetésből élni, de most kénytelen lesz majd megtapasztalni. A Bugattiját Alexnél hagyta, és arra biztatta, hogy használja bátran. Számptalan bőröndöt hoztak magukkal, amelyek közül kettő csak a fellépőruháikkal volt tele. Több frakkot és két cilindert is becsomagolt magának, és Tobynek is hozott egy rend elegáns öltözéket.

Nick kabinjában beszélgettek, amikor megszólalt a hajókürt, arra figyelmeztetve a kísérőket, hogy ideje elhagyni a fedélzetet. A hang mindnyájukat rettenettel töltötte el. Toby úgy szorította magához Marianne-t, mint egy fuldokló a hajóroncsot, és mindketten zokogásban törtek ki. Nick átölelte az apját, majd Alexet. A két férfi egy pillanatig lehuny szemmel ölelte egymást, mint két fivér, akiket egész hátralévő életükre elválasztanak egymástól. Nick Marianne-t is magához szorította, a lány pedig puszt nyomott a kis Lucas arcára.

– Légy jó fiú! Aztán nehogy elvégy feleségül valami terebélyes asszonyságot a cirkuszból, mielőtt visszajössz hozzám – intette Marianne a kisfiút, aki vihogva megígérte, hogy nem tesz ilyet. Paul még egyszer megölelte az unokáit, aztán merőn Nickre nézett, mint ha a fia minden egyes vonását szeretné bevésni az emlékezetébe. Együtt mentek a hajóhídig, ahol még egyszer utoljára összeölelkeztek, aztán Paul, Alex és Marianne elhagyták a fedélzetet. Nick nem tudta, hogy a többi utas mi okból hagyja el az országot, vajon azok is kivándorlók, vagy csak kedvtelésből kelnek útra, de az ő távozásuk annyira felkavaró és fájdalmas volt, hogy a távozók és az itthon maradók alig bírtak elszakadni egymástól. Végül azonban kénytelenek

voltak. Mindannyian sírtak, leszámítva Lucast, akit annyira magával ragadott az utazás izgalma, hogy nem ért rá sokat szomorkodni. A cirkuszhoz való csatlakozás gondolata is teljesen felvillanyozta. Az elválás keservei őt kevésbé érintették meg, hiszen még csak hatéves volt.

Nick otthagya a hajóhidat, és kicsit távolabb megállt a korlátnál, onnan nézte a parton maradó szeretteit. Toby ott állt szorosan mellette, Lucas pedig összevissza mászkált, beszédbe elegyedett a matrózokkal és a többi utassal, és időnként odaszaladt az apjához, mint egy kiskutya. Nick és Alex hosszasan nézték egymást az őket elválasztó korlát fölött, Marianne pedig nem tudta többé magába fojtani a sírást, és vadul integetett Tobynak, aki szintén a könnyeivel küszködött. Paul mellkasát is visszafojtott zokogás rázta. Végül a hajóhidat leszedték, és a kikötői rendezőhajók szép komótosan egyre távolabbra húzták-vonták a monstrumot a parttól a nyílt vizek felé, miközben a hajókürt egyfolytában tülkölt. Nick a kikötőben hagyott szeretteinek integetett. Hallotta, amint Toby fuldoklik a sírástól, átkarolta a vállát, és magához húzta. Végül Lucas is csatlakozott hozzájuk, és együtt integettek a többieknek.

Nick, Toby és Lucas addig integettek, amíg csak ki tudták venni a parton álldogáló alakokat. Alex és a többiek sem mozdultak el a parttól, amíg a hajó el nem távolodott annyira, hogy már nem lehetett látni rajta az utasokat. Aztán sarkon fordultak, és elindultak hazafelé. A *Bréma* nevű gőzhajó mindenkit elvitt magával, akit szerettek. Hazafelé mindhárman a gondolataikba merültek, egy szót sem váltottak egymással egész úton. A csendet csak Marianne diszkrét orrfújása törte meg olykor. A lány egy idő után apja vállára hajtotta a fejét, és az egész napos érzelmi megrázkódtatástól kimerülve elnyomta az álmot. A zsebkendőt még ekkor is a kezében szorongatta. Aznap mindannyian tengernyi könnyet ontottak.

Miután elindultak, Nick még egyszer ellenőrizni akarta a lovakat, és próbálta rávenni Lucast, hogy tartson vele, de a kisfiú inkább az új terepet szerette volna felfedezni, és apja végül is engedett. Toby magába roskadva gubbasztott a kabinban, túlságosan le volt törve ahhoz, hogy bármit is csináljon. Vörösre sírta a szemét.

– Visszajövünk – fogadkozott Nick. Toby udvariasan bólintott, de a lelke mélyén nem hitt az apjának. Németország kivetette magából, és törvényen kívül helyezte őket. Földönfutóvá váltak, akiknek a saját otthonukhoz sem volt többé joguk. Úgy bántak velük, mint a közönséges tolvajokkal és gyilkosokkal. Az útlevelükbe is azt pecsételték, hogy „deportáltak”, pedig saját elhatározásukból hagyták el az országot. És immár egy piros „J” betű is ott virított az útlevelükben, ami azt jelentette, hogy „Jude”, azaz „zsidó”. Politikai menekültek voltak, és zsidóként még a német állampolgárságukat is elveszítették.

Mire Nick visszajött, Toby már nem volt a kabinban, Lucas pedig éppen az elegáns úszómedencét vette szemügyre, meg a kenneleket is meg akarta nézni. A hajón szivarszoba, társalgó és egy messze földön híres bálterem is volt. Lucas mindenképpen látni akarta a kutyákat, így hát Nick egyedül sétálgatott a fedélzeten, aztán a korlát-nak támaszkodva bámulta a vizet. Már felszálláskor feltűnt neki, hogy több csinos hölgy is van a fedélzeten, de most nem volt kedve az udvarláshoz. Egyre csak az a világ járt a fejében, amit éppen most veszített el. A fényűző luxushajó volt ennek a világnak az utolsó hírnöke. Lucas még nem érthette meg mindezt, Toby már kapiskálta, Nick viszont világosan átlátta, mi történik velük, és milyen fájdalmas veszteség éri őket. Az pedig, hogy mostantól egy cirkuszban fognak dolgozni egy vadidegen országban, olyan képtelenségnek hatott, hogy pillanatnyilag lehetetlen volt pontosan felmérni, mibe is vágták a fejszójüket. Nick egyelőre bele sem akart gondolni, csak a tengert bámulta, és a szíve csordultig volt Alexszel és az apjával. Akkor érezte magát utoljára ennyire elhagyatottnak és reményvesztettnak, amikor elveszítette a feleségét és a kislányát. Mikor már teljesen átfázott a korlátnál, visszament a kabinba, és lefeküdt. Azt remélte, hogy képes lesz majd elaludni, de nem jött álom a szemére. Felkelt, és megint lement a lovakhoz. Kezébe vette az egyik kefét, amit Alex-től kapott, és Plutót kezdte csutakolni vele, mire a mén Nick felé fordult, és elégedett pillantást vetett rá.

– Jó fiú – mondta Nick. Megpaskolta a ló hófehér nyakát, és folytatta a kefélését. Saját testi épségük érdekében az összes ló rövid száron volt kikötve, ráadásul a gyakorlatozást is napokig nélkülözniük kellett. Nick azt remélte, hogy nyugodt marad a tenger, és egyik

állat sem sebesül meg. Egyetlen lovat sem akart elveszíteni, mire partot érnek. Mindenesetre hozott magával egy csőre töltött pisztolyt arra az esetre, ha valamelyiküktől mégis meg kellene válnia. Ezt még Alex javasolta Nicknek, aki bízott benne, hogy nem kerül rá sor. Különösen a lipicaiakért aggódott – a két ló rendkívül értékes rakomány volt, Nick jövőjének záloga.

Hosszasan bíbelődött a lovakkal, végül visszament a fedélzetre. Útközben belebotlott a fiúkba, akik épp nagyban korongoztak, s közben két kislányt szórakoztattak, Nick mosolyogva figyelte őket. Toby határozottan jobb passzban volt, mint amikor elindultak, Lucas pedig szinte nem bírta magával. A lapát nagyobb volt, mint ő, de ez Lucast a legkevésbé sem zavarta, és mindent megtett, hogy elkápráztassa a lányokat, akik egyfolytában vihorásztak rajta. Korban inkább Lucas-hoz passzoltak, és egy idő után odébbálltak, így rövidesen a kisfiú is ráunt a játékra, inkább megkereste apját, hogy elújságolja neki, mi minden történt vele. Nick az egyik fedélzeti nyugágyon feküdt takaróba burkolózva. Ahogy izgatott hadarásából ki lehetett venni, úgy tűnt, hogy Lucas már ától cettig bejárta a hajót, legalábbis ami az első osztályt illeti, az alsóbb szintek ugyanis el voltak zárva előlük.

– Ugye mehetünk majd úszni, papa? – kérlelte Lucas az apját, aki beadta a derekát. Ha a gyerekeivel volt, elfeledte minden baját, és azon igyekezett, hogy minél jobban érezzék magukat az úton, mielőtt belevetik magukat az ismeretlenbe, és csatlakoznak a cirkuszhoz.

A fiúk délután megnézték egy filmet a moziteremben, Nick pedig a fedélzeten sétálgatott, és időről időre lement a lovakhoz. Az egyik utas felfigyelt Nickre, amikor uzsonnaidőben bement, hogy igyon valamit. Gazdagon megrakott büféasztal állt az első osztályon utazók rendelkezésére, ez volt az ötórás tea német megfelelője. Az ételek fenségesek voltak a hajón, de Nicknek egy falat sem ment le a torkán, csak egy csésze teára vágyott, amelyet erős malátawhiskyvel öblített le.

– Látom, ön egy egész vagon arab telivért visz magával – szólította meg a férfi, akinek Nick már korábban felkeltette az érdeklődését. Amerikai volt, Kentucky államból való, neki magának is voltak lovai, és azért jött Németországba, hogy vadászlovakat és két versenylovat vásároljon. A lovakat majd egy későbbi hajóval szállítják haza

a gondozók, akiket magával hozott. Be is mutatkozott, Beauregard Thompsonnak hívták. – Hová viszi őket? – kérdezte vérbeli déli akcentussal, amit Nick alig-alig értett. A brit kiejtéshez volt szokva, nem az amerikaihoz, legkevésbé a délihez.

– Floridába – felelte Nick. A férfi biccentett. Mindaz, amit eddig hallott Nick lovairól, elismerést váltott ki belőle. És ha valaki nyolc arab telivért szállít egyszerre, az nem csekély gazdagságról árulkodik.

– Okos gondolat volt, hogy magával hozza őket a hajón – bólintott az amerikai. – Így legalább szemmel tarthatja őket. Szívesen megnézném a lovait valamikor – vetette fel udvariasan. Nick bólintott, és ivott egy korty whiskyt. Szüksége volt rá egy ilyen érzelmileg megterhelő, hosszú nap után.

– Semmi akadály – felelte készségesen a férfinak. – De igazság szerint csak hat telivér van köztük. A másik kettő lipicai – mondta a legnagyobb természetességgel. Abban sem volt biztos, hogy az utastársa tudja, miről van szó.

– Szent ég – álméltkodott a férfi. – *Azokat* végképp látnom kell. Lovas bemutatóra viszi őket? – Nick keserű mosollyal az arcán bólintott. Arra gondolt, hogy végtére is csakugyan „bemutatja” majd a lovait – csak éppen a cirkusz közönségének. Biztos volt benne, hogy ha elmondaná az amerikainak az igazságot, az meg lenne döbbenve. A cirkusz nem úri műfaj.

– Szíves-örömet megmutatom magának – ajánlkozott Nick, Thompson pedig elment megkeresni a feleségét, aki épp a hajó butikjaiban vásárolgatott.

Toby és Lucas a mozi után feljöttek Nickért a lakosztályába, és együtt elmentek úszni. Mielőtt átöltöztek volna a vacsorához, Nick és Toby kitakarították a lovak rekeszeit. Ezt a munkát jó ideje a lovászok végezték el Nick helyett, ennek ellenére egyáltalán nem találta megerőltetőnek és kellemetlennek. Jó alkalom volt arra, hogy közelebről is megismerkedjen a lovakkal, miközben körülöttük sürgött-forgott, és időnként megpaskolta az oldalukat. Pluto viszonzta a leginkább Nick gesztusait, és üdvözlésképpen mindig megszaglászta őt, valahányszor Nick lejött hozzájuk. Ninát, a lipicai kancát dülta fel a legjobban az utazás. A telivérek sem látszottak teljesen nyugodt-

nak, de ettől eltekintve nem volt semmi bajuk. Mind a nyolcan rendszeresen ettek, amit Nick soha nem mulasztott el ellenőrizni.

Nick és Toby kitakarították a rekeszeket, annak rendje és módja szerint kidobták a trágyát, aztán felmentek a kabinba, lefürödtek, és átöltöztek a vacsorához. Aznap este frakk volt a dresszkód [az előírt viselet], de ez csak Tobyra és Nickre vonatkozott. Lucas a kabinban vacsorázott egy utaskísérővel. Még túl kicsi volt ahhoz, hogy végigüljön egy ilyen formális vacsorát az étteremben, ahol amúgy is halálra unta volna magát. A fiatal utaskísérő viszont megígérte neki, hogy megint megnézheti a kenneleket. Lucas szerint az egész hajó tele volt kutyákkal, egyedül ők szállítottak lovakat.

Nick és Toby helyet foglaltak a kapitány asztalánál, és bemutatkoztak. Volt a társaságban egy nagyvilági házaspár Berlinből – a férj híres bankárdinasztiából származott, és rokonlátogatóba mentek New Yorkba. Ült az asztalnál egy közepes ismertségű német színész is, aki látványosan meresztgette a szemét Nickre, de ő nem viszonzta az érdeklődést. A nő húsz évvel fiatalabb volt nála, és mértéktelenül vedelt az egész vacsora folyamán. Volt még ott egy olasz házaspár, egy brit író, akiről Nick hallott már korábban, de nem olvasta a könyveit, valamint egy nagyon szemrevaló francia hölgy, Monique, aki elmondta, hogy megözvegyült, és néhai német férjével Tirolban volt kastélyuk. Még két német házaspár ült az asztalnál, akiknek a temérdek pénzen kívül egyetlen említésre méltó tulajdonságuk sem volt, nem tűntek sem szórakoztatónak, sem pedig rokonszenvesnek.

Vacsora után átvonultak az egyik emeleti bárba kávézni, dohányozni és likőrt fogyasztani. A zenekar rázendített, és többen táncra perdültek. Ekkor Toby engedélyt kért rá, hogy csendben elosonhasson, amit Nick jóváhagyott. Miután a fiú elment, Nick is felkérte Monique-ot, és amikor a kapitány meg a többiek már kezdtek elszállingózni, ők ketten még mindig táncoltak. A bár megtelt utasokkal, mindenki derűs volt és vidám, és a nap minden megpróbáltatása ellenére Nick is egyre jobban érezte magát a vonzó francia özvegy társaságában, aki remekül táncolt, és nagyon bájos volt. Az egész helyzet szurreálisnak tűnt Nick számára, amint épp a két világ között lebegett. A hajó fényűző kulisszái közepette egy pillanatra elhitette magával, hogy nem is történt semmi különös, miközben persze tisztában

volt vele, hogy ez nem igaz, és két ital között újra ránehezedett a valóság súlya. Minden igyekezetével azon volt, hogy elmeneküljön az igazság elől. A fiatal francia özvegy azonnal érezte, hogy valami nincs rendben Nick körül, de volt benne annyi tapintat, hogy ne kérdezzen rá.

– Rokonlátogatóba készül? – érdeklődött Monique óvatosan, mire Nick bólintott. Senkinek nem szeretne volna elárulni, hogy ő és a fiai egy cirkuszban fognak dolgozni, és hogy azért hagyták el Németországot, hogy az életüket mentse. – Én is – mondta a nő egy kis sóhaj kíséretében. – Németország annyira barátságtalan lett az utóbbi időben azzal a sok tüntetéssel, felvonulással és szónoklattal. A férjem hat hónapja hunyt el, és változásra van szükségem. A húgomhoz megyek Bostonba, ott él a férjével. Úgy néz ki, szeret ott lenni. Tavaly házasodtak össze, most várják az első gyereküket, úgyhogy gondoltam, meglátogatom őket. – Monique elmondta, hogy München mellett él, gyerekei nincsenek. Nick az ékszerei alapján arra a következtetésre jutott, hogy a férje tekintélyes vagyont hagyhatott rá. A nő azt is megemlítette tánc közben, hogy a férje negyven évvel idősebb volt nála, ő maga nem lehetett több harmincnál.

Elragadó teremtés volt, egyik keringőt és foxtrotot táncolták a másik után, a tangót pedig különös átéléssel járta. Nick és Monique figyelemre méltó párost alkottak a táncparketten, többen is megálltak, és őket figyelték. Tánc után sokat nevetgéltek, és nyilvánvaló volt, hogy Monique vonzónak találja a férfit. Nick hasonlóképpen érzett, de nem volt olyan hangulatban és helyzetben, hogy bárkivel is afféle fedélzeti románcba bonyolódják. Az élete romokban hevert, és volt annyira úriember, hogy inkább ne akarjon senkit belerángatni, pedig Monique-ban látta a hajlandóságot. Még egy darabig elüldögéltek és beszélgettek, és amikor hajnali kettőkor Nick elkísérte Monique-ot a kabinjához, a nő bevallotta, mennyire élvezte az estét.

– Én is – mosolygott rá Nick. Nem gondolta volna, hogy az első éjszaka ilyen kellemesen telik majd, de Monique jókedvre derítette. Táncolni mindig is szeretett, és nem csinálta rosszul.

– Találkoztam a kisfiával – mondta Monique, amikor megálltak a nő szobájának ajtaja előtt. – Imádni való kölyök.

– Valóban az, köszönöm – felelte melegen Nick. – Azt hiszem, ő már mindenkivel találkozott a hajón, beleértve a matrózokat is. Nagyon élvezi a dolgot.

– Akárcsak én – sóhajtott a nő epekedve. – Nagyon élveztem a táncot magával. Hónapok óta nem táncoltam.

– Maga csodálatosan táncol – bókolta Nick őszintén. Monique arra gondolt, bárcsak Nick többet akarna tőle, de látta rajta, hogy hiába reménykedik. A férfi szemében volt valami mély szomorúság, és érezte, hogy egyáltalán nem afféle vidám utazás ez számára. Látta rajta, hogy próbál jó képet vágni hozzá, és hogy minden porcikájában úriember, de az volt a benyomása, hogy belülről bánat marcangolja, és a gondolatai is máshol járnak, mint aki elvesztett valakit, akit nagyon szeretett. És tulajdonképpen ez volt az igazság: Nick aznap vesztette el a hazáját, az édesapját és a legjobb barátját. Monique arra gondolt, hogy nő lehet a dologban, de Nicket ennél sokkal komolyabb veszteség érte. Az egész korábbi életét kellett hátrahagynia.

– Köszönöm a bókot – kacérkodott a nő. – Talán holnap este megismételhetnénk. Ha jól tudom, holnap este kaszinó van, holnapután pedig álarcosbál. – Minden estére más-más programot szerveztek a vendégek szórakoztatására, és Monique minden egyes alkalomra külön ruhakölteménnyel készült. Nick már az este tapasztalatai alapján is levonta a következtetést, hogy Monique ruhatára és alakja egyaránt figyelemre méltó. Remek zsákmány volna a megfelelő férfi számára, de nem neki. Többé nem. Jó érzésű, jól nevelt férfiú volt, és pontosan tudta: jelenlegi helyzetében nem engedheti meg magának, hogy ilyesmibe keveredjen. Úgy érezte, hogy életének ez a szakasza is lezárult. Nem tudott mit kínálni többé: kiszámítható és kényelmes életet biztosan nem. Mindez már a múlté. Igyekezett ellenállni annak, hogy úrrá legyen rajta a mélabú, de a történetek által felkavart indulatok még mindig nem csitultak el benne. Még mindig nem heverte ki a megrázkódtatást, és Monique ezt pontosan érzékelte.

– Örömmel elkísérem a kaszinóba – ajánlkozott készségesen Nick, bár ő maga egyáltalán nem akart részt venni a szerencsejátékban az-za a kevés pénzzel, ami a zsebében lapult. Az első osztályt az apja fizette, a pénz pedig arra kellett, hogy gondoskodjon a gyerekekről. Egyetlen nap leforgása alatt felelősségteljes férfivá kellett válnia,

bármennyire gondtalan és kényelmes életet élt is a múltban. Ezek az idők végleg elmúltak. Pillanatok alatt felnőtt. Egy görbe este a hajó kaszinójában nem fér bele többé, még ha csak néhány száz márkáról van is szó. Nick látta Monique-on, hogy neki ez nyilván nem okozna gondot. Akkorra volt a különbség kettejük körülményeiben, hogy úgy érezte, már ezzel a könnyed kis flörttel is megteveszti a nőt. Nick és Monique immár két külön világba tartoztak. Nick számkivetetté vált a hazájában és abban a világban, amelyben egész addigi életét élte. Minderről Monique-nak sejtelme sem lehetett, de Nick pontosan látta a különbséget alig néhány nappal ezelőtti és a mostani énje között. Szűk egy hét múlva pedig nem lesz több egy cirkuszi mutatványosnál. Még belegendolni is szörnyű volt, felfogni meg egyenesen lehetetlen.

– Jó éjszakát! A holnapi viszontlátásra – búcsúzott Monique egy utolsó kacér pillantással, aztán bement a kabinjába. Nick lassan, elgondolkodva ballagott a saját szobája felé. Különösebben nem vágyott erre a nőre, de ha történetesen vágyott volna rá, mostantól akkor is tiltott gyümölcs volna számára. Két külön világhoz tartoztak.

Mielőtt bement volna a lakosztályába, benézett a fiúkhoz. Már mindketten mélyen aludtak. Gyengéden betakargatta Lucast, aki halványkék pizsamájában most is azt a plüssmackót szorongatta, amivel egész addigi életében aludt. Toby is szendergett, annak a kisfiúnak a békés arckifejezésével, akinek mind a mai napig megmaradt. Azután Nick visszament a saját szobájába, csendben letelepedett egy kényelmes karosszékbe, és szivarra gyújtott. Volt min töprengenie mostanában. Az üvegből konyakot töltött magának, és elüldögélt a sötét szobában, ahová csak a holdfény süttött be. Miközben a szivar gomolygó füstjét és vörösen parázsló végét figyelte, az járt a fejében, hogy vajon mit tartogat számukra a jövő.

Ötödik fejezet

A kaszinózás Monique társaságában éppolyan kellemesen telt, mint az első alkalom. Miután abbahagyták a szerencsejátékot, megint táncoltak. Mozgalmas este volt, Nick nagyon jól érezte magát. A szerencsejátékokat is szerette, persze mértékkel, most azonban csak két-

szer szállt be a rulettbe jelképes összeggel, és mind a kétszer vesztett. Monique ötszáz birodalmi márkát nyert, de Nick elővigyázatosságból nem játszott többet.

A fiúk nagyon élvezték a hajókázást, az időjárás is kedvezően alakult, és a lovak is jól voltak. Ám az álarcosbál éjszakáján, a hajóút felénél, távol a szárazföldtől, egyszer csak lecsapott rájuk a novemberi vihar. Amikor a hajó imbolyogni és dülöngélni kezdett, Nick azonnal elnézést kért Monique-tól – akit szemlátomást egyáltalán nem viselt meg a tengeri vihar és megkereste a fiúkat, akiket a legnagyobb rendben talált a kabinjukban. Nick ezután egyenesen a lovakhoz sietett. Szegény jószágok magukon kívül voltak a rémülettől, és tágra nyílt szemmel ziháltak. Nick mellettük maradt, és órákon keresztül próbálta megnyugtatni őket. Nem sokat tehetett azon kívül, hogy ott volt velük, és minden igyekezetével próbálta lecsillapítani a megvadult állatokat. Lapogatta és simogatta őket, és csitítgatva beszélt hozzájuk. Nem akarta magukra hagyni a lovakat, hátha egyikük megsérül, de a helyzeten nemigen tudott érdemben javítani. Ezek az állatok jelentették most a boldogulást Nick és a gyerekei számára, ám késő éjszaka, amikor a vihar – már amennyiben ez egyáltalán lehetséges volt – még erősebben kezdett tombolni, bekövetkezett az, amittől Nick a leginkább rettegett. Pluto ránézett a gazdájára, és lassan a földre roskadt, ami a lovaknál baljós előjel. Nick azonnal tudta, hogy baj van, amikor látta, hogy a daliás mén lefekszik, de sehogyan sem tudta megakadályozni. Azzal is tisztában volt, hogy ha Pluto nem kel fel magától néhány órán, de legfeljebb egy napon belül, akkor nem éri meg a partraszállást. Ők pedig nem állíthatnak be Floridába egyetlen lipicaival, ráadásul épp a beígért lipicai mén nélkül. Nina is takaros kis jószág, de kettejük közül egyértelműen Pluto volt az impozánsabb. A csődör méret, szépség és képzettség dolgában egyaránt lepipálta Ninát.

Nick egész éjjel Pluto mellett maradt, de reggelre sem javult a helyzet. A vihar egyre pokolibban tombolt. Nicken lassanként kezdett úrrá lenni a pánik. Visszament a kabinjába, átöltözött, majd lement az étkezőbe reggelizni. A fiúk nem érezték jól magukat, és inkább a kabinban maradtak. Nick nem szólt nekik Plutóról. Ráér még közölni velük a rossz hírt, már ha a ló csakugyan nem lesz hajlandó

felkelni. Nick abban reménykedett, hogy ha a vihar alábbhagy, Pluto is magához tér majd.

Az étkezőben Beauregard Thompsonba botlott, ő is egyike volt azon kevés utasoknak, akik lejöttek reggelizni. A legtöbben tengeri-betegséggel küszködve a kabinjaikban maradtak, ahogyan Mrs. Thompson is, aki a férje elmondása szerint igen ramatyul érezte magát. A szívós amerikaiak viszont meg sem kottyant a vihar, és Nick is jól viselte a tengeri utazás viszontagságait. Elpanaszolta Thompsonnak, hogy az egyik lóval baj van, és tanácsot kért tőle.

– Sokat sajnós nem tud tenni, csak reménykedni, hogy talpra áll – mondta Thompson, aki mélyen átérezte Nick aggodalmát. – Ha egy ló lefekszik, az felér a halálos ítélettel. Mióta fekszik? – Nick válaszolt, mire az amerikai bólintott. – Tavaly ugyanez történt az egyik kancámmal. Azt hittem, a végén felkel, és túléli, de nem ez történt. Kénytelenek voltunk véget vetni a szenvedéseinek, de már amúgy is alig pislákkolt benne az élet. Két órán belül magától is kimúlt volna. Ha ez a rohadt vihar végre lecsillapodna, talán volna még remény, de ha ez így folytatódik, akkor kétlem, hogy lábra áll. Valószínűleg tengeribeteg. Reggeli után szívesen megnézem, ha gondolja – ajánlotta Thompson.

Az étkezőből egyenesen a lovakhoz mentek. Az arab telivérek továbbra is rettegtek, de kitartottak, és rémülten bár, de Nina is talpon volt. Pluto ugyanott feküdt a padlón, ahol Nick hagyta. Érkezésükre megmoccant, és lemondó, csüggedt tekintettel pillantott fel Nickre, majd a feje rögtön visszahanyatlott a földre. Beauregard lenyűgözve nézte.

– Te jó ég, micsoda káprázatos állat! – álmélikodott Thompson. – Milyen magas, ha feláll?

– Több mint százhatvan centi. – Ezzel a mérettel Pluto nagy testű lipicainak számított.

– Életemben nem láttam még ilyen szépséget – áradozott az amerikai leplezetlen csodálattal. – Elképesztő. – Pluto siralmas állapotban volt, de még így is figyelemre méltó látványt nyújtott. – Meg kell mentenie.

– Igen, de hogyan? – siránkozott Nick. Szinte érezte, ahogy Pluto lassan kicsúszik a keze közül. És hogyan mondja majd meg Alexnek, hogy a pompás, fiatal csődör már az utazást sem élte túl?

– A világon semmit nem tehet, azon kívül, hogy reménykedik és fohászkodik, hogy talpra álljon. Elég fiatal jószág, meg tudja csinálni, ha van még benne akarat – Nicknek sem volt jobb ötlete, mint hogy reménykedjen Pluto talpra állásában.

Beauregard Thompson egy ideig még elidőzött a lipicai rekesznél, aztán elment megnézni, hogy van a felesége, Nick pedig a nap hátralévő részét a vagonban töltötte a lovakkal. Az utaskísérők megígérték, hogy odafigyelnek a gyerekekre, és Nick tudta, hogy Toby is képes elszorakoztatni az öccsét. A vihar egy árnyalatnyival alábbhagyott, de Pluto nem mozdult, és meg se mukkant. Nick hiába simogatta és beszélt hozzá, az állatnak szemmel láthatóan fogytán volt az ereje.

Mire beesteledett, Nick a teljes kétségbeesés szélére került. Világossá vált, hogy Pluto feladta, és már csak órái lehetnek hátra. Amíg a földön feküdt, sem etetni, sem itatni nem lehetett. Nick értett annyira a lovakhoz, hogy tudja: a gyönyörű, életerős paripa a haláltusáját vívja. Egyszer már az is megfordult a fejében, hogy megkönnyül rajta, és a pisztolyával könnyít a szenvedésein, de nem volt szíve hozzá. Inkább leült mellé, és a nyakát simogatva duruzsolt a fülébe, miközben a szemét elöntötték a könnyek. A lipicai haldoklása szívszorító látvány volt.

Végül Nick Pluto erőteljes vállára hajtotta a fejét, és mivel tudta, hogy senki sem hallja meg, könnyörögni kezdett hozzá.

– Tudom, hogy most ostoba fajankónak nézel – kezdte Nick halcan –, és azt is tudom, hogy többet érdemelsz annál, mint hogy egy cirkuszban produkáld magadat, de nekem és a fiúknak szükségünk van rád. Nélküled valószínűleg hallani sem akarnak majd rólunk Floridában, és ha így lesz, nem tudom eltartani Tobyt és Lucast. Ha nem jössz velünk Floridába, akkor alaposan benne leszünk a slamasztikában, Pluto, ha most nem adod fel a kedvemért, esküszöm, hogy életed végéig hálás leszek neked, és a gondodat viselem. A sorsunk egyedül tőled függ. Nagyon kérek, ne halj meg... nagyon kérek... hatalmas szükségünk van rád... szükségem van rád... mindent meg-

teszek érted, megígérem. – Miközben beszélt, Nick arcát könnyek áztatták.

Egyszer csak észrevette, hogy a vihar teljesen elcsitult, és a hánykolódás is abbamaradt. Mintha Plutónak is feltűnt volna, mert ahogy ott feküdt, hirtelen Nickre nézett, és megrázta a fejét, mint aki helyeslően bólint, majd az egész testében megborzongott. Nick iszonyodva gondolt arra, hogy talán most leheli ki a lelkét, de Pluto hatalmas erőfeszítések közepette, egy hangos nyerítés kíséretében lassan feltápáskodott, és remegő lábakkal megállt. Nick alig hitt a szemének. Pluto felállt! Megcsinálta, és innentől már csak egy kis szerencse és kitartás kérdése, hogy életben maradjon! Olyan volt, mintha Pluto maga döntött volna úgy, hogy a legnagyobb erőfeszítés árán összeszedi magát új tulajdonosa kedvéért.

Nick a ló nyakát átkarolva zokogott. Soha semmiért nem volt még ennyire hálás. Ha Pluto meghalt volna útban Florida felé, azzal Nicket újabb kegyetlen sorscsapás érte volna abban a balszerencsesorozatban, ami fenekestül felforgatta az életét. Most azonban úgy érezte, hogy újra sínen van. Vízzel kínálta a lovat, aki tétován inni kezdett, és hálás szemmel nézett a gazdájára, majd társai felé pillantgatott. A szomszéd rekeszből Nina vidám nyerítéssel üdvözölte Plutót újra a köreikben. Nick még egy óráig a ló mellett maradt, meg akart róla győződni, hogy nem fekszik vissza, de Pluto már evett is, és mire végül Nick otthagyta, lényegesen jobb állapotban volt.

Nick azonnal el akarta újságotlani a hírt Beauregard Thompsonnak, de a fedélzeten nem találta, ezért a kabinjához ment, és bekopogott. Az amerikai ajtót nyitott, és meglepve látta, hogy Nick az. Thompson épp a feleségét istápolta.

– És hogy van? – kérdezte aztán komoran az amerikai, Plutóra utalva. Biztos volt benne, Nick azért jött, hogy közölje vele a halálhírét. Nem hitte, hogy a ló felépül, ahhoz túl sokáig hevert magatehetetlenül.

– Talpra állt – válaszolt Nick széles mosollyal. Thompson rámeredt.

– Hihetetlen! Amikor láttam, alig pislákoltt benne az élet. – Nick helyeslően biccentett. – Mit csinált vele?

– A lelkére beszéltem. Kérleltem, hogy szedje össze magát, és felkelt. – Nick magánkívül volt a boldogságtól, és hatalmas kő gördült le a szívéről.

– Akkor maga jobb ember, mint én. A kancámat annak idején nem tudtam megmenteni, bármit is csináltam. Az állatorvos háromszor volt kinn nála, mégis elvesztettük. De azt be kell vallanom – folytatta nevetve –, hogy kérni egyszer sem kértem tőle, hogy keljen fel. Jó magának. – Megveregette Nick vállát. – Vacsora után erre innunk kell!

– Köszönöm. Csak szerettem volna, ha tudná. – Nick inkább Monique-kal szeretett volna találkozni vacsora után. Amióta a lova gyengélkedett, nem is látta a nőt, annyira lefoglalta Pluto ápolása és a sok aggodalom. Monique azonban nem vesztette el az érdeklődését a férfi iránt. Egy üveg pezsgőt küldött a kabinjába azzal az üzenettel, hogy már nagyon hiányolja őt. Szemlátomást mindent bevetett. Szokványos esetben könnyedén elcsábította volna Nicket, de a férfinak most más dolgok kötötték le a figyelmét, hiszen annyi minden történt körülötte.

Amikor Nick visszament a lakosztályába, még mindig mosolygott magában. Pluto megmenekült, és a jövőjük ezzel újra biztosítottá vált, már amennyire ez a jelenlegi helyzetben egyáltalán lehetséges volt. Pluto hallgatott rá, és megmentette az életét.

Hatodik fejezet

A hajóút utolsó napján Nick igyekezett szemmel tartani Plutót és a többieket. Úgy tűnt, a lovak remekül vannak, Pluto pedig azok után, hogy talpra állt, és megint rendesen evett-ivott, új erőre kapott. A betegség után a korábbinál szorosabb kötelék alakult ki ló és gazdája között, és amikor Nick meglátogatta őt a vagonban, Pluto minden alkalommal örömteli nyerítéssel üdvözölte, mintha csak tudta volna, hogy milyen sokat jelent a gazdájának, és hogy Nick mi mindent vár tőle. Nick is úgy érezte, hogy valódi barátság szövődött köztük.

Nick napközben a fiúkkal volt: társasjátékoztak, úszni jártak, agyaggalambra lóttak Tobyval, vagy egyszerűen csak a fedélzeten sétálgattak. Miután Pluto felépült, az estéket megint Monique társa-

ságában töltötte. Hajnalig táncoltak, az utasok elismerő pillantásaitól kísérve. Nagyszerűen illettek egymáshoz, és láthatóan jól érezték magukat együtt. Közös tangóikról már-már legendák keringtek a hajón, és ragyogóan festettek egymás mellett. Monique-ból egyáltalán nem hiányzott a szereplési vágy, szívesen sütkérezett a rájuk irányuló figyelemben, és az is kedvére volt, hogy egy olyan jóképű férfi oldalán mutatkozhat, mint Nick. Végül az utolsó éjszakán, amikor visszakísérte Monique-ot a kabinjához, Nick megcsókolta a nőt. A Pluto gyógyulására elfogyasztott pezsgő kissé a fejébe szállt, és amint a novemberi hold súlyos fénye rájuk vetült, Nick nem tudott ellenállni Monique vonzerejének.

– Mikor mész vissza Németországba? – suttogta a nő, miután Nick másodszor is megcsókolta. Szerette volna viszontlátni, és újra átélni vele az utazás gyönyöreit.

– Nem megyek – felelte Nick csendesen. Monique meglepve nézett rá.

– Azt hittem, csak rövid időre jöttél, hogy kiállítsd a lovaidat valahol.

– Nem, itt maradok – válaszolta a férfi, de nem akarta elmondani Monique-nak, hogy miért, és arról sem szeretett volna beszélni, hogy a lovak a cirkuszi mutatványokhoz kellene. Számára is zavarba ejtő volt a gondolat, hogy mostantól a cirkuszi élet vár rá olyasféle fura szerzetek társaságában, amilyeneknek a cirkuszi embereket képzelte. Pedig most már ő is közéjük tartozott. Nick még nem szokta meg a gondolatot, és abban sem volt biztos, hogy valaha is képes lesz rá.

– Van valami oka annak, hogy nem mész vissza? – kérdezte Monique némi gyanakvással. Jó néhány embert ismert, akik az utóbbi időben a németországi fejlemények hatására elhagyták az országot, hogy az életüket mentse, de nem fért a fejébe, hogy Nicknek vajon mi oka lehetne rá.

– Van. – Nick a korlátnak dőlt, miközben a hold felettük ragyogott. Nem akart hazudni neki, de magyarázkodni sem volt kedve, azt azonban látta Monique-on, hogy mindenképpen választ vár tőle.

– Zsidó vagy? – kérdezte a nő fürkésző tekintettel. Nem tartotta túl valószínűnek. Nicken látszott, hogy magas rangú arisztokrata

családból származik, a neve, a megjelenése és a nemesi címe egyaránt erről áruzkodott.

– Igen is, meg nem is – ismerte el Nick őszintén. – Egészen mostanáig nem voltam az, de Hitler Németországában minden jel szerint annak számítok. Soha nem ismertem az anyámat. A szüleim rögtön a születésem után elváltak, és az apám is csak most tudta meg, hogy az anyám félig zsidó volt. A nácik szemében ettől én is zsidó vagyok, meg a fiaim is. El kellett jönnünk, különben munkatáborba küldtek volna. Úgyhogy most Amerikába tartunk. – Monique döbbenet hallgatta, és egy pillanatig Nick sem tudta eldönteni, vajon melyik mozzanat aggasztotta jobban a nőt: az, hogy hajszal híján munkatáborba kerültek, vagy az, hogy az anyja zsidó volt.

– Mennyire iszonyú – szólalt meg végre együtt érzően Monique. – És milyen abszurd. Mihez kezdesz most? – Szomorúan nézett Nick-re, láthatóan aggódott érte és a gyerekekért, ami világozzá tette a férfi számára, hogy rendes emberrel van dolga. Nick a kérdés hallatán elnevette magát.

– Nem volt túl sok választásom. Nincs szakmám, nem értek semmihez. Talán elmehettem volna tánctanárnak – itt Monique-ra mosolygott –, vagy sofőrnek, esetleg lovásznak. Nem mintha bármelyik lehetőség különösebben vonzott volna, és mindössze pár hetem maradt, hogy kitaláljak valamit. Egy barátomtól kaptam a lovakat. Közülük kettő lipicai, be vannak idomítva mindenféle mutatványra. Egy cirkuszhoz fogok csatlakozni egy lovas számmal – bökte ki végül savanyú képpel. – A hatéves kisfiam persze odáig van a dologtól, rólam azonban ez nem mondható el. De nagyon hálás vagyok, hogy legalább van mit csinálnom, és sikerült elhagynom Németországot. Szóval, drágám, a helyzet az, hogy egy vásári mutatványossal táncoltad végig az éjszakákat. Gondolom, a barátaid meg lennének hökkenve, ha ezt tudnák. Akárcsak az enyéme. – Most, hogy végre mindezt hangosan is kimondta, egyszerre érezte magát jobban és rosszabbul. Rosszabbul, mert így még valóságosabbnak hatott mindez, de jobban is, mert kimondva inkább nevetségesnek találta az egész históriát, semmint sírni valónak. Monique sem tudta hirtelen, mit is mondjon. Jobb híján ő is elnevette magát.

– Komolyan beszélsz? – Egy pillanatra az is megfordult a fejében, hogy Nick csak ugratja, de a férfi tekintetéből kiolvasta, hogy nagyon is komolyan beszél. Soha nem hallott még ilyen különös történetet. Persze tudta, hogy sok zsidó származású ügyvéd és orvos hagyta el Németországot, de arisztokrata menekülttel még nem találkozott.

– Teljesen komolyan. Mihelyst partot érünk New Yorkban, fogom a fiaimat és a lovaimat, és meg sem állunk Floridáig, ahol csatlakozunk a Földkerekség Legnagyobb Show-jához. Ők segítettek kijutni Németországból, és felajánlottak nekem egy állást, nagyon hálás vagyok nekik ezért. Úgyhogy attól tartok, kicsit elkéstél. Egy hónappal ezelőtt még annak rendje és módja szerint udvarolhattam volna neked, később pedig meglátogathattalak volna Németországban. Most viszont Floridában töltöm a telet cirkuszi csodabogarak, bohócok, artisták és más mutatványosok társaságában, az év kilenc vagy tíz hónapjában pedig turnézunk. Ha akarod, minden államból küldök majd neked képeslapot.

Monique ezúttal mély megrendüléssel hallgatta Nicket. Elsősorban a férfi tekintete volt rá nagy hatással: világosan látszott benne a küszködés, hogy valahogyan feldolgozza a történeteket.

– Elképzelni sem tudom, milyen lehet most neked – ismerte el őszintén Monique.

– Én sem, de még mindig sokkal jobb lesz így, mint egy munkatáborban valahol a cseh határon, vagy hogy a gyerekeim éhen haljanak, vagy valami betegség vigye el őket. Nem volt más választásunk.

– Bátor vagy, Nick – mondta csendesen Monique. Még mindig teljesen az elhangzottak hatása alatt volt.

– Egyáltalán nem. Hétköznapi ember vagyok, akit elüldöztek a hazájából, csak mert egy holdkóros a fejébe vette, hogy megtisztítja a legmagasabb rendű emberi fajt a söpredéktől, és uralkodni akar az egész világon. És ebben a világban a zsidók számára sehol sincs hely. A sors szeszélyéből hirtelen én is zsidó lettem. Megalázó helyzetbe kerültem, és akkor még nagyon enyhén fogalmaztam. Egyik napról a másikra zuhantam le a ranglétra tetejéről a legaljára.

– Gondolod, hogy Hitler csakugyan ilyen rettenetes? – kérdezte a nő elgondolkozva. Nick szemszögéből nézve ehhez kétség sem fér-

hetett többé, de Monique-nak még mindig nehezebb esett elhinnie, hogy csakugyan annyira veszélyes figura lenne, mint amilyenek a férfi lefestette. A nőt Hitler intézkedései egyelőre nem érintették, azon kívül, hogy a kedvenc varrónőjének el kellett költöznie, müncheni orvosa pedig kénytelen volt bezárni a praxisát. Ettől eltekintve semmilyen negatív hatás nem érte. Ráadásul az orvosa amúgy is rövidesen nyugdíjba ment volna.

– Valójában attól tartok, hogy még annál is rosszabb, mint amilyenek hisszük – felelte keserűen Nick. – Most, hogy a saját bőrömmön tapasztaltam meg, miben sántikál, úgy látom, ijesztő dolgok vannak készülöben, amelyek alól senki nem vonhatja ki magát. Erre én és a gyerekeim vagyunk a legjobb példa. És ha az apám történetesen nem vált volna el az anyámtól, most ő is bűnözőnek számítana, amiért egy zsidóval kötött házasságot. A keresztények és a zsidók közötti házasság most törvénysértésnek számít. Szerencsére elváltak, az apám ugyanis nem élte volna túl, ha őt is elüldözik, és mindent, ami csak fontos volt számára, hátra kellett volna hagynia, hogy elmeneküljön, mint valami utolsó tolvaj.

– Apád is utánatok jön az Államokba? – Monique-ot most már őszintén érdekelte a férfi családjának sorsa. A vallomás után Nick immár hús-vér emberi lényként állt előtte, többé nem csak egy sármos férfi volt számára, akivel könnyű kis kalandba bocsátkozott. Nick megrázta a fejét.

– Az apám otthon maradt, hogy megvédje a birtokainkat. Rajtam és a gyerekeimen kívül a birtok az egyetlen dolog, ami fontos neki. Köti őt a felelősség, a becsület és a hagyomány. Otthon marad, amíg haza nem térünk, a Jóisten tudja, mikor. Erre alighanem csak azután kerülhet sor, hogy Hitler megbukik, vagy valaki elzavarja végre, esetleg lepuffantja, ami igazán nem volna rossz. – Most, hogy megmenekült, nyíltan kimondhatta, amit gondolt. – De ha haza is térhetek Németországba, a birtokra mindaddig nem formálhatok jogot, amíg meg nem változtatják a zsidókra vonatkozó törvényeket. A tulajdonhoz való jog ugyanis pillanatnyilag nem illet meg sem engem, sem a gyerekeimet.

– Szerinted háború lesz? – kérdezte Monique érezhető nyugtalansággal a hangjában.

– Nem tudom. Mindenki azt mondja, hogy nem lesz, de szerintem a jelek az ellenkező irányba mutatnak. Hitler a beszédeivel szinte fegyverbe szólítja a népet. Úgy látom, addig nem nyugszik, amíg el nem foglalja egész Európát. Németország nem elég neki. Ausztria lerohanása csak a kezdet – mondta Nick meggyőződéssel.

– Valóban nagyra törő tervei vannak – helyeselt Monique. – És mostanában mindenhol katonák nyüzsögnek. Amikor legutóbb Münchenben jártam, irdatlan mennyiségű katonát láttam, és a legtöbbjük az elitalakulathoz, az SS-hez tartozott.

– Nekem is feltűnt – erősítette meg Nick. – Szerencsére Tobiast sikerült távol tartanom a Hitler Jugendtől egy segítőkész orvos közreműködésével, arra hivatkozva, hogy kiskorában asztmás volt. Nem akartam, hogy egyenruhában masírozzon fel-alá, a párt jelszavait szajkózva. Ehelyett most megy a cirkuszba, a bohócok közé. Micsoda különbség!

– Biztos vagyok benne, hogy végül visszajöhetnek, nem is olyan sokára – bátorította Monique, de Nick nem hitt benne.

– Nem vagyok erről meggyőződve. De akárhogy is lesz, attól tartok, drágám, hogy az az ember, akivé nemsokára átváltozom Floridában, még arra sem lesz méltó, hogy az ismerősöd legyen.

– Ugyan, ne légy nevetséges – dorgálta a nő, és bizalmasan lehaláltította a hangját. – Amikor a férjemmel találkoztam, egyszerű manikűröslány voltam. Elvett feleségül, és teljesen megváltozott az életem. Jó, nem a cirkusz világából jöttem, de egyáltalán nem abba a társadalmi milióbe születtem bele, amibe te, abba csak Klaus révén kerültem be. A férjem mindig nagyon ideges lett, ha valaki szóba hozta a származásomat, és illemtanárt fogadott mellém, hogy megtanuljak úgy beszélni és viselkedni, ahogyan az egy dáamához illik. – Nicket meglepte a vallomás, Monique keresetlen őszinteségét pedig egyszerre találta elbűvölőnek és szívmengetőnek. Most, hogy jobban belegondolt, a nő táncstílusa csakugyan árulkodó volt, egy magas rangú hölgyhöz túlon túl bensőséges, kacér és szemérmetlen. Monique úgy tangózott, ahogyan tisztességes úrihölgy álmában sem merészelt volna. De Nicket ez egyáltalán nem zavarta. Monique rendez és kedves ember volt, és jólesett elbeszélgetni vele. A többi nem számított.

– Ha egyszer téged is elüldöznek Németországból, csatlakozhatnál a cirkuszhoz, nagyon jó kis táncospárt alkotnánk mi ketten – mondta keserű mosollyal Nick. Próbálta könnyedén venni a helyzetet, pedig a lelke még mindig sajgott. Arisztokratább volt, mint a Harmadik Birodalom bármelyik csicskása. – De ha nem vagy zsidó, akkor nem hinném, hogy elzavarnának.

– Nem vagyok – erősítette meg Monique. – De hát tulajdonképpen te sem vagy az.

– Ez nem teljesen igaz, és hát a nációk másképp gondolják. A szemükben ahhoz a rasszhoz tartozom, amelyet gyökerestül ki akarnak irtani, és amely szerintük bűnözőkből meg elfajzott lényekből áll.

– Vajon viszontlátlak-e még valaha? – kérdezte a nő elszomorodva. Nick hosszasan nézett a szemébe, mielőtt válaszolt volna.

– Valószínűleg nem – felelte halkán. – Hogyan is találkozhatnánk? Szépen meglátogatod a húgodat meg a kisbabát, ha megszületik, aztán visszamész Németországba, és tovább éled azt az életet, amit a férjednek köszönhetően már megszoktál. Én meg itt leszek a cirkuszban. És hát nem nézőként, hanem alkalmazottként. Mint egy bohóc.

– Ne mondj ilyet – korholta Monique, és elcsuklott a hangja. Mély részvétet érzett Nick iránt.

– Miért ne? Ez az igazság. És jobb, ha minél előbb hozzászoktam magam a gondolathoz. Te nem ilyen életre vágysz, Monique. – A nő nem tiltakozott, Nicknek teljesen igaza volt. – Levelezhetünk, de ennél többet nem ígérhetek. – Monique most ébredt rá, hogy Nick miért maradt vele szemben ilyen zárkózott, még akkor is, amikor végül megcsókolta. Nem az volt az oka, hogy nem tetszett Nicknek eléggé, hanem mindaz, amit a férfi most elmesélt neki. Nick eleinte kifejezetten tartózkodóan viselkedett, kivéve, amikor táncoltak, és Monique most értette meg, miért. A férfi tisztelettudóan és kedvesen bánt vele, ahogyan az egy kifogástalan úriemberhez illik. Nick nem akarta őt is magával rántani a zűrzavarba, és kitenni mindannak, ami órá várt, de azt sem szerette volna, hogy Monique megtudja, hová készül, hiszen tudta, hogy a nő oda már biztosan nem követné őt. Monique egy hónap múlva visszamegy szépen Németországba, hogy folytassa fényűző életét, amiből Nicket mindörökre kizárták, pedig ő

Monique-kal ellentétben beleszületett. A nő maradhatott, Nicknek azonban menekülnie kellett. A sors iróniája és igazságtalansága egyikük figyelmét sem kerülte el.

Nick kedvelte Monique-ot, és nagyra értékelte a nyíltságát. A nő is hálás volt Nicknek az őszinteségeért. Nem próbálta elleplezni a helyzetét, ami miatt ugyan sok volt benne a keserűség, de azt nem Monique-on vezette le. A nő az első pillanattól fogva rokonszenvezett Nickkel, és megérzésében nem kellett csalatkoznia, sőt, mint kiderült, még annál is jobb ember volt, mint amilyennek eleinte képzelte. Nem pusztán egy lenyűgözően arisztokratikus, jóvágású férfit ismert meg a személyében, hanem egy érző szívű emberi lényt. Nagyon sajnálta, amiért annyi mindenben kell keresztülmennie. Úgy érezte, hogy az út végére igazi barátokká váltak. Nick újból megcsókolta a nőt, de hiányzott belőle minden szenvedély. Monique kétségkívül vonzó teremtés volt, de ők ketten már két különböző világhoz tartoztak. Nick a cirkuszi mutatványos szerepében nem érezte magát különösképpen ellenállhatatlannak. A legkevésbé sem. Végül egy ártatlan csókot nyomott Monique arcára, és visszasétált a kabinjához. Nem tudta még, pontosan milyen irányt vesz most az élete, de az bizonyosnak tűnt, hogy sosem látott dolgok várnak rá, amelyekkel nem akaródzott szembenéznie.

Hosszú ideig álmatlanul feküdt az ágyában, végül felkelt, kabátot húzott a pizsamájára, felment a fedélzetre, és megállt a korlát mellett. Már éppen hajnalodni kezdett, és amint beúsztak New York kikötőjébe, lassan a Nap is felkelt. A többi utas még mélyen aludt, Nick pedig a fedélzetről nézte, ahogyan elhaladnak a Szabadságszobor mellett. A vontatóhajók kijöttek a gőzös elé, hogy behúzzák a kikötőbe, és hét órakor, a szikrázó reggeli napsütésben a hajó kikötött. Megérkeztek. Nick családjának új élete elkezdődött, akár készen álltak rá, akár nem.

Hetedik fejezet

Nick ellenőrizte, hogy a lovak rendesen ki vannak-e kötve, és mielőtt elhagyták volna a fedélzetet, Tobyval kitakarították a rekeszeket. Lucas apja iránymutatását követve inni adott az állatoknak, és az

abrakolótáskákat megtöltötte zabbal. Nick megjegyezte, hogy az út során mindhárman képzett lovásszá váltak. Felöltözött, és figyelemmel kísérte, ahogyan a vagont daruval átemelik a rakpartra.

A vagont a Hudson folyó partjáról a vasútállomásra szállítják, és kezdetét veszi az utazás Saratosába. Nicknek alig maradt rá ideje, hogy elbúcsúzzon Monique-tól, mielőtt a fiúkkal beszállt volna a bérelt autóba, amely a pályaudvarra viszi őket. A nő hajókofferjeinek és kézipoggyászainak végtelen sorát hordárok és hajóinasok garadája hurcolta le a fedélzetről. Monique súlyos szőrmebundát, látványos, fát్యollal kombinált kalapkölteményt és fehér glazékesztyűt viselt.

– Igazán gyönyörű vagy – mondta Nick mosolyogva, – Köszönöm neked a csodálatos estét. Évek óta nem táncoltam ennyit. – Most tudatosult benne, hogy nagyrészt Monique-nak köszönhetően a hajóút során egy időre elfeledhette a valóságot, és ez jó hatással volt rá. Ez volt az ő végső búcsúja attól az életformától, amit kényszerűségből fel kellett adnia, és a Monique-kal töltött idő minden percét élvezte.

– Vigyázz magadra – köszönt el Monique nyilvánvaló sóvárgással a hangjában. Azt kívánta, bárcsak más körülmények között találkoztak volna. – Írj nekem néha.

– Írok – ígérte Nick különösebb meggyőződés nélkül. Ugyan mi olyat tudna írni, ami számot tarthatna Monique érdeklődésére, főleg azután, hogy a nő Bostonból visszatér – a biztonságos tiroli kastélyába? Az a különös érzése támadt, mintha Monique örökölte volna meg azt az életet, amibe Nick beleszületett, de most elveszítette. Útjaik egy rövid időre keresztezték egymást, hogy aztán ismét szétváljanak. Nick finoman megcsókolta a nő arcát a fátyolon keresztül, rámosolygott, és elment. Monique egy darabig még álldogált a korlát mellett, és nézte, ahogyan Nick és gyerekek beszállnak az autóba. Lucas majd' kiesett az ablakon, még mindig a hajót nézte, ami elhozta őket idáig. A vagont egy utánfutós teherautó vitte utánuk. Nick még arra is szakított egy percet, hogy köszönetet mondjon Beauregard Thompsonnak, amiért tartotta benne a lelket, amikor Pluto élet és halál között lebegett. Kezet ráztak, és a kentuckyi lovas sok szerencsét kívánt Nicknek.

Ahogy a Penn Station felé haladtak, Lucas az ablakra tapadt. Megigézve bámult kifelé, s közben izgatottan fecsegett. Toby a gondolataiba merülve hallgatott. Nick hátratekingetve azt figyelte, hogy stabilan áll-e a vagon, és jön-e mögöttük a poggyászsukat szállító autó. Még soha nem kellett egyszerre ennyi dolgot megszerveznie, és ilyen sok mindenre odafigyelnie. Egészen mostanáig szolgálak és alkalmazottak serege végezte azt, amivel most egyedül kellett megbirkóznia. Most értékelte csak igazán, hogy egykori alkalmazottai milyen talpraesetten és odaadással tették a dolgukat, és hogy mennyire embert próbáló dolog minden kis részletre ügyelni, különösen, ami a lovakat illeti. A pályaudvarra menet megálltak egy Western Union irodánál, és Nick táviratot küldött Alexnek és Paulnak, amelyben tudatta, hogy biztonságban megérkeztek New Yorkba. Lucas erősködött, hogy mindenképpen látni akarja a várost, különösen a Chrysler Buildinget és az Empire State Buildinget, New York legmagasabb felhőkarcolóját, de Nick közölte, hogy nem vesztegethetik az időt.

A vagon áttemelni és hozzákapcsolni a Seaboard Air Line Railway vonatához szinte herculesi mutatvány volt, de miután ezzel is végeztek, poggyászaikkal együtt elhelyezkedtek a fülkékben, Szinte semmit sem láttak New Yorkból, de Nick így is megkönnyebbulést érzett, amikor végre kigördültek az állomásról.

Nicknek önkéntelenül is Monique jutott az eszébe, aki már minden bizonnal útban lehetett Boston felé, és arra gondolt, hogy milyen könnyű is neki. A nő bármikor visszatérhet Németországba, amikor csak kedve tartja, miközben ő és a gyerekei szinte szökésben vannak. A sors kegyetlensége nyilvánvaló volt számára, de ezzel most már együtt kellett élnie. Miközben a vonat dél felé zakatolt, Nicknek az anyja is eszébe jutott; a távozása előtt szerette volna megkeresni, de már nem maradt rá idő. Különös módon most először érzett iránta dühöt, amiért elhagyta őt, pedig az anyja akkoriban még csak egy fiatal lány volt, akinek aligha lehetett más választása. Nick még egyszer eltökélte magában, hogy egy nap megtalálja és találkozik vele, de tudta, hogy erre még nagyon sokat kell várnia, ha valaha is visszatérhet Németországba egyáltalán. Ha Hitler tartósan hatalmon marad, Nicknek az élete hátralevő részét hazátlanul kell leélnie.

– Soha többet nem megyünk haza, ugye? – kérdezte Toby csendesen, amikor több órával az indulás után a vonat monoton zakatolása végre álomba ringatta Lucast.

– Nem tudom – felelte őszintén Nick. Nem akart hazudni, és hiú reményekkel áztatni a fiát. – Attól függ, hogyan alakul a helyzet Németországban. Az biztos, hogy most egy időre itt kell otthont építenünk. – Nem volt más választásuk.

– A cirkuszban? Örökre? – szörnyülködött Toby.

– Egy ideig biztosan.

– Hiányzik a nagypapa – mondta a fiú panaszosan. Nick bólintott. Neki is rettentően hiányzott az apja. És Alex. Meg a kényelmes otthonuk, az addigi életük.

– Nekem is. Biztos vagyok benne, hogy mi is hiányzunk neki – mondta Nick szomorúan, miközben egyre közeledtek Floridához.

Már jócskán elmúlt a vacsoraidő, amikor Nick távirata megérkezett a kastélyhoz tartozó udvarházba. Paul úgy döntött, hogy ott marad, nem költözik át a kastélyba, ahol most, hogy Nick és a gyerekek elmentek, csak még magányosabbnak érezte volna magát. Ráadásul azzal, hogy az udvarházban maradt, állandóan arra emlékeztette magát, hogy szerettei visszatérnek. A kastély – Nick és a fiúk otthona – visszavárta őket.

Paul megkönnyebbülve olvasta a táviratot, amelyből kiderült, hogy Nickék szerencsésen megérkeztek New Yorkba, a lovak jól vannak, és azóta már mindannyian Florida felé tartanak. Nick a fiúk nevében is aláírta, és Paul könnyes szemmel olvasta a sürgönyt. Amióta öt nappal korábban elmentek, sivárnak érezte az életét, és el sem tudta képzelni, hogy fog ezentúl nélkülük élni. Néhány nap alatt tíz évet öregedett.

Amikor Alex kézhez kapta a táviratot az Altenberg-kastélyban, azonnal megmutatta Marianne-nak, aki az apja mellett ült a dolgozószobában, ők is szinte ugyanannyira elhagyatottnak érezték magukat, mint Paul. Nick és a fiúk fájó úrt hagytak maguk után a lelkekben. Alex megkönnyebbülve nyugtázta, hogy a lovak sikeresen átvészelték a hajútat. Nick nem említette, hogy Plutót kis híján elveszítették. Nem akarta, hogy Alex feleslegesen aggódjon, ráadásul ok nélkül,

hiszen Pluto azóta rendbe jött, és elevenebb volt, mint valaha. A jövőjük pillanatnyilag biztosítottak tűnt.

A vonat több alkalommal is megállt dél felé tartó vándorútján. Ilyenkor Nick leszállt, ellenőrizte a lovakat, és friss vizet adott nekik. A fiúk rendkívüli módon élvezték a vacsorát az étkezőkocsiban. Vacsora után a kalauz előkészítette számukra a hálófülkét. Egész éjjel utaztak, a vonat csak másnap reggel ért Saratosába. Lucas egészen odavolt a kicsiny lámpáért, amely kék fénnel világított az ágya felett. Az utazás minden mozzanatát felettébb érdekfeszítőnek találta. Estére Toby is felvidult kissé, miközben a mellettük elsuhanó tájat figyelték. Nicket teljesen kimerítette az utazással járó sok idegeskedés: hol a lovak, hol a fiúk miatt aggodalmaskodott. Hirtelen túl sok mindentől kellett gondoskodnia. Nem is sejtette, hogy az élet megszervezése ennyire macerás dolog, és egy cseppet sem volt a kedvére való. Akármilyen fenntartásai voltak egyébként, már alig várta, hogy Floridába érjenek, és legalább ennek az örökös utazásnak vége szakadjon. Nicknek az volt az érzése, hogy a világ végére kell eljutniuk, és az utazás még javában tartott. Annak viszont örült, hogy három hónapig nem kell elhagyniuk a cirkusz téli kvartélyát, hiszen a turné csak márciusban kezdődik. Onnantól viszont folyamatos mozgásban lesznek, városról városra járnak majd kilenc hónapon át. De addig még lesz idejük belerázódni az új életbe, mert eleinte csak néhány alkalmi fellépésük lesz Saratosában. Így legalább lehetőségük nyílik rá, hogy berendezkedjenek, megszokják az új helyzetet, és tökéletesítsék a műsorszámukat. Nick arra gondolt, bárcsak Alex ott lenne vele, és segítene nekik továbbfejlődni a tanulásban. Igyekezett mindent megtartani az emlékezetében, amit Alex mondott arról, hogyan lehet a lipicaiakból a legtöbbet kihozni.

Miután a hajóút utolsó éjszakáján egy szemhunyásnyit sem aludt, a vonat hipnotikus zakatolása és a kerekek ütemes zaja hamar mély álomba ringatta Nicket. Fényes nappal volt már, mire megérkeztek. Nick egy órával korábban felébresztette a fiúkat, így volt idejük felöltözni, és megreggelizni az étkezőkocsiban. Lucas szinte a teljes étlapot végigette, és németül próbált rendelni. Nick direkt nem tolmácsolt neki, próbálta rávenni a fiát, hogy használja kezdetleges an-

goltudását. Toby már valamivel hosszabb ideje tanulta a nyelvet, de azért még ő sem beszélt jól. Hosszasan keresgélte a szavakat, de az emberek türelmesek voltak hozzá. Nick hagyta, hogy Lucas rendeljen mindannyiuknak, aki egészen eredményesnek bizonyult, azt leszámítva, hogy palacsinta helyett a francia „*crepes*” szót használta, amivel alaposan összezavarta a pincért. Mindkét fiú tudott egy-két szót franciául, amit még attól a nevelőnőtől tanultak, aki kisebb korukban vigyázott rájuk, és akire mindketten jól emlékeztek. Többkevesebb sikerrel az angollal is elboldogultak.

Mire a vonat végre-valahára befutott a saratosai állomásra, mindhárman úgy érezték magukat, mint akik hetek vagy hónapok óta úton vannak, pedig valójában mindössze hat nap hajókázás és húsz óra vonatozás állt a hátuk mögött. Nick és a fiúk lekászálódtek a vonatról, a cirkusz rakodómunkásai máris elkezdték lekapcsolni a vagon, és két hordár vitte utánuk a csomagjaikat. Nick tanácstalanul nézett körül, amikor egy fényes kék öltönyt, levendulaszín inget és piros nyakkendőt viselő férfi lépett oda hozzájuk. Kalapját hátracsapva hordta a fején, és émelyítő illatot árasztó szivarjával úgy hadonászott maga előtt a levegőben, mint egy varázspálcával.

– Mr. von Bingen? – kérdezte az ismeretlen. A fiúk leesett állal bámultak rá, és mindannyiuk fején ugyanazok a gondolatok cikáztak át. Egyikük sem látott még hozzá fogható figurát.

Amint Nick kinyögte, hogy ő az, a férfi széles mosolyra húzta a száját. Nyilvánvaló volt, hogy a fényes kék öltöny tulajdonosa a cirkusból jött a fogadásukra, amit az ismeretlen azonnal meg is erősített.

– Üdvözlöm önöket Floridában, és A Földkerekség Legnagyobb Show-jában! – kiáltotta színpadiasan, miközben a szivarját Lucas orra előtt lóbálta. A kisfiú az orrfacsaró bűz hatására elfintorította az arcát, és elfordult, miközben apja kezét rázott a férfival.

– Köszönöm, hogy kifáradt elénk – mondta Nick, aki őszintén hálas volt a segítségért.

– Ez csak természetes. Joe Herlihy – mutatkozott be, és olyan erővel szorongatta meg a felé nyújtott kezét, hogy Nick úgy érezte, menten kiszakad a karja. Joe utasította a rakodó-munkásokat, hogy a vagonot tegyék fel a platós járműre, amivel érkezett. A teherautó ajtaját

a cirkusz logója díszítette. Különös látvány volt ez most, hirtelen kezdett minden valóságossá válni. – Hogy viselték a lovak az utazást?

– Meglepően jól – felelte Nick jól fésült brit akcentusával. Az angol nyelvnek csak ezt a formáját ismerte, ezt tanulta meg a bentlakásos iskolában. A szivaros ember viszont a jellegzetes, vontatott déli nyelvjárást beszélte, amit Nick alig értett.

– A fiúk beszélnek angolul? – érdeklődött Joe, és a válla fölött barátságos pillantásokat vetett a hátsó ülésen utazó gyerekek felé. A vagon az utánfutón követte őket.

– Egy kicsit. Tanulják a nyelvet. Német hajón utaztunk, így egyelőre nem igazán volt alkalmuk angolul beszélni – magyarázta Nick.

– Itt akár évekig is ellehetnek anélkül, hogy megtanulnának angolul – mondta vigyorogva Joe. – A cirkuszban harminckét különböző nemzet képviselteti magát, összesen ezerháromszáz előadóművészünk és dolgozónk van. Olyan, mint egy kis falu. Azaz nem is olyan kicsi. Inkább egy kisvárosnak mondanám. – Joe nyilvánvaló büszkeséggel beszélt a cirkuszról. – Tizenkét éve dolgozom itt. Amúgy felderítő vagyok, az Államokban én cserkészem be az új műsorszámokat, Mr. North pedig Európát járja. De gyakran engem küldenek ki a jövevények fogadására is, mint például most. Sok német alkalmazottunk van, de vannak csehek, lengyelek és magyarok is, ők mindnyájan tudnak németül. Nyugodtan otthon érezhetik magukat. – Nick tudta, hogy egy közös nyelvnel azért többre lesz szüksége ahhoz, hogy megszokja az új kollégákat és a környezetet, de a fiúk szempontjából csakugyan előnyösnek ígérkezett, hogy lesznek, akik beszélnek németül. Különösen Lucasnak jelent könnyebbséget. A kisfiú mindig azonnal össze akart barátkozni mindenkivel, általában sikerrel. Toby és Nick gyakorolni szerette volna az angoltudását. Egy csomó amerikai kifejezést még Nick sem értett. – Sokan vannak itt franciák, olaszok és spanyolok is. Aztán van egy japán akrobataegyüttes és egy kínai tornász- és zsonglőrcsalád. Ők is beszélnek angolul, bár én alig értem őket. És a nagymacskáink szinte kivétel nélkül Németországból valók. Önöknél odahaza bizonyára nagyon népszerűek. – Nick elmosolyodott ennek hallatán. Ha így is volt, soha nem hallott róla. Otthon egyetlen oroszlan szelídítővel sem

találkozott, de akrobaták és zsonglőrök sem akadtak az ismeretségi körében. Halvány elképzelése sem volt arról, milyenek lehetnek. De hamarosan úgyszólván kiderül.

A gyerekek tágra nyílt szemmel bámultak kifelé, amikor keresztülhajtottak Saratosán. Csinos kis városka volt, és Joe menet közben elmagyarázta, mit hol találnak. Mint kiderült, nem kellett sokat autózniuk a cirkusz téli szálláshelyéig, amely egy jókora vásártéren terpeszkedett. Amikor odaértek, roppant kiterjedésű nyílt tér tárult a szemük elé, amelyen hatalmas volt a nyüzsgés. Állt ott egy gigantikus méretű cirkuszsátor, ahol az előadásokat tartották, amíg a társulat Saratosában időzött. Állatkert, sátrak, gyakorlóarénák, műhelyek, vasúti sínek váltakoztak, meg több gigászi parkoló, amelyben megszámlálhatatlanul sok lakókocsi sorakozott, ameddig a szem ellátott. Több száz lehetett belőlük. Elhaladtak egy monumentális építmény kapui előtt. Lakóháznak tűnt, de annál jóval nagyobb volt. Joe azt mondta, ez a Ca' d'Zan, és úgy nézett ki, mint egy velencei palota a saratosai öböl partján.

– Itt laknak Ringlingék – tájékoztató Joe. Nick már tudta, hogy ők a cirkusz tulajdonosai, és hogy egy évvel korábban John Ringling North lett az elnök, azt követően, hogy nagybátyja, John Ringling meghalt. A cirkusz teljes egészében családi vállalkozásként működött, amelyet a hat Ringling testvér irányított. A család évtizedekkel ezelőtt, 1907-ben vásárolta meg a Barnum & Bailey Cirkuszt, és a vállalkozásnak azóta is a Ringlingek voltak a teljhatalmú urai. Két, önmagában is sikeres és eredményes cirkuszt olvasztottak egyetlen, roppant méretű egységbe, amelyhez több mint ezerháromszáz alkalmazott, nyolcszáz állat, ötvenkét vagon és egy ötvenkilenc kocsi álló vonat is tartozott. Nick akárhová pillantott, mindenütt furcsa maskarába bújt alakok jöttek-mentek, nők és fiatal lányok tüllszoknyában és balettöltözékben, férfiak és nők tornadresszben. A bohócok aznap próbáltak, és Lucas elkerekedett szemmel figyelte, ahogyan csapatostul elvonultak mellettük, élénk csevegésbe merülve, a legkülönbébb méretű és formájú, ugyancsak mulatságos gúnyákba öltöztetett kutyáik kíséretében.

– Lovakból van a legtöbb. De lipicaiból a maga állatain kívül nincs több egész Amerikában – magyarázta Joe. Nick kiszállt az au-

tóból, és körülnézett. Az volt a benyomása, mintha tíz-tizenkét cirkusz verődött volna össze egy helyen. Monumentálisabb volt, mint amiről valaha is álmodtak.

– A mindenit, mekkora! – füttyentett halkan Toby. Az apja ugyanezre gondolt. Úgy tűnt, itt könnyedén eltévedhet az ember. Lucas izgatottan ugrált fel-alá, azonnal találkozni akart a bohócokkal.

– Előbb-utóbb mindenkivel találkoztok – nyugtatta meg Joe a fiúkat. – És nagyon sok gyerek van itt, lesz kivel játszani. És ha útra kelünk, együtt tanultok majd. Amikor Saratosában vagyunk, az előadók gyerekei a helyi iskolákba járnak. Túl sokan vannak ahhoz, hogy mindannyian egy iskolában tanuljanak. A maga fiai is iskolába járnak majd. – Hirtelen nyilvánvalóvá vált, hogy ez nem csupán mindenféle furá szerzetek gyülekezete, hanem egy valódi közösség. – Idén szokatlanul korán értünk vissza. Az előadók sztrájkja miatt júliusig zárva kellett tartanunk, és előbb lejöttünk Saratosába, a téli szálláshelyünkre, bár a Közép-Nyugaton még beiktattunk néhány soron kívüli előadást. – Nickéknek kapóra jött mindez, mert mire megérkeztek, a cirkusz is befejezte a turnézást. – És ha minden igaz, tavasszal később kelünk útra, mint általában. Így rengeteg idejük lesz próbálni és belerázódni az itteni életbe, mielőtt elindulunk turnézni. Februárban vagy márciusban szoktunk kezdeni, de most áprilusra tervezzük az indulást. A szezonnyitó New Yorkban lesz.

Joe elővett egy papírt a zsebéből, amire korábban feljegyezte, Nickék hányas számú lakókocsiban lesznek elszállásolva, de előbb még neki is meg kellett néznie a térképen, hol van pontosan. A harmadik irtatlan méretű parkolóban találtak rá, és a teherautó végül egy meglehetősen hosszú, de nem túl széles lakókocsi mellett állt meg. Belülről olcsó szállodai szobára hasonlított, de minden szükséges kellekkel fel volt szerelve.

Amikor beléptek, Nicknek a lélegzete is elakadt. Íme, ez volt az új otthonuk, amihez foghatót még nem látott soha életében: a lakókocsiban két aprócska hálószoba és egy miniatűr konyha kapott helyet. Otthon még a Duesenberg számára is nagyobb tér volt a garázsban, és Nicknek komoly erőfeszítésébe került, hogy az érzései ne üljenek ki az arcára. A fiúk kíváncsiskodva kukkantottak be a hálószobákba. Lucas elégedettnek tűnt, és már alig várta, hogy kimehessen játszani

a gyerekekkel, akiket az imént látott odakint mászkálni. Most érkeztek meg az iskolából, több iskolabusz szállította őket haza. Toby le roskadt a lakókocsi egyetlen kanapéjára, és a fáradtságtól kábán meredt maga elé. A lakásban minden egyszerű volt és tiszta, de egyikük sem hitte volna korábban, hogy vannak emberek, akik ilyen körülmények között élnek. Nick emlékeztette magát, hogy még mindig sokkal jobb itt, mint egy munkatáborban vagy hajléktalanként lenne, ha erőszakkal kényszerítették volna őket a birtok elhagyására. Hova máshova mehettek volna?

– A vásártéren felállítottunk egy sátrat a lovainak. Próbáltuk olyan közel elhelyezni a lakókocsihoz, amennyire csak lehetett. Meleg van bent, az állatok jól meglesznek ott. Ha úton leszünk, kapnak majd egy utánfutót. A vagonot itt hagyhatjuk, de az is lehet, hogy rákapcsoljuk valamelyik vonatra – közölte Joe. Nick bólintott. Elborította a sok információ, és az új otthonuk felett sem tért még napirendre, pedig a lakókocsi cirkuszi mércével mérve kifejezetten fényűzőnek számított. A két hálószobában épp csak elfértek az ágyak, és minden olyan éles ellentétben állt azzal, amit eddig megszoktak, hogy Tobyn látszott; kevés választja el attól, hogy menten elsírja magát, Nick reménykedett benne, hogy a fiának sikerül visszafojtania a kétségbeesését. Lucas csak összezavarodna, ha azt látná, hogy a bátyja ennyire ki van borulva. Nicknek mindkettőjükre gondolnia kellett, és a kedvükért igyekezett mindenhez jó pofát vágni. Megkérte Joe-t, mutassa meg, hol van a lovak sátra, hogy elhelyezhesse az állatokat. A gyerekeknek is azt javasolta, tartsanak vele, csak hogy lefoglalja őket.

– Mr. North délután négykor várja önt – tudatta vele Joe. – Előtte felveszem magát, és elviszem hozzá. Holnap reggel tízkor pedig próba. Mr. North is jelen lesz. Az ön műsorszáma nagyon fontos számunkra – tette hozzá szívélyesen. – Mr. North minden új műsorszámot megtekint. A lovakat különösen kedveli, így az ön mutatványát biztosan élvezni fogja. Ő maga is kiválóan ért a lovakhoz, és nagyon kíváncsi a lipicaiakra.

– Remélem, a bemutatónkat a kedvére valónak találja majd – felelte Nick bizonytalanul. Úgy érezte, menthetetlenül eltéved a lakókocsik, sátrak, munkások és mutatványosok színes forgatagában.

Mindenfelé emberek nyüzsögtek, mint valami hangyabolyban. Soha életében nem látott még ennyi embert egy rakáson. A fiúknak is káp-rázott a szemük. Nick látta, hogy Toby egy csapat csillámló balettruhás lányra lett figyelmes. Bájos, kecses teremtések voltak, és Nick abban reménykedett, hogy a fia ettől némileg felvidul. Hirtelen ráésmélt, hogy mennyire hiányzik neki Monique, aki legalább a számára otthonos világhoz tartozott. Nick úgy érezte, mintha egy idegen bolygón dobták volna le őt és a gyerekeit, csupa ismeretlen dolog vette körül őket. Még a trópusi növényzet és a téli meleg is szokatlan volt neki.

Joe menet közben megmutatta a hatalmas étkezősátrat. Ehettek ott is, de ha úgy látták jobbnak, a lakókocsi konyhájában is főzhettek maguknak. Persze egyikük sem tudta, az mi fán terem, Nick még életében nem főzött, de most még ezt is meg kellett tanulnia, ha jól akarta lakatni a gyerekeit. Kimerítő volna, ha minden egyes étkezés alkalmával több száz ember között kellene tülekedniük.

Egyébként is feltűnt neki, hogy a cirkuszban szinte semmi esély sincs a magánéletre. Rengeteg ember élt itt összezárva, szinte egymás hegyén-hátán. Ha kinyúlt új otthona ablakán, megérintette a szomszéd lakókocsit. Nehéz lett volna itt akár csak egyetlen percre is félrevonulni, és úgy tűnt, családi életet is csak több száz ember kíváncsi pillantásának kereszttüzeiben élhetnek.

Miután Joe elment, elsétáltak a közelben lévő sátorhoz, ahol már elhelyezték, és gondosan kikötötték a lovakat. Amikor Nick és a gyerekek beléptek, az állatok azonnal feléjük fordultak, és Pluto hevesen megrázta a fejét, amint meglátta Nicket, mintha csak üdvözlőné. Nick Pluto láttán azonnal elmosolyodott. Végre valami ismerős látvány! Odalépett a megtermett állathoz, és megsimogatta. Az érintés őt magát sokkal jobban megnyugtatta, mint Plutót. Nicknek most kifejezetten szüksége volt Pluto, Nina és a többi ló társaságára. Ők voltak hátrahagyott életének utolsó maradványai, egy kicsiny rész Alexből és abból a világból, amelyben otthon voltak, és amelyet viharos gyorsasággal ott kellett hagyniuk az óceán túlsó partján, egy olyan országban, amely kivetette őket magából. Ez maradt neki: nyolc ló, és a két fia.

Úgy döntöttek, itt maradnak, és lecsutakolják a lovakat, mielőtt visszamennek a lakókocsiba. Nick feltette Plutóra a kantárt, amelyet gondos kezek felakasztottak egy kampóra a lipicai mén rekesze mellett. Egy hevenyészett fészker is volt a sátorban, ahová már el is helyezték a takarmányos zsákokat.

Pár perccel később, amikor Nick már Pluto hátán ült, tudatosult benne, hogy immár ez a valóság. De akármilyen viszontagságokon mentek is keresztül, bárhová is vetette őket a sors, valamiben azért biztosak lehettek: ők hárman itt voltak egymásnak, és az Alextől kapott lovakra is számíthattak. Pluto, aki a halál torkából jött vissza az ő kedvéért, kiállt mellettük. Nick előrehajolt, és a ló fülébe súgta: „Köszönöm.” Tudta, hogy ebben az ijesztően idegen világban Pluto az egyetlen barátja, de együtt képesek lesznek helytállni. Pluto már bizonyosságot tett róla, amikor úgy döntött, hogy talpra áll. És bármilyen különösnek is hatott, az így visszanyert esélyért Nick végtelenül hálás volt neki.

Nyolcadik fejezet

Bár Nick mindent elkövetett, hogy ne látszódjék rajta, sokat idegeskedett a John Ringling Northszal – vagy ahogyan Joe nevezte, Mr. Johnnal – való találkozás előtt. Éppúgy nem tudta, mire számíton, ahogyan a cirkuszi életről sem volt túl sok fogalma. Marslakónak érezte magát a cirkuszi mutatványosok és alkalmazottak között, akik csoportokba verődve diskuráltak, míg mások fellépőruhában vagy melegítőben siettek a próbára. Valahonnan tigrisüvöltés hallatszott, és amikor a lakókocsi felé baktattak, egy csapat elefánt jött velük szembe szép libasorban. Minden szokatlan volt, új és ismeretlen.

Joe Herlihy később a lovak sátrába ment, hogy elvigye Nicket a találkozóra. Elragadtatva nézte a fenséges, hófehér paripát.

– Ez a két lipicai valóban káprázatos – áradozott, miközben Toby éppen Pluto szőrét kefélt. A csődör hátravetette a fejét, és hangosan nyerített, mintha megköszönné az elismerést. – Szabad figurákat is tudnak, igaz? – Ez azt jelentette, hogy a ló vezényszavakat követve, lovas nélkül hajtja végre a gyakorlatot.

– Így van. De lovagolok is rajtuk – felelte Nick. Ninát könnyebb volt meglovagolni, idősebb is volt, szófogadóbb, és nyugodtabb vérmérsékletű. Plutót megülni azonban sokkal izgalmasabb kihívásnak számított.

– Nem semmi látványosság lehet. Az idősebb fia is lovagol? – Nick bólintott. Alex Tobyt is tanítgatta, mielőtt eljöttek. A fiúban nem tengett túl a szereplési vágy, de világeletében jól lovagolt. Alex Lucasnak is mutatott néhány trükköt, így ha a vezetőség úgy döntene, akár ő is csatlakozhatna a műsorszámhoz.

– Az arab telivérek is ismerik a vezényszavakat – mondta Nick Joe-nak, aki ezúttal talán még harsányabb felöltöt viselt, mint dél előtt, ha lehetett még fokozni egyáltalán. A szürke, fényes zakó ezüsten csillogott, terebélyes pocakját pedig rózsaszín ing takarta, amelyhez világoskék nyakkendőt kötött. De ez az öltözék teljesen átlagosnak számított abban a közegben, ahol szinte mindenki rikító színű maskarákban és sajtós ruhakölteményekben jött-ment. A John Ringling Northszal való találkozóra Nick kifogástalanul szabott öltönyt vett fel, amelyet még egy berlini szalonban csináltatott magának. Elképzelése sem volt róla, mit várjon ettől a találkozástól, sem arról, hogy a cirkusz vezetője pontosan mit akar tőle.

Mielőtt elmentek, Nick meghagyta Tobynak, hogy később a lakókocsinál találkozzanak, és a fiú lelkére kötötte, hogy vigyázzon az öccsére. Lucas egész nap nem fért a bőrébe, és mindenáron a bohócokkal akart haverkodni. Nick számára még mindig szürreálisnak tűnt, hogy mostantól bohócok között fognak élni, akik pillanatokon belül a hétköznapiak részévé válnak. Lucas természetesen fel volt dobva, Toby pedig maga sem tudta, mit gondoljon. Szinte meg sem szólalt, amióta megérkeztek. A hosszú utazás és az új, idegen környezet szemlátomást megterhelte őt érzelmileg.

Nick beszállt Joe cirkuszi emblémás furgonjába, és néhány perc múlva meg is érkeztek a vásártéren álló épülethez. Joe megmutatta Nicknek az irodát, ahol két titkárnő fogadta épp olyan komoly és méltóságteljes arccal, mintha egy ügyvédi irodában lennének. Alig telt el pár pillanat, és máris felbukkant John Ringling North. Sötét hajszálcsíkos öltönyt viselt, ami hasonlított Nickéhez, bár annyira azért nem volt elegáns, ezenkívül fehér ing, sötétkék nyakkendő és

makulátlanul fényesre suvickolt cipő volt rajta. Hullámos fekete haja gondosan nyírva, és széles mosollyal, szívélyesen üdvözölte Nicket. Kezet ráztak, és a cirkuszigazgató betessékelte az irodájába. Nick itt végre otthon érezte magát. John Ringling North tekintélyes, választékos beszédű, értelmes ember volt. Nicket leültette az íróasztala túloldalán álló székre. Amint beléptek az irodába, Joe azon nyomban elpárolgott.

– Üdvözlöm Floridában, a Ringling Testvéreknél – köszöntötte barátságosan Nicket a cirkusz vezetője. – Remélem, kellemesen utazt, és a lovai is jól vannak.

– Teljes mértékben – erősítette meg Nick. Igyekezett nem gondolni rá, hogy Plutót kis híján elveszítette a tengeri viharban. Szerencsére azóta már újra jó egészségnek örvendett. – Szeretnék köszönetet mondani önnek – tette hozzá Nick gyorsan. – Nagyon hálás vagyok, hogy kezeskedtek értem és a fiaimért. A szó szoros értelmében megmentették az életemet. Németország mostanában nem biztonságos hely. Legalábbis nekünk nem az. Mindez teljesen váratlanul érte a családomat, és távoznunk kellett, amilyen gyorsan csak lehetett. És ezt önök tették lehetővé.

– Igen, a leveléből azonnal kiolvastam, miről van szó – felelte John North tapintatosan. – Megmondom őszintén, nem teljesen értetem a helyzetet. Azok, akiknek a vezetékneve előtt ott a „von” szócska, ritkán esnek vallási üldöztetés áldozatául. Mi folyik Németországban? Valami politikai ügybe keveredett, amiről nem tudok? Néhan nyíltan kritizálta a jelenlegi kormányzatot? – Tudta, hogy akik ilyesmire vetemedtek, azok a legsúlyosabb megtorlást kockáztatták.

– Mindössze néhány hete tudtam meg, hogy az anyám, akit nem is ismertem, félig zsidó volt. Ez egy csapásra mindent megváltoztatott. Veszélyben forgott az életünk. Magánúton kaptuk a riasztást apám egyik Wehrmachtos ismerősétől. Az illető tábornok, és hatalmas szívességet tett azzal, hogy figyelmeztetett bennünket a fenyegető veszélyre. Azt mondta, hogy a helyzet napról napra romlik, és a zsidókra már most is nagyon nehéz idők járnak. – Volt alkalma már megtagasztalni ezt a saját bőrén is. – Ezzel a származással én és a fiam bekerültünk a veszélyzónába, hiába hogy eddig sejtelmünk sem volt róla. Nem lehet tudni, mire képes ez a fajta előítélet és gyűlölet.

Megtörténhetett volna például, hogy a családommal akarnak példát statuálni, csak hogy megmutassák: Hitler Németországában az arisztokratáknak sincs helyük, ha kiderül róluk, hogy bármi közük van a zsidókhoz. – John Ringling North rosszkedvűen hallgatta, de egyáltalán nem volt meglepve. Nem ez volt az első ilyen történet, amivel az utóbbi időben találkozott, és az elmúlt pár évben több zsidó előadót is alkalmazásba vett, akik Németországból menekültek el. 1935 után sokan gondolták úgy, hogy mindent egybevetve az a legbiztonságosabb és legbölcsebb, ha elhagyják az országot.

– Ön és a lovai sokat tehetnek hozzá a műsorunkhoz. Én ismerem a lipicaiakat, de eddig még sohasem léptek fel nálunk, sőt egész Amerikában nincs belőlük egy darab sem. Igazi élvezet lesz a közönségünknek. Gyönyörű bestiák. Alig várom, hogy lássam őket, Az ön száma a szünet előtt lesz, amikor az állatos mutatványok jönnek. Utána következnek a kötélrancosok és a zsonglőrök. Általában a tigrisekkel kezdünk a központi porondon. Azt szeretném, ha rögtön azután maga jönne, szintén a központi porondon. – Ez nagy megtisztetésnek számított, bár Nick akkor ezt még nem tudhatta. – A névadási probléma is megkerülhetetlen. Az egész országot bejárjuk, a metropoliszoktól a kisebb városokig. Az amerikaiak hadilábon állnak az idegen nevekkel, ezért valami olyan nevet kell magának kitalálnunk, amit könnyedén meg tudnak jegyezni. Arra gondoltam, talán nem bánna, ha lerövidítenénk a nevét. Mi szólna ahhoz, hogy Nick Bing? Természetesen ez csak a művészneve lenne. Arra is kíváncsi lennék, van-e nemesi címe. – A „von” alapján arra következtetett, hogy van. North kérdése zavarba hozta Nicket, és a névváltoztatás ötlete megütöztetést váltott ki benne. De azt ő sem tagadhatta, hogy a Nick Bing nagyon amerikaiasan hangzik, és könnyebben megragad az emlékezetben, mint a von Bingen.

– Az apámnak van címe, de nem használja. Annál sokkal modernebb a felfogása, teljesen feleslegesnek tartja az ilyesmit. Amúgy gróf.

– Ezt fel tudnánk használni – mondta North elgondolkodva. – Gróf Nick Bing. A gróf – próbálgatta fennhangon. – Mit szólna inkább a herceghez?

– Inkább ne, ha lehet – kérte Nick szerényen. A hercegi címet elfogadhatatlanul hivalkodónak találta. – Muszáj, hogy legyen valami titulusom? – Taszította a hamisság és a fennhéjázás minden formája. Az apja révén vikonti rangja volt, de szinte soha nem használta.

– Pedig ez így kellőképpen színpadias, és az amerikaiak imádják ezeket a méltóságokat. Akkor maradjunk a grófnál. A Gróf, Nick Bing. Szerintem jól hangzik. És hogy hívják a két lipicait? – North volt a felelős a cirkusz nyereséges üzemeltetéséért, de gondja volt rá, hogy minden fontosabb előadóját személyesen megismerje, megtudja róluk, kifélék-mifélék, és honnan jöttek. Mindent tudott a cirkuszról, és rendszeresen látogatta az előadásokat. A turnéra is elkísérte a társulatot külön bejáratú, díszes, ezüstitetejű Pullman vasúti kocsijában. Az előző évben választották elnöknek, és azóta rendkívüli hatékonysággal irányította a bonyolult működési folyamatokat. Másnap reggel feltétlenül tiszteletét akarta tenni Nick első próbáján. Ez volt a teljesítmény felmérés legmegbízhatóbb formája.

– A csődört Pluto Petrának, a kancát pedig Ninának hívják. A csődörök hagyományosan az apamén és az anyaállat nevét kapják, a kancáknak viszont csak egy nevük van, de az mindig jelzi, hogy melyik leszármazási vonalhoz tartoznak. Így könnyebb számon tartani őket. A hagyománykövetők egyébként hat eredeti csődörvérvonalat tartanak nyilván, amelyek mind a tizennyolcadik századra mennek vissza, ezek egyike a Pluto. A tenyésztők nagyon rátartiak, ha a lovak családjáról van szó, és rettentő komolyan veszik a névadást.

– Ez bizonyára mind így van, ahogy mondja – felelte North tisztelettudóan de nem szeretnék, ha a fenséges lipicai ménnek rajzfilmfigurához illő neve lenne. Attól tartok, a Pluto név hallatán az amerikai közönségnek azonnal a Disney-figura jutna az eszébe. Ennél egy fokkal hangzatosabb nevet kell találnunk. Gondolkozzon, hátha támad valami ötlete. Minél hamarabb szeretnék elkezdni a hirdetési hogy megismertessük a csődört a nagyközönséggel. Néhány interjú és közös fotó megteszi, még mielőtt útnak indulunk. Persze addig még van öt hónapunk, de szeretek előre gondolkozni. Meglátjuk, mire jut a nevekkkel. Az arab telivéreket hogy hívják?

– Mindnek arab neve van, ami kifejezi, melyik vérvonalból származnak.

– Az maradhat így. – Ezután Nick fizetéséről tárgyaltak. Az összeg tisztességes volt, ha nem is kiugróan magas. Nick nem is számított másra. Arra elegendő lesz, hogy ő és a gyerekei megéljenek belőle, ráadásul a cirkusz a fizetésen felül egyéb juttatásokat is kínált: lakhatást a lakókocsiban, ingyenes étkezést a sátorban, szükség esetén pedig egészségügyi ellátást. Fényűzésről persze szó sem lehetett, de legalább biztonságban, védve érezhették magukat, és Nicknek rendes állása volt, ami már önmagában is csodaszamba ment.

– Nagyon szépen köszönöm – mondta Nick mély átéléssel. Nem számított, hogy milyen szokatlan körülmények közé kerültek, egyedül azt tartotta szem előtt, hogy végre mindhárman biztonságban voltak, amiért Nick őszinte hálát érzett. Álmában sem gondolta volna, hogy egyszer majd egy cirkuszban fog dolgozni, de az élete az utóbbi időben bővelkedett a váratlan fordulatokban, amelyek közül a Ringling testvérek cirkusza még az enyhébbek közé tartozott. Elhagyta a hazáját, a korábbi életmódját, a családját, az otthonát, bűnözővé vált olyan okokból kifolyólag, amelyekre semmiféle hatása nem volt, és megtudta, hogy az édesanyja, akit egész életében gyászolt, nem halt meg, hanem a születése után elhagyta őt. Nehéz volt mindezt egyszerre feldolgozni.

– Kíváncsian várom a holnapi próbát – mondta szívélyesen John Ringling North, miközben kikísérte Nicket az irodából. – A szerződése már elkészült, holnap a próba után kézhez kapja. – Nick tudta, hogy másnap lesz a felvételi vizsgája, és ha az elnök nem lesz elégedett a műsorszámmal, ugrik a szerződés. Úgy tervezte, hogy Toby vele lovagol majd, és mindent bemutatnak, amire csak Alex kiképezte őket. Remélte, hogy a szokatlan körülmények dacára Pluto is hajlandó lesz mindent beleadni. Nick még a délután folyamán mindenképpen beszélni akart vele. Aggasztotta az igazgató másnapi látogatása. Mi van, ha végül mégsem alkalmazza őt? Mihez kezdenek akkor? Ebbe bele sem mert gondolni. Németországba már nincs visszaút. Ha kell az a szerződés, Plutónak muszáj kiemelkedő teljesítményt nyújtania másnap, mese nincs.

A találkozó után Joe-t a parkolóban találta az iroda előtt, amint épp a furgonjának támaszkodva szivarozott. A zakójához passzoló

szürke kalapot viselt, amelyet hátracsapott a fején, mint mindig. Nagyon is illett hozzá ez a viselet. Már messziről mosolygott Nickre.

– Hogy ment?

– Szerintem jól. Holnap eljön a próbára. És megváltoztatta a nevemet – felelte Nick féloldalas vigyorral. Erre nem számított. Persze ez nem csoda, hiszen eleve fogalma sem volt róla, hogy mire számíthatson. – Mostantól szólítson Nick Bingnek.

– Illik magához. Kicsit brit hangzása van, de hát maga úgylis brit akcentussal beszél. – Mindketten nevettek.

– Remélem, tetszeni fog neki a műsorszámunk – aggodalmaskodott Nick, miközben beszálltak a furgonba. Joe nagyjából egyidős volt vele, és megértette Nick szorongását. Azon igyekezett, hogy Nick és a gyerekek minél hamarabb otthon érezzék magukat a cirkuszban.

– Ne aggódjon. Tetszeni fog neki, biztos vagyok benne – próbálta biztatni új kollégáját.

– A lipicaiak nevét is meg akarja változtatni. A lótenyésztő, akitől kaptam őket, megölné, ha megtudná, de ha jól értem, nincs más választásom, ugye? – Nick kérdő tekintettel nézett Joe-ra, aki együtt érző arccal nézett vissza rá. Látszott Nicken, hogy a cirkusz merőben idegen terep számára. A mutatványosok zöme eleve cirkuszi közegből érkezett hozzájuk, leszámítva néhányat a legfiatalabbak közül.

– A cirkuszban minden a drámáról és az izgalom felkorbácsolásáról szól. Nevezzük egyszerűen csinnadrattának. Itt minden nagyobb, jobb és megrázóbb, vagy éppen kisebb és egzotikusabb, mint a kinti világban. Rögtön gondoltam, hogy Mr. North nem akarja megtartani a Pluto nevet – jegyezte meg Joe, miközben beindította a járgányt.

– Majd megpróbálok kitalálni valamit. – Nick már előre tudta, hogy ha sikerül találnia egy új nevet, Alexnek semmi szín alatt nem árulja el. Barátja szemében a névváltoztatás valóságos szentségtöréssel érne fel. Hogyan is érhetné meg, mennyire más ez a világ, aminek semmiféle közös vonása nincs az ő világával.

Joe hazavitte Nicket a lakókocsijához. Menet közben elhúztak néhány – immár ismerős ruházatú – nő mellett. Joe azonnal felismerte a légtornászokat, de Nick számára csak fiatal, bájos nők voltak, rövid szoknyában. Észrevette őket, de nem törődött velük. Nem az ilyen

típusú nők érdekelték, és amúgy is világeletemben csak a saját közege-
hez tartozó hölgyek vonzották. Ezek viszont inkább fiatal lányok
voltak, egytől egyig külföldiek, és úgy vihorásztak egymás között,
mint a bakfisok. Joe persze most is rajtuk felejtette a szemét, mint
mindig, majdnem el is csapott egy gólyalábas fiút, aki az úton gyako-
rolta a járást. A vásártéren egyébként is nagy volt a gyalogosforga-
lom, a legkülönbélebb figurák jöttek-mentek, a törpétől az óriásig.
Nick sem tudta megállni, hogy meg ne bámuljon egy mérhetetlenül
kövér nőt, aki Joe szerint messze földön híres volt, és aki egy tetőtől
talpig tetovált férfival sétált el mellettük, élénk eszmecserébe merül-
ve. Nem mindennapi, bolond világ volt ez.

A lakókocsihoz visszatérve Nick látta, hogy Lucas egy törpével és
egy másik emberrel diskurál, meg nevetgél. A férfi bohócnak volt
maszkírozva, pantomimes lehetett, svájcsapkát, rövidnadrágot, fehér
harisnyát és balettcipőt viselt. Nick kiszállt a kocsiból, és érdeklődés-
sel közeledett feléjük. Lucas nagy szemekkel nézett az apjára, rámo-
solygott, és bemutatta új barátait.

– Papa, ezt itt Pierre, a bohóc. Ő meg itt Thomas. Ő is bohóc, de
neki ma nincs próbája – tájékoztatta apját Lucas olyan természetes-
séggel, mintha az egész életét itt élte volna le, és tökéletesen ismerné
a többiek szokásos napirendjét. Nick abban sem volt biztos, hogy a
fia pontosan tudja, mi az, hogy próba.

Nick kezét rázott a francia fiatalemberrel, aki széles mosollyal
üdvözölte. Jól elvultak Lucasszal, a törpe épp hangosan hahotázott,
amikor Nick odalépett hozzájuk. Láthatóan ezek hárman kiválóan
elszórakoztatták egymást. Furcsa volt belegondolni, hogy mostantól
ezek az emberek lesznek a barátaik, és hogy Lucas és Toby minden-
féle csodabogarak, akrobaták és bohócok között fog felcseperedni.
Lucas az érkezésük óta könyörgött az apjának, hogy megnézhessek a
tetovált asszonyt. Joe felhívta a figyelmüket rá, hogy a cirkuszban
nincsenek „csodabogarak”, csak „előadók”, „akrobaták” és „mutat-
ványosok”.

– Azt mondták, én is lehetnék bohóc – lelkendezett Lucas és én is
kocsikázhatnék velük körbe-körbe a kiskocsin a szünetben. Thomas
megmutatja nekem az elefántokat. – Délelőtt már láttak néhányat a

parkolóban, egy gondozó terelgette őket, és volt köztük két kis elefánt is, akik az anyjuk mögött siettek.

– Nagyszerűen hangzik – hagyta rá Nick fáradt mosollyal. – Amióta reggel megérkeztek, sok mindenhez próbált hozzászokni, pedig még a szerződés sem volt a kezében. Minden a holnapi bemutatón áll vagy bukik, és azon, vajon sikerül-e elnyerni vele John Ringling North tetszését. – Toby és én holnap reggel bemutatjuk a műsorszámunkat a cirkusz elnökének, aki megtekinti a próbát. Jut eszembe, Toby merre van?

– Odabent. – Lucas a lakókocsira bökött. Ebben a pillanatban egy kislány lépett oda hozzá. Aranyszőke hajfürtök repkedtek a feje körül, és nagy kék szemekkel bámult a világba. Olyan volt, mint egy rózsaszín ruhába öltöztetett hajasbaba, és nagyjából egyidős lehetett Lucasszal. Egy közeli lakókocsiból merészkedett át. Nick figyelte, amint a kislány fürkésző szemmel, mosolyogva méregeti Lucast.

– Beszélsz angolul? – Szólitotta meg vakmerően a kisfiút. Lucas magabiztosan bólintott, jöllehet az angoltudása még nem volt egészen tökéletes. De tény, hogy a törpével és a bohóccal is elboldogult valahogy az imént. Persze ebben az is közrejátszott, hogy a francia bohóc beszélt pár szót németül. – Honnan jöttél? – kérdezősködött tovább a kislány. Közben a törpe és a bohóc elköszönt, és megígérték, hogy másnap benéznek Lucashoz. A fiú máris barátokra tett szert.

– Németországból – felelte Lucas. A kislány bólintott. Sok német volt a cirkuszban, maga is jó néhányat ismert közülük.

– Én cseh vagyok, de kétéves korom óta itt élek. Csehül és németül is beszélek – közölte a kislány tárgyilagosan, tökéletes németességgel. Lucas megkönnyebbült, és nagyon megörült, hogy végre valakivel szabadon beszélgethet, anélkül, hogy állandóan keresgélnie kelljen a szavakat. – Rosie-nak hívnak. A mamám kötél táncos, néha még biztonsági hálót sem használ. Ő varrta a ruhámat – folytatta a kislány németül. – Lucas mókásnak találta a kiejtését, de jól beszélt a nyelvet. – A papám is cseh. Trapéz táncos, triplaszaltózni is tud. De néha ő is kötél táncol a mamával. A papa nem szereti, amikor a mama nem használja a hálót, de ilyenkor sokkal jobban megtapsolják. A te papád mit csinál? – félénken Nickre pislogott, aki azonnal rámosoly-

gott. Imádni való kisgyerek volt, tipikus cirkuszi családból való. Rosie számára ez volt a dolgok rendje, nem ismert másmilyen életet. Lucasnak viszont minden új volt és izgalmas, mindenesetre sokkal izgalmasabb, mint az a vidéki Bajorországban eltöltött hat év.

– A papám lovagol, a bátyám pedig segít neki. Csak ma érkezünk.

– Tudom. A mama mondta is, hogy hagyjalak békén, amíg be nem rendezkedtek. A nővérem szerint a bátyád nagyon jól néz ki. Rögtön kiszúrta, amikor megérkeztetek. – Lucas elraktározta az értékes információkat, Nick pedig, elnézve a gyerekeket, felismerte, hogy a fiai mostantól a cirkuszi gyerekek közösségéhez tartoznak, és a barátaik innen fognak kikerülni.

– A bátyám tizenöt éves, én hat – kockáztatta meg Lucas.

– Én is hatéves vagyok – vágta rá Rosie, és amikor elmosolyodott, Lucas látta, hogy nemrég esett ki az első foga. Lucas elragadónak találta a foghíjas mosolyt, csakúgy mint Nick. A balettruhájához illő rózsaszín cipellőket viselt, mint általában. Itt nem is volt szüksége másra, rendes cipőt csak akkor vett fel, amikor iskolába ment.

A gyerekek tovább csacsogtak, Nick pedig bement a lakókocsiba Tobyhoz, hogy emlékeztesse rá, másnap bemutatót tartanak a cirkusz elnökének. Toby a rádiót hallgatta éppen, és fátyolos tekintettel nézett az apjára.

– Valami baj van? – kérdezte Nick aggódalmasan. Toby úgy ült ott, mint aki kísértetet látott az imént. – Két napja zavargások voltak Németországban. Zsinagógákat, üzleteket és lakóházakat gyújtottak fel. Sok embert elhurcoltak. Azt hangoztatják, hogy Németországot meg kell tisztítani a bűnöző elemektől, de nekem úgy tűnik, az egész a zsidók ellen irányult. Azt mondták a hírekben, hogy Németország- és Ausztria-szerte harmincezer zsidó férfit börtönöztek be, és sok ezer nőt. Kristályéjszakának nevezik az akciót. Egy nappal azelőtt történt, hogy kikötöttünk New Yorkban. Ha még otthon maradtunk volna, most mi is köztük lennénk? – kérdezte Toby. A gondolat is iszonyattal töltötte el, és végtelen szomorúsággal gondolt azokra, akiket bántottak és börtönbe vetettek. Amióta úton voltak, a hírek nem jutottak el hozzájuk. Nick ugyan hallott valamit a hajón, de azt hitte, csak a szokásos erőszakhullámról van szó, ami a Hitler vezette

tömegtüntetések után már rendszeresnek számított. Ő sem tudott róla, hogy a zsidóüldözés már ilyen masszív méreteket öltött, és kezdett túlmenni minden határon. Eszébe jutott, hogy von Messing tábornok erre gondolhatott, amikor szólott, hogy azonnal távozzanak. Tudta, mi következik, és megpróbálta figyelmeztetni őket. A Kristályéjszaka nem egy egyszerű, spontán razzia volt. Előre kitervelték.

– Örülök, hogy ezt már soha nem kell megtudnunk. Remélhetőleg minket nem érintett volna a dolog, de nem tudhatjuk. Az ország állapota elszomorító, Hitler pedig közveszélyes. – Nick számára hatalmas megnyugvás volt, hogy végül sem a fiúk, sem Paul nem kerültek veszélybe. Ha otthon maradnak, akár az apját is megbüntethették volna, amiért falazott nekik, Nick pedig könnyen börtönben találhatta volna magát, sőt talán Toby is. De most, hogy elmenekültek, Paul is, és a gyerekek is védve voltak. Úgy tűnt, Németországban már senki sem érezhette magát biztonságban. Nem csak a zsidókat üldözték, hanem mindenkit, aki rokoni vagy bármilyen egyéb kapcsolatban állt velük, legyen az házasság vagy üzlet. Az is veszélybe sodorta magát, aki zsidókat bújtatott. Az erőszak elképesztő méreteket öltött a Kristályéjszakán, amely az egész világot megrendítette.

Nick most még nagyobb hálát érzett, amiért itt lehetett, és többé szemernyi kétsége sem maradt afelől, hogy helyesen cselekedett. Az apjának igaza volt. Szilárdan eltökélte, hogy másnap a tőle telhető legtokéletesebb műsorszámot fogja produkálni, hogy megkapja végre a szerződést, és itt maradhassanak. Amíg North nem adta az áldását, még semmi nem dőlt el. Nick igyekezett Tobyt is rávenni arra, hogy most inkább a műsorszámra koncentráljon, legalább addig sem a rádióban hallott híreken rágódik. Elmondta neki, pontosan melyik trükköket szándékozik végrehajtani. Pluto összes látványos kunsztját meg akarta mutatni, és azt szerette volna, ha Toby a műsorszám elején és végén körbelovagol az egyik arab telivéren. A fiúnak mindössze ennyi lenne a dolga. A szám nagy részében Nick a porond közepén állva, cilinderben és frakkban egzecírozatná Plutót a vezényszavakkal. Természetesen Toby is frakkban lép majd fel.

A szokatlan környezetben eltöltött első, álmatlan éjszakát követően a két férfiú rendkívül elegáns öltözetben indult a lovas sátorhoz. Lucas

is velük tartott, hogy segítsen átvezetni a lovakat a központi sátorba. Nick két segítőt is talált a feladatra. A három felnőtt és Toby fejénként két-két lovat vezettek. Nick vitte a két lipicait, a többiek pedig az arab telivéreket. Lucas szorosán a nyomukban volt, és menet közben elújságotta Tobynak, hogy tudomása szerint van egy hölgy rajongója.

– Igazán? – kérdezte kételkedve Toby. Ő a kisöccsével ellentétben még alig találkozott valakivel, amióta megérkeztek. Lucas vérbeli társasági lény volt, Toby azonban gátlásokkal küzdött. Marianne volt az egyetlen lány, akivel szemben nem volt félénk. Előző este levelet írt neki a hajóútról meg arról, hogy megérkeztek a cirkuszba, és reggel már fel is adta. Megírta a lánynak, mennyire hiányzik neki ő is, a nagyapja is, Alex is, és persze az otthonuk, meg hogy milyen idegen itt minden. – Mi a neve? – érdeklődött Toby. A frakkban és a cilinderekben idősebbnek látszott a koránál, és nagyon jóképű fiú volt. Nick is ragyogóan nézett ki, ahogyan a két büszke lipicait vezette a központi sátor felé. Sok nő megfordult utánuk útközben, de Nick észre sem vette őket. Kizárólag a műsorszám járt a fejében, és az, hogy az állása, sőt az életük múlik azon, hogyan muzsikálnak a fontos ember színe előtt.

– A nevét nem tudom – felelte Lucas. – A húga beszélt róla. Az ő neve Rosie, hatéves. Csehszlovákiából való, és ugyanolyan jól tud németül, mint mi. Biztos a nővére is. – Lucas szemében ez nyilvánvaló előny volt, és arra gondolt, talán Toby is így van ezzel. Még a kisfiúnak is feltűnt, mennyire csendes mostanában a bátyja, és igyekezett őt jobb kedvre deríteni. De Toby is szorongott az előadás miatt. Apján is látta a feszültséget.

Amikor megérkeztek a hatalmas sátorba, a gondozók kikötötték a lovakat egy oszlophoz. A trapéztáncosok épp akkor fejezték be a gyakorlást. Lucas azt találgatta, hogy vajon Rosie apukája is közöt-tük van-e, de amikor elmentek mellette, hallotta, hogy spanyolul beszélnek, amiből arra következtetett, hogy nincs. De a produkciójukat lélegzetelállítónak találta.

Nem sokkal utánuk egy másik csoport is érkezett, Nick hallotta, hogy lengyelül beszélnek egymás között. Egy fiatal nő vált ki a csoportból, és egy alacsony kötélpályán kezdett gyakorolni. Csendben

balettozott a dróton, miközben egy tolokocsis férfi figyelte, aki időről időre kijavította, és megmondta, mit hogyan csináljon. Nick oldalvást rápillantott, és megállapította, hogy a nő arca olyan, akár egy angyalé, teste pedig egy tündéré. A táncos időnként feldobta magát a levegőbe, de a lába mindannyiszor magabiztosan megtalálta a kötelet. Nick elbűvölve figyelte, de a nő egyetlen pillanatra sem emelte fel a tekintetét. Csak a gyakorlatra és a tolokocsis ember utasításaira koncentrált. Nick arra gondolt, hogy életében nem látott még ilyen légies teremtést. Olyan pöttöm volt, mint egy gyermek, mégis hamisítatlan nőies báj lengte körül. Nick úgy becsülte, talán tizennyolctizenkilenc éves lehet. Aztán a lovakhoz fordult, és lehalkított hangon beszélni kezdett Plutóhoz.

– Ugye tudod, hogy ez most nagyon fontos dolog? Ha elrontod a capriole-t vagy a croupade-ot, nem kapjuk meg a szerződést. Rád vagyok utalva. Ez most ugyanolyan sorsdöntő esemény, mint az az éjszaka a hajón, amikor végül lábra álltál. – A hatalmas paripa bólintott, mintha mindent értett volna. Nick ezután hasonló beszédet intézett Ninához is, aki még mindig kissé álmatagon nézett maga elé. Az állatokat a jeles alkalomból a legcifrább kantárokkal és kengyel nélküli nyergekkel szerelték fel, amelyben csaknem olyan elegánsnak néztek ki, mint lovasaik. A telivérek már ficánkoltak, alig várták, hogy gyakorlatozhassanak, de amikor Toby egyenként körbelovagolta velük a porondot, nem tűntek szeszélyesnek, és a fiú is magabiztosan érezte magát a nyeregben. Eleinte Toby is a kötélpálya felé tekingetett, ahol most a tolokocsis férfi egy fiatal lányt instruált, de ahogyan belemelegedett a lovaglásba, megfeledkezett róla. Nick is többször körbenyargalt Plutóval a porondon, s a ló magánkívül volt az örömtől, hogy végre hosszú idő után újra meglovagolják. Nick érezte, hogy Pluto betegsége óta sokkal szorosabb kötelék alakult ki közöttük. A csodás paripa csak úgy leste gazdája kívánságait, és mindent megtett, hogy a kedvében járjon.

Nick ezután Ninát járatta meg, hogy őt is felrázza kicsit, és Nick után Toby ült a hátára. Körülbelül egy órát szántak a lovak bemelegítésére. Tíz órakor Nick is úgy ítélte meg, hogy készen állnak, és ebben a pillanatban megjelent John Ringling North. Keresztülvágott a porondon, és egyenesen Nickhez lépett, hogy kezét rázzon vele. A

lovas ugyan nem tudott róla, de North sosem tett ilyet, ez különös megtiszteltetés volt a részéről. Az elnök ezután szerényen helyet foglalt a lelátón, ahonnan kiváló rálátás nyílt Nick és a lovak produkciójára.

Lucas elindította a Mozart-lemezt a fonográfon, amely a porond melletti villanyoszlophoz volt bekötve. A műsor azzal kezdődött, hogy Nick Pluto hátán elegánsan, de egyre gyorsuló ütemben körbe galoppozta a porondot, majd a káprázatos, hófehér lipicai bemutatott egy levade-ot, azaz a hátsó lábaira emelkedett, és úgy maradt, mintha örökre kövé dermedt volna: Ilyen könnyedén és hibátlanul még soha nem hajtotta végre ezt a gyakorlatot. A gyönyörű paripa egy courbette-tel folytatta, azaz apró szökellésekkel haladt előre. Ezt követően Nick újra meglovagolta, és ezúttal Toby is melljük szegődött Nina hátán. A két lipicai maga volt a megtettesült költészet: végtelen pontossággal, és egymással is tökéletes összhangban mozogtak a porondon. Ezután a lovasok leszálltak, és kimentek a porondról. Nick innen adta ki a parancsokat az egymás mellett álló paripáknak, akik minden egyes mozdulatot és figurát kifogástalanul hajtottak végre, éppen úgy, ahogy Nick elvárta tőlük. Nem hagyták cserben a gazdájukat. Fél óra hibátlan gyakorlatozás után Nick megint Pluto nyergébe pattant, hogy a legnagyobb kihívást jelentő capriole-ra sarkallja. A nagyszerű állat büszkén rúgott ki hátsó lábával a levegőbe, aztán átmenet nélkül croupade-ba váltott, azaz mind a négy lábát maga alá kapva szinte úszott a levegőben, mintha csak ez a kirobbanó erejű bestia valójában súlytalan lenne, hogy aztán épp olyan kecsesen érjen földet, mint ahogyan elrugaszkodott onnan.

Mindazoknak, akik szemtanúi voltak az előadásnak – a gondozók és néhány akrobata – a látványtól szinte a lélegzetük is elállt. Pluto remekelt, Nick pedig a világ legdélcegebb lovasaként ülte meg őt. Az előadás tökéletesen sikerült, Pluto meghajolt, Nick pedig egyenes derékkal ült a nyeregben, és John Ringling North irányába fordulva megemelte a cilinderét. Végül mind a ketten elhagyták a porondot, és Nick leszállt a nyeregből. Ló és lovasa kimerítő erőpróbán voltak túl, de Nick tudta, hogy mindketten a lehető legtöbbet hozták ki magukból. Pluto soha nem volt még ennyire jó, és Nina is rendkívüli teljesítményt nyújtott.

Nick levegő után kapkodva, még mindig felfokozott állapotban állt Pluto mellett, és a lovat simogatta. John Ringling North elhagyta a lelátót, és egyenesen Nickhez sietett. North lovaglónadrágot és hozzá való csizmát viselt, kezében pedig ezüstnyelű lovaglópálcát tartott. Arca valósággal sugárzott.

– Soha életemben nem láttam még hozzájuk fogható gyönyörűséget! És milyen tökéletesen vannak idomítva! Semmivel sem alábbvalók, mint a Spanyol Lovasiskola lipicai lovai, amelyeket Bécsben láttam. Isten hozta a Ringling Testvéreknél, Mr. Bing. – North széles mosollyal nyújtotta ki a karját Nick felé, és kezét ráztak. Ezután Plutót vette szemügyre, akinek meg sem kottyant ez a kis bemutató. Életerős, fiatal állat volt. – Szinte repült a levegőben, igaz? – Hirtelesen megint Nickhez fordult. – Ez lesz az. Megvan az új név. Pegazus, a görög mitológia repülő paripája. Ő pedig itt Athéné – nézett Ninára. – Össze is állt a műsorszám, Nick. Tökéletes. Legyenek üdvözölve a Földkerekség Legnagyobb Show-jában! Méltók hozzá. – Azzal elővett a zsebéből egy borítékot, és átnyújtotta Nicknek. – Én már aláírtam, ön is írja alá, és adja le az irodámban. Szeretném, ha az öné lenne a második műsorszám, rögtön a tigrisek után, a központi porondon. Mindjárt a téli szünet utáni első előadáson. A Madison Square Gardenben fog kezdeni, New Yorkban,

Barátságos mosollyal Tobyhoz fordult.

– Szép munka volt, fiam. Remekül áll neked a ló – mondta. Toby keble dagadt a büszkeségtől. John North eltávozott, Nick szemébe pedig könnyek gyűltek. Megmenekültek, révbe értek, megszerezte az állást. És megszületett Pegazus és Athéné. Mosolyogva nézett Plutóra, és az új nevét próbálgatta. A ló nyerített, mintha kacagna, de úgy tűnt, nem bánja a dolgot.

– Köszönöm – rebegte Nick, miközben a ló homlokát simogatta. – Köszönöm, Pegazus, hogy vigyázol ránk. Nem hagylak cserben. És bocs az új névért. – Az újdonsült Pegazus hátravetette a fejét és nyerített, mint aki a beleegyezését adja. – Nick megfordult, hogy kivezesse a lovat a porondról, amikor megpillantotta a kötél-táncos tündérlányt, aki félig egy oszlop mögé bújva figyelte a lovas bemutatót. Hatalmas, vibrálóan kék szeme volt, akárcsak Nicknek, és arcát halványszőke haj keretezte. Tekintetük egy pillanatra találkozott, de

a nő nem mosolyodott el, csak bámult Nickre és a délceg paripára, aztán hirtelen kámforra változott, és eltűnt. Olyan volt, mint egy tü-nemény, egy jószágos erdei szellem, és Nick már abban sem volt tel-jesen biztos, hogy nem csak a képzelete játszott vele.

– Csinos lány – jegyezte meg Nick lezseren az egyik állat-gondozónak, aki segített visszaterelni a lovakat a sátrukba, mintegy maga elől is leplezve a tényt, hogy legalább olyan élénk érdeklődés-sel bámult a nőre, mint az órá.

– Markovich lány – mondta a gondozó vállat vonva, mintha ez egy csapásra mindent megmagyarázna. Persze Nicknek ezzel nem sokat mondott, nem ismerte a cirkuszi pletykákat, de még az előadók neveit sem, leszámítva Lucas pajtásaiét. – Lengyelek, és tiszta örült valamennyi. Magas kötél, háló nélkül? Az apja tolókocsiban ül, és már a feleségét, a lány anyját is a halálba kergette, pedig ő is gyönyörű nő volt. És a lánynak is ez lesz a veszte. Most alacsonyan gyako-rolt, de egyébként odafent dolgozik a magasban – bökött a sátor mennyezete felé. – A népek persze imádják, szerintem viszont ke-gyetlen dolog ez egy fiatal lánnyal szemben. De az apját ez nem hatja meg. Őt csak az érdekli, hogy a nézők minél jobban borzongjanak. Azt sem bánna, ha a lánya is tolószékben kötne ki, mint ő maga, vagy a koporsóban, mint az anyja. Van négy bátyja, ők is kötél tán-cosok. A nagynénje is kerekesszékbe kényszerült. Én nézni sem bí-rom őket, rosszul vagyok tőlük – jelentette ki, miközben kiléptek a sátorból.

– Hogy hívják? – kérdezte Nick, aki letaglózva hallgatta a gondo-zó beszámolóját.

– Christianna. Christianna Markovich. Övé az utolsó szám a nagy finálé előtt. Így lehet a nézőket az előadás végéig a székükbe szegez-ni. Mindenki arra kíváncsi, hogy túléli-e az aznapi előadást. – A gondozó kíméletlen képet festett a Markovichokról.

– Olyan, mint egy gyermek. – Amikor Nick az imént közelebről is szemügyre vehette, a lány már nem tűnt többnek tizenöt-nél.

– Azért idősebb, mint amilyennek látszik. Huszonegy éves. A szü-letése óta a cirkuszban él. A Markovich az egyik legrégebb cirkuszi dinasztia minálunk. Négy éve már egy másik légtornász csapatunk is van, ők csehek. Megy is köztük a vetélkedés rendesen. A legtöbb

légtornász persze használ védőhálót, de Markovichék magasról lenéz-
zik őket – vigyorgott a gondozó.

Nick lassanként bepillantást nyert a cirkusz belső életébe, a kü-
lönböző veszélyek, intrikák, és a kölcsönös irigység világába, de az a
kötélen táncoló éteri teremtés nagy hatással volt rá. Ezek szerint a
kerekeszkekes férfi az apja lehetett. A nő szeme valósággal megbab-
onázta Nicket, és mire felocsúdott, már híre-hamva nem volt. Kí-
váncsian várta, mikor botlanak legközelebb egymásba, de abban nem
volt biztos, hogy végig merné nézni a lány gyakorlatát. Borzalommal
töltötte el, hogy védőháló nélkül dolgozik, és bármikor lezuhanhat a
magasból. Az pedig, hogy a saját apját ez szemlátomást nem zavarta,
és nyugodt szívvel kockáztatta a lánya épségét, még ijesztőbben
hatott rá.

Miután a gondozók elmentek, a fiúkkal közösen megetették és
megitatták a lovakat. Lucas izgatottan figyelte apja és bátyja bemuta-
tóját, és izgalmát csak tovább fokozta, hogy utána az egyik gondozó
elvitte az elefántokhoz, sőt az egyiknek még a hátára is felültette. Az
új élet számára telis-tele volt csodákkal és meglepetésekkel. Amikor
már a lakókocsi felé baktattak, Nick hirtelen sokkal otthonosabban
érezte magát a cirkusz fura lakói között. Sokan már messziről rájuk
mosolyogtak, Lucas pedig integetett a törpének, aki egy csapat ismer-
ős alak társaságában álldogált tőlük nem messze. Nem is volt ez
olyan szörnyű hely, csak rendkívül szokatlan. Mire hazaértek, Rosie
már a lépcsőn ült, és Lucast várta.

– Hol voltál? – kíváncsiskodott a kislány angolul.

– Az apukámnak és a tesómnak munkába kellett mennie – vála-
szolta Lucas németül. A kislány bólintott. Nick észrevette, hogy
Rosie ezúttal egy idősebb lányt is hozott magával, aki nyilvánvalóan
a nővére lehetett. A bakfis imádattal bámulta Tobyt. A fiú azonnal
fülig vörösödött. Cilinderében és frakkjában valóban nagyon sármos
legény volt.

– Ez itt a nővérem, Katja – mondta Rosie, visszatérve a némethez.
Toby próbált lezsernek tűnni, kevés sikerrel. Rosie testvéreinek szép-
sége valósággal megbabonázta a fiút. Egyszerű kék ruhát viselt, sötét
haja és hosszú, kecses lábai voltak. Úgy nézett ki, mint egy ifjú bale-
rina. Amikor Toby végre megszólította németül, a lány elpirult. Igazi

nemzetközi közösség volt ez, nemzetiségek tucatjai éltek itt egy helyen. A cirkusz, mint cseppben a tenger, kicsiben is megjelenítette a nagyvilág sokszínűségét.

Nick meghívta a lányokat, hogy csatlakozzanak hozzájuk ebédre, amit az étkezősátorban terveztek elkölteni. A lányok hazamentek, hogy elkéredzkedjenek otthonról, és miután megszerezték a szülői engedélyt, kisvártatva visszatértek. Nagyon jól nevelt lányok voltak, Nickkel is igen tisztelettudóan társalogtak. Az öttagú kis kompániában egész úton németül folyt az eszmecsere. Katja tizenöt éves volt, csakúgy mint Toby. A családjuk még csak négy éve szegődött a társulathoz, amikor Katja tizenegy volt, így az ő angoltudása még nem állt azon a szinten, mint a húgáé, aki kétéves kora óta gyakorolhatta a nyelvet. A család korábban egy csehszlovák cirkuszban dolgozott, azelőtt meg Németországban. A cirkusz felderítői találtak rájuk, és hozták ki őket az Államokba. Katja nagyon szeretett itt lenni, jobban, mint az európai cirkuszban. Rosie nem is ismert a jelenlegitől különböző életet.

– Itt mindenki nagyon kedves velünk – mondta Katja. Tobyt egészen elvarázsolta a lány. Kétségkívül igen bájos leányzó volt. Mint mondta, az édesapja trapéz táncosnak képezte ki őt. Nick rögtön rájött, hogy ők Markovichék ösellenségei, és a lányok anyja a másik magas pályás kötél táncos, aki azonban általában védőhálót használ, ellentétben Markovichékkel, akik soha. Nick érezte, hogy sokat kell még tanulnia új kollégái munkájáról, az azzal járó veszedelmekről, életmódjukról, és a cirkusz világában is jelen lévő belső feszültségekről.

Ebéd után pár percre otthagya a gyerekeket, amíg az aláírt szerződéssel elszaladt John Ringling North irodájába. A dokumentumot az egyik titkárnőnél hagyta. Most már ő is a cirkuszhoz tartozott. Teljesen újjászületett. Még a neve is megváltózott: Nick Bing. Ahogyan Plutóé is. Mostantól ő volt Pegazus, a repülő paripa, aki méltán viselte ezt a nevet. Aznap valóban kezdetét vette új életük.

Kilencedik fejezet

Németországban és szerte Európában még nem csitulak el a Krisztályéjszaka borzalmai, és a zsidó emberek ezreinek eltűnése által keltett indulatok. Az események fényesen bebizonyították Alex és Paul számára, hogy milyen előrelátóan cselekedtek, amikor siettették Nick távozását. Mindketten fellélegeztek, amikor megtudták, hogy ő és a fiúk szerencsésen megérkeztek Floridába. Ott már nem volt mitől tartaniuk.

– Levelet kaptam Tobytól – jelentette Marianne gyászos hangon az apjának, három héttel azután, hogy elbúcsúztak egymástól a kikötőben. Alex meglepetten nézett a lányára.

– Máris? – csodálkozott Alex. – Ezek szerint mihelyst megérkeztek, azonnal írt. Amikor partra szálltak New Yorkban, kaptam Nicktől egy táviratot arról, hogy mindannyian jól vannak, beleértve a lovakat is, de azóta nem hallottam felőlük. Hogy vannak?

– Toby szomorúnak tűnik. A Floridába érkezésük napján írta, és azt mondta, minden olyan idegen.

– A cirkuszi élet nyilván teljesen új számukra, de ott legalább biztonságban vannak. Amúgy meg egy német cirkuszban ugyanolyan idegenül érezné magát.

– Bizonyára. Azt írja, hogy egy akkora lakókocsiban kell lakniuk, ami kisebb, mint a vagon, amiben a lovakat szállították. Biztosan nagyon nehéz most nekik – mondta Marianne együtt érzően. Alex bólintott. Ő is tudta, hogy nincsenek könnyű helyzetben, de még mindig sokkal könnyebb az életük, mint egy munkatáborban. Hálát adott azért, hogy biztonságban tudhatta őket, különösen így, a Krisztályéjszaka után, ami az egész világot elborzasztotta.

Alex másnap meglátogatta Nick apját. Paul sokat gyengélkedett az elmúlt két hétben, és úgy nézett ki, mint aki húsz évet öregedett azóta, hogy Nick és a gyerekek elmentek. Nagyon nehezen viselte a magányt. Semmi remény nem volt rá, hogy belátható időn belül viszontlássa a fiát és az unokáit. Eközben a zűrzavar nemhogy csökkent volna Németországban, inkább egyre csak nőtt. Paul csúnyán köhögött, és Alex úgy látta, lázas is, ezért azt javasolta, hogy hívjanak orvost. Paul azonban makacsul állította, hogy semmi baja. Alex ugyan másképp látta, de nem akarta felzaklatni az öreget azzal, hogy akarata ellenére orvost hív rá.

– Marianne levelet kapott Tobytól – mondta Alex távozás előtt, remélve, hogy ez majd jobb kedvre deríti Pault. Az öreg azonban csak mélabúsabbá vált. Most, hogy hírt kapott a szeretteiről, csak még élesebben érezte a hiányukat.

– Jól vannak? – kérdezte. Alex bólintott, de azt nem említette, hogy szomorúak, legalábbis ami Tobyt illeti.

– Igen. Toby még aznap írt, amikor megérkeztek Floridába, tehát nem volt idejük berendezkedni. Nagyon új nekik minden. Bele kell szokniuk. – Paul biccentett, és megköszönte Alexnek a látogatását, mielőtt elment. Az öreg elhagyatottnak érezte a kastélyt, valahányszor belépett. Szó szerint kongott az ürességtől, és most, hogy Nicknek és a gyerekeknek már csak az emlékük maradt itt, szinte kísértetiesnek tűnt. Paul teljesen magányossá vált.

Alex is sokat búslakodott a barátja nélkül. Marianne mostantól mindennap írt Tobynak, mindenről beszámolt neki, ami otthon történt, még a legjelentéktelenebb eseményeket sem hagyta szó nélkül. Azt viszont nem említette, hogy a Kristályéjszaka mennyire megrémítette őket. Az erőszak a tetőfokára hágott, rengeteg ember megsérült, börtönbe került, vagy egyszerűen eltűnt. Marianne örült, hogy a városokban uralkodó felfordulás és nyugtalanság vidéken kevésbé volt érezhető. Azt azonban megemlítette Tobynak, hogy apja úgy döntött, a karácsonyi bált abban az évben nem rendezik meg. Már csak egy hónap volt addig hátra, de Alex szerint nem lett volna helyénvaló a mulatozás, miközben Németországban nőttön-nő a zűrzavar, embereket visznek el és fosztanak meg az otthonaiktól. És mint Alex mondta, Nick nélkül amúgy sem ünnep az ünnep, Marianne pedig mélyen egyetértett vele. A lány sem volt bálozós hangulatban. Nick és a fiúk hirtelen távozása hatalmas űrt hagyott a lelkekben, a tél pedig sötét volt és hideg. Egyértelműen a gyásznak jött el az ideje, nem pedig az ünneplésnek.

Marianne elújságolta Tobynak, hogy vadászni mentek az apjával, de most valahogy az sem volt az igazi, ráadásul rossz ómennek tartotta, hogy ezúttal a rókának is sikerült meglépnie. Arról is beszámolt, hogy a lipicai kiscsikó milyen szépen cseperedik, már szeret szaladgálni, és hogy a szőre még mindig szénfekete, ami persze még évekig így is marad. Hamarosan újabb kiscsikó jön a világra. Kife-

jezte abbéli reményét, hogy Pluto, Nina és a többiek is jól vannak. A hétköznapi teendőiről is megírta, amit tudott, bár ezeket most kifejezetten lehangolóknak találta. Azt inkább nem említette, apjával mennyire bánatosak, és hogy Toby meg a kisöccse nélkül milyen üresnek tűnik minden. Toby és Marianne szinte születésük óta sülve-főve együtt voltak, és a lány végtelenül magányosnak érezte magát nélküle.

Amikor Marianne kézhez kapta Toby levelét, Amerikában már a másnapi hálaadásra készülődtek. Nick és a fiúk immár két hete Floridában éltek. Nick megkapta a próbabeosztását. Mindennap gyakorolta és csiszolgatta a műsorszámot a hatalmas sátor egyik porondján, legtöbbször Tobyval együtt. Nick néha csak Plutót és Ninát vitte magával – azaz Pegazust és Athénét. Már kezdte megszokni az új neveiket. Gyakorolták a vezényszavakat, finomították a mozgásokat, és Nick mindennap tanult valami újat. Toby is sokat fejlődött. A telivérekkel könnyebben ment a munka, bár kevésbé voltak látványosak.

Nick ez idő alatt egyszer sem futott össze Christianna Markovichcsal. A kötél táncosnő bizonyára más időpontban próbált, és Nick a Mr. Northnak tartott bemutató után el is feledkezett róla. Lucasnak köszönhetően rengeteg új embert ismert meg, főleg kelet-európaiakat és németeket, de néhány franciát is. Lucas Pierre révén sok bohóccal összehaverkodott, néhányat meg is hívott magukhoz a lakókocsiba, hogy bemutassa őket az apjának meg a bátyjának, és a kisfiú mindig remekül szórakozott a társaságukban. Végül a tetovált nővel is sikerült találkoznia, ami megint csak nagy élmény volt számára. Rosie-val szinte elválaszthatatlanok lettek, a páros állandóan valami csínytevésen törte a fejét. Együtt ugróiskoláztak, üveggolyóztak és bújócskáztak a lakókocsik között, mint a gyerekek bárhol a világon, időnként pedig meglátogatták az elefántokat, és ha teheték, a hátukra is felültek. Megnézték a gumiembert, aki nemrég érkezett, és Lucas mindenáron meg akart tanulni gólyalábon járni, Pierre pedig megmutatta neki, hogyan kell. Hozott Lucasnak egy pár kisméretű gólyalábat, és a kisfiú mindennap szorgalmasan gyakorolt rajta. Szerette volna, ha az előadások szüneteiben ő is felmehetne a bohócokkal a porondra. Nick nem mondott semmit, elvégre most erről

szólt az életük, de úgy gondolta, a fia többre hivatott annál, hogy egy nap belőle is bohóc legyen. Ám akár tetszett neki, akár nem, most már ők is cirkuszi mutatványosok lettek, mint körülöttük mindenki más. Nick próbálta úgy felfogni, hogy pillanatnyilag ez jutott nekik osztályrészül, de azt nem tudta elképzelni, hogy az egész hátralevő életét a cirkuszban élje le.

Nick Rosie és Katja édesanyjával is találkozott egy délután, amikor a nő átjött a gyerekekért. Egyenesen a próbáról érkezett, tornadresszt és túllszoknyát viselt.

– Köszönöm, hogy ilyen kedves a gyerekeimhez – mondta szívélyes mosollyal. Gallinának hívták. Feltűnően szép hölgy volt, és éppoly szeretetre méltó, mint a lányai, mozgása fürgé és kecses, teste kisportolt és ruganyos.

– Rendkívül jól nevelt, aranyos kislányok – viszonzta a kedveséget Nick. Fiaihoz hasonlóan ő is megkedvelte mindkettőjüket.

Gallina és Nick elbeszélgetett egy ideig, és a férfinak hamar feltűnt, hogy cseh akcentusa ellenére a nő nagyon választékosán beszél németül, mintha fiatalkorában rendes németoktatásban részesült volna. Nick amúgy is kíváncsi volt a családra. Gallina elmondta, hogy Prágából származik, és hogy kicsi korában apja német bentlakásos iskolába íratta, amíg szülei a cirkusszal turnéztak. Ő csak tizennégy éves korában csatlakozott hozzájuk, és a fejébe vette, hogy magas pályás kötélátancos lesz belőle, hiába tiltakoztak a szülők, akik egyébként tornászok és trapéztáncosok voltak, nem pedig kötélátancosok, mint a Markovich család. Hozzáment Szergejhez, a gyermekei apjához, aki szintén neves trapéztáncos családból származott. Nicknek lassan kezdett derengeni, hogy a cirkusz világában szigorú hierarchia uralkodik, ahol az ember rangja attól függ, hogy melyik számot műveli, honnan jön, és mióta van a szakmában. Gallina férje szintén cseh családból származott. Szergejnek öt testvére volt, akik mind itt álltak alkalmazásban a Ringling Testvéreknél, a szülei azonban már nyugdíjba vonultak, és Csehszlovákiában maradtak. Gallina szülei azonban még mindig aktívan dolgoztak tornázként egy német cirkuszban, Gallina bátyjával és nővérével együtt.

A nő nem tudta visszatartani a mosolyát, ahogy Nickre nézett. Épp elég időt töltött ahhoz Németországban, hogy ne kerülhesse el a

figyelmét a férfi nyilvánvalóan arisztokrata származása. Azonnal feltűnt neki, hogy Nick mennyire kilóg ebből a környezetből, és a férfi előzékenysége szinte könnyekig meghatotta. Gallina már a lovas próbákon is látta Nicket, és megállapította, hogy nagyon érti a dolgát. Amióta megérkezett a cirkuszba, Nick gyakori beszédtema volt a mutatványosok körében, csodaszép lipicai paripáival együtt.

– Inkább meg sem kérdezem, melyik cirkusból jött – mondta Gallina félénk mosollyal. Hallotta már rebesgetni, hogy Nicknek grófi címe van, és egyáltalán nem lepte meg. – Miért jött ide?

– Politikai okokból – felelte Nick lényegre törően, és Gallina nem kérdezősködött tovább. Lucastól már hallotta, hogy Nick felesége meghalt, és a kislánya is, aki most lett volna kilencéves. Gallina mély részvétet érzett a család iránt. Végül is egy tőlük tökéletesen idegen helyen kötöttek ki, és a nő azon tűnődött, vajon meddig maradnak itt. Az is megfordult a fejében, hogy Nick talán a vagyonát is elveszítette, és hogy kizárólag a lóidomításhoz meg a lovagláshoz ért, amivel persze nem járt messze a fájdalmas igazságtól. Afelől azonban semmi kétsége nem volt, hogy Nick társadalmilag magasan felettük áll, de a férfi ezt soha nem érezte másokkal. Előzékenyen, úriember módjára viselkedett, a lányokhoz pedig mindig nagyon kedves volt.

– Azért jöttem, hogy megkérdezzem, nem csatlakoznának-e hozzánk hálaadásra – mondta szívélyesen Gallina. – Ez egy nagyon fontos családi ünnep Amerikában. Ilyenkor mi is pulykát eszünk, de knédlivel, meg más hagyományos cseh ételekkel. Ez a mi saját hálaadási szertartásunk – tette hozzá nevetve. – Reméljük, hogy átjön hozzánk a fiúkkal együtt.

– Nagyon szívesen – felelte Nick kedélyesen. – Vigyek valamit? Nem vagyok egy konyhatündér, de valami desszertet szívesen hozok magammal. – Gondolta, majd vesz némi süteményt valamelyik városi pékségben. Hallotta, hogy a sütőtökös és almás pite jellegzetes hálaadási csemegének számít.

– Nem szükséges, a főzés nagyrészt a sógornóm dolga. Én sem vagyok egy született szakácsnő. De maguknak ez lesz az első hálaadási ünnepük, és nem szeretnénk, ha egyedül kellene eltölteniük. Ráadásul Katja odavan a maga Tobyjáért. – Nicknek is feltűnt már, lehetetlen volt nem észrevenni. És Toby szintén kezdett behab-

rodni Katjába. A fiatalok meg voltak igézve. – Nagyon jó fiú – tette hozzá Gallina. Nick megilletődve hallgatta. – Lucas meg egy kis gazfickó. Imádjuk. – Mindketten nevettek. Lucas ismeretségi köre lassan már az egész vásárteret behálózta. Nick azon sem lepődött volna meg, ha kislánya mind az ezerháromszáz cirkuszi alkalmazottal találkozott volna legalább egyszer. Bármerre is mentek, mindenütt Lucas barátaiiba botlottak. Angoltudása is rohamosan fejlődött, – Rávette a sógoraimat, tanítsák meg zsonglörködni – jegyezte meg Gallina.

– Érdekes ötlet – nevette el magát Nick. – Lehetőleg gólyalábakon állva. Azt is nagyon szorgalmasan gyakorolja, amióta csak megérkeztünk. – Alighogy említették, Lucas nyomban feltűnt, óvatosan lépdelt a rövid gólyalábakon, miközben Pierre magyarázta neki az egyensúlyozás csínját-bíjját. Rosie Lucas mellett poroszkált, elragadó volt, mint mindig. Ő fogta Lucas egyik kezét, Pierre a másikat. Toby és Katja tandem biciklin jöttek mögöttük, amit kölcsönkaptak valahonnan. – Kelltek nekünk az ördögöt a falra festeni – sóhajtott fel Nick tréfálkozva, miközben a színes kis csapat a lakókocsi és a diszkuráló szülők felé közeledett.

– Valami rosszat tettünk? – érdeklődött Lucas foghegyről. A tapasztalat szólt belőle. Apja sokszor megdorgálta már, amiért szó nélkül eltűnt otthonról. Nick mindig szerette volna tudni, merre jár Lucas. Gallina is ezt várta el a lányaitól. Mindketten meglehetősen szigorú európai értékrend szerint nevelték a gyermekeiket. A többiek általában nem örködték ennyire éberen a gyerekeik felett, és sokkal lazább pórázon tartották őket.

– Kivételesen semmit – biztosította Nick a fiút. – Rosie és Katja édesanyja volt szíves meghívni minket hálaadásra. – A gyerekek hangos örömujjongással fogadták a hírt. – Ezt beleegyezésnek veszem – mondta Nick, Gallinára mosolyogva.

– Akkor holnap – búcsúzott Gallina, és összeterelte a gyerekeit, hogy hazavigye őket vacsorára. – Jöjjenek négyre. Hatkor lesz a vacsora. – Nick még egyszer megköszönte neki a meghívást, majd miután távoztak, elment a közeli italboltba, és vett két üveg jóféle bort. Semmiképp sem akart üres kézzel beállítani hozzájuk. Nagyon hálás volt a meghívásért. Este vacsoránál a fiúk új barátairól ment a társal-

gás a parányi konyhaasztal körül, ahol alig-alig fértek el hárman. A szűk helyen lépten-nyomon egymásba ütköztek.

– Gallina és a férje sokat veszekednek – avatta be Toby az apját a csirkén rágódva, amelyet Nick készített az aprócska sütőben. Lassan beletanult a főzésbe, ahogyan minden másba is. Életében először kellett mosnia, és bevetnie a saját ágycsónkért egy porszívót, és azzal takarította a lakókocsit. – Szergejnek nem tetszik, hogy a felesége kötéláncol. Azt szeretné, ha vele és a sógoraival együtt ő is a trapézcsinálná. De Gallinának az nem kihívás, még a triplaszaltó sem, pedig az nagyon nehéz. Védőhálót is használnak. Láttam, ahogy gyakorolnak – mondta Toby, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy az ember ismerősei akrobaták. Egy hónappal azelőtt azt sem tudta még, mi az a triplaszaltó, de ez nem akadályozta abban, hogy most hozzáértően elmagyarázza az apjának. – Ugrás közben háromszor átpördülnek a levegőben. Szergej azt mondta, hogy ha Gallina nem veri ki a fejéből ezt az örültséget, költözzön Markovichékhoz.

– Igen, én is hallottam. – A pletykák már Nickhez is eljutottak, és a legfontosabb előadók nevei is ismerősen csengtek a fülében. Nemrég például a nagymacska idomárral beszélgetett, akit rendkívül érdekes személyiségnek talált. Sokáig Afrikában élt, amúgy ő is német volt. A cirkusz a legkülönfélébb embereket gyűjtötte egybe, akik a legváltozatosabb társadalmi háttérrel és képzettséggel rendelkeztek. Akadtak magasan kvalifikált kollégák. Beszélt például egy másik lovas szám előadójával, akiről kiderült, hogy jogi egyetemet végzett, de a cirkusz jobban vonzotta. Mások viszont az élet árnyékosabb oldaláról érkeztek. A cirkusz a társadalom minden rétegéből egyformán merített. Jóllehet ez a sokféleség eleinte idegenül hatott Nickre, az újdonság ereje lassacskán kezdett megkopni. Gallina családjának hálaadásnapjának meghívása meghatotta. Izgatottan várta a találkozást Szergejjel és a fivéreivel. Az apja és Alex nélkül hiányzott már neki a férfitársaság.

A vacsora alkalmával kiderült, hogy Gallina, Szergej, Szergej fivérei és az ő feleségeik mind-mind végtelenül kedves és barátságos emberek. Összesen hét vagy nyolc gyerek nyüzsgött körülöttük, többségében fiúk, akik a várakozások szerint mind csatlakoznak

majd a trapézcsapathoz. A tizenévesek már csatlakoztak is. Nick nagyon rokonszenvesnek találta Szergejt, akinek remek humora volt, és az egyik üveg bort azonnal biztonságba helyezte, mondván, kár lenne a fivéreire pazarolni az értékes nedűt. A másik bort – számos további üveggel együtt – vacsora közben fogyasztották el közösen. A fivérek életvidám kis csapatot alkottak, szerették a gyerekeiket, és remekül kijöttek a feleségükkel. Nick és a gyerekek első hálaadásnapi vacsorája fergetegesen sikerült.

Toby és Katja rögtön vacsora után kiültek a lakókocsi elé a langyos esti levegőre, és megvitatták életük nagy gondjait. A lány elárulta, hogy egy nap el akarja hagyni a cirkuszt, nem akar örökké egy lakókocsiban élni, hanem normális életre vágyik, amit Toby a maga részéről messzemenőig megértett.

Katja tudta, hogy a szülei rettentő dühösek lesznek, ha bevallja nekik. Ők szilárdan hitték, hogy ez a lehető legtökéletesebb életforma, de Katja másként látta. Ő többre vágyott.

– És te? – nézett Tobyra hatalmas kék szemével. A fiú egy pillanatra elgondolkozott.

– Még nem tudom, mit akarok csinálni. Azon kívül persze, hogy egy nap visszatérek Németországba. – Már a pusztá gondolat is felidézte benne a nagyapja, Marianne és az összes többi barátja fájó hiányát.

– Én szeretnék itt maradni – jelentette ki a lány határozottan. – Úgy értem, Amerikában, nem Floridában, New York nagyon tetszett. A szezonnyitó a Madison Square Gardenben mindig nagyon klassz – mondta csillogó szemmel. – Prágába nem akarok visszamenni, ott olyan unalmas. Azt hiszem, anyukámnak hiányzik, de nekem nem. Itt sokkal jobb. – Toby még egyáltalán nem volt ebben olyan biztos. Nemrég érkeztek, nem volt még abban a helyzetben, hogy meg tudja ítélni. Csak annyit tudott, hogy nagyon kedveli Katját. Beszélgettek még egy ideig, aztán egyszer csak megcsókolta a lányt, Toby nem árulta el neki, de ez volt élete első csókja. Egészen beleszédült, ahogy Katja is. Toby még egyszer megcsókolta, és ezúttal már sokkal jobban ment a dolog. Érezték, hogy e téren van még hová fejlődniük, de örömmel vetették bele magukat a tanulásba. Még akkor is ebben fáradoztak, amikor arra jött Lucas, és meglátta őket csokolóz-

ni. A kisfiú egy pillanatra mozdulatlanra dermedt, majd kuncogva elszelelt. Azonnal elújságolta Rosie-nak, mit látott.

– Jaj, de rémes – értékelte a helyzetet Rosie megbotránkozva. – Az apukám rettenetesen ki lesz akadva, ha ezt megtudja. Katjának nem szabad fiúznia. Apukám nem akarja, hogy ő legyen „a cirkusz szajhája”. Bármit is jelentsen ez. Állandóan ezt mondogatja neki.

– Szerintem nagyon odavannak egymásért – jegyezte meg bizalmasan Lucas. Ezzel Rosie is egyetértett. – Nem kellene beárulnunk őket. – Megesküdtek, hogy tartani fogják a szájukat, és Rosie összekasztotta a kisujját Lucaséval. Ezt a fogást az iskolában tanulta. A tél folyamán iskolába jártak Floridában, a turné alatt azonban magántanárok oktatták a cirkusz gyerekeit. Ezek a tanárok kevesebb leckét adtak fel, de Gallina sokszor talált ki pluszfeladatokat a gyerekeinek. Szerette volna, ha a lányok megfelelő oktatásban részesülnek. Rosie-t persze halálra untatta a tanulás.

Amikor Nick és a fiúk hazafelé bandukoltak, mindenki jóllakott volt és elégedett. Nick jó pár pohár bort legurított az este folyamán, és hosszú idő óta először végre elengedhette magát. Megverte sakkban Szergejt, és jót csevegett a fivéréivel. Szergejék németül beszéltek velük, egymás között csehül, a gyerekek pedig angolul kommunikáltak egymással. Remek kis családi este kerekedett, és Nick egészen megilletődött azon, hogy ő is a részesévé válhatott. Úgy érezte, hogy végre új barátokra lelt. Szergej mindenképpen meg akarta tekinteni a lovakat, és meg akarta nézni, ahogyan Nick gyakorlatozik velük. Látni szerette volna Pegazust croupade közben. Már sokfelől hallotta, micsoda elképesztő, már-már hihetetlen látvány, amikor a ló szinte repül a levegőben. Az emberek lassan megismerték Nick nevét – természetesen az újat, nem a régit.

– Rendes emberek – mondta Tobynak és Lucasnak, miközben balagtak a lakókocsijuk felé, ami nem is tűnt olyan ridegnek most, hogy már tudták: barátok laknak a közelben. Toby csak bólintott, a szeme előtt csillagok táncoltak, Lucas pedig magában kacarászott. Nem mondta el a bátyjának, hogy látta őt csókolózni Katjával. Toby teljes kábulatban készülődött a lefekvéshez, megmosta a fogát, pizsamát húzott, és ágyba bújt. Szerelmes volt. Lucas beórlázkodott apja szobájába, és jóéjtpuszit adott neki. Nick az ágyon feküdt, és levelet fo-

galmazott az apjának az első hálaadásról. Élete minden részletében különbözött attól, ami Paul számára ismerős lehetett. Egy este hat trapéztáncos testvérrel, tornász feleségeikkel és Gallinával, a magas pályás kötél táncossal. Nicknek még a megfelelő szavakat is nehéz volt megtalálnia, amelyekkel leírhatná mindezt. Mindenesetre új életének első élvezetes estéje volt ez a mai.

– Jó éjt, papa – mondta Lucas, csiklandós pusztit nyomva apja arcára. – Lehet, hogy mégis inkább trapézművész leszek, nem is bohóc – dűnnyögte egy ásítás kíséretében, mintha mindössze ez a két lehetőség állna előtte, majd elcsoszogott az ágyába. Nick azon tűnődött, milyen kiszámíthatatlan az élet, hogyan változik meg minden egyik pillanatról a másikra, és azt találgatta, vajon mi vár még rájuk. Bár tudhatná. Pillanatnyilag azonban az is elég volt, amit most a magukénak tudhattak: biztos menedéket a készülődő európai vihar elől.

Tizedik fejezet

A cirkusz minden télen előadást tartott Saratosában a helyieknek, ilyenkor próbálták ki az új mősorszámokat is. A vezetőség ragaszkodott hozzá, hogy Nick is benne legyen, és intenzív reklámkampány indult: A Gróf és repülő paripái, Pegazus és Athéné. Fogadtak egy fényképészt, aki készített néhány lélegzetelállító fotót Pegazusról, amint éppen a croupade közben száll a levegőben, és amint Nick délceg tartással, cilinderben és frakkban ül a hátán. Amikor végül bemutatták a mősorszámot, a közönség őrvongva ünnepelte Nicket. A fináléban újra belovagolt Pegazussal, Toby pedig Athénével, és mind a ketten kalaplengetéssel üdvözölték a nézőket. Nick új arcnak számított a társulatban, így a nők és a férfiak egyaránt izgatott érdeklődéssel fogadták. A nők persze leginkább a feltűnően jóképű férfit imádták benne, a férfiakat pedig az kápráztatta el, hogy mi mindent képes kihozni a lovaiból. A bemutatkozás tehát zajos sikert aratott John Ringling North legnagyobb meglepedésére, aki az első sorból kísérté figyelemmel a mősorszámot. Ő is úgy látta, hogy Nick tökélyre fejlesztette a mutatványát. A mősorszámot követően a színpalak mögött az előadók is egymás után járultak Nickhez, hogy melegen gratuláljanak neki.

Nick a műsorszám után a fináléra várva kóricált, amikor hallotta, hogy a porondmester a központi porondon felkonferálja az est utolsó számát, a Markovich család produkcióját. Előresétált, és megállt a porond szélén, hogy onnan figyelje Christianna előadását. Néhányszor látta már őt apja irányítása mellett az alacsony pályán gyakorolni, de élesben, a magas kötélén még sohasem. Nick kíváncsian, csendben figyelte, ahogy Christianna kecsesen föllendül a sátor teteje közelében álló kicsiny dobogóra. A közönség visszafojtott lélegzettel leste minden mozdulatát. A zenekar rázendített a Hattyúk tavának egyik dallamára. Nick azonnal felismerte, de nem törődött vele, minden idegszálával Christiannára koncentrált, aki egy leírhatatlanul légies mozdulattal a dobogóról átlépett a kötéltre.

Nick ösztönösen lejjebb irányította a tekintetét, hogy lássa, mi van alatta. Odalent a porondon Christianna kerekesszékes apja, testvérei, és néhány segéd állt. Mereven bámultak felfelé, készen arra, hogy elkapják, ha kell. De védőhálónak híre-hamva nem volt, és amikor ez tudatosult Nickben, visszafojtotta a lélegzetét, és tekintete Christiannára szegeződött. Valósággal megbabonázta a látvány, ahogyan az aprócska, dédelgetni való pihe-puha játékgéppel a semmiben sétálva suhan a levegőben. Olyan magasan volt, hogy a kötélt szinte nem is látszott Christianna lába alatt. Ég és föld között lebegve táncolt, és egyfolytában mosolygott, mint aki még élvezi is az idegborzoló mutatványt.

A kötélt egy alkalommal erősen kilengett, mire a közönség felhördült, de Christianna játszi könnyedséggel tartotta meg az egyensúlyát, majd megperdült a tengelye körül, aztán vissza, és ahogyan Nick nézte, érezte, hogy émelyegni kezd. Figyelte, amint Christianna szó szerint borotvaélen táncol, és egyre nehezebben bírta elviselni az izgalmat és a visszafojtott feszültséget. Nem volt nehéz belátni, miért ő az est sztárja. Vitán felül rászorgált a hírnévre. A feszültség fokozódott, a mutatvány végtelennek tűnt, és Nick gerincén végigfutott a jéghideg borzongás.

Végül egy utolsó légies szökelléssel Christianna a kötélt túlsó végén található dobogón termett, és a közönség dübörgő tapsviharban tört ki, Christianna megragadott egy kötelet, és könnyedén lesiklott rajta, megállt a porondon, és elegánsan meghajolt. A nézők azonnal

talpra ugrottak, és állva ünnepelték. Christianna ez életét kockáztatta a szórakoztatásuk kedvéért. Nick csak állt ott dermedten, és érezte, hogy reszket. Soha életében nem látott még ilyen hátborzongatót.

Kifelé menet Christianna elsasszézott Nick mellett, de nem vette észre a férfit. A fivérei szorosán a nyomában voltak, mint a testőrök, apja pedig mögöttük kerekedett. Egykor ő is ugyanilyen ünnepelt sztár volt, még a lányánál is vakmerőbb kötél tánccos hírében állt. Mindenki egyetértett abban, hogy Christianna anyja is éppoly légiésen ügyes akrobata volt, mint a lánya, mígnem egy nap a halálos mélységbe zuhant. Nick nem tudta elképzelni, mi vihet rá valakit arra, hogy ekkora kockázatot vállaljon. Láta már Gallina mutatványát is, ám ő sókkal elővigyázatosabb volt. Izgalmas gyakorlatot mutatott be ő is, de össze sem lehetett hasonlítani Christiannáéval, amelyben a kifinomult mozgás, a gyorsaság, a tökéletes egyensúlyérzék és a tömény iszonyat keveredett. Annyira gyönyörű és fiatal volt még ahhoz, hogy meghaljon. Anyja, akit még kisgyermekként vesztett el, a halálakor alig néhány évvel volt idősebb, mint ő most. Nick tudta, hogy Christiannát az apja és a nagynénje nevelte fel.

Nemsokára kezdődött a finálé, de Nicknek még mindig reszketett keze-lába, amikor felült Pegazus hátára. Christiannáé volt az utolsó műsorszám, teljesen megérdemelten. A finálé alatt oldódott a feszültség, minden előadó és állat ott volt újra a porondon, az est sztárjai – köztük Christianna – elefántháton vonultak, körülöttük bohócok csettettek-botlottak, a zenekar az előadás végéhez illő karneváli hangulatú zenét játszott. Az est baleset nélkül ért véget, de Nickben majdnem megállt az ütő, amikor Christianna mutatványát nézte. Pegazus egy ízben épp akkor ágaskodott fel, amikor Christianna a leghatalmasabb elefánt hátán egyensúlyozva melljük ért. A nő Nickre nézett, ő pedig kalapemeléssel tisztelgett neki. Christianna elmosolyodott. Légiésen könnyűnek tűnt, mint a tavaszi fuvallat. Egy rövidke pillanatig csupán karnyújtásnyira táncolt a férfitől, majd Nick könnyű vágásra fogta Pegazust, és eltávolodtak egymástól. Nicknek most tűnt csak fel, hogy van Christiannában valami, ami ellenállhatatlanul lenyűgözi őt. Nem tudta pontosan, hogy a halálmegvető bátorsága, vagy egyszerűen a pusztá szépsége ragadja magával, de valahányszor látta a nőt, órákra a hatása alá került. Nicknek nem fért a fejébe, hogyan

engedheti az apja, hogy a lánya kockára tegye az életét, különösen annak fényében, ami vele és a feleségével történt. Gallinának nyilvánvalóan igaza volt: az egész család hibbant.

Az előadás után Nick és Toby visszavitte a lovakat a sátorba, lecsutakolták és megetették őket, majd komótosan hazaballagtak a lakókocsijukba. Nick feje még mindig kóválygott, mintha becsípett volna, a cirkuszi sátrak jellegzetes illata és az egész napos zsongás teljesen elkábította. A zene még most is a fejében zakatolt.

– Ma este megnéztem Christianna Markovichot – jegyezte meg Nick mintegy mellékesen, miközben hazafelé poroszkáltak Tobyval. A saját mutatványuk frenetikus sikert aratott. Aznap este Pegazus volt a sláger, és vele együtt Nick. – Teljes elmebaj, amit az a nő csinál – tette hozzá, és még a pusztá gondolattól is újra szédülni kezdett. Elég egyetlen rossz mozdulat, és bármelyik pillanatban halálra zúzhatta volna magát. Míg Gallina kötélmutatványa szórakoztató volt, Christiannáé maga a halált kísértő varázslat. Nick tisztán látta a kettő közötti hatalmas különbséget.

– Mindenki azt mondja, hogy nem komplettek – vetette oda Toby hanyagul.

– Hát, az apja biztosan nem, annyi szent. Én megölnélek, ha ilyesmire vetemednél. – Nick még mindig nem értette, hogyan lehetséges ez. Ekkora vakmerőséget semmi nem indokol.

– De ha egyszer erre vannak rákattanva – mondta Toby vigyorogva. A hat, cirkuszban eltöltött hét alatt kezdett mindent természetesen venni, amivel csak szembetalálkozott. Most, hogy Katjával egymásba habarodtak, mindent szórakoztatónak talált. A fiatalok között fellángolt a szerelem. Mindkét család tudott róla, és ártalmatlan, kedves dolognak látták mindaddig, amíg a lobogás megmarad bizonyos határok között. Gallina gondosan szemmel tartotta Katját, és szigorú szabályokat írt elő számára. Nick is arra intette a fiát, hogy ne menjen túl messzire, Katja nagyon jóra való lány. Toby megígérte, hogy nem veszíti el a józanságát. Ártatlan, bájos kamaszszerelm: volt ez, és a szülők szerették volna, ha így is maradna.

Azon az éjszakán Nick álmatlanul hánykolódott az ágyában, újra meg újra eszébe jutott Christianna, és az ő lélegzetelállító mutatványa. Nem tudta kivenni a fejéből a nőt. Látta maga előtt, ahogyan a

kötélen táncol, hátrapördül, aztán előre, magasan a bábész tömeg felett. Nick elaludt, de rémálmok gyötörték. Azt álmodta, hogy Christianna lezuhan, ő megpróbálja elkapni, de túl későn ér oda, és tehetetlenül nézi, ahogy a nő csendesen aláhull egy feneketlen kráterbe, miközben tekintete Nick tekintetébe fúródik, amíg végül el nem nyeli a mélység. Nick jéghideg verítékben úszva riadt fel. Még mindig Christianna járt a fejében, amikor újra elnyomta az álom. A szemében ez a vakmerőség túlment minden határon. Délután elejtett valamit ezzel kapcsolatban Gallinának is, aki egyetértése jeléül a szemét forgatta.

– Az egész családban túlteng az öngyilkos hajlam – jegyezte meg rosszallón. – Szerintem az apja erőlteti rá a dolgot. Hibbant vénember, akinek egyedül a kötél számít a világon, semmi más. Szerintem Christiannának is hálót kellene használnia, de persze akkor a közönség nem díjazná ennyire a mutatványát. Én nem vagyok hajlandó ekkora kockázatot vállalni. Nekem gyerekeim vannak – mondta keresetlen egyszerűséggel. Nick persze tudta, hogy néhanapján Gallina is mellőzi a hálót, de mostanában egyre ritkábban vetemedett ilyenmire. Szergej olyankor hetekig haragudott rá. A cirkusz nem várta el Gallinától, hogy kockáztassa az életét Arra ott volt Christianna, akinek éppen ez volt a feladata. És az apa már Christianna hűgát is kezelésbe vette. Ő még csak tizenhárom éves volt, túl fiatal a magas pályához, de senki sem kételkedett abban, hogy előbb-utóbb ő is oda-fent fog kikötni.

Két nappal a karácsonyi előadás után, szenteste Nick és a fiúk csendesen ünnepeltek. Vettek egy parányi fenyőfát, és feldíszítették a lakókocsiban. Nick karácsonyi égőket is szerzett, s a fényfüzéreket Tobyval aggatták fel a lakókocsira, amely ünnepi díszbe öltözött, de még így is meglehetősen siralmasan festett. Az egész cirkuszi életnek ez volt az a része, amivel Nick a legkevésbé tudott megbékélni. Gyűlölte a lakókocsit, amiben kisebb helyen kellett nyomorogniuk, mint a saját lovaiknak. De most ez jutott nekik, és a cirkuszban körülöttük mindenki így élt.

Karácsonyeste Nick meggyújtotta a gyertyákat a fenyőfán, ami Németországot juttatta eszükbe. Nick érezte, hogy elszorul a torka, de a gyerekei miatt igyekezett elhessegetni magától a régi emlékeket

az otthon maradottakról, és azokról az időkről, amikor még évről évre együtt ünnepelték a karácsonyt a kastélyban. Két hónapja éltek Floridában, de bizonyos értelemben már egy örökkévalóságnak tűnt számára. A fiúk könnyen alkalmazkodtak az új helyzethez, ám Nick önkéntelenül is sokat tűnődött azon, vajon élhet-e valaha megint normális életet, azok között, akiknek a körében felnőtt, és azon a helyen, amelyet családja évszázadok óta az otthonának tudhatott. Itt minden új volt neki, és tökéletesen idegen, a gyerekeken és a lovakon kívül. Minden egyéb szokatlannak hatott. Gyakran tépelődött rajta, vajon képes lesz-e valaha is megszokni ezt az életet, és hazajuthat-e még egyszer, vagy mindörökké számkivetett marad.

Mindhárman szótlánul bámultak a gyertyalángba, és arra gondoltak, ami a legjobban hiányzott nekik. Miután a fiúk elmentek aludni, Nick elfújta a gyertyákat. Nem szerette volna, hogy a lakókocsi lángokra kapjon, de jólesett elnézni a gyertyák fényét egy rövid ideig. Lefeküdt, és az apjára meg Alexre gondolt. Vajon hogyan boldogulnak, és hogy élnek meg most a karácsonyt? Nagyon aggódott az apjáért, és gyakran írt neki, de innen semmit nem tehetett érte. Tudta, hogy Alex meglátogatja őt, amilyen gyakran csak tudja. Alex minden levélében megnyugtatta Nicket, hogy Paul jól van. Nick reménykedett, hogy az igazat írja.

Az egész vásártéren ünnepi hangulat uralkodott a karácsony és az újév közötti héten. Az emberek vendégül látták egymást a lakókocsijukban egy italra vagy vacsorára. Voltak, akik a városi éttermekbe ruccantak ki. Közvetlenül szilveszter előtt a cirkusz hatalmas bulit rendezett a központi sátorban. Szinte mindenki ott volt, Nick is elment a fiúkkal. Itt megint alkalom nyílt rá, hogy újabb embereket ismerjenek meg, és találkozzanak azokkal, akiket már ismertek. Nick a legkülönbélebb nyelveket hallotta maga körül, és újból rácsodálkozott, hogy mennyi német van a cirkuszban. Persze olasz és francia is akadt szép számmal.

A karácsonykor felkavart érzelmek lassan elcsitulnak. Már csak a szilveszter állt előttük, azután a téli szünet véget ér, és a fiúk visszamennek az iskolába. Mindketten szerették az iskolát, ahová a többi cirkuszi gyerekkel együtt jártak. Angoltudásuk is rohamosan fejlődött. A turné áprilisban veszi kezdetét, és Nick alig várta már az in-

dulást. Az újabb változás legalább lefoglalná őket. Egyébként is érdekes lesz új helyeket megismerni, és városról városra felfedezni Amerikát a keleti parttól egészen a nyugati partig. A gyerekek is izgalommal tekintettek az utazás elébe.

Az év utolsó estéjét Gallina és Szergej családjánál töltötték, és nem sokkal éjfél után mentek haza. Nick megengedte a fiúknak, hogy megkóstolják a pezsgőt. Lucas csak egy cseppet kapott belőle, Toby kicsivel többet. Lucas és Rosie dámáztak, és jóval éjfél előtt elnyomta őket az álom, Nick a karjában vitte haza a kislányt. Végül is új barátaik körében szépen fejeződött be az év. A közös nyelv és a hasonló hagyományok vigasztalóan hatottak Nickre.

Másnap Nick éppen a lovakat látta el, amikor megpillantotta Lucast és Rosie-t, amint épp a központi sátor felé ballagtak. Fia után szólt, hogy ebédre érjen haza, amit Lucas meg is ígért. Nick lecsutakolta Pegazust, és éppen Athénéhez fordult, amikor Rosie sírva rontott be a sátorba.

– Lucas megsérült! – kiáltotta németül. Nick kezében megállt a kefe, és rémülten nézett a kislányra. Lucast eltaposhatta egy elefánt, beszorulhatott a karja a tigris ketrecébe, vagy elüthette egy kamion. Ebben a világban bármi megtörténhetett. Egy kisgyereke ezer veszély leselkedett itt, különösen ha olyan kalandvágó volt, mint Lucas.

– Mi történt? Hol van? – kérdezte kétségbeesett arccal Nick, és elhajította a kefét.

– A nagysátorban... ki akarta próbálni az alacsony kötelet, de leesett. Szerintem beütötte a fejét. Csukva volt a szeme, és nem kelt fel. – Nick nem kérdezett többet. Rohant, amilyen gyorsan csak tudott, a nagysátorhoz, a cirkusz életének központjához. El sem tudta képzelni, mi vitte rá Lucast, hogy az alacsony kötélén próbálkozzon, ami a kötél-táncosok gyakorlását szolgálta. Berobbant a sátorba, és azonnal észrevette a kisebb csődületet a kötél-táncosok egyik gyakorlóhelyénél. Utat tört magának, miközben a legrosszabbtól rettegett. Már elveszítette a feleségét és a kislányát, nem bírta volna elviselni, ha most még Lucast is el kellene veszítenie, ráadásul ebben az idegen országban, ahol mindennel egyedül kell megbirkóznia.

Rögtön meglátta Lucast, amint rövidnadrágban és kockás ingben a földön hever, de a kisfiú szeme nyitva volt, és éppen beszélt valakihez. Amikor apja odaért, akkor látta csak, hogy Lucas Christiannával beszél, aki fehér tornadresszben és balettcipőben térdelt a földön, és a fiú haját simogatta. Lucas mosolygott rá, ő pedig nedves ruhát szorított Lucas homlokához, és mondta neki, hogy álljon fel.

Nick azonnal Christiannához fordult, és azon gondolkodott, vajon a nő látta-e, hogy Lucas a kötéllel szórakozik. Lehet, hogy látta, de nem talált benne semmi kivetnivalót.

– Mi történt? – kérdezte Nick élesen.

– Nem tudom – válaszolta lágyan Christianna angolul, erős lenygel akcentusával. Még soha nem beszéltek egymással. – Épp akkor érkeztem, amikor leesett. De jól van. A fején nőtt egy púp, de a látása rendben van. Kihívhatjuk az orvost, de szerintem egykettőre kutya baja sem lesz. A nyaka sem sérült meg. – Christianna pontosan tudta, hogy mit kell ilyenkor ellenőrizni, és aszerint is járt el. A hangja lágyan csengett, de magabiztos volt és határozott, a gyerekekkel pedig nagyon gyengéden bánt.

Nick bólintott, és Lucashoz fordult.

– Hogy jutott eszedbe ilyesmi? Nagyon ostoba és felelőtlen dolog volt tőled. A nyakadat is kitörhetted volna. – Az ijedtség miatt élesebb hangnemben beszélt a fiával, de valójában inkább rémült volt, mint dühös. Az alacsony kötél csak másfél méterre volt a földtől, össze sem lehetett hasonlítani az igazival, de adott esetben egy ekkora esés is okozhat komolyabb sérülést. Nick megkönnyebbülve vette tudomásul, hogy Lucasnak sikerült ezt megúsznia. A karjaiba vette a gyereket, és hálásan nézett Christiannára.

– Enyhe agyrázkódása lehet – mondta halkán a nő. – De ha lefeketi, holnapra jobban lesz. – Aztán elmosolyodott. – Kezdő koromban velem is állandóan ez történt.

– Ettől lettél olyan bátor és vakmerő, hogy háló nélkül csináld? – kérdezte Nick, de csak félig tréfált. Még mindig felkavarta, ha felidézte Christianna mutatványát. Ahogy ránézett, önkéntelenül is arra gondolt, hogy ilyen szikrázó kék szemeket még soha életében nem látott. A nő szinte átfúrta Nicket a tekintetével, mintha két vakító fénycsóvával pásztázná rajta. Nicknek még a lélegzete is elakadt tőle,

és legszívesebben behunyta volna a szemét. Mégsem bírta megállni, hogy ne bámuljon rá. Christianna valósággal megbabonázta őt.

– Az egész családom ezt csinálja – felelte egyszerűen. Nick megjegyzését egyáltalán nem vette a szívére. Pedig az édesanyja ebbe a tevékenységbe halt bele, és ez nyomorította meg az apját is. Nick meglehetősen káros családi hagyománynak találta. – Akarod, hogy veled menjek, és segítsek szemmel tartani a fiút? – ajánlotta fel Christianna. Nick, maga sem tudta, miért, azonnal bólintott. A fehér tornadresszes lány szorosan a nyomába szegődve osont ki a sátorból. Gyors léptekkel a lakókocsihoz siettek. – Hívok orvost, ha gondoljátok – vetette fel a nő, de úgy tűnt, Lucas állapota az otromba púp dacára is gyorsan javul, egész úton élénken csacsogott. – Szerintem jól van – erősítette meg Christianna, és óvatosan lépkedve bement Nick mögött a lakókocsiba.

– Halálra rémítettél – korholta Nick Lucast, aki bambán pislogott az apjára. Nick lefektette az ágyába, és kiment, hogy hozzon egy másik borogatást, de Christianna kezében már ott volt a nedves ruha, és amikor a férfi elindult kifelé, rögtön a kezébe nyomta. Nick a fiú homlokára szorította a borogatást, és megmondta neki, hogy maradjon veszteg egy darabig. Ezután kiment a szobából, hogy megköszönje Christiannának a segítséget. – Nem lett volna szabad ilyesmit csinálnia – dohogott Nick még mindig felindultan.

– Nem lenne szabad ott hagyni a kötelet. Én mindig leszedem gyakorlás után. Sokan nem tudják, hogy azért innen is elég nagyot lehet esni. – Nick bólintott, és azonnal feltolult benne egy kérdés. Christianna tekintetével szinte égette az övét. A nő fürkésző pillantással nézett rá. Egymás mellett álltak, és Nicknek csak most tűnt fel igazán, hogy Christianna milyen parányi. Termetre alig látszott nagyobbak egy gyermeknél, de igazi nő volt, és ahogy felnézett Nickre, végtelen szelídség és valami időtlen bölcsesség tükröződött a szemében, ugyanakkor rettenthetetlen bátorság aurája lengte körül, ami teljesen elbűvölte Nicket.

– Miért csinálod? Annyira veszélyes. Néztelek a karácsonyi előadáson, és valósággal rosszul lettem. Nagyon félttem, hogy bajod esik – mondta gyengéden Nick. Christianna teljesen megigézte. – Elnézést, ha nagyon sarkosan fogalmaztam, de annyira rossz volt nézni.

– Volt idő, amikor én sem bírtam – ismerte be Christianna –, de azon már rég túl vagyok. Nem félek. Ezért is tudom megcsinálni. A félelem az oka annak, ha leesel. Ha nem félsz, nem esel le.

Nick ezt túlságosan leegyszerűsítő magyarázatnak, elbizakodott és indokolatlanul derűlátó hozzáállásnak találta.

– És ha megcsúszol?

– Soha, velem ilyesmi nem történhet – felelte Christianna magabiztosan. Nick látta rajta, hogy csakugyan nyoma sincs benne a félelemnek, legalábbis ami a kötéltrácsot illeti. De a szülei valamiért mégiscsak lezuhantak. Ha nem a félelem volt az oka, akkor valami más. Ők is rendkívül tapasztalt kötéltrácsosok voltak mind a ketten.

– Egy nap mégis megtörténhet. Nem tudnád valami más módon ámulatba ejteni a közönséget? – kérdezte nyers őszinteséggel Nick.

– Ennyire nem. A közönség ezt akarja. Ezért jönnek el. – Nick tudta, hogy van ebben igazság. Az emberek imádják a veszélyt és a kockázatot, ezt ő maga is világosan érzékelte abból, ahogyan a publikum Christianna mutatványára reagált. – A lovid igazán gyönyörűek – terelte el a szót magáról Christianna. – Főleg a fehérek tetszenek. Mintha táncosok lennének. A műsorszámotok pedig olyan, akár egy balett.

– Majdnem az is. Amikor párban dolgozom velük, azt a szakzsargon is balettnak nevezi – felelte Nick. – Te lovagolsz?

– Próbáltam, de félek a lovaktól – mondta Christianna félszeg mosollyal.

– Nehéz elhinni. Valaki, aki a cirkusz tetején táncol egy kötélén háló nélkül, egyszerűen nem félhet a ló hátán, ami alig másfél méterre van a földtől.

– Olyan kiszámíthatatlanok. Sosem tudni előre, mit fognak csinálni. Odafent a kötélén nem függök senkitől, csakis magamtól. – Ez is igaz volt.

– Egy jó lóra nyugodtan rábízhatja magát az ember. Egyszer szívesen megmutatom. – Christianna bólintott, tetszett neki az ötlet. Benéztek a hálószobába Lucashoz. A kisfiú az ágyában ülve játszott valamivel. Úgy tűnt, teljesen jól van. Felnézett, és Christiannára mosolygott.

– Köszönöm, hogy segítettél – mondta kissé esetlenül.

– De többet ne játssz a kötelemmel – felelte a nő, és Lucas látta rajta, hogy komolyan beszél. Eltökélttségét a szeme is kifejezte. Kicsiny testében hatalmas akaraterő lakozott, anélkül nem is lett volna képes efféle mutatványokra. Ekkor Rosie nézett be a lakókocsiba, Lucast és Nicket kereste. Nick kiszólt neki, hogy Lucas szobájában vannak. Rosie aggodalmas arccal jelent meg az ajtóban, de amint meglátta, hogy pajtása milyen jó bőrben van, a szája azonnal széles mosolyra húzódott.

– Azt hittem, meghaltál – vallotta be Lucasnak.

– Nem én – hancegett Lucas. – Csak egy percre vesztettem el az eszméletemet.

– Nem is, nagyon sokáig feküdtél – világosította fel Rosie. – Szólongattalak, de nem tértél magadhoz.

– Csak bevartam a fejem, de már sokkal jobb. Ő segített nekem. – Lucas Christiannára pillantott, aki elmosolyodott.

– Mire én odaértem, már magadhoz tértél, csak még egy kicsit kába voltál. – Christianna gyakorolni ment, amikor Lucast ott találta a földön. Rosie addigra elszaladt Nickért.

– Mostantól nem szeretnék szem elől téveszteni titeket – korholta Nick mindkettőjüket. – Az én hibám, nem lett volna szabad engednem, hogy egyedül kóricáljatok. De azt nem gondoltam, hogy annyi eszetek van, hogy a kötéllel szórakoztatok.

– Anyukám sem engedi – ismerte el Rosie, miközben Christianna csendben kisomfordált a szobából. Látta, hogy nincs már rá szükség, és nem szeretett volna alkalmatlankodni. Nick kikísérte az ajtóhoz.

– Van kedved eljönni, és megnézni a lovakat valamikor? Meglovagolhatnád Pegazust. Majd én tartom a gyeplőt.

– Ha feláll a hátsó lábára is, akkor semmiképp – felelte Christianna bátortalanul.

– Pegazus pontosan tudja, hogy azt csak olyankor szabad, ha én ülök rajta, vagy utasítom. – Nick melegen nézett a nőre. – Nem hagyom, hogy megijesszen. Nagyon szelíd. Athéné még szelídebb, ha őt szívesebben kipróbálnád.

– Talán majd egyszer – mondta bizonytalanul Christianna.

– Mindig szívesen látlak. – Christianna kilépett a téli napsütésbe. Meleg volt aznap. – Köszönöm még egyszer, hogy Lucas segítségére

siettél. Szerencséje, hogy ott voltál, és tudtad, mi a teendő. – Christianna vigyázott, hogy Lucas ne hogy túl hamar álljon fel, az veszélyes lehetett volna. Ha újra elájul, másodszor is beverhette volna a fejét.

– Örülök, hogy jól van. – Lucas akár a nyakát is szeghette volna. Christianna is ettől tartott a leginkább. Édesanyja is így halt meg. Még egyszer Nickre mosolygott, majd elindult vissza a központi sátorhoz. A testhezálló tornadressz még jobban kiemelte tökéletes alakját, és Nick sokáig nézett utána, mielőtt bement volna.

– Nagyon csinos – kockáztatta meg Lucas, amikor apja visszatért hozzá. – Kedvelem.

– Én is – felelte Nick, és a fiára mosolygott.

– Miért hiszi mindenki, hogy hibbant? Nagyon rendes.

– Azért, mert nem használ védőhálót – világosította fel Rosie. – Ez örültség. Anyukám szerint csak azért csinálja, mert az apja kényszeríti. És ő se normális. Ráadásul gonosz is, ha képes erre rávenni a lányát. – Nick magukra hagyta a gyerekeket, és azon töprengett, hogy vajon tényleg az apja kényszeríti őt, vagy Christianna egészen egyszerűen szereti csinálni, amit csinál. Nicknek úgy tűnt, hogy inkább ez utóbbiról van szó, a nőnek szemlátomást nem voltak fenntartásai a dologgal szemben. Ez volt a munkája. A legtöbb cirkuszi ember ugyanígy tekintett a munkájára. Fel sem merült bennük, hogy egy kívülálló számára mennyire szokatlan dolgot művelnek. Nickkel ellentétben, sok családban már generációk óta üzték ugyanazt a műfajt.

Megint kiment a téli napsütésbe, és leült egy székre, amelyet valaki otffejtett a szomszéd lakókocsi előtt, ahol négy akrobata lakott. Sokszor lármáztak éjjelente. Kínaiak voltak, Hongkongból. Rágyújtott, és megint Christiannára gondolt: gyönyörű, törékeny alakjára és megingathatatlan bátorságára. Remélte, hogy valamelyik nap eljön hozzá megnézni a lovakat. De szinte azonnal meg is dorgálta magát. A nő huszonegy éves volt, Nick meg negyvennégy. Még csak gondolnia sem lett volna szabad arra, hogy udvaroljon neki, Christianna mégis ellenállhatatlan vonzerőt gyakorolt rá. A nő szeme elvarázsolta. Visszament a lakókocsiba, és megpróbálta kiverni őt a fejéből. Már csak az hiányzik, hogy összejöjjön egy fiatal cirkuszi nővel.

Azzal győzködte magát, hogy Christianna amúgy is biztos túl öregnek találja.

De minden igyekezete ellenére Christianna egész nap kísértette. Újra és újra az emlékezetébe idézte a nő arcát, amint közli, hogy egyáltalán nem fél a magasban, vagy ahogyan meglátta a sátorban, amint épp Lucas fölé hajol. Christianna egyszerre volt gyengéd és mégis hihetetlenül kemény. Próbált megfeledezni róla, de mindhiába. Mire beesteledett, végérvényesen a hatása alá került. Semmi másra nem tudott gondolni, mint Christianna szemének feneketlen kékségére.

Még akkor is ez járt a fejében, amikor este elment, hogy megetesse a lovakat. Amikor végzett, és megfordult, Christianna állt mögötte. A nő már egy ideje csendben figyelte Nicket, azzal a tekintettel, amivel rabul ejtette őt.

– Egész nap rád gondoltam – szólalt meg Nick. Nem tudta, mi mást mondhatna ezen kívül. Mosolygott. A nőre nézve fiatal fiúnak érezte magát, nem pedig meglett férfinak. Ahogy a tekintetük találkozott és összefonódott, a korkülönbség semmivé foszlott.

– Én pedig rád gondoltam – mondta lassan Christianna. – Azért jöttem, hogy megnézzem a lovaiddat. Nick bólintott, és közelebb intette magához. Christianna megállt mellette, Nick pedig felkapta a pehelykönnyű testet, és finoman Athéné hátára ültette. Megfogta a kantárt, és kivezette a kancát a rekeszből.

– Valószínűleg nem is érez, annyira könnyű vagy – mosolygott Christiannára, aki komoly arccal nézett rá vissza.

– De nagyon erős – jelentette ki öntudatosan, és kecses táncos lábaira mutatott. Nick elnevette magát.

– De még milyen erős vagy. Olyannyira, hogy sikerült teljesen összezavarnod. – Christiannán egyáltalán nem látszott a félelem, pedig korábban maga mondta, hogy tart a lovaktól. Nick odafordult hozzá, és elkomolyodva nézett rá. Egy kis tündér ült vele szemben a ló hátán, és szemrebbenés nélkül viszonzta a pillantását. Egyikük sem szólt egy szót sem. Nem volt szükségük szavakra. Nick jól tudta, Christianna őt akarta látni, nem a lovakat. – Most mi legyen? – kérdezte a nőtől, mintha mindketten pontosan tudnák, mi zajlik kettejük között. Ebben a pillanatban semmiben sem volt biztos, csak abban,

hogy még soha nem találkozott Christiannához fogható jelenséggel. Hogy mi történjék, az egyedül Christiannán múlt.

A nő előrehajolt, és átölelte Nicket, ő pedig magához vonta és megcsókolta. Egész nap erre vágyott, és többé nem tudott ellenállni a késztetésnek. Christianna viszonzta a csókot, és amikor szünetet tartottak, a férfit mosolygott, mintha pontosan ezért jött volna. Nick újra megcsókolta, és közben finoman leemelte a lóról, és letette a földre. Christianna ott állt előtte, és felnézett rá. Nick ebben a pillanatban ráébredt, hogy bárhol is van most, bármilyen messziről is jött, hazaérkezett. Azért jött ide egy másik életből, egy másik világból, keresztül az óceánon, hogy rátaláljon Christiannára. Pontosán átérezte a dolog jelentőségét, és úgy látszott, a nő hasonlóképpen érez.

– Terád vártam. Sokáig tartott, mire ideértél – súgta Christianna.

– El kellett intéznem néhány dolgot – felelte Nick, még mindig a karjaiban tartva a nőt. – Lesznek bizonyos nehézségeink a magas pályát illetően – figyelmeztette Christiannát. Nick aggályai legalább is méltányolhatónak tünnek.

– Meglátjuk – válaszolt Christianna, de nem ígért semmit.

– Nem azért jöttem el hozzád, hogy végignézzem, amint megöled magad. – Nick egyszer már megözvegyült, és nem akart beleszeretni egy olyan nőbe, aki estéről estére kockára teszi az életét. Nem tudta volna még egyszer végigcsinálni. – Szükségem van rád.

– Nekem is szükségem van rád... és talán eljön a nap, amikor a magasságra már nem lesz szükségem.

– Ezért csinálod? Az izgalomért? – kérdezte Nick meglepve. Christiannát nem ilyennek ismerte meg. Komoly volt, erős, és korát meghazudtolóan bölcs.

– Nem. Azért csinálom, mert elvárják tőlem. A családom ebből él, és szükségük van rám. Most csak egyedül én vagyok képes a mutatóványra. A húgom még túl fiatal, és fél. A fivéreim pedig túlságosan nagydarabok. – Nicknek is feltűnt, hogy Christianna apja jóval cingárabb, mint a fiai.

– Tudjuk jól, hogy a családotokban súlyos sérülés és halálos baleset is történt. Nem akarom, hogy te légy a következő. – Nick finoman Christianna nyakához dörzsölte az arcát, aztán megcsókolta. Hirtelen úgy érezte, hogy az történt, aminek történnie kellett, mintha már kor-

szakokkal ezelőtt elrendeltetett volna, hogy életük fonala a mai napon végleg egymásba fonódik. Nem tudott betelni Christiannával, már a csókjaiba is beleszédült, és egészen elgyengült, ha a nő bársonyos érintését az arcán vagy a kezén érezte. – Később megbeszéljük – sóhajtotta Nick. Nem tudott gondolkodni többé, egyszerűen csak vele akart lenni, a karjában akarta érezni őt. Christianna oly kicsiny és törékeny volt, hogy Nick attól félt, összeroppantja az ölelésével.

– Soha nem lehetek a tiéd – szólalt meg váratlanul Christianna bánatos, elhaló hangon. Nick megütközve nézett rá.

– Miért mondd ezt? – kérdezte fájdalmas, kétségbeesett arccal. A nő lesütötte a szemét, de nem húzódott el. Jólesően befészkelte magát a férfi karjaiba, és nem akart elmozdulni onnan.

– Azért, mert az vagy, aki. Én csak egy egyszerű cirkuszi lány vagyok, te viszont az előző életedben nagyon fontos személyiség voltál. Pontosán tudom. És egy nap visszatérsz abba az életbe. Hogy miért jöttél ide, azt nem tudom, de hogy egy nap elmész, abban biztos vagyok. Te nem ide tartozol. Én viszont igen.

– Én egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy elmegyek innen, vagy hogy valaha is hazamehetek – súgta Nick a nő fülébe, és őszintén beszélt. – De ha mégis, magammal viszlek. Te nem csak egy cirkuszi lány vagy nekem, Christianna. Egészen különleges ember vagy számomra. – Nick ezt most már tisztán látta. A nőben lakozó méltóság, csendes nagyság és természetes elegancia fényében értelmét vesztette a kérdés, hogy honnan jött, és hol találtak egymásra. Nick tudta, hogy bárhová is vetné őt a sors, Christiannát mindig büszkén tudná maga mellett, és ezt kertelés nélkül meg is mondta neki.

– Én a cirkusból jövök, sosem érhetek fel hozzád – sóhajtott szomorúan Christianna. Nick egyáltalán nem így érezte. Számára ő volt a legizgalmasabb nő, akivel valaha is találkozott. Nem törődött többé az elmúlt életével és a hátrahagyott barátokkal sem. Christianna egy szempillantás alatt robbant be az életébe, és azonnal a részévé vált. – Egyszer még szégyellni fogod magad emiatt – mondta a nő, mintha a jövőbe látna, de Nick tudta, hogy ez nem igaz.

– Soha – fogadkozott, miközben még mindig összeölelkezve álltak. – Nincs okod szégyenkezni, és nekem sincs. Ha velem vagy, én vagyok a legszerencsésebb férfi a világon.

– Te arisztokrata vagy, Nick. Én meg csak egy kötél-táncos.

– Hallgass – szólt rá Nick határozottan. – Csitt. – Végül egy csókkal hallgattatta el Christiannát. Pegazus rájuk nézett, és egyetértően biccentett a fejével. Nick felfogta, hogy mostantól mindent meg kell tennie azért, hogy a nő érezze: komolyan gondolja, amit mondott. Számára nem volt jelentősége annak, hogy Christianna honnan jött, és hol találkoztak. Biztos volt a dolgában. Abban a pillanatban, hogy először meglátták egymást, eltéphetetlen kötelék jött létre közöttük. És mire azon az éjszakán kettesben kísértáltak a sátorból, a kocka el volt vetve.

Tizenegyedik fejezet

Miután Christianna belépett Nick életébe, egyszeriben minden megváltozott, és összehasonlíthatatlanul jobbra fordult. Kezdetben elővigyázatosságból titokban tartották a románcukat. Esténként hosszú sétákra indultak, távol a vásártértől, ahol senki nem ismerhette fel őket. Nick nem akart mást, mint Christiannával lenni, jókat beszélgetni vele, és egyre jobban megismerni őt. Kiderült, hogy eltérő előéletük és a nagy korkülönbség ellenére hasonlóan vélekednek az élet kisebb-nagyobb kérdéseiről, az emberekről, sőt magáról a cirkuszról is. Christianna gondolkodása huszonegy évét meghazudtolóan érett volt, Nick pedig úgy érezte, megfiatalodott mellette. Ha a következő életévüket is betöltik, a férfi éppen kétszer olyan idős lesz, mint Christianna, de ez egyáltalán nem zavarta őket.

– Apád mit szólna hozzánk? – kérdezte Nick egyik este, miközben egy padon üldögéltek. Egy órát sétálgattak, jólesett kicsit kiszabadulni a cirkuszból. Abban maradtak, hogy egyelőre még a családtagjaikat sem avatják be. Először is időre volt szükségük ahhoz, hogy közelebről is megismerhessék egymást, és szerették volna megóvni a kapcsolatukat.

– Megijedne, hogy el akarsz vinni. Rajtam kívül senki nem képes végrehajtani a mutatványt. Mina, a húgom, még csak tizenhárom éves. Negyven éve nem fordult elő olyan, hogy egyetlen Markovich se legyen fenn a kötélen. Amíg Mina nem nő bele, rám hárul a fel-

adat. Ráadásul a húgom fél. – Christianna sosem félt, ez kölcsönzött a mutatványának szinte mágikus erőt.

– De ha lezuhansz, akkor sem lesz senki, aki a helyedre álljon. Az apád is megsérült, édesanyád pedig belehalt. Hogyan kényszeríthet rá, hogy ezt csináld?

– Ez az örökségünk. Hagyomány. Nagypámé volt Varsó legnagyobb cirkusza, de miután minden vagyonát elkártyázta, el kellett adnia. A szüleim akkor jöttek Amerikába, húsz évvel ezelőtt, még csecsemőkoromban. Mindig is a cirkusz volt az életünk. Neked nem az, és előbb-utóbb elmész. Ha apám megtudja, hogy együtt vagyunk, azonnal megrémül, hogy elviszel magaddal.

– És a korkülönbséghez mit szól majd? – Nick még inkább tartott attól, hogy megszólják az emberek: liliomtiprónak vagy nőcsábásznak bélyegzik, pedig nem erről volt szó. Egymásba szerettek, de a kapcsolatuk eddig szűziesen tiszta maradt. Nick semmiképpen nem akarta kihasználni a nőt, ahhoz túlságosan szerette őt. Soha nem érzett még ehhez hasonlót, még az egykori felesége iránt sem. Christianna teljesen más volt. Nick úgy érezte, hogy mellette újjászületett.

– Az nem érdekli majd – nyugtatta meg a nő. – Apám huszonnyolc évvel volt idősebb anyámnál, aki a második felesége volt. – Christianna apja elmúlt hetven, legidősebb bátyja, aki apja első házasságából származott, negyven felé járt, talán három évvel lehetett fiatalabb Nicknél. – Csak az érdekelné, hogy a cirkuszt itt ne hagyjam.

– És mi van, ha egy nap magadtól is el szeretnél menni?

– Soha nem ismertem másfajta életet. – Nick azt kívánta, bár jobb életet tudna biztosítani számára, de ez most nem állt módjában. És még ha módjában is állt volna, Christianna boldog volt a cirkuszban, amit soha nem akart elhagyni. Éppúgy beleszületett, ahogyan Nick a német arisztokraták világába. A nő nem ismert más világot az övéen kívül, és nem is vágyott másra.

Ráérősen ballagtak vissza a vásártérre, hogy kihasználják a kettesben eltöltött idő minden percét, távol a cirkuszi kavalkádtól, ettől a zsonglőröktől, bohócoktól és elefántoktól hemzsegő színes forgatagtól. Most különösen pezsgett az élet, mindenki az új műsorszám-

okon dolgozott, a jelmezeket próbálgatta, és készülődött a tavaszi szezonnyitásra. Mindennek ellenére Nicken szinte soha nem tapasztalt nyugalom lett úrrá. Christiannát a békesség aurája lengte körül, amellyel az ő életébe is harmóniát és stabilitást csempészett. Nick teljes világlátása megváltozott: míg eddig állandóan az őt ért veszteségeken búsongott, mostantól – Christiannának köszönhetően – valóságos áldásként tekintett új életére. Mindketten boldogok és kiegyensúlyozottak voltak.

Mielőtt elhagyták volna Saratosát, számos előadás és próba állt még előttük. Valahányszor látnia kellett Christiannát a magas kötélén, Nick szinte belebetegedett, még inkább, mint a megismerkedésüket megelőzően. A jeges rémület fojtogatta, amíg a nő vissza nem tért a földre. Nick tudta, hogy ezt nem fogja sokáig bírni – túlságosan féltette, és Christianna két alkalommal is megbillent a kötélén. Nick haragudott rá, és az előadás után be is olvasott neki.

– Nem veszed észre, mit csinálsz, Christianna? Az életedet kockáztatod *minden egyes* alkalommal. Nem lehet mindig szerencséd – korholta elgyötört arccal. A sírás kerülgette, miközben a mutatványt figyelte. Ez volt köztük az egyetlen nézeteltérés.

– Dehogynem. A nagymamám például soha nem esett le. Idős korában halt meg.

– Akkor ő a kivétel. Tudom, hogy nincs jogom beleszólni, de azt szeretném, ha megkímélnéd az életedet, és sokáig velem maradnál.

– Veled maradok – ígérte ünnepélyesen a nő, de Nicket ez nem nyugtatta meg. Ha Christianna elemelkedett a földtől, és megállt a magasban a dobogón, Nicken eszelős rettegés lett úrrá.

Január végén megírták az újságok, hogy Hitler a legutóbbi parlamenti beszédében nyílt fenyegetést intézett a zsidóság ellen. Nicket egyáltalán nem érte váratlanul a hír, de a világ közvéleményét megdöbbsentette. Amikor Hitler kijelentette, hogy „Európában addig nem lesz béke”, amíg a zsidókérdés egyszer s mindenkorra meg nem oldódik, lehullt a lepel. Nick még nagyobb hálával gondolt a tábornokra, aki figyelmeztette az apját. Ő már akkor tudta, mi van készülöben.

Néhány hét múlva John Ringling North mindkettőjüket bekérte az irodájába. Mindketten biztosra vették, hogy az elnök tudomást szerzett a bimbózó románcukról, és most majd jól megmossa a fejü-

ket, hangot adva nemtetszésének. A szerződésük nem tartalmazott olyan kitéletet, ami tiltotta volna, hogy viszonyuk legyen – mindannyian tudták, hogy rengeteg kapcsolat szövődött a cirkuszon belül, és nem egy közülük házassággal végződött. Nick így is attól tartott, hogy North leteremti őket, és feszültnek látszott, amikor beléptek az irodájába. Mindketten úgy érezték magukat, mint a kamaszok, akiket behívatott az iskolaigazgató. De az elnök sugárzó mosollyal fogadta őket. El sem tudták képzelni, mi jár North fejében, és igyekeztek kerülni egymás tekintetét.

– Szeretnék magukkal megvitatni valamit, ami nemrég jutott az eszembe. Christianna tizennyolc éves kora óta cirkuszunk csillaga – kezdte North, s közben a nőre mosolygott. – És Nick, minden esély megvan rá, hogy hamarosan ön is az lesz. Máris halad afelé, pedig a turné még el sem kezdődött. – Amióta csatlakozott a cirkuszhoz, a lipicaiak mutatványa lett az új sláger, Nicknek pedig remek kiállása volt. A hölgyközönség megőrült a sármos európai arisztokratáért a hófehér paripán. A nők vágyálmái öltöttek benne testet. De Nick impozáns megjelenése a cirkuszi kollégák figyelmét sem kerülhette el.

– Szeretném, ha fontolóra vennék egy közös mutatvány lehetőségét. No nem arra gondoltam, hogy Nick kötéltrancsoljon – tréfálkozott. – De Christiannát nagyon is el tudnám képzelni az egyik lipicain. Ha ezt valahogyan bele lehetne illeszteni a műsorszámába – nézett Nick-re –, szerintem óriási lenne a siker. A jóképű herceg és a tündérhercegnő. Tud lovagolni? – fordult Christiannához.

– Egy kicsit – rebegette a nő. Meglepte a felvetés, de meg is nyugodott, hogy még sincsenek pácban.

– Majd én megtanítom – ajánlkozott Nick. A terv azonnal elnyerte a tetszését. – Előadhatnánk egy keringőt lóháton. Persze a lovaimat fel kell rá készítenem, ami eltart egy darabig. Addig is kitalálhatunk valami egyszerűbbet. Szerintem ragyogó ötlet. – Nick egészen el volt ragadtatva. Egy ideig még folyt az eszmecsere, aztán Nick és Christianna elhagyta az irodát. Még mindig alig tértek magukhoz a meglepetéstől, az egész gondviselészerűnek tűnt. Ezentúl az előadásokon és a próbákon is együtt lehetnek. Hat hét múlva kezdődött a

turné, összesen ennyi idő állt a rendelkezésükre, hogy összehozzák az új számot.

– Azta’, és én még azt hittem, bajban vagyunk! – viháncolt Christianna, amitől még fiatalabbnak tűnt.

– Bajban is leszünk, ha nem találunk ki valamit, amivel elnyerjük a tetszését. Most rögtön neki kell állnom. – Nick hat nap alatt tanította be a lovainak az új koreográfiát, amely elég egyszerű volt ahhoz, hogy Christianna is követni tudja majd. Egy héttel az igazgatóval lezajlott beszélgetés után már Christiannával gyakorolt. A Madison Square Garden-beli nyitóelőadásig bőven volt idejük tökéletesíteni a számot, amely kezdeti formájában még csiszolatlan volt, de működött, és kis gyakorlással, valamint zenei aláfestéssel kifejezetten elegáns és romantikus műsorszám válhatott belőle. Nick alig várta, hogy előadhassák New Yorkban. Tudta, hogy a közönség odalesz érte.

Mindennap szorgalmasan gyakoroltak, és mire áprilisban útnak indultak New Yorkba, Christianna úgy festett Athéné hátán, akár egy földre szállt angyal. Az elején persze sokat idegeskedett, de kivételes egyensúlyérzéke révén nem jelentett gondot számára, hogy a Nick által kitalált műsorszám egy részében a ló hátán állva, majd pedig a nyeregben ülve lovagoljon Nick mellett, miközben Pegazus és Athéné hajszálpontosan összehangolt mozgással halad körbe a porondon. Nick boldogan ámuldozott, milyen gyorsan fejlődik az új számuk. Christianna játszi könnyedséggel tanult, és napról napra ügyesebb lett. Hébe-hóba becsúszott még egy-egy kisebb hiba, de semmi olyan, ami a közönségnek is szemet szúrhatott volna. Nick nagyon szeretett Christiannával dolgozni. John North jól látta: az új elem még elegánsabbá és izgalmasabbá tette Nick műsorszámát. Nick hatalmas várakozással tekintett a bemutató elébe. Amikor Nick az indulás előtti este hazakísérte Christiannát a lakókocsijához, mindketten fel voltak villanyozva. Összefutottak a nő apjával és testvéreivel, akik épp akkor tértek haza a próbájukról. Nick udvariasan üdvözölte őket, és pár percig csevegett Christianna fivéréivel, aztán visszament a gyerekeihez. Mint mindenki másnak, még neki is rengeteg teendője maradt a másnapi indulásig.

Azon a napon, amikor – a szokásosnál később – elhagyták Saratosát, és nekivágtak a turnénak, mindenki az indulás lázában

égett. Lucas úgy érezte, ez élete legizgalmasabb napja. A nagymacs-
kákat, elefántokat és a többi állatot a cirkuszi vonatra rakták. Miután
Nick megetette és megitatta a lovait, egy utánfutóba terelte őket. Az
állatok etetését és ellátását segédek és gondozók végezték az úton.
Sok előadó a vonattal utazott, de többen autóval mentek, és a lakóko-
csijukat maguk után húzva követték a vonatot, mint például
Christianna családja és Nickék. A nagyobb felszereléseket a vonat és
egy egész raj kamion szállította. Úgy tűnt, mintha egy komplett város
szedné a sátorfáját, és ez nagyjából meg is felelt a valóságnak.
Nyolc-kilenc hónap múlva térnek majd vissza, addig folyamatosan
úton lesznek, bejárják az egész országot, meg-megállva a kisebb – és
olykor a nagyobb – városokban. Általában mindenhol egy éjszakát
töltenek el, és két napnál többet csak elvéve időznek egy helyen. Ez
alól csak a szezon első helyszíne, New York a kivétel, ahol mindig
négy hetet töltött a társulat. A „Gardenben” mindenki nagyon szere-
tett fellépni, mivel ott kimagaslóan jók voltak a körülmények.

Nicket már előre figyelmeztették, hogy a turné rendkívül kimerítő,
de a fiúk egyáltalán nem bánták. Alig várták, hogy lássák New Yor-
kot, ahol egy egész hónapig maradnak. Az út első napjára Toby átké-
redzkedett Katjáék autójába, a kölcsönösség jegyében pedig Rosie
Nickkel és Lucasszal utazott.

Mielőtt elindultak, Nick benézett Christiannához. Most hosszú
órákra, talán egy napra is nélkülözniük kell egymás társaságát. A nő
fehér pamut nyári ruhát és egy kissé megkopott tánccipőt viselt, ame-
lyet már nem vehetett fel az előadásokhoz. Nick lopva megcsókolta,
mielőtt felkerekedtek. A testvérei már a lakókocsiban vártak
Christiannára; apja és a nagynénje vonattal utazott.

– A bátyámék már gyanakodnak – súgta a nő két csók között.
Mostanában többször szóba került, hogy ideje lenne beavatni a roko-
nokokat, de nem tudták, milyen reakciót fog kiváltani bennük a hír. A
család Nick jelenlétét és Christianna iránti aggodalmát hatalmas fe-
nyegetésként értelmezhetette. A nő rokonai már annak sem örültek,
hogy John Ringling North közös mutatványra kérte fel kettejüket.
Úgy vélték, ez csökkenti Christianna saját műsorszámának fényét,
szerintük ugyanis egy magas pályás kötélháncos nem ereszkedhet le a
lovas akrobaták szintjére. De North volt a főnök, és – mint azt

Christianna is hangsúlyozta a fiverei előtt – az ő szava parancs, amit kénytelen-kelletlen nekik is muszáj elfogadniuk. Nick és Christianna nagyon örült, hogy immár hivatalosan is együtt lehetek, anélkül, hogy bárki beléjük köthetett volna. A Nick által megálmodott műsor-szám pedig gyönyörű volt, és művészi.

– Viszlát – súgta Nick az utolsó csók után, és elviharzott. Christianna arcáról még akkor sem tűnt el a mosoly, amikor beszállt a lakókocsiba, és elindultak New York felé.

Órák óta úton voltak, amikor Peter, Christianna legidősebb bátyja szóba hozta Nicket.

– Mi van köztetek? – érdeklődött, miközben egy almát majszolt. A legkisebb testvér, Mina, Peter mellett aludt a díványon. A három másik fivér felváltva vezetett. A feleségeik vonattal mentek, hogy az após és a nagynéni gondját viseljék.

– Semmi. Miért? – Christianna soha nem hazudott neki, de most nem akarta elmondani az igazságot. Lélekben még nem állt rá készen. Ez csak kettőjükre tartozott, nem akarta elárulni Nicket, és saját magát is igyekezett védeni. – Dolgozunk a közös számunkon, ahogyan Mr. North kérte.

– És azon kívül? – mosolygott Peter bizalmaskodva. – Nekem elmondhatod. – Sokatmondó pillantással fürkészte Christianna arcát. Ugyanúgy gyereknek tekintette még, ahogyan a tizenhárom éves húgát.

– Nincs mit elmondanom. Nagyon rendes ember. Jó barátok vagyunk. Nagyon kedvelem a fiait.

– Ami azt illeti, korban közelebb is vannak hozzád, mint ő. Nick az apád lehetne. Remélem, tudatában vagy.

– Nincs köztünk semmi – ismételte meg Christianna ridegen. Nem szerette, ha nyaggatják, és Peterrel amúgy sem jött ki olyan jól, mint a többi testvérével. A legidősebb bátyja túlságosan hasonlított az apjukra, és régimódi nézeteket vallott a kötéljárásról. Ráadásul mindig is féltékeny volt Christiannára, amiért ő volt a cirkusz sztárja. Ő akart az apja helyére lépni, de túlságosan nagydarab volt, és a közönség szemében mindig is Christianna maradt a népszerűbb, hiszen csinosabb és ügyesebb volt a bátyjánál. Peter többször leesett már a kötélről. A sógornói nem léptek fel velük, ők csak kísérőknek számí-

tottak, és nem egy közülük szintén irigykedett Christiannára, különösen Peter felesége. Christianna egyikükben sem bízott igazán.

– Akkor ne is ábrándozz róla, csak azért, mert jól fest a lovon. Öt perc alatt megun és félredob, amúgy sem lesz itt sokáig. Ismerem a fajtáját. Elkényeztetett úrifíú a nemesi címével, aki mellől éppen elpártolt a szerencse, ezért csatlakozik a lovaival a cirkuszhoz, amíg újra egyenesbe nem jön. Mihelyt sínen van megint, lelép. Nehogy megtévesszen. – Christianna sem hitte, hogy Nick sokáig maradna a cirkusszal, de más megfontolásokból. A férfi jobb életet érdemelt ennél, és a cirkuszi világ nem volt neki való, még ha derekasan helytállt is benne. Nick már régen elmesélte neki, miért hagyta el Németországot, és mi szél hozta Amerikába, de a nő maga sem gondolta, hogy itt marad, ha Németország visszatér a normális kerékvágásba, ami előbb-utóbb nyilván be fog következni. A hitleri örület egyszerűen nem tarthat örökké.

Nick azt is felvetette már, hogy ha mégsem megy haza, talán vesz egy farmot, ahol lipicai lovakat tenyészt majd. Most persze még nem engedhette meg magának, de idővel változhat a helyzet, amíg Pegasus elég fiatal hozzá, hogy tenyészcsődörként funkcionáljon. Pegasusnak még legalább huszonöt éve volt hátra, úgyhogy a terv megvalósításához rengeteg idő állt rendelkezésre. Ez volt Nick álma. Huszonöt év múlva Nick egyébként is nyugdíjaskorba lép. Christiannának azonban jóval hamarabb fel kell hagynia a kötél-táncal: bármilyen jól is csinálja, szerencsés esetben is legfeljebb csak tíz-tizenkét évig maradhat még a pályán. Akkor Mina vagy valaki más a helyére léphet. Nick és Christianna legalábbis efféle terveket szövögettek. Momentán sokkal többet úgysem tehettek.

– Próbálkozott nálad? – erősködött Peter, amint végzett az almával, és a csutkát kihajította az ablakon. Átható tekintettel nézett a hűgára.

– Miért tenné? Csak együtt dolgozunk, és sok tanulnivalóm van még. – Peter bólintott. Pillanatnyilag beérte ennyivel. Nem tudta eldönteni, higgyen-e a testvérenek vagy sem. Észrevette, Nick milyen szemeket meresztget Christiannára, ami különösen olyankor volt beszédes, amikor a nő a mutatóványát végezte. Minden a férfi arcára volt írva. Örült, hogy a hűgának még nem tűnt fel a dolog. Abból

csak a baj származna, hiszen Christianna ártatlan lány volt, aki nem forgolódott férfiak körében. A fivérei és az apja nem örülnének, ha szakítana eme jó szokásával. A cirkusz úgyszólván tele volt laza erkölcsű nőszemélyekkel, akiknek a társaságát – felesége tudtán kívül – Peter maga is élvezte olykor, de már azt nem tűrhette, hogy a húga is a szintjükre süllyedjen. Christianna tudott róla, hogy az összes fivére hűtlenkedik, de nőként őrá sokkal szigorúbb szabályok vonatkoztak. Ha megtudott valamit a testvéreiről akár első kézből, akár más nővel beszélgetve, soha nem adta tovább senkinek. De ez elegendő ok volt arra, hogy távol tartsa magát a cirkuszi férfiaktól, akik közül sokan léptek félre, és csalták a feleségüket.

– Szerintem kettőtök közül neki van több tanulnivalója – szólta le Peter Nicket. – Halványlila göze sincs a cirkusztól.

– Nagyon rendes ember – felelte Christianna fagyosan. – És nagyon jó apa. Biztos vagyok benne, hogy a feleségével is jól bánt. – Mindezt Peterről már nem lehetett elmondani, akinek gyakran járt el a keze, különösen, amikor ittasan jött haza. A cirkuszban sem az ivászat, sem az asszonyverés nem számított ritka jelenségnek. Az asszonyok sokszor úgy vettek elégtételt, hogy összeszűrték a leveket más férfiakkal. Christiannától igencsak távol állt ez a morál és értékrend, és ezekben a piszkos kis játszmákban sosem vett részt. Ő csak a munkáját végezte, miközben gondoskodott apjáról, nagynénjéről és a kishúgáról. Mindezzel tökéletesen be is érte, legalábbis addig, amíg Nick fel nem tűnt az életében. Azóta ő is többre vágyott. Nick nagyságrendekkel jobb ember volt a fivéreinél, talpig úriember, aki mindig kedves volt hozzá. Soha nem hitte volna, hogy egyszer akkora szerencséje lesz, hogy egy ilyen férfival hozza össze a sors. Egyvalamiben azonban igazat adott a bátyjának. Arról Christianna is meg volt győződve, hogy bármit is ígér most Nick, amint talpra áll, és lesz elegendő pénze, vagy rendbe jönnek a dolgok Németországban, elhagyja a cirkuszt, mégpedig nélküle. Christianna sohasem tudna beilleszkedni Nick valódi életébe. Ő már csak egy egyszerű cirkuszi lány marad, de hálás volt azért, hogy Nick pillanatnyilag ott volt mellette. Egyik napról a másikra élte meg a szerelmüket.

– Csak nehogy hiú ábrándokat kergess – figyelmeztette Peter még egyszer, aztán előrement, a többiekhez. Christianna le-heveredett a

húga mellé a díványra, és Nickre gondolt. Amikor valamivel később elszenderült, róla álmodott.

Nick egész úton barkochbázott Rosie-val és Lucasszal, és nagyon jól mulattak. A lakókocsik és kamionok végtelennek tűnő konvojban kígyóztak észak felé. A legtöbb autóban egymást váltották a sofőrök egészen késő estig. Toby azonban még túl fiatal volt ahhoz, hogy vezessen, így ez a feladat Nickre maradt. Amikor megálltak, hátra ment ellenőrizni a lovakat, akik egytől egyig jól viselték az utazást. Gondoskodott róla, hogy legyen előttük elegendő abrak és víz, kitakarított, aztán visszament a kamionhoz.

Állandóan Christianna járt a fejében, és azt kívánta, bárcsak együtt utazhatnának. A legszívesebben meglátogatta volna, amikor megálltak éjszakára, de a nő még Saratosában lebeszélte erről, és ő beleegyezett. Nick akkor is Christiannára gondolt éppen, amikor az késő éjjel váratlanul felbukkant a lakókocsi mellett.

– Hát te hogy kerülsz ide? – kérdezte Nick örömmel, de meglepetten. A fiúk már aludtak, de Nick még kint maradt, hogy elszívjon egy cigarettát, mielőtt ő is lefekszik. A levegő hűvös volt, és Nick végre lazított egy kicsit, Christiannáról ábrándozva. – Megszöktél? – kérdezte. A nő pajkos mosollyal bólintott, mint egy vásott kölyök. Nick felnevetett, és magához húzta, hogy megcsókolja, és legalább egy rövid időre a karjába zárhassa.

– Mindenki alszik – kuncogott Christianna. – Amikor megálltunk, a fivéreim jól leitták magukat. – Rossz szokásuk szerint. A hosszúra nyúlt, eseménytelen nap mindnyájukat kimerítette.

– Bárcsak elbújhatnánk valahol, csak mi ketten – sóhajtotta Nick vágyakozva, miközben a lakókocsi lépcsőjén ültek. Az égen millió csillag szikrázott, és néhány elszórt hangfoszlánytól és távoli nevetéstől eltekintve a lakókocsik között csend és sötétség honolt. Későre járt.

– Hova bújnál? – nézett rá Christianna simogató pillantással. A hold ezüstösen tündökölt a fejük felett. – Vissza, Németországba?

Nick egy hosszú pillanatig tétovázott.

– Nem is tudom. Németország már nem az a hely, ami volt. Nem is tudom, hova mennék a legszívesebben. – Nicknek sem hazája, sem otthona nem maradt. Nem volt semmije, csak egy nő, akit szeretett,

de most mégis sokkal gazdagabbnak érezte magát, mint korábban bármikor. Magához vonta Christiannát, és mosolyogva nézett a szemébe, amely az éj leszálltával olyan sötéten csillogott, mint az óceán mélye. Ő volt a leggyönyörűbb nő, akivel Nick valaha is találkozott. – És te hová bújnál? – kérdezett vissza Nick. Christianna ártatlan pillantása a szívébe markolt.

– Hozzád – felelte egyszerűen. Számára nem volt nehéz megtalálni a választ. Nick szorosan magához ölelte, lehunyta a szemét, és arra gondolt, bárcsak minden másképp lenne, és megadhatná neki mindazt, ami egyszer az övé volt. Most nem adhatott mást, csak a szerelmét.

Még sokáig ültek ott csendesen, mire Christianna mozgolódni kezdett.

– Jobb, ha visszamegyek, nehogy valamelyikük felébredjen.

Nick azt kívánta, bárcsak vele maradna éjszakára is, de ez semmilyen módon nem lett volna megvalósítható, és a gyerekek is vele voltak. Még egyszer megcsókolta a nőt, és Christianna elosont, éppoly hangtalanul, ahogyan érkezett, akár egy tünemény, amely testet öltött, valahányszor maga elé képzelte vagy szüksége volt rá, hogy aztán ugyanolyan váratlanul megint köddé váljon.

Christianna visszament a lakókocsiba. Fivérei szanaszét heverték a nappaliban és a padlón, és hangosan horkoltak. Nesztelenül besurrant a hálószobába, hálóingbe bújt, és lefeküdt a húga mellé az ágyba, miközben egyre csak Nick járt az eszében.

Másnap hajnalban megint útra keltek, hogy megtegyék a hátralevő utat New Yorkig. Már majdnem éjfélre járt, amikor megérkeztek. A rakodómunkások azonnal munkához láttak: lepakolták a rakományt, és megkezdték az összeszerelést. Emberfeletti feladat állt előttük, szükség volt minden egyes dolgos kézre. Az előadókat nem érintette, de a kisegítő személyzetre nagy munka várt.

A ketreceket a helyükre kellett tolni a legelső műsorszámokhoz, és a hozzájuk vezető alagútketreceket is felállították. Külön-külön minden egyes kötelet, trapézt és oszlopot gondosan rögzíteni kellett. Egész éjjel dolgoztak, sőt még másnap délelőtt is folytak a munkálatok. Néhány bohóc is besegített, az előadókat pedig várta a próba, két

napig tartó utazással a hátuk mögött. Az akrobaták és a tornászok panaszkodtak, hogy teljesen lemerevedtek az izmaik. A kellékes hölgyek a jelmezeket szortírozták. Ezer teendő állt előttük. Nicknek és Tobynek is be kellett melegítenie a lovakat, mielőtt hozzáláthattak volna a műsorszám gyakorlásához. Amikor Nick felpattant a hátára, Pegazus azonnal izgatottan ficákolni kezdett: elege volt a bezárt-ságból, és örült a gazdájának.

Amint végzett a bemelegítéssel, Nick elindult, hogy megkeresse Christiannát. A nő éppen a már kifeszített alacsony kötélén egyensúlyozott. Nick az egyik arab telivéren érkezett, és a nő vidám mosollyal fogadta. Egyedül volt a sátorban.

– Ráérsz próbálni velem? – kérdezte Nick. Christianna egy könyved szökkenéssel a talajon termett.

– Persze. Épp végeztem. – A gyakorlóaréna készen állt, és Nick lefoglalta a próbaidőt két másik műsorszám között.

– Gyere – mondta Nick szeretetteljes pillantással. Kinyújtotta a karját, Christianna belekapaszkodott, ő pedig minden nehézség nélkül a ló hátára emelte a nőt. Maga elé ültette, lazán átkarolta, miközben a gyepelőt tartotta, és a lovat szolid ügetésre fogta. Christianna egyre magabiztosabban érezte magát a nyeregben. Visszamentek Pegazusért és Athénéért, aztán mindannyian átsétáltak a próbasátorba. Bemelegítésül Nick a vezényszavas gyakorlattal kezdett, Christianna pedig figyelte őket. Nick az elmúlt öt hónap során sokkal gyakorlottabbá vált, de azért tudta, hogy Alexnek még mindig nem ér a nyomába.

Christiannát Athéné hátára segítette, és egymás mellett lovagoltak, miközben a két lipicai bemutatta a koreográfiát, amely – mint azt Christianna korábban megjegyezte – leginkább balett-tánchoz hasonlított. A nő magabiztosabbnak tűnt lóháton, mint amilyen a valóságban volt, de Nick tapintatosan javítgatta a hibáit, és megmondta, mire ügyeljen. A műsorszám végén Christianna Athéné széles hátán állva lovagolta körbe a porondot, Nick pedig félrevonta Pegazust, hogy aztán a fináléban újra felzárkózzanak mellé. Tökéletesen sikerült a mutatvány, a nő kék szeme ragyogott, amikor befejezték.

– Milyen volt? – kérdezte a legtisztább örömtől sugárzó mosollyal. Egy pillanat erejéig szinte az volt a benyomása, hogy odafent

van a kötélén. Úgy érezte, mintha szállna a levegőben. – Én nagyon élveztem!

– Káprázatos voltál – áradozott Nick, és kihasználva, hogy kettesben vannak, odahajolt, és megcsókolta Christiannát, majd szerelmes pillantással néztek egymásra. A pompás paripákon úgy festettek, akár egy hercegi pár. Nick a próba után elkísérte Christiannát a lakókocsijához. – Viszlát – búcsúzott, és hazament a gyerekeihez, akiket egészen felvillanyozott a tudat, hogy itt vannak New Yorkban, és másnap feltétlenül meg akarták nézni a várost. Lucas ragaszkodott hozzá, hogy elmenjenek az Empire State Buildingbe, ha már a partaszálláskor nem volt rá alkalom. Izgalmas hónap elé néztek: New Yorkban lenni és a Madison Square Gardenben fellépni nem mindennapi élmény. Christianna csaknem ugyanannyira örült, hogy itt lehet, mint a gyerekek, pedig ő már nem először járt a Gardenben. De ezúttal Nickkel léphetett porondra, az ő mesebeli hercegével, aki mellett tündérkirálynőnek érezhette magát, ahogyan gyönyörű fehér paripáikon parádézna. Mindketten égtek a vágytól, hogy New York közönségét végre elkápráztathassák vadonatúj mutatványukkal.

Tizenkettedik fejezet

A New York-i nyitóelőadás szinte tökéletesen sikerült Nick és Christianna számára, mindketten határtalan lelkesedéssel csinálták végig a műsorszámot. A nő új szint hozott Nick mutatványába, amelyet a közönség elsőprő tapsviharral honorált. Az idő előrehaladtával pedig egyre jobbák és jobbák lettek. Szerették New Yorkot, és a szabad napjaikon Christianna is elkísérte Nicket meg a fiúkat városnéző portyáikra. Lucasnak köszönhetően háromszor is jártak az Empire State Building tetején. Nick mindenhová elhívta Christiannát magukkal, sőt időnként sikerült összehozniuk egy-egy romantikus vacsorát is, amikor végre kettesben lehettek.

Amikor megérkeztek New Yorkba, a kelet-európaiak körében tapintani lehetett a feszültséget. Hitler márciusban elfoglalta Csehszlovákiát, ahol sok előadónak éltek rokonai. A fejlemények Gallinát és a családját különösen felkavarták és aggasztották. Állandóan erről be-

szeltek. A nyugtalanság akkor sem csillapodott, amikor a cirkusz felkerekedett New Yorkból, és Bostonba indult.

Lucas és Toby nehéz szívvel intett búcsút New Yorknak. Boston után délnek fordultak Connecticut államba, aztán Baltimore, Washington és Philadelphia következett. Mindegyik nagyvárosban két-három napot időztek. Azok után, hogy egy egész hónapot tölthettek a szeretett New Yorkban, most megfeszített tempóban haladtak. A munkások néhány naponta lebontották és újraépítették a teljes cirkuszt. Ők már hozzászoktak ehhez, de ettől függetlenül gigászi volt a feladat.

Philadelphia után a vidékies Pennsylvánián utaztak át, azután New Jersey, Ohio, Kentucky, Michigan és Wisconsin államon volt a sor. Szó szerint beutazták az egész országot. Augusztusban nyugatra fordultak, majd északnak, és egy hetet töltöttek Kanadában, a hónap végére pedig elérték Washington és Oregon államot.

Az oregoni Eugene-ben tartózkodtak, amikor szeptember első napján Németország lerohanta Lengyelországot. Az egész cirkuszban kitört a pánik. Épp csak elérték a kaliforniai Reddinget, amikor szeptember harmadikán érkezett a hír: Nagy-Britannia, Franciaország, Ausztrália és Új-Zéland hadat üzent Németországnak. A világ döbbenetben figyelt. Európában kitört a háború.

Az iszonyú fejlemények és az apja iránti állandó aggodalom ellenére Nick izgatottan nézett kaliforniai tartózkodásuk elébe. Már a turné kezdete óta erre várt. Amióta csak megérkezett az Államokba, Kalifornia valahogy folyamatosan vonzotta. Két napot töltöttek San Franciscóban, ami Nicket és a fiúkat egyaránt elvarázsolta. Végigsétáltak az Embarcaderón, megnézték az óriási hajókat, megcsodálták a nemrégiben átadott Golden Gate-et, és a másik hidat, amely az öböl keleti oldalát szelte át. A város látképe minden irányból lenyűgöző volt. Azután a cirkusz Los Angelesbe, majd San Diegóba vonult, onnan pedig vissza Santa Barbarába, ahol két nap pihenő következett. Itt végre lehetőség nyílt arra, hogy Nick és Christianna kettesben lehessen. Mind a ketten hónapok óta erre vártak.

Nick maga sem tudta, hogyan, de Christianna sikeresen beadta a családjának, hogy három ukrán tornásznővel együtt visszamegy Los Angelesbe, és az éjszakát ott töltik. A tornászlányok barátaikat láto-

gatták meg San Fernando Valley-ban, és hívták Christiannát, hogy csatlakozzon hozzájuk. Ő azonban inkább azt kérte tőlük, hogy falazzanak neki. Az ukránok örömmel segítettek rajta, és ketten közülük az okot is megsejtették, bár azt nem tudták, személy szerint kiről van szó.

Nick megkérte Gallinát, hogy tartsa szemmel a fiait, és szerzett egy autót. Pierre, a bohóc ígérte neki a kocsit, de amikor beállított vele, Nick nem állta meg harsány nevetés nélkül. A beígért jármű ugyanis nem volt más, mint az a sárga „taxi”, amit a bohócok a saját műsorszámukban használtak, oldalán az ismerős „A Földkerekség Legnagyobb Show-ja” felirattal. Nick ebben várta Christiannát, aki fehér ruhájában és utcai cipőben, kezében egy kis utazótáskával, sietve érkezett. Belőle is kitört a nevetés, amikor meglátta a járgányt, amelyet Nicknek sikerült beszereznie a kétnapos kis kiruccanásukra. Régóta készültek erre. Christianna még akkor is nevetgélt, amikor beszállt Nick mellé az autóba. A tragacsban egyáltalán nem volt hátsó ülés, hogy minél több bohóc tudjon egyszerre beprézelődni egymás hegyén-hátán, hogy azután a porondra érve mind kiugráljanak, és mosolyra fakasszák a közönséget. A jármű meglehetősen távolról emlékeztetett csak Nick Bugattijára vagy Paul Duesenbergjére. Nick is csak nevetett, megcsókolta Christiannát, és elhajtottak. Végre sikerült egy kis időre kereket oldaniuk. Santa Ynez Valley-ba tartottak, amelyről Nick azt hallotta, hogy páratlanul szép, a lőtartás szempontjából is ideális vidék, és Christiannának is szerette volna megmutatni. Kétórányira feküdt Santa Barbarától. Mókás kis járgányukkal gyönyörű tájakon haladtak át.

– Le sem tagadhatjuk, honnan jövünk – jegyezte meg Nick, amikor leparkoltak egy étteremnél, hogy megebédeljenek. Hamburgert ettek, aztán folytatták az útjukat. A völgybe érve megpillantottak egy kis szállodát, ami leginkább egy svájci házikóra emlékeztetett. Nick bement, kivett egy szobát, aztán felmentek az emeletre. Odakint hét ágra süttött a nap, és kellemes meleg volt. A barátságos szobában terebélyes baldachinos ágy állt. Amint becsukódott mögöttük az ajtó, Nick azonnal átkarolta Christiannát, és átadta magát a vegytiszta örömmek, hogy végre kettesben lehet vele, és magához szoríthatja.

Mindketten nagyon régóta elmondhatatlanul vágyódtak már erre a pillanatra.

– El sem hiszem, hogy végre sikerült egyedül maradnunk, csak te meg én – sóhajtotta Nick, miközben beszívta a nő hajának finom illatát, és megcsókolta a nyakát. Hónapok óta nem volt kimenőjük, és Christiannát egyébként is állandóan körülvette a családja, elvértve tudott csak elszabadulni otthonról. Az együtt töltött drága idő mindig túl rövid volt, most azonban két nap és két éjszaka állt a rendelkezésükre, és végre azt csinálhattak, amihez csak kedvük szottyant. Szinte felfoghatatlanul drága ajándék volt ez számukra, amit a lehető legjobban szerettek volna kihasználni, hogy zavartalanul felfedezhessék egymást és az együttlét boldogító mámorát.

Christiannát annyira magával ragadták az érzelmek, hogy egy ideig szóhoz sem tudott jutni, Nick pedig lassan vetkőztetni kezdte, és óvatosan a hatalmas, puha ágyra fektette. Ő maga is megszabadult a maradék ruhájától, aztán Christianna mellé bújt. Nick tudta, hogy a nő még szűz, és nem szerette volna megijeszteni, de Christianna kitérte felé a karját, mintha csak a nászéjszakájukat töltének. Számukra csakugyan ez volt a nászéjszaka. Hat hónapig vártak erre, és Nick azt akarta, hogy tökéletes legyen. Olyan gyengéden szerette, amennyire csak telt tőle, és szívének minden szenvedélyét beleadta, ami csak felgyülemlett benne azóta, hogy először meglátta Christiannát. Még soha, senki iránt nem érzett hasonló szerelmet.

Szeretkezés után a nő Nick karjaiban hevert, és arcán angyali nyugalom áradt szét. Hatalmas, kék szemével a férfira mosolygott.

– Most már hozzád tartozom – súgta.

– Én pedig tehozzád... Annyira szeretlek. – Nick szerette volna, ha Christianna itt és most megígéri neki, hogy felhagy végre a mutatványával. Nem akarta, hogy baja essék, vagy hogy el kelljen vesztítenie. De tudta, hogy nincs joga erre kérni őt, legalábbis pillanatnyilag. Remélte, hogy egyszer ez is megváltozik majd. Szerette volna biztonságban tudni Christiannát, távol minden rá leselkedő veszélytől.

Nick tekintetében ott volt minden, iránta érzett szerelme, és megcsókolta Christiannát. Megint szeretkezni kezdtek, és Christianna ezúttal még nagyobb gyönyört élt át. Nick beavatta őt az érzéki sze-

relem csodáiba, és egyszersmind kiélvezte mindazt a kéjt, amit a nő teste tartogatott számára.

Szinte már a nap is lement, amikor kikászálódtak az ágyból. Együtt lezuhanyoztak, és felöltöztek. A nő egyáltalán nem feszengett, ha Nick meztelenül látta, és a férfi újra és újra rácsodálkozott Christianna testének tökéletességére: minden hajlata arányos volt és finom metszésű, akár egy fiatal lányt ábrázoló márványszobor. Nick a legszívesebben egész nap csak gyönyörködött volna benne. Vonakodva öltözött fel, de ki akart egy kicsit mozdulni Christiannával, hogy körbenézzenek a városban. Azután kiautóztak a városon kívülre, és a Santa Ynez-hegység felé vették az irányt. Megálltak egy kiugró oromzatnál, kiszálltak a kocsiból, és figyelték, hogyan bukik le a nap a heglánc mögé. Nick tudta, hogy egy napon még szeretne ide visszatérni Christiannával.

Miközben így álltak, és az alattuk elterülő völgyet csodálták, a nő Nick tenyerébe csúsztatta a kezét, és a fejét a vállára hajtotta. A férfi hangja álomszerűen hangzott a fülében.

– Egyszer szeretnék itt egy farmot, ahol lipicai lovakat tenyészték majd. – Komoly ábrázattal nézett Christiannára. – Még nem tudom, hogyan oldjuk meg, de veled együtt képzelem el. – A kijelentés mármár felért egy lánykéréssel, és Christianna szemében csendes vágyakozás csillant, amikor Nickre pillantott.

– Nem hagyhatom ott a cirkuszt. Tudod nagyon jól. – A nő őszinte volt hozzá, mint mindig.

– Egy nap mégis megteesszük. Jobb életet szeretnék biztosítani a fiaimnak, neked, és a közös gyermekeinknek, mint amit pillanatnyilag nyújtani tudok. Nem szeretném, ha életed hátralevő részét kötél-táncsal töltenéd – vagy akár csak egyetlen percet is, tette hozzá magában. – Tudni fogjuk, mikor van itt az ideje, Christianna. Most még nem engedhetem meg magamnak, de remélem, eljön ennek is a napja, és szeretném, ha majd velem tartanál. Amikor először hallottam erről a helyről, rögtön tudtam, hogy ez lesz az. – Mióta eljött otthonról, ez volt az első hely, amely kárpótolhatta elveszett hazájáért. Itt könnyedén el tudta képzelni az életét Christiannával. Addig pedig ő sem megy sehová, amíg a nő nem áll rá készen, hogy otthagyja a cirkuszt. Ahogy körbetekintett a tájon a magaslatról, Nick úgy érezte,

hazaérkezett. Átkarolta Christiannát, és megcsókolta, miközben a nap végleg eltűnt a hegyvonulat takarásában. Autóba ültek, és visszamentek a városba.

Este egy olasz étteremben vacsoráztak. Sokat beszélgettek, és jókat derültek, különösen amikor Christianna elmondta, hogy cirkuszi gyerekként mindenáron bohóc szeretett volna lenni. Nick nem állta meg nevetés nélkül.

– Gyönyörű bohóc lehettél volna – kuncogott. – Attól tartok, Lucas is pont ebben a fázisban van. Toby állatorvos szeretne lenni, lóspecialista, ami nem egy rossz ötlet. A farmon úgyis szükségünk lesz egy állatorvosra. – Úgy tűnt, Nick már tényként kezeli a dolgot. Christianna aggodalmas tekintettel nézett rá.

– Komolyan gondolod?

– A lehető legkomolyabban. – Christianna látta, hogy Nick csakugyan nem tréfál.

– És mi van, ha nem mehetek veled? – kérdezte a nő szomorúságtól elcsukló hangon, ami Nick lelkéig hatolt.

– Akkor el kell hogy raboljalak. Biztos vagyok benne, hogy ez lesz a legjobb mindkettőnk számára – jelentette ki Nick csendes határozottsággal, de a nő nem tudta elképzelni, hogy egyik napról a másikra mindazt hátrahagyja, ami csak ismerős volt számára.

– Nem tudom, milyen az élet a cirkuszon túl, Nem ismerem a kinti világot. – Christianna tágra nyílt szemmel bámult Nickre, aki látta rajta a rémületet. Átnyúlt az asztal felett, és a nő törékeny kézfejét a tenyerébe fogta.

– Veled szeretném leélni az életemet, Christianna. A korábbi életemet már nem oszthatom meg veled, de ha mind a ketten készen állunk rá, egyszer majd kezdhethetnénk itt egy újat. Boldogan élhetnénk együtt, mi ketten és a gyerekeink. – Nick a nap folyamán már másodszer hozta szóba a közös gyerekeket. Christianna elmosolyodott.

– Én is ezt akarom – felelte lágyan. – Csak nem látom, hogyan volna lehetséges. – A családja leküzdhetetlen akadályként tornyosult előttük. Körömszakadtáig harcolnának érte, ha tudnák, hogy mire készül Christianna. Nick is tisztában volt ezzel.

– Megtaláljuk a módját. Együtt. Itt vagyok veled. – Christianna bólintott, Nick pedig az ajkához emelte a nő ujjait, és csókot lehelt rájuk. – Ne aggódj. Minden rendben lesz.

– Remélem, igazad van. – Christianna ugyanarra vágyott, mint Nick, ám vele ellentétben elképzelni sem tudta az életét a cirkuszon kívül.

– Igazam van – mondta Nick csendesen. Fizettek, és kísértáltak az étteremből. Visszamentek a szállodába, és megint szeretkeztek. Christiannának ez volt élete legtökéletesebb éjszakája, és amikor reggel kinyitotta a szemét, Nick mosolygós arca fogadta. A férfi már órák óta figyelte, ahogyan ő az igazak álmát aludta.

Egész nap a környéken csatangoltak, és azt tervezgették, milyen lesz Nick képzeletbeli farmja, és hol lesz majd pontosan. Átgázoltak egy csörgedező patakon, és leheveredtek egy fa alá, ahol elnyomta őket az álom. Hoztak magukkal néhány szendvicset, így piknikeztek, aztán felkerekedtek, és visszamentek ugyanahhoz a meredélyhez, és ugyanúgy megcsodálták a naplementét, mint előző este. Hazafelé vásároltak valami harapnivalót, és a szobában vacsoráztak. Nick ki akart élvezni minden egyes közösen eltöltött percet. Megbeszélték, mi legyen, ha visszamennek a cirkuszbba. Christianna elmondta, a fivérei megölnék, ha megtudnák, hogy az elmúlt két éjszakát Nickkel töltötte.

A férfi nagyon ügyelt rá, nehogy Christianna teherbe essen. Semmiképpen sem szeretne volna veszélybe sodorni a kapcsolatukat.

– Szeretném, ha jobban megismernéd a családomat – mondta Christianna lágyan. – Egyik este átjöhetnél hozzánk vacsorára a fiúkkal.

– Bármit megteszek, amit csak szeretnél, Christianna. – Nick megcsókolta, és ünnepélyesen nézett a szemébe. – Testestül-lelkestül a rendelkezésedre állok, ha akarsz engem.

– Akarlak – rebegette a nő, és vakon megbízott benne. Nick elnézte Christianna gyönyörű, formás testét, amint meztelenül hevert keresztben az ágyon, és úgy érezte, mintha egy álombéli tündér játssza az érzékeivel.

– Szeretnék újra elszökni veled, ahányszor csak lehetőség lesz rá – súgta. Az elmúlt két nap maga volt a tökéletes idill. Tudták, hogy ha

visszamennek a cirkuszba, nagyon visszafogottan kell viselkedniük. Egyébként is épp eleget pletykáltak arról, hogy ki kivel kavar, és Nick mindenképpen szerette volna Christiannát megkímélni ettől.

Elalvás előtt még egyszer szeretkeztek, és reggel ébredés után ugyancsak ezzel kezdték a napot. Lassan készülődtek, és vonakodva hagyták el a szobát, ahol a nászéjszakájukat töltötték, amit nem igazolt sem papír, sem gyűrű, de az érzéseik annál inkább. Mire elhagyták a kicsiny fogadót, tudták, hogy az elmúlt két napban életre szóló kötelék alakult ki közöttük, amely mostantól fogva minden nehézségen átsegíti őket, történjék velük bármi. Senki és semmi nem állhatott többé közjük. Christianna érezte, hogy mindenesztül Nickhez tartozik.

Útban Santa Barbara felé megint Christianna családja került szóba. A nő azt szerette volna, ha a fivérei, az apja és a nagynénje mind megkedvelnék Nicket. Onnantól sokkal egyszerűbb lenne a dolga.

– Még mindig nem tetszik nekik, hogy közösen lépünk fel? – Nick tudta, hogy a nő rokonai kezdetben ellenérzésekkel fogadták az ötletet, de remélte, hogy Christianna sikerének hatására azóta valamelyest csillapodtak a kedélyek.

– Még mindig úgy gondolják, hogy maradnom kellene a kötél-táncnál. Szerintük a lovak veszélyesek, és attól tartanak, hogy megsérülök – felelte Christianna, a helyzet iróniájának teljes tudatában. Nick elnevette magát.

– Mert védőháló nélkül kötél-táncolni teljesen rendben van. Édes Istenem – jegyezte meg keserűen, aztán Christiannához hajolt, hogy megcsókolja.

– Éjjel hiányozni fogsz – sóhajtott bánatosan a nő. Varázslatos volt két napig Nick mellett ébredni reggelente.

– Talán majd meg tudjuk oldani valahogy – bizakodott Nick. – Ha nem is minden éjjel, de esetenként. Kitalálok valamit a fiúknak. És lesz még módunk újra lelépni. – A feladat nem tűnt egyszerűnek, de mind a ketten eltökéltek voltak.

Amikor a Santa Barbara-i vásártér eléjük tárult, elszomorodtak. Tökéletes két napot tudhattak maguk mögött. Christianna mosolyogva nézett Nickre. A szeretett férfi oldalán igazi nőnek érezte magát, nem csak egy lánynak, és Nick volt az ő embere.

Arra kérte Nicket, hogy a lakókocsitól minél távolabb tegye ki, onnan majd egyedül hazasétál. Nem akart útközben összefutni valamelyik fivérével, és még kevésbé szerette volna, ha meglátják Nickkel. Az autót még vissza kellett szolgáltatni a bohócnak.

– A hintónk lassan újra sütőtökké változik – tréfálkozott Nick, amikor leparkoltak nem túl messze néhány ismeretlen lakókocsitól. Christianna mindenekelőtt be akart ugrani az ukrán lányokhoz, hogy egyeztessék a történeteiket.

– Szerintem a hintónk már azelőtt sütőtökké változott, hogy egyáltalán elindultunk volna – nevetett Christianna. A bumfordi járgány nem illett a romantikus vakációhoz, de így is hűségesen elvitte őket mindenhová, ahová akarták.

– Otthon nagyon menő autóm volt ám – nosztalgizált Nick. – Sosem hittem volna, hogy álmaim asszonyát életem legromantikusabb nyaralására egy bohócautóval viszem majd. – Mindketten kacagtak, aztán Christianna búcsúcsókot lehelt Nick ajkára, és táskájával a kezében kelletlenül kikászálódott a kocsiból.

– Nemsokára látjuk egymást – mondta lágyan. Már aznap este felépésük volt. – Köszönök mindent. Csodálatosan éreztem magam ebben a két napban.

– Én is – mosolygott rá Nick az ablakon keresztül. – És még mennyi ilyen vár ránk! – ígérte. – Akkor este! Üdvözlöm az ukránokat, és a nevében is köszönd meg nekik – tette hozzá.

– Még mit nem! – vigyorgott Christianna. Senkinek sem akarta elárulni, kivel volt, még a tornász lányoknak sem, pedig nagyon kíváncsiskodtak, amikor a segítségüket kérte. Nickre a korkülönbség miatt senki sem gyanakodott. Egyelőre, a lányok nagyon diszkrétek voltak, a család tőlük biztosan nem tudott volna meg semmit. Átvágott a vásártéren, és egyenesen az ukránok lakókocsijához sietett, hogy megnézzék, visszajöttek-e már.

A lányok nem sokkal korábban értek haza Los Angelesből, és már a próbára készülődtek.

– Jól érezted magad? – kérdezte egyikük csalfinta kacsinással, amelyről Christianna nem vett tudomást.

– Igen, köszönöm – válaszolta ártatlanul, még egyszer megköszönte a segítségüket, és elsietett. Szerencsésen jött ki a lépés, mert

amint kilépett a bőröndjével a kezében a lakókocsiból, egyből a legidősebb bátyjába botlott. Peter egyáltalán nem gyanakodott, és arról érdeklődött, hogy sikerült a kiruccanás. Fel sem ötlött benne, hogy húga romantikus körülmények között töltötte a hétvégét.

– Jól szórakoztunk – felelte Christianna angyali ártatlansággal.

– Nem tudom, hogy bírod elviselni ezeket a csajokat – halkította le a hangját Peter, nehogy meghallják a nyitott ablakon keresztül. – Rémes lármát csapnak mindig. Berúgatok? – kötekedett tovább. Tudta, hogy az ukránok munka után gyakran néznek a pohár fenekére. A legtöbb orosz sem vetette meg az olcsó vodkát, de ebben a tekintetben Christianna fivérei sem voltak különbek, így Peternek nem sok alapja volt a rosszallásra.

– Természetesen nem – mondta higgadtan Christianna. Peter nyilván semmi különöset nem fedezett fel rajta, mivel egyáltalán nem firtatta, hogy kivel töltötte a hétvégét. Pedig a nő úgy érezte, mintha ez alatt a hétvége alatt teljesen kicserélték volna, és attól tartott, túlságosan lerí róla a szerelem és a boldogság. De Peter egy szót sem szólt. – Voltatok Las Vegasban a srácokkal? – érdeklődött Christianna. Mielőtt elment, szó volt róla.

– Nem, nem volt kedvem, úgyhogy itt maradtunk.

– Kár.

– Pár nap múlva úgyis ott leszünk. Akkor majd annyit szerencsejátékozunk, amennyit akarunk. – A vegasi kaszinók a nap huszonegy órájában nyitva voltak. A turné minden évben érintette Las Vegast, a cirkuszi dolgozók zömének nagy öröme. Christianna huszonegy évesen idén először mehetett kaszinóba, és bár szívesen megnézte volna, nem különösebben hozta lázba a dolog. A szerencsejáték, az ivászat és a nők hajkurászása a fivéreinek volt a kedvenc időtöltése, nem neki.

Christianna hazagyalogolt a lakókocsijukhoz, és a hűgát meg a nagynénjét a nappaliban találta. A nagynénje épp a legújabb európai rémhíreket ecsetelte, de Mina rá sem hederített. Megszokta már, hogy az asszonyból vég nélkül dől a panasz, de senki nem figyelt a károghására, amellyel állandóan újabb és újabb katasztrófákra hívta fel a figyelmet. Christianna beköszönt hozzájuk, és zuhanyozni ment. Neki aznap már nem kellett próbálnia, csak este volt jelenése a po-

rondon Nickkel és a lipicaiakkal. Már is alig várta, hogy viszontlássa a férfit.

– Nem tudom, miért érdekelnek azok a lovak! – kiáltott utána a nagynénje. – Kit érdekelnek a lovak! – Ezzel a teljes családja véleményét tolmácsolta, de John Ringling North kérésével ők sem mertek szembeszállni.

– Vannak, akiket igen – szólt vissza Christianna, miközben levette a ruháját a hűgával közös, apró hálószobában. Miközben alsóneműben álldogált, hirtelen tudatosult benne, hogy mindössze néhány órával azelőtt még Nickkel szeretkezett, és ebben a pillanatban sem vágyott semmi másra. Remélte, hogy nem esett teherbe. Nick megnyugtatta, hogy nagyon óvatos volt, de Christianna nem tudta pontosan, hogy mit értett ezen. Sok lányt ismert, akik túl voltak már az abortuszon, és jól tudta, milyen fájdalmas és veszélyes művelet. Két évvel ezelőtt, amikor éppen New Jersey-ben állomásoztak, az egyik lány egy hozzá nem értő angyalcsináló kezei közé került, és három nappal a beavatkozás után belehalt egy fertőzésbe. A nagynénje épp eleget riogatta azzal, hogy ez a sorsa azoknak a lányoknak, akik házasság előtt élnek szexuális életet. Christianna mindig borzadva hallgatta. De Nickkel minden annyira más volt. Tökéletes két napot töltöttek együtt.

Családi körben elköltötte a könnyű vacsorát, mielőtt Nickkel találkozott a nagysátorban. Gondos válogatás után választotta ki aznapi fellépőruháját, egy vadonatúj fehér tornadresszt és hozzá illő túllszoknyát. A sminkes dobozából kis szelencét vett elő, melyből ezüstcsillámokat szórt a ruhájára, és a hajára is hintett belőle, hogy majd szikrákat szórjon a reflektorfényben. Haját feszes kontyba fogta össze, és fehér szatén balettcipőt húzott a lábára. Azt akarta, hogy tökéletesen nézzen ki Nick mellett. Santa Ynezben eltöltött nászútjuk óta ez volt az első közös fellépésük.

Eközben Nick a saját lakókocsijában a legjobb frakkját választotta ki, alá pedig egy párizsi szabóságtól rendelt, méretre készített fehér pikéinget húzott, és kedvenc cilinderét vette fel. Rajta volt az a gyémántgombos fehér mellény is, amelyet szintén Németországból hozott magával, de még soha nem viselte az előadások alkalmával, sőt egyszer sem volt rajta, amióta partot ért Amerikában. Mielőtt

felöltözött volna, különös gonddal borotválkozott meg, aztán kölnit fűjt magára, és mint mindig, kifényesítette a csizmáját. Makulátlan külsővel hagyta el a lakókocsit, hogy felszerszámozza Pegazust és Athénét. Toby már ott volt, egész délután ő gyakorlatoztatta a lovakat. Nick Katját is ott találta a lovak sátrában. A lány, ha csak tehetett, mindenhová elkísérte Tobyt, ami láthatólag nem volt a fiú ellenére. Toby még mindig ugyanúgy rajongott Katjáért, mint a kezdet kezdetén, Lucas gyakran cukkolta is emiatt. A kisfiú állandóan Rosie-val lógott, de ők korukból fakadóan csak pajtások voltak. Toby és Katja viszont már jártak, és mind a ketten betöltötték a tizenhatodik életévüket. Katja is fellépőruhában volt már, a trapézszámban szerepelt az apjával és annak fivéreivel, míg anyja a kötélén táncolt. Nick elbeszélgetett a fiatalokkal, ellenőrizte a lovakat, és mindent a legnagyobb rendben talált. Pegazus kimondottan jó hangulatban, izgatottan várta az estét.

– Merre jártál? – érdeklődött Toby. Amióta csatlakoztak a cirkuszhoz, apjuk még sohasem hagyta magukra a fiait. Toby a maga részéről egy cseppet sem bánta, annál több időt tölthetett Katjával és a lány szüleivel, ami nem volt épp a kedve ellen.

– Santa Ynezben – felelte Nick kisimult arccal. – Csodálatos vidék, igazi paradicsom a lovaknak. Egy nap szeretnék majd ott egy farmot. – Toby bólintott. – Talán egy nap – ismételte meg Nick, miközben Pegazust nyergelte fel. Igyekezett lenyugtatni a lovat, aki egészen fel volt spannolva, mintha csak tudná, hogy különleges alkalom készülődik. Christiannához hasonlóan Nick is úgy érezte, mintha kicserélték volna. A nő karjaiban új életre kelt.

Kicsivel később Nick és Toby elindult a nagysátor felé. A lipicaiak hátán ültek, és a telivéreket kantáron vezették. Katja biztos távolságból követte őket, nehogy az egyik telivér megrúgja, ha hirtelen megbokrosodik. Megtanulta, hogy ezek a lovak hajlamosak az ilyesmire. A lipicaiak sokkal kevésbé rakoncátlanok. A sátorba érve Nick és Toby a lovak körül sűrögtek-forogtak, hogy előkészítsék őket a műsorszámra. Christianna már várt rájuk. Jelenésük előtt Nick finoman megemelte Christiannát, aki könnyedén a nyeregbe huppant, és pár perccel később már a rivaldafényben álltak. Pazarul néztek ki mindketten, és akik látták őket, mind egyetértettek abban, hogy éle-

tük legjobb műsorszámát mutatták be. A végén a közönség zajos üdvölgéssel ünnepelte a párost. Aznap tökéletes összhangban mozogtak, s hibátlan produkciót mutattak be. Mintha mind a négyen egyetlen test tagjait alkották volna: a lovasaik közötti bensőséges kapcsolatnak Pegazus és Athéné is részesévé vált. A szám végén Nick és Christianna kézen fogva galoppoztak körbe. Ketten együtt valóban fenséges látványt nyújtottak. Az öltöztető még egy kis kövekkel kirakott tiarát is adott Christiannának, amely ugyanúgy csillogott-villogott, mint Nick gyémántgombjai. Messze ők voltak az egész est leglehengerlőbb párosa.

Nick a produkció után Toby segítségével kikötötte a lovakat. Bőven volt rá ideje, hogy lazítson kicsit, és elszívjon egy cigarettát. Amikor felcsendültek Christianna műsorszámának első taktusai, visszaballagott a sátorba. Christianna épp akkor szökkent fel a kötél tetejére. Fellepett a dobogóra, kecsesen, mint mindig, és belekezdett a mutatványba, miközben Nick szíve hevesen dörömbölni kezdett a mellkasában. Ügyelt arra, hogy ne vetüljön rá a reflektorfény, és ne kerüljön a nő fivéreinek látóterébe. Messziről látta Christianna apját. Az öreg nézte, amint a lánya még a szokásosnál is légiesebb mozdulatokkal suhan a kötélen. Christianna sugárzó arccal hajtotta végre az első fordulatot, ám amikor másodszor is irányt váltott a kötélen, megbotlott, és a tömeg – Nickkel együtt – egy, emberként hördült fel. Nick egyetlen másodpercre sem vette le a szemét Christiannáról, és minden pillanatban készen állt rá, hogy odarohanjon és elkapja, de a nő azonnal visszanyerte az egyensúlyát, és pillanatok alatt a kötél túlsó végén termett, hogy aztán egy utolsó szökkenéssel a dobogón találja magát. Nick most már inkább az óriási megkönnyebbüléstől szédelgett. Nem tudta elképzelni, hogy úgy élje le az életét, hogy minden áldott este Christianna életéért rettegjen. Ez nem maradhatott így, jóllehet egyelőre nem nagyon lehetett mit tenni. Korai volt még ezen töprengeni, de Nick türelmetlenül várta, hogy Christianna egyszer s mindenkorra felhagyjon a kötél tánccal. Tudta, hogy addig nem nyugszik, kerül, amibe kerül.

Christianna hatalmas tapsvihár közepette leereszkedett a földre, és még akkor is mosolygott, amikor elszelelt Nick mellett. Fivérei szorosán a nyomában lépdeltek. Nick is hátrament a kulisszák mögé, de

nem találta Christiannát. Keserőséggel gondolt rá, hogy a nézők ennyire képesek lelkesedni azért, hogy bár Christianna bármikor lezuhanhatna, végül mégsem teszi. Az emberek ugyanattól a szélsőségesen magas kockázattól voltak elragadtatva, ami őt az örületbe kergette. Minden egyes alkalommal jeges rémület markolt a szívébe.

Nick már csak a fináléban látta viszont Christiannát, aki ezúttal is elefántháton vonult be. A nyereg fogantyújába kapaszkodva állt, mint valami ezüstös tündérporral meghintett, valószínűtlenül éteri jelenés. Nick odaért mellé Pegazussal, és egy pillanatra megállt mellette. Kinyújtotta a kezét Christianna felé, aki hasonlóan tett, amíg ujjai össze nem értek. A nő ekkor csókot dobott a tömeg felé, amely vevő volt a gesztusra, és ezt zajosan jelezte is. Nick a szokásosnál tovább időzött az elefánt mellett, de aztán odébb lovagolt, nyomában Tobyval és Athénével. A két lipicai lenyűgözte a közönséget. Nem sokkal később véget ért az előadás, és Nicknek sikerült pár szó erejéig egyedül maradnia Christiannával, mielőtt a nő hazament volna. A fivérei már odakint vártak rá.

– Majdnem leestél – mondta Nick szemrehányón. Elkínzott tekintettel nézett Christiannára. – Láttam. Megbotlottál.

– Nem voltam elég figyelmes – felelte bűnbánóan a nő. – De gyorsan helyrehoztam.

– És ha nem sikerül? – Nick nem tágított, és nem vette le a szemét Christiannáról.

– Akkor meghalok – ismerte el a nő. A Nick szemében tükröződő gyötrelmem nem hagyta hidegen.

– Nem. Akkor én halok meg – mondta Nick. – Ezt jól jegyezd meg.

Christianna bólintott, Nick pedig lopva, nehogy meglássa valaki, megérintette a kezét, majd csókot lehelt rá.

– Szeretlek – súgta.

– Én is szeretlek – súgta Christianna, azzal elsietett.

Tizenharmadik fejezet

Santa Barbara után Solvang volt a következő állomás, ez a vicces kis városka, amelyet egy az egyben egy holland faluról mintáztak, az

elmaradhatatlan szélmalomokkal együtt. Utána meg sem álltak Las Vegasig, a cirkuszi dolgozók legnagyobb örömére. Csak egy éjszakát töltöttek a városban, így nem sok idő maradt a szerencsejátékokra, de a legtöbben azért megoldották valahogy. Fellépés előtt és után ki sem lehetett őket robbantani a kaszinókból, pedig délelőtti előadást is tartottak.

Ezután következett a turné befejező szakasza. Amikor végül délkeletnek fordultak, hét hónapja voltak úton, ami kifejezetten rövid időnek számított. Innentől kezdve minden városban csak egy-egy éjszakát töltöttek, így a cirkuszt naponta lebontották, és újra felépítették, ami felettébb megterhelte a fizikai munkásokat. A legtöbbször egész éjjel dolgoztak a bontáson, hogy már reggel útnak indulhassanak.

Hazafelé szinte az összes déli államban megálltak, így jutottak el végül az utolsó előadás színhelyére, a floridai Tampába.

Szeptember folyamán a cirkusz és az egész világ lélegzetvisszafojtva figyelte az európai háborús híreket, hiszen szeptember 3-a óta Nagy-Britannia, Franciaország, Ausztrália és Új-Zéland hadban állt a Német Birodalommal. A cirkusz európai – főleg német, illetve kelet-európai – származású munkatársai az óhazában rekedt szeretteikért rettegetek. Nick sem volt kivétel.

A turné azonban a sokkoló hírek árnyékában is folytatódott, és október 30-án zárult Tampában. A társulat meglehetősen nyomott hangulatban volt. Nick hetek óta nem hallott Alex és az apja felől. A háború kitörése óta a leveleket alaposan cenzúrázták, mire kézhez kapta őket, számos bélyegző és pecsét díszelgett rajtuk. Mivel az Egyesült Államok nem állt hadban Németországgal, végül azért eljutottak a címzetthez.

Amióta eljött otthonról, Nick egyfolytában aggódott az apjáért, főleg az egészségi állapota miatt, bár ezt soha nem firtatta a leveleiben. Paul levelei azonban arról árulkodtak, hogy az öregnek szinte már a maradék életkedve is elpárolgott, és teljesen kiábrándult a világból. Most, hogy Németország háborút viselt szinte egész Európa ellen, a helyzet még kilátástalanabbnak tűnt. Nick remélte, hogy Alex nem-sokára ír – tőle sokkal többet meg lehetett tudni, mint Paul szűkszavú leveleiből. Apja többnyire csak azt hajtogatta, hogy amint elcsitulnak

a dolgok, végre mindhárman hazatérhetnek. De a háború kitörése után minden eddiginél világosabbá vált, hogy ez nem fog egyhamar bekövetkezni. Ha Hitler hatalmon marad, akkor talán soha. Az elmúlt egy évben a zsidókat immár válogatás nélkül zárták koncentrációs táborokba, és Nicket gyakran gyötörte a kérdés, mi lehet az anyjával. Azon gondolkodott, vajon sikerült-e megszöknie, és bár nem ismerte őt, reménykedett benne, hogy igen.

Nicknek és Christiannának sikerült egy újabb romantikus éjszakát eltölteniük a georgiai Savannah-ban, egy bájos kis fogadóban. Az ukrán lányok megint falaztak Christiannának. Nick elpanaszolta neki apjával kapcsolatos összes félelmét és aggodalmát, Christianna pedig mélyen együtt érzett vele, és gyengéden vigasztalta. A nő családja is féltette a Lengyelországban maradt rokonokat, akik Varsóban éltek, és a háború miatt halálos veszély leselkedett rájuk.

Amikor Christianna az évadban utoljára színpadra állt Tampában, még mindig a lopva eltöltött pásztoróra és a Nickkel való érzéki együttlét emlékének hatása alatt állt, és újra megingott a kötélen. Nick a szívéhez kapott. Christiannának ezúttal csak épphogy sikerült visszanyernie az egyensúlyát. A közönségen végigfutott a moraj, Nick pedig majdnem sírva fakadt. Az előadás után megint veszekedtek, most már nem először. Nick újra és újra könyörgött Christiannának, hogy hagyjon fel végre a háló nélküli kötéltnccal.

– Ne kérd ezt tőlem, Nick – kiáltott fel végül Christianna tehetetlenségében. – Nem tudom abbahagyni. Nincs más választásom. Ha abbahagyom, nincs műsorszám, és akkor szedhetjük a sátorfánkat. Az apám és a fivérem nem fogják hagyni. Az egész családom tőlem függ. Ahogy te a lovaidal dolgozol, én a kötéllel. Ez a munkám. – Miközben beszélt, két szeme a bánat feneketlen kútjává változott. Nem akart fájdalmat okozni Nicknek, de valóban nem tehetett mást. A Markovichok soha nem dolgoztak hálóval, a család éppen ennek a halált megvető merészségnek köszönhette a hírnevét.

– Az apád és a fivéridek azt várják tőled, hogy áldozd fel értük az életed – dohogott Nick, aki mindig dühbe gurult, amikor erről volt szó, Christianna pedig újra és újra megfogadta, hogy többet nem bocsátkozik vele vitába a kérdésről. Nick úgysem értheti, nem a cirkusz

világából jött, kevesebb mint egy éve volt csak ott. – Szóval nem hagyod abba? – kérdezte a férfi nyersen.

– Nem, nem hagyom. Úgyhogy talán le is zárhatnánk a témát.

– Amíg meg nem jön az eszed, addig semmiképp. A családra hiába várnék. – Őszintén fel volt dűlva, a háló nélküli mutatvány pedig minden alkalommal jeges rémülettel töltötte el. Christiannáért és saját magáért rettegett. Ezúttal sem jutottak dűlőre, és amikor másnap megérkeztek Saratosába, egy darabig még hűvösen kerülgettek egymást. Mire azonban berendezkedtek a téli szünetre, a feszültség gyorsan alábbhagyott, hiszen mostantól sem az állandó utazás, sem a fellépések nem borzolták az idegeiket. A leállás idejére jegeltek a kérdést, és inkább a fenyegető európai hírek kerültek előtérbe. Nick állandóan a rádiót hallgatta, mindent tudni akart arról, mi folyik Európában. Mint mindenkinek, Nicknek is az volt a benyomása, hogy Hitler világuralomra tör.

Nick újabban csendesen elmélázott, ha Christiannával volt. Egyre csak Alex és az apja járt a fejében, és azon tépelődött, vajon hogyan boldogulnak a háborús viszonyok közepette. Minden eddiginél kínzóbb lelkiismeret-furdalás gyötörte, amiért nem lehetett mellettük, hogy segítsen.

– Egészen biztosan megértik – csitította Christianna egyik este. – Nem maradhattál ott.

– Nem tudom, miért értenék meg, ha egyszer én magam sem tudom felfogni – felelte Nick őszintén. – Az egészségnek nincs semmi értelme, soha nem is volt. Ott kellene lennem mellettük. – De Nick már itt volt Amerikában, ők pedig Európában szembesültek a helyzettel nap mint nap, és nem lehettek többé biztonságban. Nick semmit sem tehetett értük, túl messze volt tőlük. Christianna látta a férfi szemében az elhagyatottságot és a gyöttrő tehetetlenséget, és a szíve majd' megszakadt érte. Azt kívánta, bárcsak kárpótolni tudná Nicket minden veszteségért. Kapcsolatuk napról napra erősödött, és a köztük lévő kötelék egyre szorosabbá vált.

A hét hónapos intenzív földrajzóra után Toby és Lucas örült, hogy a cirkusz visszatért Saratosába. Csakúgy mint a turnét megelőzően, Lucas iskola után a bohócokkal szórakozott délutánonként. Lucas egy év alatt ízig-vérig cirkuszi gyerekké avansált, úgy tűnt, hogy

korábbi élete szinte ki is törlődött az emlékezetéből. Hétéves elmúlt, és az egész cirkusból voltak barátai, gyerekek és felnőttek egyaránt. Soha senkivel nem találkozott, akit ne kedvelt volna, és aki ne kedvelte volna őt. Toby sokkal visszahúzódóbb volt, őt és Katját még mindig gyengéd és tiszteletteljes szerelem fűzte egymáshoz. Hosszú órákat töltöttek beszélgetéssel, közös leckeírással, és – ha módjuk volt rá – csokolózással. Elvégre tizenhat évesek voltak, Mindketten ugyanabba az iskolába jártak,

Egyik novemberi délután, amikor Saratosában zuhogott az eső, váratlanul Christianna toppant be csuromvizesen Nickékhez. Azt kérdezte, nem volna-e kedvük átjönni hozzájuk vacsorára. Fivérei egész héten tették a megjegyzéseket Nickre, sznobnak és felfuvalkodottnak nevezték, Christianna pedig megelégtelt a dolgot, és azt akarta, hogy végre a saját szemükkel győződjenek meg róla: Nick rendes és szerény ember, aki mindig kedvesen bánik vele. Elege volt az epés megjegyzéseikből; Christianna sógornői egyszerű vacsorát főztek aznap, lengyel kolbászt krumpligombóccal, párolt zöldségekkel és más, számukra kedves ételekkel. Christianna remélte, hogy Nicknek nem lesznek ellenére a hagyományos lengyel ízek.

– Ma úgylis az étkezősátorba mentünk volna – mosolygott Nick. Amikor csak tehetett, étterembe mentek, hogy növésben lévő fiai kiadós ételekhez jussanak, de sokszor alakult úgy, hogy azt ették, ami éppen kéznél volt. Nick pedig belefáradt a tülekedésbe a közös sátorban, ugyanakkor készséggel elismerte, hogy a főzés terén volna még hová fejlődnie. Szerencsére Gallina és Szergej gyakran, látták őket vendégül. A legtöbbször ízletesen elkészített cseh ételek kerültek terítékre náluk, Nick és a gyerekek legnagyobb örömére.

A tábor még mindig attól volt hangos, hogy Varsó egy hónappal azelőtt megadta magát a náciknak, ami sokakat rettegéssel töltött el. Nick tudta, hogy Christianna családját is felkavarták az események, és valószínűnek tartotta, hogy ez vacsora közben is szóba fog kerülni. Az ellentétek már a társulaton belül is megjelentek. Az indulatok magasra csaptak, és az otthon maradottak iránti fokozódó aggodalom általános volt. Lengyel tornászok egy csoportja németeket támadott meg a menzán. John Ringling North körlevelet küldött szét a társulaton, amelyben arra szólított fel, hogy mindenki fékezze meg az

indulatait, nemzeti hovatartozásától és háborús szimpátiáitól függetlenül. A lengyeleken kívül egy brit lovas akrobata csoport is összeütkezésbe került a németekkel.

A társulatban már korábban elterjedt a pletyka, hogy Nick és a fiai zsidó származásuk miatt kényszerültek elhagyni Németországot, így a németellenes osztag békén hagyta őket, máskülönben ők sem lehetek volna teljes biztonságban. Nick örült, hogy soha nem kellett politikai vitákba bonyolódnia. Csak Christianna és legközelebbi barátai, Gallina és Szergej társaságában politizált. Nem csinált titkot belőle, hogy gyűlöli Hitlert, amire nyomós oka volt, de véleményét legtöbbször megtartotta magának. A tigrises műsorszámot jegyző két német idomár rokonszenvezett Hitlerrel. Nick igyekezett nagy ívben elkerülni őket, és egyáltalán nem tett megjegyzéseket rájuk. Nem akart bajt keverni. Épp eleget nyugtalankodott az otthoniak miatt. Betegre aggódta magát az apjáért, Alexért és Marianne-ért. A leveleik most már csigalassúsággal érkeztek csak meg, és hosszú hetekig egyáltalán nem kapott hírt felőlük. A turné során, ha csak tehetett, elment a helyi mozikba, hogy megnézze a filmhíradót, és mindig elolvasta az újságokat, hogy informálódjon a németországi helyzetről. Minthogy Amerikát nem érintette a háború, a nemzetközi helyzet többnyire hidegen hagyta a helyieket, főleg vidéken.

A Markovich család összesen négy lakókocsiban lakott. Nick és a fiúk óraműpontossággal érkeztek Christianna apjának lakókocsijához, ahogyan azt a nő a lelkükre kötötte. Nick délután még bement a városba, és vett egy-egy csokor virágot a négy sógornőnek és a nagynéninek. Christiannának is hozott egy kis bokrétát, a férfiaknak pedig egy üveg vodkát. Nem akart üres kézzel beállítani. Christianna nagynénje elragadtatott mosollyal vette át az első csokrot.

– Köszönöm a kedves meghívást, Miss Markovich. – Nick tudta, hogy a rokkant asszony soha nem volt férjnél. Egészen fiatalon, alig tizennyolc évesen sérült meg. Most már az ötvenes éveiben járt. Sándor Markovich húga volt, aki hosszú ideig gondoskodott róla, mielőtt maga is kerekesszékre kényszerült. Miss Markovich varrta a fellépőruhákat, ő tartotta kézben a családi költségvetést, és vigyázott az unokákra. Christiannáról is ő gondoskodott, miután az édesanyja lezuhant a kötélről. Christianna szorosán kötődött hozzá, sokkal szo-

rosabban, mint a fivéreihez és azok feleségeihez. Sógornői gyakran bántak cudarul Christiannával, és Nick is gyanította, hogy féltékenyek rá, amiért ő lett a sztár. A fivérek feleségei nem léptek fel, de ez nem akadályozta meg őket abban, hogy nehezteljenek Christiannára, amiért annyira fiatal, bájos és tehetséges. Neheztelésük csak tovább fokozódott volna, ha tudomást szereznek Christianna és Nick kapcsolatáról. Szerintük a nő nem érdemelt olyan jó partit, mint Nick. A közös szám sikere mások irigységét is kiváltotta már. Christianna hatalmas népszerűségnek örvendett a közönség körében, és ezt sógornői nem nézték jó szemmel. Csak olaj volt ez féltékenységük tüze, ami egyébként is állandóan bennük parázslott.

A kolbász és az európai ételek erős illata azonnal megcsapta Nicket, emlékezetébe idézte a birtokán élő földműves családok otthoninak illatát, amit mindig is nagyon szeretett. Kisfiúként gyakran vágyott arra, hogy meghívják vacsorázni – az egyszerű ételek jobban vonzották, mint a jóval előkelőbb otthoni menü, amelyen gyakran szerepelt szarvas, kacska, liba és fácán. Az apja szeretett vadászni, így gyakran került vadhús az asztalukra. Lucas arca azonnal felderült, amikor meglátta az ételeket, amelyek az ismerős, német vidéki eledelre emlékeztették. Nick tökéletesen megelégedett az egyszerű fogásokkal, és örült, hogy végre jobban megismerheti a családot. Még mindig alig ismerte őket, de azt tudta, hogy a Markovichok a cirkusz világának koronázatlan királyai. A három vendég hercegnőknek kijáró tisztelettel köszöntötte Christiannát, és átnyújtották a hölgyeknek a virágcsokrokat. Két nemesi család találkozója volt ez.

A fivérek örömmel fogadták az üveg vodkát. – Nick igyekezett kiválasztani a legjobb márkát, ami csak a vásártér melletti kisboltban fellelhető volt.

A férfiak a háborúról beszélgettek, aztán az egyik testvér megkérdezte Nicket, miért jött el Németországból, Hozzá még nem jutottak el a pletykák, és Christianna sem avatta be. A nők a konyhában sürgötek-forogtak, Lucas pedig élénk eszmecserebe bocsátkozott a nagynénivel, aki mindenáron le akarta őt beszélni arról, hogy bohóc legyen, és helyette a trapéztáncot javasolta, de a kisfiút nem villanyozta fel a lehetőség. Toby illedelmesen ült a helyén, és udvariasan válaszolgatott, ha kérdezték. Elmondta Christianna nagynénjének,

hogy állatorvos szeretne lenni, és lovakkal akar foglalkozni, amit Miss Markovich lehangolóan unalmas elképzelésnek talált.

– Miért hagytad el tavaly Németországot, és jöttél ide? – kérdezte a legfiatalabb fivér.

– Megtudtam, hogy az anyám, akit nem is ismertem, félig zsidó – felelte tárgyilagosan Nick, és egyenesen a férfi szemébe nézett. Tisztában volt vele, hogy a Markovich család nem zsidó, azt azonban nem tudta, hogyan állnak a kérdéshez. De a tényeken úgysem változtathatott, és nem volt miért titkolóznia. – Már akkor üldözték a zsidókat, és megpróbálták őket kiűzni az országból. Ez még jóval a Kristályéjszaka előtt történt. Ha biztonságban akartunk élni, el kellett jönnünk, különben könnyen munkatáborban vagy börtönben találhatunk volna magunkat. – Ez volt az igazság.

– Nem is látszol zsidónak – jegyezte meg az egyik idősebb testvér, és mindenkinek töltött a vodkából, amit Nick hozott. Mindannyian felhajtották egy szuszra, és Nick igyekezett nem elfintorítani az arcát. Nem akart kilógni a sorból, de ritkán ivott, és a tömény alkohol égette a torkát.

– Csak negyedrészt vagyok az. Az apám katolikus, az anyám pedig félig zsidó – magyarázta Nick.

– És gróf is vagy, mint hallom – egészítette ki Nick nacionáléját a kíváncsiskodó fivér némi éllel a hangjában. Apjuk ebben a pillanatban kerekedett be a szobába, ő is töltött magának a vodkából, nyomban legurította, és elégedett ábrázattal Nickre pillantott. – Elég nagy váltás lehetett – toldotta meg érezhetően szarkasztikus felhanggal az előbbi testvér.

– A cirkusz megmentette az életünket, amiért nagyon hálás vagyok. A lovakat egy barátomtól kaptam. Semmi máshoz nem értek, csak a lovagláshoz és az idomításhoz. Egy év alatt rengeteget tanultam. – Nick keresetlen őszintesége egy pillanatra mindenkit elnémített. Egyáltalán nem nagyzott, szerény volt, és kertelés nélkül megmondta az igazat.

– Emiatt ne aggódj – tört ki a nevetés az egyik testvérből, akiben már a második kör vodka dolgozott. Érezhetően barátságosabban nézett Nickre, mint eddig. – Mi sem értünk semmi máshoz, csak a trapézhoz, meg ahhoz, hogy bámuljuk Christiannát a kötélén. Ez épp

elég. Neked sincs szükséged többre. – Aztán nagyvonalúan folytatta. – Úgyes vagy, tetszik, amit a fehér lovakkal csinálsz. Hogy tanítottad meg nekik, hogy két lábra álljanak?

– A vérükben van – mosolygott Nick. – Erre születtek. Bécsben van egy iskola, ahol megtanítyák nekik az összes mutatványt. Az én lovaimat a barátom idomította be, mielőtt nekem adta volna őket. Egyszer majd szeretnék lipicai lovakat tenyészteni.

– Biztos sokat érnek – jegyezte meg a testvér. Nick bólintott. Ekkor valamelyikük feltette a kérdést, amely az egész családot foglalkoztatta, s amellyel kapcsolatban mindig sötét jóslatokat fogalmaztak meg, hogy elkedvetlenítsék Christiannát.

– Hosszú távon is szeretnél a cirkuszban maradni?

– Szeretnék, ha egy mód van rá. Szükségem van erre az állásra, el kell tartanom a gyerekeimet. Mire Hitlernek befellegzik, Németország romokban fog heverni. Ezen kívül nincs más lehetőségünk. – Ezzel persze figyelmen kívül hagyta a kastélyt és a birtokot, amit egyszer majd megörökölnek, ha újra lehetővé válik számára az öröklés, Hitler leváltása vagy a háború elvesztése után. De pillanatnyilag semmiféle hozzáférése nem volt ezekhez a javakhoz, teljes egészében a fizetéséből éltek, épp úgy, mint Markovichék, és Nick tudta, hogy ez még hosszú-hosszú ideig így is marad. Takarékoskodott, mert nem állt a rendelkezésükre semmilyen más bevételi forrás. – És nálatok mi a helyzet? Vannak rokonaitok Lengyelországban?

– Néhány unokatestvérünk. A család nagyja itt van Amerikában. És mi nem vagyunk zsidók – felelte lényegre törően Peter. – A zsonglőrök között viszont vannak olyan zsidók, akiknek a rokonai még mindig Lengyelországban élnek. Próbálják őket kimenekíteni magukhoz, de eddig még nem sikerült. Szerencsés vagy, hogy te még idejében le tudtál lépni.

– De még milyen szerencsés! – helyeselt Nick. Lengyelországban, Oroszországban, Csehszlovákiában egymást érték a pogromok, a zsidókat kegyetlenül üldözték, táborokba hurcolták, vagy egyszerűen felkoncolták. Nick is hallott ezekről a hírekben. – Nagyon rossz dolgok történnek odaát. Boldog vagyok, hogy itt lehetek.

– Mi már mindannyian amerikaiak vagyunk – mondta büszkén Peter, a legidősebb testvér. – A feleségeink is, meg az apánk is. Húsz

éve élünk itt. Már Christianna is amerikai állampolgár. A nagynénk ragaszkodott a legtovább a lengyel állampolgárságához. Jobb itt mindnyájunknak. Amerika nagyon jó volt hozzánk – mondta hálásan. Eddig Nickhez is az volt, de ő még mindig németnek érezte magát, nem pedig amerikainak. Gyakran gondolt rá, hogy egy nap hazatér, ha megváltoznak a dolgok, bár a történetek után már nem volt ebben egészen biztos. A dolog úgy állt, hogy egyik országhoz sem kötődött istenigazából, sem az újhoz, sem a régihez. Bármilyen könnyörtelenül is bánt el vele a régi hazája, az újat még nem érezte annyira a magáénak, hogy a kedvéért végleg elvágja a családi köteleket. Nem Németország lett hozzá hűtlen, hanem Hitler rontott rá. Nem érezte magát amerikainak, és nem tudta elképzelni, hogy valaha is azzá váljon. De csodálta Christianna családját, amiért szívvel-lélekkel elfogadták azt az országot, amelynek annyi mindent köszönhettek, és amely oly régóta volt a hazájuk.

– Miért hagyjátok, hogy Christianna háló nélkül dolgozzon? – bukkott ki a kérdés Nick száján, amikor egy időre elterelődött a szó a háborúról. Ez az égető kérdés azóta kínozza, hogy először látta a nőt fent a kötélen. Egy pillanatra mindenki elhallgatott. A testvérek tétozávtak, végül az apa törte meg a csendet. Az öreg árgus szemekkel figyelte Nicket, amióta az megérkezett a gyerekeivel. A vártnál sokkal rokonszenvesebbnek találta. Nick határozottan rendes embernek tűnt, és a fiai is nagyon jól neveltek voltak, ami sokat nyomott nála a latban.

– Erre van igénye a közönségnek, úgyhogy ezt csináljuk. Ha egy kislány egyensúlyozó rúddal a kezében, fején egy kanárral végigsétál egy kötélén másfél méterre a földtől, a kutya sem kíváncsi rá. Az emberek a merészséget értékelik. Christianna bátor lány. Olyan, amilyen a feleségem volt. Semmit sem várhat az élettől, aki nem kockáztat. Senki sem értheti meg, de a tehetséget nagyra becsülik. Nem könnyű odafent, de Christianna remekül csinálja. Olyan tehetsége van, ami se bennem, sem az anyjában, sem a nagynénjében nem volt meg soha; és nem tudjuk, a hűgában meglesz-e. Majd kiderül, ha kipróbálja, már ha egyáltalán lesz hozzá mersze. De Christiannának a vérében van. Nem mindenki születik így. Ez nem egyszerűen csak döntés és tanulás kérdése, ez isteni adomány. Ugyanaz a helyzet,

mint a maga lovaival. Azt mondta az imént, hogy az összes trükk a vérükben van. Christiannával hasonlóképp áll a dolog. Élnie kell a tehetségével.

– És ha lezuhan? – kérdezte Nick, miközben igyekezett megérteni az apa szavainak mélyebb értelmét, és a család motivációit. Bizonyos szempontból olyanok voltak, mint a gladiátorok: készen álltak arra, hogy nap mint nap harcba induljanak, és szembenézzenek a halállal. Csak hogy nem is nekik kellett szembenézniük vele, hanem Christiannának. Nick azt szeretne volna, ha neki sem kellene többet. Sokkal jobban szeretne annál, hogy hagyja őt feláldozni a kötél tánc oltárán.

– Nem fog – vágta rá az apa magabiztosan. – Ügyesebb ő annál. Sokkal ügyesebb, mint az édesanyja. Nem fog leesni. És mindennap szembesül azzal, hogy képes végrehajtani valami nagyon nehéz mozdulatot, ami akár meg is rémíthetné, de ő újra és újra legyőzi a félelmet, és ezáltal is erősebbé válik. – De meg is ölheti, tette hozzá magában Nick, ám tudta, hogy nem győzheti meg az öreget. A Markovichok olyan harcosok voltak, akik egy kicsiny, törekeny lányzót küldtek csatába maguk helyett. Gyűlölte, hogy így van, de nem akart túl messzire menni mindjárt az első alkalommal. Az apa álláspontja egyértelmű volt, és megingathatatlan. – Maga is leeshet a lóról, és a nyakát szegheti, de ez mégsem állítja meg. Tudja, mit csinál. Csak úgy mint Christianna. – Ebben igaza volt az öregnek, és Nick megértette, hogy ezt a vitát nem nyerheti meg, aznap este legalábbis biztosan nem. – A kívülállók nehezen értik ezt meg.

– Talán mindnyájan merészek és vakmerők vagyunk – mondta Nick filozofikusan, de valójában csak ő kockáztatott és Christianna, a többiek nem. Egykor persze a családfő is vásárra vitte a bőrét, csak úgy mint Christianna anyja és nagynénje, de a Markovich fiúk csupán lentről szemlélték az attrakciót, és a hercegnőt kísérhették, ha az visszatért közéjük a földre. A hercegnő volt az, aki nap nap után rettenthetetlen bátorsággal küzdött meg a sárkánnyal. És mindezt azért tette, mert ezt várták tőle, és mert nem akarta cserbenhagyni a rokonait. A családi hagyományok és a kötelességtudat ezt követelték Christiannától.

A legfiatalabb fivér töltött még egy kört, de Nick ebből már inkább kimaradt. A feleségek feltálták a vacsorát, mindannyian asztalhoz ültek a szűk kis helyiségben, és az ételekkel megrakott tálakat adogatták egymásnak. Christianna Nick mellett foglalt helyet. Először nem is tudatosult benne, hogy a fivérei direkt hagyták szabadon neki azt a széket, így akarván jelezni, hogy elfogadják Nick személyét. Ugyan nem tekintették közülük valónak, de nagyra becsülték az őszinteségét, és azt, hogy olyan keresetlen egyszerűséggel beszél önmagáról, és arról, hogy mit gondol a világról. A családfő egész vacsora közben szóval tartotta Nicket, és miután az edényeket kivitték, Markovichék kihívták egy pókerpartira, aminek örömmel eleget is tett. Szerette a pókert, és nem is játszott rosszul. Ezúttal ugyan veszített, de nem adta magát könnyen. Amikor a vendégek készülődni kezdtek, a férfiak egymás hátát veregették, és összeölelkeztek. A fivérek meglehetősen ittasak voltak, de Nick és az öreg nem, és búcsúzáskor a tekintetük összetalálkozott. A nők már rég lefeküdtek aludni, csak Christianna játszott a gyerekekkel valami csendesebb kártyajátékot. Lucas nyeresre állt, amit izgatott visítással hozott a külvilág tudomására.

– Köszönjük, hogy velünk vacsoráztok – mondta diplomatikusan Sándor. Nem mondta ki nyíltan, de ezzel a gesztussal áldását adta Nickre.

– Én köszönöm a meghívást. Fenséges vacsora volt – lelkendezett Nick mosolyogva. Az apa kíváncsian és új keletű tisztelettel nézett rá.

– Maga becsületes ember, ez a kedvemre való. És ne aggódjon Christiannáért. Nem fog leesni – biztosította Nicket. Az öreg látta rajta, hogy érdeklő Christianna sorsa, jóllehet az érdeklődés mélységéről és természetéről nyilván nem volt fogalma. Nem szerette volna, ha a lányának összetörne a szíve, mert egy olyan férfi után sóvárog, aki egy másik világhoz tartozik. Az öreg jól látta, hogy Nick nem közülük való. Ha majd egyszer úgy adódik, hogy Nick visszatérhet Németországba, Christiannát biztosan nem vinné magával a régi életébe. A lányt soha nem fogadnák be, és nem is lenne képes beilleszkedni.

– Nagyon remélem – felelte Nick halkán. Felfoghatatlan veszteség érné, ha Christianna lezuhanna, de nem árulta el az apjának. Nem is volt rá szükség: az arcára volt írva. – Remélem, igaza van.

– Maga csak arra ügyeljen, hogy Christianna a lóról le ne essen – intette az öreg, és csak részben tréfált.

– Saját kezüleg végeznék a lóval, ha ez megtörténne – fogadkozott Nick. Szíve minden szerelmével szerette Christiannát, és bármi áron meg akarta védelmezni őt.

– Jöjjenek máskor is – invitálta Sándor Markovich. Komolyan gondolta, és mosolyogva fogott kezét Nickkel. Christianna távolabbról figyelte őket.

– Köszönöm. Szívesen jövünk. Én is szívesen meghívnám önöket magunkhoz, de csapnivaló szakács vagyok, hot dogot meg nem szeretnék hozatni a büfésátorból – mondta alázatosan Nick, és az öreg nevetett.

– Legközelebb a lengyel étterembe visszük magukat – ígérte az apa. – Nagyon jó a főztjük, még annál is jobb, mint amit a menyemék ma összeütöttek. Sokat járunk oda a szünidőben. – Nicknek tetszett az ötlet. Szólt a fiúknak, hogy ideje indulni, és kiterelgette őket. Kabátot vettek, és Christianna kikísérte a vendégeket a hűvös saratosai levegőre. Már elállt az eső, és egészen felfrissült a levegő. A csillagok is látszottak az égen.

– Megkedveltek – mondta lágyan nő, hogy senki ne hallja. A fiúk pár lépéssel előttük jártak, valamiről épp beszélgettek, és rájuk sem hederítettek.

– De csak azért, mert megverték pókerben. – Nick tíz dollárt veszített, ami most sok pénznek számított, de a két család közötti baráti viszony kialakítása érdekében erre az áldozatra is hajlandó volt. Ő is úgy értékelte, hogy jól sikerült az este. Rokonszenvesnek találta Christianna családját, bár továbbra is elfogadhatatlannak tartotta azt a nagyvonalúságot, amellyel a Christiannára leselkedő veszélyt kezelték. Mintha megelégednének azzal, hogy a vakvéletlenre bízzák a sorsát, ahelyett hogy mindent elkövetnének a biztonsága érdekében.

– Nem, tényleg kedvelnek. Az apám is. Nagyon kedves voltál hozzájuk. – Christianna hálás tekintettel nézett Nickre.

– Ők is azok voltak hozzám. – A modoruk kissé érdes volt és faragatlan, de Nick látta a jó oldalukat is. Elvégre a cirkusz szokásai és törvényei között éltek, amit Nick messzemenően tiszteletben tartott, csak azt nem szeretete volna, hogy ezek a törvények Christianna életébe kerüljenek. – Holnap látjuk egymást – búcsúzott Nick, és legszívesebben megcsókolta volna a nőt, de letett róla, tudva, hogy a család és a gyerekek is könnyedén megláthatnák. Már hónapok óta együtt jártak, de Nick még szeretete volna elrejtetni a kapcsolatukat a világ elől. Aznap este fontos előrelépést könyvelhettek el, és nem akart olyasmit tenni, amivel veszélyeztetné az elért eredményt. Azon volt, hogy bebizonyítsa Christianna apjának és fivérenek: ő talpig becsületes ember, aki méltó a lányához és a húgukhoz. Idővel talán eljön az az idő is, amikor a nő családja kettejük egymás iránti érzéseit is képes lesz tiszteletben tartani. Addig is meg kellett mutatnia, hogy semmivel sem alábbvaló más férfiaknál. Nick tudta, hogy abban a kulturális közegben, amelyben Christianna családja élt, nagy jelentősége van ennek, és a nő is fontosnak tartotta. Egyáltalán nem volt olyan fennhéjázó, mint amilyennek eredetileg gondolták, és nem rejtette véka alá, miért jött ide, és meddig szándékozik maradni. Valójában még nem rendelkezett kész tervekkel. Az egész világ kiszámíthatatlanná vált. De Nicknek azt sikerült megmutatnia, hogy tisztes ember, aki bátran néz szembe a rá váró kihívásokkal, és nem derogál neki, hogy közéjük tartozzon. Pillanatnyilag ennél többre nem is volt szükség.

– Szeretlek – rebegette Christianna Nick fülébe, nehogy a fiúk meghallják.

– Én is szeretlek – súgta Nick, azzal elindult hazafelé a fiúkkal.

– Nagyon kedvesek voltak – jegyezte meg Toby, aki nem is gondolta volna, hogy ilyen kellemes lesz az este, és ennyire finom a vacsora.

– Megvertem Christiannát kártyában – újságolta Lucas diadalittas viháncolással, és az apja is vele nevetett.

– Ügyes vagy. Remélem, pénzt is nyertél, mert engem viszont jól elverték a fivérei pókerben. Kemény fickók.

– Kedvelem Christiannát, papa – mondta Lucas csendesen, egy ásítás kíséretében, amikor hazaértek.

– Én is – felelte Nick csaknem olyan halkán. Toby sokat sejtetően mosolygott. Ő magától kitalálta, miről van szó, már hónapokkal ezelőtt. – Most aztán sipirc az ágyba. – Nick nem állt rá készen, hogy ennél többet mondjon a fiainak. A gyerekek fogat mostak, pizsamát húztak, és öt perc múlva már az ágyban voltak. Nick bement hozzájuk jóéjtpuszit adni, de csak ügyel-bajjal fért el a miniatűr hálószobában. Azután leült a nappaliban, és még egyszer felidézte magában a Christianna családja körében eltöltött estét.

Igazat mondott az imént, a Markovich fivérek csakugyan kemény fickók voltak, mint a cirkuszi emberek általában. Sajátos szabályrendszert követtek, és tiszteletben tartották a szakmájukat meghatározó hierarchiaviszonyokat. A Markovich család éppúgy a társadalom krémjéhez tartozott a cirkusz világában, mint Nick a háború előtti Németországban. A Gróf és a Hercegnő, gondolta Nick. Hátradőlt a fotelban, lehunyta a szemét, és Christiannára gondolt. Lelki szemei előtt látta, amint Christianna Athéné hátán áll, és éppen a közös számukat adják elő. Nem a kötéltrancost látta benne többé, hanem azt a varázslatos, tündéri lényt, akivel együtt lovagol a lipicaiak hátán. Nick gondolataiban ők ketten már mindig is körbe-körbe lovagolnak pompás fehér paripákon, kézen fogva. Mostantól csak így akarta elképzelni Christiannát, álmai asszonyát.

Tizennegyedik fejezet

November végén, amikor Amerika a hálaadás napját ünnepelte, Európában tovább romlott a helyzet. A lengyel zsidókat sárga csillag vagy karszalag viselésére kényszerítették, hogy megkülönböztessék őket a többiektől. Öt nappal később felállították az első lengyelországi gettót.

Amikor kitört a háború, Németországban bevezették ugyan a jegyrendszert, de csak enyhe formában, Hitler ugyanis nem akarta, hogy a súlyos nélkülözés demoralizálja a németeket. A fejadagok megállapítása ellenére a megszorítások nem voltak túl szigorúak, és bár hamar üzemanyaghiány lépett fel, élelmiszerből és ruhából elegendő mennyiség állt rendelkezésre. Hitler politikájának megfelelően a zsidók csak jóval kevesebb enivalóhoz juthattak hozzá.

A fiatal férfiakat besorozták, és az egész országot ellepték az egyenruhások, még azt az álmos bajor vidéket is, ahol Alex és Marianne élt. Élelmiszerben nem szenvedtek hiányt, de a kastélyt lehetetlenség volt rendesen befűteni azzal a kevés fűtőanyaggal, amijük volt. A fából rakott tüzek folyamatosan égtek a kandallókban, de Marianne így is állandóan didergett a hatalmas, huzatos épületben. Az iskolába nem járt be többet, inkább otthon maradt, segített apjának a háztartás vezetésében, és kötszereket csomagolt a kórházaknak, ahol a fronton megsebesült katonákat ápolták.

Alex inasait és lovászait egytől egyig besorozták, így maga gondozta a lovakat. Marianne mellett a birtokon élő földműves családok fiai is besegítettek neki, akik még nem voltak sorkötelesek. A lovak ellátása Alex minden idejét lefoglalta. Többen felhívták rá a figyelmét, hogy a kitűnő jószágokat a Wehrmacht bármikor rekvirálhatja. Mint megtudta, civilek ilyen kaliberű lovakra most nem tarthattak igényt, és egyik nap meg is jelent nála két tiszt a lovasságtól, hogy szemrevételezze az istállókat. Elvégre az ország háborúban állt.

Marta még mindig egészséges ételeket szolgált fel nekik. A „marken” feliratú jegyek fejében szerezte be az élelmiszereket, amelyek a megszokottnál ugyan kissé gyengébb minőségűek voltak, de Marta ezekből is ugyanolyan fenséges fogásokat rittyentett, mint azelőtt. Csak a kávé, a narancs, a banán és a csokoládé hiányzott feltűnően, de húsból, tojásból és a különböző terményekből volt elég. Az éttermekben is élelmiszerjegyre történt a kiszolgálás.

Alex örült, hogy nincs fia, akit most elvinnének a háborúba, és hogy Marianne-t maga mellett tudhatja. Megnyugvással gondolt arra, hogy Nick és a gyerekei még a háború kitörése előtt el tudták hagyni az országot. Alex gyűlölte Hitlert és az általa képviselt eszmerendszert, és tudta, hogy a történekm után ezzel Paul sem lehet másképp. A Nick anyjával kapcsolatos felfedezés megfosztotta őt a családjától, és most magányosan élt az udvarházban. Paulban csak Nick levelei tartották a lelket.

Alex majdnem minden nap átment Nick apjához, így szemtanúja volt annak, ahogyan Paul egy év alatt évtizedeket öregedett. Ez alatt az idő alatt teljesen más ember lett belőle: zsörtölődő, megkeseredett, a világtól megcsömörlött öregemberré változott. Napokig nem szólt

senkihez, csak ha Alex jött hozzá látogatóba. Nem mozdult ki, a birtok ügyei iránt is elveszítette az érdeklődését. A sorozások miatt ő is segítség nélkül maradt, és Paul nem sok értelmét látta a családi vagyonnak, ha egyszer a fia és az unokái úgysem örökölhetik meg.

Alexnek egy csipetnyivel sem volt inkább kedvére mindaz, ami Németországban történt, de fiatalabb korából fakadóan nagyobb várakozással tekintett a jövőbe, és reménykedett benne, hogy Hitler után jöhet még egy jobb világ. Paul csak a hazája végromlását látta, és nem hitt már benne, hogy valaha is viszontláthatja a szeretteit. A napok lassan peregtek, az éjszakák még lassabban, Hitler pedig ellenállás nélkül kebelezte be a védekezésre képtelen kisebb országokat. Alex észrevette, hogy Paul karácsony táján csúnyán köhögni kezdett. Abban az évben többször is betegeskedett, ami meglehetősen legyengítette a szervezetét. Nem volt még nagyon öreg, de elég ramatyul nézett ki. Alex meghívta, hogy töltsen náluk a szentestét, ám Pault addigra ledöntötte a lábáról a láz, és nem tudott átmenni. Alex ezért a karácsonyi vacsora előtt beugrott hozzá megnézni, hogy van. A von Bingen-kastélyba érve konstataálta, hogy Paul már félrebeszél a magas láztól, és a házvezetőnő lelkére kötötte, hogy minél hamarabb hívja ki hozzá az orvost, amit az meg is ígért.

– Nagyon rosszul van, papa? – kérdezte aggodalmas tekintettel Marianne a vacsoránál. Csirkét ettek burgonyával, amelyhez Marta ízletes mártást készített. Az étel még mindig kifogástalan volt, semmi sem utalt rá, hogy jegyrendszer van érvényben, pedig Marta ezúttal is a „marken” feliratú jegyekért szerezte be a hozzávalókat.

Rangjára való tekintettel Alexet bizonyos mértékig még mindig érinthetetlennek tekintették, de cserébe elvárták tőle, hogy mind anyagi, mind pedig erkölcsi támogatásban részesítse a Harmadik Birodalom erőfeszítéseit, példát mutatva ezzel szűkebb közössége számára. Marianne nyúzott volt és sápadt, keményen dolgozott az istállóban, hogy segítsen apjának ellátni a lovakat. Napközben megterhelő fizikai munkát végzett, éjjel pedig a széljárta kastélyban vacogott. A háborúval járó nehézségek alól ők sem vonhatták ki magukat. Alex azon aggódott, hogy mi vár Marianne-ra egy háború sújtotta országban. Szinte azt kívánta, bárcsak a lánya is Amerikában élne Nickkel és a fiúkkal. Ott legalább biztonságban lenne, hiszen Ameri-

ka nem kíván belépni a háborúba, ezt maga Franklin D. Rooseveltt, az Egyesült Államok elnöke jelentette be. A Szövetséges hatalmaknak tehát egyedül kell megvédeniük magukat, nincs hová hátrálniuk, külső segítségre pedig nem számíthatnak. Meglehetősen ijesztő helyzet kezdett kibontakozni, és Alex tisztában volt az elnöki bejelentés jelentőségével, még ha Marianne-nal nem is beszélt róla.

Marianne számára Toby cirkuszi beszámolóit a németországi események háttere előtt még valószínűtlenebbeknek tűntek. A fiú csupa mókás dologról tudósította: apja oldalán fellépett a lipicaiakkal, körbeutazták az országot, Lucas bohócokkal haverkodott, és elefántháton lovagolt a cirkuszi előadás fináléjában. Marianne-nak soha még csak hasonlóban sem volt része, még korábbi, békés életében sem, nemhogy most, amikor az ország hadban állt, ők pedig állandó feszültségben és félelemben éltek. A két ország időjárási viszonyai is élesen elütöttek egymástól: Németországban tombolt a tél, Floridában pedig kellemesen meleg volt. A cirkusz már visszatért téli szálláshelyére, Saratosába, ahol Toby iskolába járt, és a barátai társaságát élvezte. A fiú sorait olvasva Marianne százévesnek érezte magát, ráadásul még csak meg sem írhatta neki, hogy náluk milyen kilátástalan a helyzet, mert panaszos sorait a cenzorok feketével áthúzták volna, vagy egyszerűen megsemmisítették volna az egész levelet. Így aztán kénytelen volt azt írni, hogy minden a legnagyobb rendben van, pedig mi sem állt távolabb az igazságtól.

– Igen, azt hiszem, Paul nagyon beteg – felelte Alex a lánya kérdésére. De ennél is komolyabb problémának érezte azt, hogy az öregből szemlátomást elszállt a maradék életkedv is. Pault elborzasztotta az ország sorsa, a családjától megfosztották, és a háború vége a beláthatatlanul távoli jövőbe vezetett az idős ember számára. Mivel egyedül enni sem volt kedve, alig csipegetett valamit, így az elmúlt hónapokban drasztikusan lefogyott. Alex attól tartott, hogy Paul túlságosan gyenge és csüggedt ahhoz, hogy a hosszú, embert próbáló háborús éveket átvészelje.

– Remélem, hamar meggyógyul – mondta Marianne csendesen, amikor befejezte a vacsorát. Kicsivel később Alex szedelőzködni kezdett, megint Paulhoz indult, hogy megnézzze, hogy van. Marianne kérdezte, hogy elkísérheti-e. Alex tétovázott, nem szeretne volna, ha

lánya is megfázna a farkasordító hidegben, és ágyának esne, de Marianne addig kérlelte, míg végül engedett. Lóháton mentek, hogy spóroljanak az üzemanyaggal, amelyet egyre nehezebb volt beszerezni.

Ellovagoltak a sötétbe burkolózó von Bingen-kastély mellett, és kikötötték a lovakat az udvarháznál. A kastélyban már régóta nem égtek a fények, jó ideje elhagyatottan állt. Pault is csak Ursula, a házvezetőnő látogatta, aki a birtokhoz tartozó egyik tanyán élt, és onnan járt fel az udvarházhoz. Ettől eltekintve Paul magányosan tengette a napjait. Amikor Alexék megérkeztek, Ursula még ott volt, és gondterheltenek látszott. Az orvos nemrég ment el, és azt mondta, másnap reggel visszajön. Nem sok gyógyszer volt nála, az orvosi felszerelések nagy részét ugyanis a hadsereg emésztette fel, és érzékelhető volt a hiány. De Paul egyébként is elutasított minden orvosságot. Azt hajtogatta, hogy jól van, és nincs szüksége semmire.

Alex egyedül ment be Paulhoz a hálószobába. Marianne a konyhában maradt Ursulával, és mindketten forró vizet ittak, hogy melegen tartsák magukat. Az udvarházban csaknem ugyanolyan hideg volt, mint a Hemmerle-kastélyban.

Paul meghallotta Alex lépteit, és kinyitotta a szemét. Alexnek cseppet sem tetszett Paul állapota. Az öreg üveges tekintettel révedt maga elé, arcát vörös lázrózsák hevítették. Kimerültnek tűnt, és aludni vágyott.

– Hogy érzed magad? – kérdezte Alex, miközben odahúzott egy széket az ágy mellé, és letelepedett. Gyengéden megfogta Paul kezét, amely vézna volt, eres, és foltok borították, ezeket korábban még nem látta rajta. Nick távozása előtt Alex soha nem gondolt arra, hogy Paul öreg, nem is tűnt annak. Most azonban vénségesen vénnek látszott.

– Fáradt... – suttogta Paul elhaló hangon, majd hirtelen kínzó köhögési roham tört rá. Alex megvárta, míg csillapodik a köhögés, és adott neki egy korty vizet. Csak ezután szólalt meg.

– Rendbe kell jönnöd. Nicknek nem tetszene a helyzet. Számít arra, hogy kézben tartod a dolgokat, amíg vissza nem jön.

– Addigra én már rég halott leszek – felelte Paul tárgyilagosan, mint aki már megbékélt magában a gondolattal.

– Dehogyan leszel. Nick engem hibáztatna, ha ez mégis megtörténne. – Alex mosolyogni próbált. Korán elveszítette a saját apját, azóta Paul volt az apafigura az életében. Az öreg gyakran adott neki tanácsokat a birtok igazgatásával kapcsolatban. Minden tudását átadta neki, ha már a saját fiát hiába próbálta kiokosítani. Alex fiatalon megörökölte a birtokát, Nick viszont megengedhette magának, hogy az apjára hagyatkozzon.

– A háború elhúzódik – mondta Paul, amikor újra lélegzethez jutott a köhögés után. – A britek nem hagyják magukat, és remélhetőleg a franciák sem. Meg a többiek. Nem hagyhatják, hogy a kis szörnyeteg átvegye az irányítást Európa felett. Ki tudja, talán idővel majd az amerikaiak is beszállnak. De nem lesz vége egyhamar. Hitler az utolsó leheletéig küzdeni fog, de istenemre mondom, remélem, a végén elpusztítják, különben ő pusztít el mindannyiunkat, és mindent, amit egykor Németország jelképezett. Túl öreg vagyok már ahhoz, hogy végignézzem, ahogy megvívják ezt a háborút. Elfáradtam. – Paul Alex-re nézett, akinek majd megszakadt a szíve ettől a pillantástól. Tudatában volt annak, hogy az öreg a szeme láttára hanyatlik a halálba, és ő semmit sem tehet, hogy feltartóztathassa a véget. Nick apja egyszerűen nem akart tovább élni. – Hiányzik a fiam. Ha meghalok, mondd meg neki, hogy nagyon szeretem. Minden az övé lesz, ha vége ennek a rémálomnak. Azt szeretném, ha ő és a fiúk visszatérnének. Minden Nicket illeti. Nem akadályozhatják a végtelenségig, hogy hozzájusson az örökségéhez. Főleg miután a szörnyetegnek befellegzett.

– Akkor maradj még, és örködj felette, amíg vissza nem jön. – Alex igyekezett határozott hangon beszélni hozzá, hogy kitartásra bírja, de Paul lemondóan megrázta a fejét, elfordult, és nem sokkal később álomba szenderült. Alex elhagyta a szobát.

– Hogy van? – kérdezte Ursula, amikor Alex visszatért a konyhába. Alex biztos volt benne, hogy ha Nick és a fiúk itt lennének, Paul küzdene az életéért, minthogy azonban nincs rá remény, hogy belátható időn belül viszontlássa őket, feladta a harcot.

– Rosszul – mondta Alex kertelés nélkül. Marianne a könnyeivel küszködve figyelt. Paul von Bingen olyan volt, mint a nagyapja, az egyetlen, akít megismerhetett. – Reggel mikorra jön a doktor?

– Azt mondta, nyolcra megpróbál ideérni.

– Akkor én is visszajövök – mondta Alex Ursulának, aki biztosította őt arról, hogy egész éjszaka az udvarházban marad, pedig szenteste volt. Nem sokkal később Alex és Marianne már hazafelé lovagoltak, de tettek egy kitérőt a falu felé, és részt vettek az éjféli misén. Amikor odaértek, a kis falusi templomban éppen a „Csendes éjt” énekelték. A padosrok foghíjasak voltak, főleg nők, gyerekek és idősek ültek ott. A fiatal emberek számára kifejezetten szégyenletes dolognak számított otthon maradni. Marianne gyakran kérdezgette az apját, hogy vajon őt is behívják-e, de Alex megnyugtatta, hogy negyvennyolc évesen már túlkorosnak számít.

Mise után hazamentek a kastélyba, és összebújtak a könyvtárszobában a tűz mellett. Próbálták melegen tartani egymást és magukat. Úgy érezték, ez életük legszomorúbb karácsonya. Semmijük sem maradt egymáson kívül.

Alex egész éjjel álmatlanul hánykolódott. Másnap reggel első útja Paulhoz vezetett. Lélekben már a legrosszabbra is felkészült. Az orvost még ott találta. A doktor meghallgatta Paul mellkasát, és tüdőgyulladást állapított meg. Azt is elárulta Alexnek, hogy a gyógyulásra kevés esélyt lát. Sok múlott azon, Paul feladja-e vagy sem, de Alex maga is úgy látta, hogy az öreg már nem akar tovább élni. Paul egész nap szendergett. Másnap aztán hagymázás lázalmok kezdték gyötörni, majd szinte eszméletlen állapotba került. Alex ott maradt mellette az udvarházban, és Marianne is átjött mindennap, hogy apjában tartsa a lelket, de nem időzhetett sokáig, mert a lovakról is gondoskodnia kellett. Vacsorára általában visszajött, és együtt ettek a konyhában, aztán elüldögéltek a nappaliban.

Az év utolsó napján Paul kinyitotta a szemét, és olyan tiszta pillantással nézett Alexre, mintha hirtelen jobban lett volna.

– Te még mindig itt vagy? – kérdezte meglepve, miközben Alex mosolyogva hajolt fölé az elsötétített szobában. – Nincs jobb dolgod?

– Nincs – vágta rá Alex határozottan. – Arra várok, hogy meggyógyulj. Marianne is itt van, lenn a földszinten. Hogy érzed magad? – kérdezte bizakodva, bár nem kerülte el a figyelmét, hogy Paul arca még mindig ég a láztól. A tudata azonban tisztább volt, mint napok óta bármikor.

– Jól – felelte Paul erős, tiszta hangon. Felült az ágyában, és ivott egy korty húslevest, amit Ursula készített az ágya mellé. – Sokkal jobban. Van valami hír Nickről? – Semmi más nem érdekelte, és az elmúlt egy évben Alextől is csak ezt kérdezgette, jóllehet Nick neki is rendszeresen írt.

– Még mindig Floridában vannak a téli szálláshelyen. Mindhárman jól vannak. – Nick soha nem említette Alexnek, hogy beleszeregett Christiannába. Tudta, hogy ez az élmény olyan idegen a barátjától, és olyan nehéz lenne neki elmagyarázni, hogy miről is van szó, hogy nem is próbálkozott vele. Biztos volt benne, hogy Alex helytelenítené a dolgot, és fel lenne háborodva, de barátja semmit nem tudhatott Nick új életéről, és azokról az emberekről, akik most körülvették. Az apja még kevésbé értené meg. – Ugyanúgy gyertyákat gyűjtöttek a karácsonyfán, mint itthon. – Nick arról inkább már hallgatott, hogy a fenyőfájuk hatvan centi magas, az asztalon áll, és hogy a gyertyákat szinte rögtön el kell oltani, nehogy kigyulladjon a lakókosci.

– Örülök, hogy a fiúk nem felejtik el a hagyományainkat – sóhajtott Paul elégedetten. Visszafeküdt, és lehunyta a szemét. Még mindig kimerültnek látszott. Alex úgy döntött, hogy éjjel is Paul mellett marad, annak ellenére, hogy amikor az imént felébredt, sokkal jobban nézett ki, mint korábban. Paul csak egyszer nyitotta ki a szemét éjszaka, nem sokkal éjfél után, az új év első pillanataiban. Alexre mosolygott, aki rögtön megértette, hogy Paul azt hiszi, Nicket látja.

– Gyere haza minél hamarabb. Szükség van itt rád – súgta.

– Hazajövök, papa – ígérte Alex, Nick nevében. – Szükségem van rád, papa – tette hozzá mindkettőjük nevében. Nem bírta elviselni a gondolatot, hogy elveszítse a szeretett öreget, és tudta, hogy Nicket lesújtáná a veszteség.

Paul elmosolyodott, biccentett, és elszunyókált. Sokáig aludt, és végül Alexet is elnyomta az álom. Amikor feljött a nap, Alex kinyitotta a szemét, és azonnal megértette, mi történt. Paul von Bingen békésen jobblétre szenderült. Eltávozott. Alex még sokáig nézte, és gyengéden simogatta Paul kihült kézfejét. A szíve összeszorult, és könnyek csorogtak végig az arcán. Ráébredt, hogy a legrosszabb még hátravan: el kell mondania Nicknek, mi történt.

Tizenötödik fejezet

Nick a szentestét Lucasszal és Tobyval töltötte a lakókocsiban. Mindketten egy-egy társasjátékot és egy pulóvert kaptak tőle ajándékba, amelyet Saratosában vásárolt nekik. Christiannát egy apró, szív alakú aranymedállal lepte meg, amelyet a nő azonnal a nyakába akasztott. A cirkusz programfüzetében talált egy kisméretű, közös fényképet magukról, amelyet kivágott, és azt tette bele. A nő el volt ragadtatva. Christianna egy fekete gyapjúsálat kötött Nicknek az olyan hideg éjszakákra, amilyenekben a turné során időnként részük volt. A szünet alatt annyi időt töltöttek együtt, amennyit csak az általános gyanakvás felkeltése nélkül tudtak. Karácsony napján Nick és a gyerekek Gallinánál és Szergejnél vendégeskedtek, és ezúttal Christianna is csatlakozott hozzájuk. Az állítólagos rivalizálás ellenére a két nő jól kijött egymással, és együtt nevettek a többiekkel.

– Elragadó lány – mondta később Gallina Nicknek, és ugyanazzal az anyáskodó pillantással nézett rá, ahogyan Tobyra szokott. – És mikor ismeritek be végre, hogy szerelmesek vagytok egymásba? Mióta tart? Miért gondoljátok, hogy nektek nincs jogotok a boldogsághoz? Nem titkolózhattok örökké. Aki rátok néz, amúgy is hamar rájön.

– Mióta tudod? – kérdezte szégyenlősen Nick. Azon tűnődött, hogy ezek szerint mégsem voltak olyan visszafogottak, mint amilyenek hitték magukat, De Gallinának vágott az esze, és mostanra alaposan kiismerte Nicket, aki nehezen leplezte Christianna iránti mély érzelmeit. Még a fiúk is rájöttek, és kifejezetten örültek a dolognak. Ők is kedvelték Christiannát, és Lucas egyenesen azt szeretne volna, ha az apja feleségül venné a nőt, hogy az biztosan velük maradjon. Toby egyetértett.

– Már hónapok óta tudom – közölte Gallina, és Nick elnevette magát.

– Hát, akkor ennyit a titkolózásról itt a cirkuszban. Igazából csak nem voltam benne biztos, hogy a családja jól fogadná a dolgot, és nem akartam megnehezíteni a helyzetét. A családja nagyon vigyáz rá.

– Kivéve, amikor felküldik a kötélre – jegyezte meg Gallina rosszszallóan. Ő maga végül is engedett Szergej rábeszélésének, és már egy hónapja úgy döntött, hogy többet nem dolgozik háló nélkül. De Christianna továbbra is minden előadáson ott volt a központi porondon, és kockáztatta az életét, hogy elkápráztassa a közönséget. Nick a műsorszám valamennyi percét gyűlölte, mégis ott állt minden egyes alkalommal, és letről figyelt. Nem bírta ki, hogy ne legyen ott. Amikor csak lehetőség nyílt rá, együtt töltötték az éjszakát, de nagyon ügyeltek arra, nehogy kitudódjon. Nick nem akarta, hogy folt essen Christianna jó hírnevén, és a legmélyebb tisztelettel viseltetett iránta. Szerencsére a szexuális életükben sem történt malőr, Christianna nem esett teherbe. Nick erre is vigyázott, amennyire csak tudott.

Gallina szavai nem találtak süket fülekre Nicknél. Ő és Christianna a szilvesztert Gallináéknál töltötte. Másnap Nick vacsorára volt hivatalos Christianna családjával az apa kedvenc saratosai lengyel éttermébe. Az öreg meghívta Nicket és a fiait is, hogy együtt köszöntsék az új évet. Még a vacsora előtt Nick elbeszélgetett Christiannával.

– Mi lenne, ha lassan mondanánk valamit a családotnak? – kérdezte Nick óvatosan, miközben épp a lovakat látta el vízzel és abrakkal. Christianna elkísérte Nicket, szerette Athénét etetni, akivel már nagyon összeszokott a közös műsorszámnak köszönhetően.

– Ezen én is elgondolkoztam mostanában – vallotta be Christianna.

– Kiborulnának? – kérdezte Nick aggodalmaskodva. A maga részéről kész volt kezelni a helyzetet, de azt nem szerette volna, hogy Christiannán csattanjon az ostor. Nem akarta bajba sodorni a nőt, akinek egyébként is négy fivér és egy apa vigyázta minden lépését.

– Kedvelnek téged – mondta Christianna félszeg mosollyal, miközben a lipicai kancát simogatta, Athéné pedig Christiannát szaglászta. – És így is, úgy is gyanakodnak.

– Talán nem tetszik nekik a korom.

– Attól félnek, hogy lelépsz – felelte a nő. Nicket is erről faggatták. – Vagy hogy beleavatkozol a dolgokba – tette hozzá. A családtagoknak is szemet szűrtak Nick kötéláncsal kapcsolatos kételyei, és

Christianna előtt többször is megjegyezték, hogy a férfi milyen feltűnően aggódik érte.

– Belátható időn belül nem megyek sehova – mondta Nick csendes határozottsággal. – Európában háború dúl. Németországból menekülnöm kellett, nincs hova mennem. És abban sem vagyok biztos, hogy a háború után egyáltalán visszamegyek-e még. De amíg a dolgok így maradnak, ha akarnék, sem tudnék. A távozásom tehát nincs napirenden. De az igaz, hogy bele fogok szólni, ha továbbra is a magas pályát erőltetik rád. Az ellenvéleményemnek ezután is hangot szándékozom adni. Tudod, mit gondolok erről. Csak annyit kérek tőlük, hogy engedjék meg neked a védőháló használatát. Szerintem nem túl nagy kérés. Ha van háló, tőlem aztán kilencvenéves korodig is kötél táncolhatsz. Ha nincs, minden adandó alkalommal bele fogok szólni. – Nick mindig őszintén beszélt Christiannával, és a családjával is. Ugyanakkor elég illedelmes volt ahhoz, hogy ne hozakodjon elő a dologgal úton-útfélen. Érezte velük, mi a véleménye a kérdésben, de nem feszítette túl a húrt. Tisztelettudó, udvarias ember volt, amit Christianna olyannyira szeretett benne. – És ha úgy döntünk, hogy mondunk valamit, szerinted mi legyen az pontosan? – firtatta Nick.

– Az, hogy szeretjük egymást. Szerintem ez épp elég.

– És mi van, ha többre kíváncsiak?

– Mégis mire?

– Mondjuk arra, hogy szándékomban áll-e feleségül venni téged – felelte Nick türelmesen. Az apák általában erre kíváncsiak.

– Nem kell nekik ezt mondanod. – Christianna fülig pirult, és gyorsan elfordult, mint akinek hirtelen valami sürgős teendője akadt Athéné körül. Nick egy ideig mosolyogva figyelte, aztán odasétált a fehér ló mögött bujkáló Christiannához.

– Ne menekülj előlem – mosolygott Nick. Gyengéden elhúzta a nőt a ló mellől, és maga felé fordította az arcát. – Nem kell menekülnöd előlem. Szeretlek. Egy nap feleségül akarlak venni, amikor képes leszek jobb életet biztosítani számodra. – Nick még soha nem mondta ezt a nőnek. Christianna a férfi mellkasához szorította az arcát. Gyakran töprengett ezen, de sosem mert megkérdezni Nick-től.

– Jó ez az élet – mondta Christianna, és Nick szemébe nézett.

– Még nem eléggé. Többet szeretnék nyújtani neked, mint egy lakókocsi meg egy védőháló, már ha ez utóbbira egyáltalán rá tudom venni az apádat. Te sokkal többet érdemelsz ennél, Christianna, és én egyszer majd szeretném mindazt megadni számodra. Szeretnék egy farmot venni Santa Ynez Valley-ban. – Amióta ott jártak, Nick fejébe végérvényesen befészkelte magát a gondolat. – Vagy máshol, ahol lovakat tenyészthetünk, és békében élhetünk.

– És én mit csinálnék? – kérdezte Christianna pajkos mosollyal. Nagy jelentőségű beszélgetés volt ez, sok minden szóba került most, ami korábban még nem.

– Vigyázol rám – felelte vigyorogva Nick. – És gyerekeket szülsz, ha szeretnél. Ez rajtad áll. Én nagyon szeretném, de nekem már ott vannak a fiúk. Szeretnék tőled gyereket, miután összeházasodtunk. De engem már az is tökéletesen boldoggá tesz, ha mellettem vagy. A többit majd te eldöntöd.

– És mi van Németországgal? – faggatta Christianna. A válasz már régóta foglalkoztatta. A testvéreihez hasonlóan neki is volt olyan érzése, hogy Nick egy nap visszatérne a régi életébe, még ha keserű szájjal kellett is otthagynia.

– Nem tudom. Ez attól is függ, hogy alakulnak a dolgok, ha a háború véget ér. Fogalmam sincs, mi várna rám odahaza, vagy hogy lenne-e kedvem egyáltalán visszamenni azok után, hogy elüldöztek otthonról. – Még mindig kegyetlen csapásként gondolt rá. – Az apám Németországban él, ez fontos szempont. Ha megöregszik, és szüksége lesz rám, hazamegyek. De ha nem, akkor őszintén megmondom, nem tudom, mi lesz. Talán itt boldogabbak lehetnénk. Meglátjuk, milyen lesz az élet, ha a háború befejeződik. Nem tudom, valaha is visszakaphatom-e a jussomat. És ki tudja, milyen állapotban lesz majd az ország? Hitlerben nem bízom, márpedig Németország sorsa az ő kezében van. Még ha ennek vége is lesz egyszer, akkor sem lesz már minden ugyanolyan, mint azelőtt. – Nick őszintén beszélt, semmit sem akart elhallgatni Christianna elől. – Most még nem vehetlek feleségül. Nincs semmim, amit neked adhatnék. De amint ez megváltozik, megkérem a kezedet, és remélem, igent mondasz. – Nick a két tenyere közé fogta a kedvese arcát, és megcsókolta. Mindent elmon-

dott a nőnek, amit tudnia kellett, és amit az apja szeretett volna hal-
lani. – Szeretlek – toldotta meg Nick.

– Én is szeretlek. És ha megkéred a kezemet, igent fogok monda-
ni. Mindegy, mit tudsz mellé még felajánlani, engem az nem érdekel.

– Azt hiszem, ezt alaposan kiveséztük – jegyezte meg Nick széles
mosollyal, miközben kísértáltak a lovas sátorból. Mindkettőjükből
sugárzott a boldogság, amikor felvették Lucast és Tobyt, és csatla-
koztak Christianna családjához a lengyel étteremben. Az öreg
Markovichnak azonnal feltűnt a fiatalok örömtől ragyogó arca. Va-
csora után kérdő tekintettel fordult Nickhez.

– Van valami mondanivalótok számunkra? – puhatolózott Sándor,
aki az apai jóváhagyás egy újabb megnyilvánulásaként immár tege-
ződött Nickkel.

Nick tettetett értetlenséggel nézett rá.

– Mégis mire gondolsz? – ugratta az öreget mosolyogva.
Christianna is kuncogott.

– Szeretjük egymást, papa – mondta Christianna lágyan.

– Ezt már rég tudom. Az ég szerelmére, nem vagyok vak. Van
még valami? Mik a tervek? – Ahogyan újra Nick felé fordult, a sze-
me hirtelen megtelt aggodalommal.

– Amint abban a helyzetben leszek, hogy megfelelő életet tudok
biztosítani a lányodnak, megbeszélem veled, hogyan tovább. Meg-
ígérem. A szavamot adom.

– És a cirkusznál maradtok? – kötötte az ebet a karóhoz Sándor.
Nem alkudott könnyen.

– Ameddig Christianna is úgy akarja, és ez látszik az ésszerű
megoldásnak – felelte diplomatikusan Nick. – Mindent megteszek
azért, hogy boldog legyen. – Christiannának már kifejtette, hogyan is
képzeli a közös boldogságukat, és remélte, hogy sikerül őt rávennie,
ketten együtt próbáljanak szerencsét a való világban is. – És a házas-
ságunk napján szeretnék tőled egy különleges nászajándékot – tette
hozzá könnyedén,

– Természetesen – felelte Sándor, és nagyvonalúsága jeléül szét-
tárta a karját. – Mi volna az?

– Egy védőháló a feleségemnek. – Nick egyenesen Sándor szemébe nézett. Az öreg hallgatott egy pillanatig, aztán megfontoltan bólintott, és megrázta Nick kezét.

– Megkapod. Én is a szavamat adom rá. – Mindkét férfi elégedettségűnek tűnt. Nick arra gondolt, hogy mostantól még erősebb lesz benne a készlet, hogy mihamarabb feleségül vegye Christiannát, hiszen ezzel az életét is megmentheti. Nick és Sándor egyaránt elfogadhatónak találta az alkut és a kölcsönösen vállalt biztosítékokat. Most, hogy szerelmük nem volt titok többé, és az öreg áldását adta rájuk, Nick nyíltan is udvarolhatott Christiannának. Nick az egész társaságot meghívta egy vodkára. Toby és Lucas kivételével mindenki ivott az egészségükre. Az egész este ünnepi hangulatban telt, és már majdnem éjfél volt, mire visszaértek a vásártérre. Nick le akarta fektetni a fiúkat, és Christianna hazakísérte őket. Apja és fivérei még maradtak az étteremben, és folytatták a tivornyázást, de nagynénje és a sógornői szintén hazajöttek velük. Vidám estét tudtak maguk mögött, és többé nem kellett azon izgulniuk, hogy mi van akkor, ha a világ tudomást szerez a szerelmükről. Nick hálás volt Gallinának az unszolásért, hogy végre álljon elő a farbával. Eddig mindig igaza volt. Az öreg Markovich szemlátomást megelégedett a házassági ígérettel, és azzal, hogy addig is a cirkuszban maradnak. Sándor nyilvánvalóan nem tudta elképzelni, hogy Christianna valaha is úgy döntsön, elhagyja őket, és megnyugodott, hogy így aztán Nick sem fogja erőltetni a dolgot. Nick különben is igen előkelő veje lesz majd egy napon. Megfelelő mennyiségű vodka elfogyasztása után Sándor már azzal kérkedett, hogy a lányából grófné válik. Christianna és Nick a lakókocsi előtt üldögéltek, és halkán beszélgettek. A fiúk már ágyban voltak. Az új év ígéretesen indult.

Ekkor azonban Nick arra lett figyelmes, hogy egy Western Union-os egyenruhát viselő biciklis küldönc közeledik a lakókocsi felé. Nick a szemét meresztgette a sötétben, és látta, hogy az egyenruhás fiú letámasztja a biciklit, és feléjük tart. Vállán átvett táskájából egy borítékot húzott elő.

– Táviratot hoztam Nicolas von Bingen számára. Ön az? – szólalt meg a futár hivatalos hangnemben. Nick meghökkent. Elszokott attól, hogy a saját eredeti nevét hallja. Jó ideje mindenki csak Nick

Bingnek hívta. A teljes nevét jóformán csak az apja és Alex leveleinek címzésén látta.

– Igen, én vagyok. – Nick meglepetten vette át a sürgönyt, és aláírta az átvételi elismervényt. A küldönc sarkon fordult, és elment, Nick pedig felbontotta a borítékot. Christianna kíváncsian figyelte. Nicknek elképzelése sem volt róla, mi lehet a táviratban. A hold fényénél alig tudta kibetűzni a szöveget. Tekintete azonnal a levél aljára siklott, ahol a feladó neve állt. A sürgönyt Alex küldte.

„Mély fájdalommal értesítelek, hogy édesapád az új év első napján, a kora reggeli órákban elhunyt. Tüdőgyulladás volt, békésen távozott. Nem tehattünk érte semmit. Nagyon sajnálom. Fogadd legmélyebb együttérzésünket és szeretetünket. Alex.” Nick elolvasta a levelet, és nem szólt semmit. Elsőre fel sem fogta a szavak értelmét, csak amikor újból és újból elolvasta. Úgy érezte, mint a villám sújtott volna le rá. Christiannára nézett, és a szeme megtelt könnyekkel. Átadta neki a táviratot. Nicket teljesen váratlanul érte a végzetes csapás. Nem tudta elképzelni a világot az apja nélkül. A fiain kívül ő jelentette számára a családot. Anyját nem ismerhette, és úgy tűnt, Hitler miatt már nem is fogja megismerni.

Christianna elvette a sürgönyt, elolvasta, és hangosan felsóhajtott. Azonnal Nick mellett termett, átkarolta, és vigasztalni kezdte. A férfi csendesesen sírt, és még sokáig ültek ott összeölelkezve, míg Nickben lassanként tudatosult az őt ért tragédia a maga teljességében. Elveszítette az édesapját. Christianna hajnalhasadásig mellette maradt. A nap már feltűnt a horizonton, amikor magára hagyta Nicket, akit nagy nehezen elnyomott az álom a díványon. Christianna lábujjhegyen surrant be a lakókocsijukba, senki nem hallotta meg az érkezését. A fivérei rengeteget ittak az éjjel, és másnapos ébredés várt rájuk.

Amikor a fiúk másnap reggel felébredtek, Nick is felriadt. Azonnal látták az apjukon, hogy valami nincs rendjén. Utoljára akkor nézett rájuk ezzel a pillantással, amikor bejelentette, hogy el kell hagyniuk Németországot. Tudták, hogy megint valami rettenetes dolog történt.

– Mi a baj? – kérdezte Toby azonnal. Mi van, ha el kell hagyniuk a cirkuszt, és újból földönfutókká válnak? Lucas is meg volt ijedve.

Nick már korábban zsebre tette az összehajtogatott táviratot, nehogy a fiúk kezébe kerüljön. Sajat maga akarta közölni velük a rossz hírt.

– Nagypapáról van szó – mondta csüggedten. – Nagyon beteg lett, tüdőgyulladást kapott. – Nagy levegőt vett, mielőtt robbantotta volna a bombát. A fiúk lélegzet-visszafojtva vártak. – Tegnap meghalt. Este kaptam a táviratot Alextől, miután hazaértünk. – Mindkét fiú zokogásban tört ki, és Nick magához húzta őket. Egész délelőtt együtt sírdogáltak, aztán közösen elmentek, és sétáltak egy nagyot. Mikor visszatértek a lakókocsihoz John Herlihy várt rájuk. Együttérzéséről biztosította a családot, és átnyújtotta Nicknek John Ringling North részvénytílvánító levelét, amelyet személyesen neki írt. Nick egészen meghatódott. Herlihy néhány percig még velük maradt, aztán elment, nem akarta megzavarni őket a gyászukban.

Nick és a gyerekek egész nap megtört szívvel emlékeztek Paulra. Christianna inkább távol maradt, nem akart alkalmatlankodni, de otthon beszámolt a családjának a történekről. A hír gyorsan terjedt a cirkuszban, és délután Gallina és Szergej is betoppant Nickékhez, hogy kifejezzék a részvétüket.

Christianna sógornői összeütöttek nekik egy nagy tál rakott krumplit, amit a nő átvitt hozzájuk este. Nem akart sokáig időzni, de Nick kérte, hogy maradjon velük vacsorára. Christianna látta, mennyire le van sújtva az egész család. Nicket még jobban gyötörte a gondolat, hogy nem lehet ott az apja temetésén. Persze biztos volt benne, Alex gondoskodik majd róla, hogy Pault méltó módon helyezték örök nyugalomra a családi sírboltban, és gyászmise is lesz majd a kápolnában, de elviselhetetlenül kínzó volt számára a tudat, hogy nem vehet részt ezen a fontos eseményen. Most már azt is tisztán látta, miért történt mindez. Paul egész egyszerűen belehalt abba, hogy őt és a fiúkat elüldözték az országból. És amikor ezt belátta, abban a pillanatban tudta, hogy soha többé nem tér vissza Németországba. Nem szólt senkinek, biztos volt benne, hogy nem hagyja el Amerikát. A régi életébe vezető ajtó egyszer s mindenkorra bezárult mögötte.

Nick reményeinek megfelelően Alex elintézte az apja temetését a családi sírboltban, részt vett a gyászmisén, amelyet a birtokhoz tartozó kápolnában tartottak, és megrendelte a sírkövet, amely Paul végső nyughelyét jelölte. Alexet és Marianne-t egyaránt letaglózta a veszteség.

Két héttel később az egész falu felbolydult. Alex éppen az istállót takarította, amikor az egyik fiú, aki mostanában nála dolgozott, lélekszakadva rohant be hozzá. A fiú izgatott volt, az arca kipirult. Alex kérdően tekintett rá. Paul halála után komor hallgatásba burkolózott, és gyakran jutott eszébe, vajon hogy van Nick, amióta kézhez kapta a táviratot. A sürgöny után nyomban egy levelet is írt a barátjának, amelyben megosztotta vele a fájdalmát, és még egyszer kifejezte legmélyebb együttérzését. Biztosította Nicket, hogy Paul távozása mindenkiben pótolhatatlan űrt hagyott maga után, és hogy őt és Marianne-t egyaránt lesújtotta a tragédia.

– Elfoglalják a von Bingen-kastélyt! – kiáltotta a fiú az istálló ajtajából. Alex értetlenül nézett rá.

– Kicsoda? És miért? – A fiú szavainak semmi értelme nem volt.

– Katonák. Egy ezredes, vagy lehet, hogy tábornok. Jött egy nagy autó, és beköltöznek. – Alex érezte, hogy a hír hallatán jeges borzongás fut rajta végig, amely a csontjáig hatol. Harag gyűlt a szívébe, ami lassan elöntötte a tudatát.

– Hogy érted ezt? – kérdezte, és a szeme villámokat szórt.

– Van ott egy csomó katona meg tiszt. Autók állnak mindenhol, és dobozokat pakolnak. A kastély tárva-nyitva, és valaki azt mondta, hogy beköltöznek. Itt lesz a területi parancsnokság, és ezentúl a tisztek laknak a kastélyban. – Alex szó nélkül kiviharzott az istállóból, átvágott az udvaron, és saját kastélya felé sietett. Úgy érezte, ha valaki az útjába kerül, azt menten kinyuvasztja. Marianne épp családlátogatáson volt az egyik tanyasi asszonynál, aki nemrég szült. Megnézte, hogy van, és élelmiszert vitt a nagyobb gyerekeknek. A gondolat, hogy elveszik Nick otthonát, alig két héttel azután, hogy Paul meghalt, elviselhetetlen volt Alex számára. Felvette a legméltóságteljesebb öltönyét, megfésülködött, beszállt a Mercedesébe, és a von Bingen-kastélyba hajtott. Pontosan az a látvány fogadta, amiről a fiú beszámolt: személy- és teherautók parkoltak az udvaron, dobozok

heverték mindenfelé, és egy ezredes utasításait követve vagy két tucat katona szorgoskodott a kastély körül. Alex nagy levegőt vett, és nyugalmat erőltetett magára. Odasétált az ezredeshez, és barátságos mosollyal köszöntötte.

– Üdvözlöm a szomszédságunkban. – Alex kezét nyújtott az ezredesnek. Amikor a szeme sarkából észrevette, hogy a magas rangú katona autójának elején két kis horogkeresztes zászló lobog, hirtelen összeszorult a gyomra. Az ezredes mellett két hadnagy állt.

– Maga meg kicsoda? – Az ezredes közönyös maradt, és ridegen mérte végig Alexet.

– Alex von Hemmerle az Altenberg-kastélyból. Öt kilométerre innen. – Bizonytalan kézmozdulattal mutatta az irányt. – Látom, von Bingen grófhhoz jött látogatóba. A gúnyt igyekezett mindenestül száműzni a hangjából, kevés sikerrel.

– Von Bingen gróf meghalt – felelte az ezredes nyersen. – Két héttel ezelőtt. A hadsereg most átveszi a kastélyt.

– Én a fiára gondoltam, Nicolas von Bingen grófra – mondta színelvált ártatlansággal Alex. – Feltételezem, hogy mind a birtokot, mind a nemesi címet örökölte az apjától.

– Sajnálattal kell tudatnom önnel – mondta az ezredes fagyos pillantással –, hogy a megboldogult gróf zsidó nőt vett el feleségül, és „Nicolas gróf”, a fia, zsidóként elmenekült az országból, amint azt bizonyára ön is tudja. A zsidók többé nem örökölhetnek, és nem birtokolhatnak földet Németországban. Ez a kastély mostantól a Harmadik Birodalom tulajdona. Vezetőnk, Adolf Hitler nevében lefoglalom. – Olyan erővel szalutált, hogy azzal egy jégtömböt is kettéhasított volna, és miután a keze megállt a sapkája szemellenzőjénél, az a jól ismert karlendítés következett, amitől Alexnek még a gyomra is felfordult. Alex nem viszonzta a tisztelgést, és civilként ez nem is volt számára kötelező, de sok elvakult fanatikus mégis megtette.

– Értem – felelte Alex meglepett arckifejezéssel. – Nem is tudtam. Ezt titkolták. – Alex úgy tett, mintha a világon semmiről sem tudna. Az ezredes biccentett.

– Érthető. Úgy tudom, szépek az istállói – mondta szúrós pillantással az ezredes –, és van pár figyelemre méltó lova. – Pontosan tudta tehát, kicsoda Alex, és már csak idő kérdése volt, mikor láto-

gatja meg őt is, és teszi rá a kezét mindenre, ami csak megtetszik neki. Beleértve a kastélyt is, ha kedve szottyán rá. A hadsereg jogot formálhatott mindenre, amit csak megkívánt.

– Nagyon köszönöm az elismerést. Remélem, most, hogy itt van a közelben, szerét ejti majd, hogy meglátogasson. – Alex szabályszerűen meghajolt, aztán a német arisztokraták modorában összecsapta a sarkait. Ez is éppolyan tisztelettudó, bár sokkal elegánsabb gesztusnak számított, mint a szalutálás, amely az ezredest emlékeztette rá, milyen magas méltósággal van dolga. Alexnek éppen ez volt a szándéka.

– Köszönöm, gróf. Hamarosan meglátogatom – erősítette még az ezredek, azzal besétált Nick otthonának kapuján, nyomában a tisztek és katonák hordájával. Alex utánanézett, és legszívesebben üvöltött és toporzékkolt volna. Ennél vérlázítóbb jelenetet még életében nem látott. Már is itt volt következő rossz hír, amelyet Nick tudomására kellett hoznia: előkelő otthona, amely hatszáz éve szolgált a családjá lakhelyéül, a Harmadik Birodalom martalékává vált, és mostantól mindenféle senkiházi pöffeszkedik benne. Szerencsés esetben a Birodalom bukása után Nick visszakaphatja a jussát, de Isten tudja, meddig kell még erre várni, és mi minden történhet még addig. Amikor Alex hazahajtott, leparkolt, bement a saját kastélyába és becsapta maga mögött az ajtót, még mindig reszketett az indulattól. Marianne időközben hazatért, és a könyvtárszobában, a kandalló mellett próbálta felmelegíteni elgémberedett ujjait. Amikor meghallotta az ajtó csapódását, azonnal tudta, hogy valami baj van. Kisietett a könyvtárszobából az apja elé, aki akkor jött fel a lépcsőn. A szeme villámokat szórt.

– Mi történt, papa? – kérdezte Marianne megrettenve. Alex lehaláltotta a hangját, amikor válaszolt. Többé nem bízott senkiben. Mindenhol voltak emberek, akik önként és dalolva váltak a Harmadik Birodalom bábjaivá, és olyanok után kémkedtek, akiket évtizedek óta ismertek.

– A hadsereg elfoglalta Nick házát. Épp most költöznek be. Mostantól nem mehetsz sehova. Nélkülem nem hagyhatod el a házat. Megértetted? – csattant fel indulatosan. – Már most is mindent ellepnek a katonák, és ez csak rosszabb lesz. Bármikor ide is beállíthat-

nak, sőt be is költözhetnek. Nem tűröm, hogy a közeledbe menjenek. Nem hagyod el a házat! – ismételte, és Marianne látta, hogy apja reszket a dühtől és a félelemtől. A félelem Marianne-nak szólt, a düh pedig a kormányzatnak, amely meggyalázott mindent, ami Alex számára drága volt, beleértve a legjobb barátját és annak otthonát.

– Hogyhogy beköltöznek? – kérdezte hűledezve Marianne, miközben visszamentek a könyvtárba, és becsukták maguk mögött az ajtót.

– Többet ne beszélj senkivel. Ne tegyél megjegyzéseket, ne mondj semmit. Már a saját otthonunkban sem lehetünk biztonságban. – Az országban a félelem és a tolvajlás lett az úr, és minden szabad prédává vált. Olyan söpredék vette át az uralmat, amely készen állt rá, hogy mindenétől megfossza a lakosságot, ha úgy látja jónak. – Azt hiszem, az ezredes a lovainkra ácsingózik. – De Alexet valójában egy ennél is rettenetesebb gondolat gyötörte: attól félt, hogy előbb-utóbb Marianne-ra is szemet vet valamelyik katona, esetleg nem is egy. A lány a tizenkilencedik évében járt, és ellenállhatatlanul gyönyörű volt. Alexnek meggyőződésévé vált, hogy ezeknek a férfiaknak semmi sem elég.

Alexre rengeteg teendő várt. Először is be kell számolnia Nicknek arról, mi történt. Aztán levelet kell írnia régi barátjának, Lord Beaulieu-nak, aki Angliában él. Harminc évvel ezelőtt együtt jártak iskolába, és a barátságuk azóta is tartott. Nick is jól ismerte őt. A Lord angolosan, „Bájölí”-nak ejtette a nevét, nem pedig „Bolió”-nek, mint a franciák. Alex ráébredt, hogy szüksége van a segítségére: Marianne nem maradhat sokáig Németországban.

A Nicknek szóló levél megfogalmazása embert próbáló feladatnak bizonyult Alex számára, talán csak a Paul halálhíréről tudósító táviratot volt még ennél is nehezebb megszövegeznie. Alex tudta, hogy a szavakat is gondosan meg kell válogatnia, nehogy felkeltse a cenzorok gyanakvását. Szerencsére egy Amerikába küldött levél vélhetően kevésbé izgatja a hatóságokat. Alex úgy döntött, ezúttal nem Nick teljes nevét írja a borítékra, mint rendszeren, hanem Nick Bingnek címezi. Abban bízott, hogy egy tudatlanabb cenzor nem jön rá az összefüggésre. Az eseményt meg igyekezett egyszerűen egy

nem várt fordulatként leírni, nem pedig elemi csapásként, ahogyan Alex élte meg, és aminek Nick is tekinteni fogja.

A kényes helyzetre való tekintettel Alex sokat vesződött a levélírással. Kifejezte reményét, hogy Nick számára is megnyugtató lesz a tudat, hogy a Hemmerle-kastélytól nem messze álló másik ódon kastély jó kezekbe került. Az értékes ingatlant jogos tulajdonosának elhunytá után a Harmadik Birodalom hadserege vette át, és mostantól tisztek és katonák lesznek benne elszállásolva, akik már be is költöztek. Alex hozzátette, hogy a fejleményeknek köszönhetően a környék élete bizonyára felpezsdül, és az egészséges szellemiség erősödhet, amit Nick nyilván maga is csak helyeselni tud, Alex eközben lelki szemei előtt látta, amint e sorok olvastán Nick arcára kiül a borzadály, de nem tehetett mást, valahogy értesítenie kellett a barátját. A beszámoló végére azért odakanyarított egy burkolt biztatást tartalmazó mondatot: „A helyzet idővel persze változhat, és előbb-utóbb meg is fog változni, amikor a család visszatér, de addig is örüljünk a kedvező fordulatnak.” A fordulat természetesen minden volt, csak épp kedvező nem.

Alex ezután még kitért néhány kisebb jelentőségű eseményre, aztán rögtön nekilátott a Charles Beaulieu-nek szóló levél megírásának, amellyel egyáltalán nem volt könnyebb dolga, ráadásul a célba juttatás is sokkal körülményesebbnek ígérkezett. A levelet egy közös New York-i barátjuknak címzett levélhez csatolta, és Alex őt kérte meg arra, hogy küldje tovább Charlesnak. Mivel a két ország hadban állt egymással, Alex biztosan tudta, hogy csak kerülőúton juttathatja el Angliába az üzenetet. Biztonságosabbnak tűnt az Egyesült Államokon keresztül próbálkozni, és Alex imádkozott, hogy a levele végül megérkezzen. Hosszasan szabadkozott öreg cimborájánál, Beaulieu-nél, amiért ekkora szívességre kéri, de mint írta, nincs más, aki segíthetne neki. Délután mindkét levelet feladta a postán, és reménykedett, hogy mind a kettő szerencsésen célba ér, különösen az, amit Charlesnak szánt. Aztán hazament, és sokáig üldögélt Marianne-nal a tűznél, miközben próbált lelket önteni a lányába. A nap eseményei mindkettőjüket felkavarták, és Alex végérvényesen megbizonyosodott róla, hogy a helyzet folyamatosan romlik. Nem

szólt Marianne-nak, de magában már eldöntötte, hogy mindenáron kijuttatja őt Németországból. A többi Charles Beaulieu-n múlt.

Tizenhetedik fejezet

Nick tökéletesen megértette Alex levelének az értelmét, még ha barátja „jó hírnek” álcázva adta is elő a történeteket. Mindketten tudták, hogy szó sincs erről: amint Paul meghalt, a Harmadik Birodalom egyszerűen rátette a kezét a birtokra. Mivel a rezsim számára Nick csak egy zsidó volt, akit Németországban sem a magántulajdonhoz való jog, sem az állampolgárság nem illetett meg többé, a birtok a kastéllyal együtt szabad prédává vált, és a hatalom nem is tétovázott sokáig. Németországban semmije nem volt immár. Hazája után a vagyonát is elvesztette, az örökségéből kiforgatták. Csupán a nevét és a nemesi címét őrizhette meg. Apja halála természetesen sokkal mélyebben megrendítette Nicket, de a birtok elvesztése is érzékenyen érintette. Megértette Alex burkolt célzását is arra vonatkozóan, hogy a Harmadik Birodalom bukása után visszakaphatja a javait, de senki sem tudhatta biztosan, hogy ez bekövetkezik-e, s ha igen, mikor. Nick mostantól csak magára számíthatott. Innentől kezdve az ő élete is éppúgy a cirkusztól függött, akárcsak a Markovich családé. Adolf Hitler kisémmizte. A családja hat évszázadon keresztül ugyanazon a helyen élt, ő pedig most hazátlanná és otthontalanná vált. Egy év leforgása alatt mindenét elveszítette, beleértve az édesapját is. Még mindig nehezebbre esett mindezt felfognia. Múltjából csak a gyermekei maradtak meg.

Nick később Christiannának is elújságolta a legújabb fejleményeket. A nő elképedt.

– És ezt csak úgy megtehetik? Elveszik a házat, és beköltöznek?

– A jelek szerint megtehetik – sóhajtott Nick keserűen, tehetetlen dühvel a tekintetében. – Most már valóban semmim sincs, már Németországban is vagyontalan vagyok. Nincs miért visszamennem, és nem is fogok. Soha többé nem akarok visszatérni Németországba. – Nick a lehető legkomolyabban beszélt. Christinna együtt érzően nézett rá.

– Talán elveszítik a háborút. – Egyelőre ennek nem sok jelét lehetett látni: Hitler rendületlenül folytatta hadjáratát a szomszédos és más európai országok ellen, és úgy tűnt, hogy egytől egyig bekebelezi őket.

Christianna másnap elmesélte a családjának, hogy Nick minden vagyonát elkobozták a náciok. Az egész család együtt érzett Nickkel. A cirkuszban egyébként is nőttön-nőtt az aggodalom az európai rokonokért, különösen azokért, akik zsidó származásúak voltak, és a Hitler fennhatósága alá került országok valamelyikében éltek. Az érintett cirkuszi dolgozók sem mehettek haza, és nemigen tehettek mást, mint hogy reszkettek szeretteik életéért.

Február elején Hitler elrendelte a korlátlan víz alatti hadviselést, Anglia pedig blokád alá vette Németországot. A német tengeralattjárók egymás után süllyesztették el a tengeri hajókat. Nick többé nem kapott levelet Alextől.

Alex levele, amelyet Charles Beaulieu-nek írt New York-i kitérővel, február elején szerencsésen eljutott a címzetthez. És bár Charles azonnal reagált, egy újabb hónapnak kellett eltelnie, mire válaszlevele ugyanezen az útvonalon visszaért Alexhez. Őszinte hangvétellű levelében először is kifejezte részvétet Nick édesapjának halála miatt. Ő is osztotta Alex félelmeit a németországi eseményekkel kapcsolatban, és egyetértett azzal, hogy Marianne-nak ajánlatos minél hamarabb Angliába jönnie, amiben megpróbál közreműködni. Persze mind a ketten tisztában voltak azzal, hogy ez nem egyszerű feladat. A háború előtt nagyon sok gyereket küldtek a szüleik Angliába, elsősorban Németországból, de Lengyelországból és Magyarországról is. A britek az úgynevezett Kindertransport-vonatokon menekítették a nagyrészt zsidó származású gyerekeket Angliába. A háború fél évvel ezelőtti kitörését követően azonban már nem volt olyan egyszerű menedékre lelni a szigetországban, és a kijutás is ezerszer bonyolultabbá vált. Marianne egyébként sem volt már gyermek, tizenkilenc éves felnőtt nőként kellett elhagynia Németországot, vállalva mindazt a nehézséget és kockázatot, amivel minden nőnek szembe kellett néznie.

Az angol blokád és a német tengeralattjárók rendkívül veszélyessé tették a Csatornán való átkelést. Alex azonban úgy ítélte meg, hogy Marianne otthon, a katonáktól hemzsegő vidéken még nagyobb veszélynek van kitéve, és úgy látta, mindenképp meg kell kísérelniük a kimenekítést, még ha bele is sajdult a szíve. Ha nem találnak ennél biztonságosabb útvonalat, akkor Marianne-nak először Franciaországba kell eljutnia, onnan pedig a Csatornán keresztül Angliába.

Charles és a felesége, Isabel, egészen a háború végéig befogadták volna Marianne-t, sőt, mint mondták, kifejezetten örömmel látnák. Lányuk nem volt, két fiuk a Királyi Légierőnél szolgált, és Charles azt is megjegyezte végtelenül szívélyes levelében, hogy Isabel nagyon örülne a társaságnak, hiszen Hertfordshire-ben az élet nem volt túl mozgalmas, amióta a fiaik csak elvéve jöttek haza. Charles arról is biztosította Alexet, hogy Marianne náluk ugyanolyan biztonságban lesz, mint bárki más a királyságban, és sokkal inkább, mint Németországban. Megírta, hogy sokan küldik vidékre a gyerekeiket és a hozzátartozóikat a városokból, akár idegenekhez is, olyan családokhoz, amelyek önként jelentkeztek a feladatra. Charles és Isabel maguk is gondolkoztak már azon, hogy gyerekeket lássanak vendégül hatalmas birtokukon. Charles Haversham hetedik márkija volt, a Lordok Házának tagja. Alex és ő annak idején egy osztályba jártak az iskolában.

Alex hatalmas megkönnyebbüléssel olvasta Charles levelét, és mostantól azon dolgozott, hogy Marianne-t valahogy kijuttassa az országból, anélkül, hogy feltűnjön a hatóságoknak. Mivel Németország és Anglia hadban állt egymással, a feladat jóval összetettebb volt annál, mint hogy egyszerűen felültesse a lányát az első vonatra. Megfontoltan kellett cselekednie. Miután meghányta-vetette magában a dolgot, arra a következtetésre jutott, hogy a legjobb lenne a semleges Belgiumon keresztül kimenekíteni Marianne-t, de fogalma sem volt, hogyan fogjon hozzá, és kihez forduljon segítségért. Alex nem ismert senkit sem a hadseregben, sem a kormányban. Tudott róla, hogy van pár arisztokrata az SS-ben és a Wehrmachtnál, de egytől egyig züllött alakoknak tartotta őket, akikkel nem szívesen egyezkedett volna, a lányát pedig végképp nem bízta volna rájuk. Az illegális ellenállási, mozgalomban sem voltak kapcsolatai, de még ha

lettek volna is, Marianne-t inkább szándékozott távol tartani tőle. Azt akarta, hogy a lánya törvényes keretek között, hiteles okmányokkal hagyja el az országot. Ezen tépelődött akkor is, amikor az ezredes beállított hozzá, hogy megtekintse a lovakat.

Az ezredes végigment az istállón, és amikor a lipicaiakhoz ért, valóssággal földbe gyökerezett a lába az ámulattól. Alexnek még négy lipicai paripája maradt, két kanca és két csödör, amelyekre szüksége volt a tenyésztés fenntartásához. Ugyanolyan pompás példányok voltak, mint Pluto és Nina, csak kissé idősebbek náluk.

– Idomítottak? – kérdezte az ezredes még mindig álmélkodva.

– Tökéletesen. Ismerik az összes vezényszót – felelte Alex. Még attól is berzenkedett, hogy bemutatót tartson neki, de nem mondhatott nemet. Az ezredes bármit megtehetett.

– Láthatnám? – kérdezte az ezredes kétkedve. Alex az egyik fiatal fiú segítségével kivezette a lovakat az arénába, ahol gyakorlatoztatni szokta őket. Alex az ezredest el akarta kápráztatni, egyszersmind szerette volna, ha a felfuvalkodott tiszt saját kisszerűségével is szembesül. Mind a négy lovat szabadon eresztette a ringben, és a Spanyol Lovasiskola összes gyakorlatát végrehajtotta velük. Az állatok hibátlanul, egymással is tökéletes harmóniában teljesítették az összes parancsot. A bemutatót egy levade, majd egy látványos croupade zárta. Az ezredesnek szinte az álla is leesett. – Maga tanította be őket? – kérdezte hitetlenkedve, és Alex bólintott, kiélvezve a helyzetet. Legszívesebben közölte volna vele, hogy az arisztokraták sokkal jobban értenek a lóidomításhoz, mint ahogyan a katonák valaha is fognak, de inkább nem szólt semmit.

– A lovaimat általában a bécsi Spanyol Lovasiskolának szánom, de ezekre szükségem van a tenyésztéshez. – Arról a másik kettőről, amelyeket az előző évben Nick elvitt magával, nem tett említést.

– Nem szokta eladni a lovait? – kérdezte az ezredes sóvár szemekkel. Már is elképzelte magát az egyik csödör hátán. De Alexnek nem állt szándékában megválni tőlük. Ha az ezredes igényt tart rájuk, el kell vennie. Alex jól tudta, hogy ez benne van a pakliban.

– Nem eladó. Azok az állatok, amelyek nem a bécsi iskolába kerülnek, a tenyésztéshez kellene. Kettőt már odaadtam nekik. A többi nem eladó.

Az ezredes dühös pillantást vetett rá apró, gonosz szemével.

– Ugye tudja, hogy ha úgy látnám jónak, mindet elvehetném? A Birodalom nevében. – Alex egy ideig nem szólt egy szót sem, csak egyenesen az ezredes arcába nézett. A tiszt egyáltalán nem ijesztette meg, csak mérhetetlen gyűlöletet érzett iránta.

– Elvehetné – szólalt meg aztán nyugodt hangon. – De nem gondolom, hogy a német hadsereg bármely tisztje is megengedne magának egy ilyen gyalázatos cselekedetet, ami úriemberhez tökéletesen méltatlan. Persze csak ha nem tévedek nagyot, ha azt feltételezem, hogy a Führer tisztjei talpig úriemberek – Alex egyetlen másodpercre sem vette le a szemét az ezredesről, aki azonnal visszakozott. Látzott rajta, hogy veszettül szeretné megkaparintani az egyik lipicait, de nem talált elfogadható ürügyet az elkobzására. Nem volt rá oka, hogy elvegye, a hadseregnek nem volt szüksége az állatokra, és az ezredes nem a lovas díszőrség tisztje volt, amint azt Alex is nagyon jól tudta. Az ezredes a reguláris hadsereghez, a Wehrmachthoz tartozott, még csak nem is az elitalakulathoz, az SS-hez. Egy lipicai paripa persze rangot és méltóságot kölcsönözhetett volna neki. Alex figyelmét nem kerülte el, hogy a tiszt mennyire áhítozik a lovakra, és támadt egy ötlete. Merész és kockázatos elképzelés volt, de ha bejön, sok múlhat rajta.

– Csak olyanoknak vagyok hajlandó odaajándékozni a lovaimat, akiket a legnagyobb becsben tartok, hódolatom és tiszteletem jeléül. Például a Führernek – jelentette ki Alex ünnepélyes arckifejezéssel. – Amúgy szeretné kipróbálni az egyik csödört? Könnyű velük bánni, főleg a nagyobbikkal. – A kisebb csödör valójában kezesebb jószág volt, de a nagyobbik társa mutatósabb, és Alex úgy vélte, ez utóbbi jobban megfelel az ezredes hiúságának. A tiszt azonnal igent mondott, és Alex látta rajta, hogy mennyire tetszik neki a ló. Felnyergelte a csödört, aztán a tisztelet felsegítette a hatalmas állat hátára. Az ezredes szinte önkívületi állapotban nyargalt fel-alá az arénában a tökéletesen kiképzett lovon. A többi állatot Alex arra utasította, hogy maradjanak veszteg. – Jó kis ló, igaz? – kérdezte Alex hanyagul, miközben az ezredes egyre csak rőtta a köröket. Végül megállt Alex mellett, és lenézett rá.

– Szóval azt mondja, a Führernek odaadná az egyik lovát? – kérdezte elismerően, de be kellett látnia, hogy még ha Alex valóban meglepné is a kancellárt egy ilyen rendkívüli ajándékkal, azzal ő még semmivel sem kerülne közelebb a céljához. A Führertől csak nem lophatja el a lipicait. Rekvirálhatná vagy elkobozhatná az állatokat, de azt ő is belátta, hogy ebben az esetben Alex egyszerű lótolvajnak tekintené, nem is minden alap nélkül. Az ezredes ezt mindenképpen szerette volna elkerülni. Ezek az Alex-féle arisztokraták világéletében feszélyezték, és ezt Alex maga is megérezte.

– Oda bizony – erősítette meg Alex. – És másnak is, akit hasonlóképpen tisztetek. – Felnézett a lóháton ülő tisztre, és a tekintetük találkozott. Az ezredes azonnal megértette, hogy Alex akar valamit cserébe. Meg kellett tudnia, mi volna az, és hogy teljesíteni tudja-e. Érezte, hogy az arisztokrata rövidesen előáll valamivel, és talán nyélbe tudják ütni az üzletet. Az ezredes tanulatlan volt ugyan, de egyáltalán nem ostoba, és most szavak nélkül is értették egymást,

– Úti okmányok és szabad eltávozás Oostendébe, Belgiumba – mondta Alex. Az ezredes fürkésző pillantással mérte végig. Tudta, hogy Oostende kikötőváros, amely minden bizonnyal csak köztes állomás volna egy hosszabb úton.

– Zsidónak lesz? – Azt semmiképp sem vállalhatta volna, még egy lipicaiért sem. Az ezredes nem volt áruló, és a hadvezetőség utasításai a legszigorúbban tiltották az ilyesmit.

– Nem, szó sincs róla. Egy magas rangú hölgynek. A papírjai rendben vannak.

Az ezredesnek leesett a tantusz.

– A lányáról van szó? – kérdezte a hangját lehalkítva. Alex irtózott attól, hogy elárulja, mert rettegett, hogy ezzel veszélybe sodorja Marianne-t, de nem volt más választása. Ha ki akarta őt juttatni az országból, akkor el kellett mondania, nem látott más megoldást. Alex bólintott. Az ezredes sokáig nem mondott semmit. Még mindig fenn ült a lovon, amelyet olyannyira szeretett volna megkaparintani magának, és amelyet könnyedén elkobozhatott volna, de csak azon az áron, ha lealjasítja magát ez előtt a nyakas, hidegvérű nemesember előtt. El tudta képzelni, milyen sokat jelenthet számára a lánya, ha ezt a felbecsülhetetlen értékű paripát is képes lenne odaadni a Belgi-

umba szóló úti okmányokért cserébe. Belgiumból nagy valószínűséggel Angliába akarta menekíteni a lányt a Csatornán keresztül.

– Megoldható – szólalt meg a tiszt csendesén. – Mikor?

– Amikor önnek megfelel. Minél előbb, annál jobb. – Alex kiterítette az összes kártyáját, és azon imádkozott, nehogy rajtaveszítsen. A saját élete és a lányáé is könnyen veszélybe kerülhetett. Az ezredessel folytatott pókerjátzmában igen magasra szöktek a téték, és Alex abban reménykedett, hogy mégiscsak neki kedvez a lapjárás.

– Meggondolom – mondta az ezredes, és könnyedén leszállt a nyeregből. – Egy-két napon belül értesítem magát. – A tiszt elsietett, hátra sem nézett. Alex szíve a torkában dobogott. Tudta, hogy örült dolgot művelt, és Marianne-t egyszerűen kiszolgáltatta az ezredes szeszélyeinek. Veszélyes játékot űztek, és még korántsem volt vége. Alex hallotta, ahogy a tiszt egy perc múlva elhajtja a sofőrjével. Egy ideig még tanácstalanul téblábolt az istállóban. Hamar rájött, hogy csak egyetlen dolgot tehet; ezt most már végig kell játszania, történjék bármi. A kocka el volt vetve, de még nem lehetett tudni, melyik oldala kerül felülre.

Az egyik vadászlovát vezetőszárra kötötte, és még szorosabbra állította a nyereg szíját a lipicai csödörön. Odahívta a fiút, hogy segítsen neki visszavinni a három másik lovat a helyükre. Aztán felült a csödör hátára, és kiporoszkált az arénából, maga mellett vezetve a vadászlovat. A fiú elképedve figyelte a jelenetet.

– Hová megy?

– Át kell adnom egy ajándékot – felelte Alex, aztán elügetett Nick kastélyának irányába a jól ismert úton. A vadászló könnyűszerrel követte a csödört, és amikor Alex a kastélyhoz ért, az előbbi kikötötte egy póznához, amit Nickkel már gyerekkoruk óta használtak, majd leszállt a lipicairól. Az udvar tele volt katonákkal, és látta az ezredes autóját a horogkeresztes zászlókkal. Odasétált egy fiatal őrmesterhez, és rövid meghajlás után átnyújtotta neki a kantárszárat.

– Az ezredes úrnak tisztelettel – mondta Alex szertartásosan. – Kérem, szóljon az ezredes úrnak, hogy az istállóban fejejtette

Favoryt,¹ a lovát. Ezúton szeretném visszaszolgáltatni. – Az őrmester elnevette magát. Pontosán tudta, hogy az ezredesnek nem volt ilyen lova, amelyhez hasonlót még soha életében nem látott. Favory fenséges látványt nyújtott, ahogy tökéletes nyugalommal, természetes, könnyed testtartással álldogált az udvaron. – Favory a neve, és eredeti lipicai tenyészcsoportból származik. Jó éjt, őrmester. – Alex még egyszer meghajította magát, kísértelt az udvarból, eloldozta a vadászlovát, és hazaügetett. Nem tudta, bejön-e a számítása, de megért egy próbát. Mindenét feltette erre az utolsó lapra.

Sem este, sem másnap reggel nem hallott az ezredes felől, és Alex nem szólt egy szót sem Marianne-nak. Kockára tette a lánya, és minden valószerűség szerint a saját életét is, csak hogy kimenekítse őt az országból, és biztonságba helyezze. Amikor kettesben leültek ebédelni, egy tizedes állt meg dzsipjével a kastély előtt. A katona azt mondta, levelet hozott von Hemmerle gróf számára, amelyet az egyik cselédlány behozott az ebédlőbe. Miután a tizedes távozott, Alex reszkető kézzel felbontotta a borítékot. Levél nem volt benne, csak az Oostendébe szóló úti okmányok, az ezredes aláírásával. A papírok másnapra szóltak. A taktika tehát bejött. Favory megszerezte Marianne-nak a szabadságot. Alex szeme könnyekkel telt meg, miközben az okmányokat lapozgatta.

– Mi az, papa? Valami baj van? – aggodalmaskodott Marianne.

– Nincs – felelte Alex halkán. A papírokat visszacsúsztatta a borítékba, amelyet azután a felöltője zsebébe rejtett, és annak rendje és módja szerint megebédelt a lányával. Amikor végeztek, Marianne-nal együtt bezárkózott a könyvtárszobába, és mindent elmagyarázott neki.

– Lehet, hogy nem fog tetszeni, amit most hallasz, de azt kell tenned, amit mondok. Veszélyes lenne itt maradnod, túlságosan is veszélyes. Ezek az emberek bármire képesek, és én nem hagyom, hogy bajod essék. El kell hagynod Németországot, méghez azonnal. Ezek a katonák túlságosan közel vannak hozzánk. A saját szabályaik szerint játszanak, és te egy gyönyörű, fiatal nő vagy. Régi barátaim-

¹ Favory az egyik történelmi lipicai vérvonal – és az ehhez a vonalhoz tartozó mének – neve, ugyanakkor tartalmazza az angol „favor” (a. m. szívesség) kifejezést is.

hoz, a Beaulieu családhoz küldelek Angliába. Ők már megírták, hogy boldogan befogadnak, és az ezredes kiállította számodra az úti okmányokat. Itt vannak a zsebemben. Holnap indulsz. – Alex mindent egyszerre zúdított a lányára, aki azonnal sírva fakadt. Megpróbált ellenkezni, de Alex hajthatatlan maradt. Azt akarta, hogy Marianne minél előbb elhagyja Németországot.

– Ó, Istenem – hasított váratlanul Marianne-ba a felismerés. – Hiszen te neki adtad Favoryt! Szóltak nekem ma reggel, hogy hiányzik az istállóból. Így most már csak egyetlen tenyészméned maradt!

– Megért nekem annyit, hogy cserébe biztonságban tudhassalak Angliában. Holnap reggel felraklak a Belgiumba tartó vonatra. Az ezredes által adott papírokkal eljutsz Oostendéig. Onnan komppal átkelsz Ramsgate-be, ahol felszállsz a hertfordshire-i vonatra. Ha Ramsgate-ig eljutsz, onnantól biztonságban vagy. És Belgiumban is, az ezredesnek hála. Adok neked annyi pénzt, amennyi csak nálam van. A többiről Charles gondoskodik, én majd elintézek vele mindent. Menned kell, drágaságom, nincs más választásod. Gondolj Nickre, Tobyra és Lucasra, milyen bátran nekivágtak ők is, pedig ők sokkal messzebbre mentek, ahol ráadásul senkit nem ismertek. Beaulieu-éknél nyugodtan és boldogan élhetsz.

– De hát nem hagyhatlak itt! – Marianne-t még a pusztá felvetés, is halálra rémítette.

– Muszáj lesz. Én jól megleszek itt. Engem nem bántanak. Nem vagyunk zsidók, és nem tettünk semmi rosszat. Szépen eléldégélünk egymás mellett, amíg ez a szörnyű háború véget nem ér. Akkor hazajössz, és ott folytatjuk, ahol abbahagytuk. Most viszont el kell mened innen, mielőtt még rosszabbra fordul minden. Nem tudhatjuk, Hitler mire készül még.

– És mi van, ha még évekig eltart? – kérdezte Marianne. Letörölte a könnyeit, és igyekezett bátornak látszani.

– Remélhetőleg nem tart olyan sokáig. De akárhogy is lesz, most ezt kell tennünk.

– És rád ki vigyáz majd? – Marianne megint elpityeredett. Alex bátorítóan mosolygott rá.

– Én. Megleszek, értem ne aggódj. Nem vagyok öreg, mint Paul. Beteg sem vagyok. Itt leszek, és visszavárlak. – A lány nemrég töl-

tötte be a tizenkilencedik életévét, és Alex nem sejtette, mikor láthatja viszont. De Marianne érdekében minden további nélkül lemondott a társaságáról egy időre. – Még ma este össze kell pakolnod. Ne vigyél magaddal túl sok holmit, hiszen saját magadnak kell majd cipelned. Csak amire szükséged van. És ha ma este bárki kérdezi, hová készülsz, mondd, hogy Berlinbe mész bulizni a barátaidhoz. – Berlinben rendkívül élénk éjszakai élet zajlott ezekben az időkben. Katonatisztek kísérték a bájos hölgyeket egyik pazar partiról a másikra. Megbeszélték a teendőket, aztán Alex a szobájába küldte Marianne-t, hogy csomagoljon össze, ő pedig még sokáig ült a tűznél, és bámulta a lángokat. Idegborzoló hazardjátékot űzött, de a végén jól sült el. Tudta, hogy rettenetes lesz Marianne nélkül az élet, de akkor is azt tette, amit tennie kellett.

Tizennyolcadik fejezet

Másnap reggel hétkor Alex kivitte Marianne-t a pályaudvarra. Szinte csak katonák szálltak fel a vonatra, és néhány idős parasztember. Marianne volt az egyetlen nő, és a riadalom kiült az arcára, amint két bőröndjével maga is felkapaszkodott, és elfoglalta afülkéjét. Alex első osztályra váltott neki jegyet. Marianne felnőtteken nézett ki sötétkék kabátjában, fekete, kis arcfátyollal kombinált kalapban, és nőies, magas sarkú fekete cipőben. Komoly volt, előkelő és visszafogott. Alex a lelkére kötötte, hogy a pénze nagy részét rejtse a ruhája alá, és csak egy kis összeget tartson a kezításkájában.

– Minden rendben lesz – biztatta Alex. Már korábban odaadta neki az úti okmányokat, az útlevelét és egy ésszerűnek mondható pénzösszeget. Marianne a kezításkáját szorongatva nézett apjára, miközben könnyek buggyantak ki a szeméből. Alig tudott megszólalni. Fogalma sem volt, mikor láthatja viszont az édesapját, és igyekezett minden egyes vonását az emlékezetébe vésni.

– Annyira fogsz hiányozni, papa – rebegte, és megölelte Alexet, valósággal belé csimpaszkodott.

– Te is nekem – felelte Alex, aki a lánya kedvéért próbált magabiztos hangot és nyugalmat erőltetni magára. – Charles majd New Yorkon keresztül megírja, ha odaértél. Vigyázz magadra, Marianne.

Ne beszélj senkivel. – A lány a határon átszáll majd, nyolc-tíz óra múlva Oostendében lesz, és még az éjjel átkel a Csatornán Ramsgate-be. Ott felszáll a hertfordshire-i vonatra, és másnap reggelre el is éri a célállomást. Az állomásról taxival kell mennie a Beaulieu-birtokra, mivel Charlesék nem tudhatták, mikor érkezik Marianne, és Alex semmilyen módon nem tudta őket értesíteni. Abban azonban biztos volt, hogy a lánya megbízható és talpraesett, képes lesz megbirkózni a feladattal. Csak azt remélte, hogy a katonák békén hagyják őt az úton. Az okmányok rendben voltak, Alex maga ellenőrizte őket. Marianne papírjain egy magas rangú ezredes aláírása díszelgett, így aligha fog bárki kekeckedni vele. – Legyél jó kislány, Marianne – mondta Alex rekedten, amikor a mozdony először füttyentett. Még egyszer utoljára hevesen magához szorította a lányát, aztán elhagyta a fülkét, és leugrott a vonatról. Marianne lehúzta az ablakot, és kihajolt az apjához, mit sem törődve azzal, hogy a kalapja is félrecsúszott. Gyönyörű volt, és Alex tudta, hogy a lánya mindörökké így fog élni az emlékezetében. Legalábbis addig, amíg Németország újra biztonságos helyé nem válik, ahová Marianne bátran visszatérhet.

– Szeretlek, papa! – kiáltotta a lány, amikor nekiódult a szerelvény. Alex hátralépett, és mosolyogva integetett. Remélte, hogy Marianne nem veszi észre a könnyeket a szemében.

– Én is szeretlek! – kiáltott vissza. Alex és az állomás gyorsan távolodott, és Marianne záporozó könnyeivel magára maradt a fülkében. Alex már csak egy kis pontnak látszott, aztán a vonat éles kanyart vett, és apja végleg eltűnt a szeme elől. Marianne felhúzta az ablakot, letelepedett az ülésre, és halkán sírdogált. Még mindig nehezen hitte el, hogy Alex elküldte, és ezentúl olyan emberekkel fog együtt élni, akiket jóformán alig ismer. Már nem is emlékezett Beaulieu-ékre, azt sem tudta, hogy néznek ki, és mostantól mégis náluk fog lakni, talán évekig is. Legszívesebben most azonnal hazarohant volna, hogy bebújjék a paplanja alá, vagy még inkább megkeverte volna az apját az istállóban. Mindent hátra kellett hagynia, ami csak fontos és ismerős volt számára, és egy idegen országba készült, idegen emberek közé. Ekkor eszébe jutott Nick és Toby, és amit apja mondott neki arról, hogy milyen bátran vágta neki az ismeretlenek

tizenhat hónappal azelőtt. Marianne-nak olybá tűnt, hogy Nickék már sokkal régebben elmentek. Elhatározta, hogy amint eljut Angliába, levelet ír Tobynek, amelyben töviről hegyire elmeséli, mi történt vele.

Alex lehajtott fejjel, patakzó könnyekkel hagyta el a vasútállomást. Beszállt az autójába, és miközben hazafelé tartott, vénségesen vén öregembernek érezte magát. Mostantól semmit nem tartogatott számára a holnap, nem volt mire várnia, nem volt kihez hazatérnie esténként, és a háború végéig ez már így is marad. Elhajtott Nick kastélya mellett, és látta a katonákat, amint az udvaron ácsorognak, vagy ki-be járkálnak. Egyszer csak észrevette, hogy az ezredes épp akkor lovagol ki Favory hátán. Alex lelassított, és nézte egy darabig. A tiszt megfordult, és hirtelen találkozott a pillantásuk. Alex elegánsan szalutált neki, mintegy megköszönve a segítségét. Az ezredes viszonzta a tisztelgést, Alex pedig továbbhajtott, és a lányára gondolt, aki épp úton volt Belgium felé. Jó üzletet kötött. Élete legjobb üzletét.

Amikor Marianne elérte a határt, két bőröndjével a kezében átszállt a másik vonatra. A csomagjai súlyosak voltak, de elboldogult velük. Egy pillanatra elbizonytalanodott, hogy melyik vágányról indul a vonata, de némi kérdezősködés után megtalálta, és elfoglalta a fülkét. A vámellenőrzésen gond nélkül átjutott. A vonat egyenesen Ostendébe tartott. Marianne elbóbiskolt az úton, és egész nap egy falatot sem evett. Ha arra gondolt, hogy el kellett hagynia az apját, a rosszullet kerülgette. Állandóan Alex arcát látta maga előtt, amint búcsút int a pályaudvaron. Néhányszor sírva riadt fel, és mire Ostendébe ért, egészen kimerült. Taxival ment a kompállomásra. A vonat utasai közül többen is oda tartottak. Esett az eső, de a tenger tükörsima volt. Számos rémhírt hallott már a Csatornán való átkelésről, de ezúttal nyugodt, holdfényes éjszakában nézhette a fedélzetről, ahogy a belga partok lassan a távolba vesznek. Németországtól már fényévekre járt. Az utasokat figyelmeztették, hogy torpedótámadás érheti a kompot, bár belga hajó lévén ennek kicsi volt a valószínűsége. Marianne mindenesetre mentőmellényt viselt az út során.

A kicsiny komp egy óra alatt ért Ramsgate-be, majdnem éjfél telt az óra, amikor befutottak. Egyetlen határőr volt szolgálatban, aki belepecsélt Marianne útleveleibe, és német állampolgársága ellenére szó nélkül átengedte. A tiszt úgy döntött, elnéző lesz a fiatal, bájos hölgygel, pedig feltartóztathatta volna, hogy alaposabban is kivizsgálják. A kikötőben két taxi várakozott, az egyikbe beszállt, és a vasútállomásra vitte magát. Egy órát kellett várnia a vonata érkezéséig, és az út során először végre valami ennyivaló után nézett. Farkaséhes volt, előző nap hajnalban evett utoljára. Kolbászos szendvicset vett, és megivott egy csésze teát. Mire visszament a peronra a bőröndjeivel, a vonat is beérkezett az állomásra. Felszállt, és beült az elsötétített fülkébe, amelyben csak egy kis kék fény világított. A szemben lévő ülésen egy nő bóbiskolt. Marianne lepakolt, és egy hordár segítségével elhelyezte a csomagjait a felső poggyásztartóba. Leült, és nézte, amint a brit vidék elhúz az ablak mellett a sötétben. Egy nap alatt három országot is megjárt, és végül elnyomta az álom.

A kalauz ébresztette fel, amikor a vonat befutott Hertfordshire-be. Felvette a kalapját, előtte meg sem fésülködött – túlságosan bánatos és törődött volt ahhoz, hogy a külsejével foglalkozzon. Apja máris rettenetesen hiányzott neki. Az egyik bőröndjébe elcsomagolt egy kis dobozt, amelyben Alexről készült fotók voltak, és néhány fénykép az anyjáról. Az állomás előtt könnyűszerrel talált taxit. Reggel nyolc óra volt, éppen huszonnégy órája indult útnak. Fennakadás nélkül hagyhatta el Németországot az ezredes által kiállított papírokkal, amelyeket apja a lipicai ménért cserébe kapott. Marianne életét egy lóért.

Marianne utasította a taxisofőrt, hogy vigye a Haversham-kastélyba. A taxis a visszapillantó tükrön keresztül szemügyre vette a lányt. Öreg ember volt, aki már jó ideje sofőrként dolgozott. Nem kérdezte Marianne-tól, honnan jött – látszott rajta, hogy nem akar társalogni, inkább az ablakon bámult kifelé, és a tájat nézte. Teheneket, legelőket, birkákat és szántóföldeket látott, és itt-ott elszórtan egy-egy házat. Végül csak előtűnt a kastély. Hatalmas, ódon épület, vagy tízszer akkora, mint a saját kastélyuk. Marianne úgy képzelte, a kísérteties épület tele van szellemekkel és rémisztő külsejű vénemberekkel. A legszívesebben elsírta volna magát, amint behajtottak a tárva-nyitva álló kapun, és az ütött-kopott járgány leparkolt az udva-

ron. Marianne kiszállt, kifizette a sofőrt, és a méretes sárgaréz kopogatóval dörömbölni kezdett az ajtón. Tanácstalanul állt a két bőröndje között, és nem tudta, mire számíton. Zsakettbe öltözött komornyik nyitott ajtót, aki egy kócos, elcsigázott fiatal lányt talált a ház előtt, szőke haján félrecsúszott kalappal.

Marianne tágra nyílt, rémült szemmel nézett a komornyikra, és el-fülő hangon, szinte suttogva mutatkozott be.

– Marianne von Hemmerle. Azt hiszem, Haversham márkiné vár rám. – Az angol kiejtése és a modora kifogástalan volt, de úgy nézett ki, mint egy árva, és a komornyiknak megesett rajta a szíve. Átvette tőle a koffereket, és bevezette a csarnokba, amely nem volt más, mint egy hosszú, sötét folyosó, kétoldalt az ősök arcképeivel. Nyomasztó helyiség volt, és hideg, mint egy jégverem. A lakáj egy kis társalgóba vezette Marianne-t, majd kiment a kertbe a márkinéért, aki már reggel is kedvenc időtöltésének, a kertészkedésnek hódolt. Haversham márkiné fiatalos, lányos arcú asszony volt. Idő előtt hófehérre vált haját hosszú copfba fonta össze, amely a hátát verdeste. Vastag gyapjúpulóvert, ócska, skótkockás kabátot és sárga csizmát viselt a kertészkedéshez. Amikor a komornyik odaért hozzá, tisztelettudóan meghajtotta magát, pedig méltóságteljesebbnek tűnt, mint úrnője.

– Asszonyom, egy fiatal hölgy érkezett önhöz. Von Hemmerle kisasszony. Úgy néz ki, hosszú út állhat mögötte – mondta, átérezve Marianne helyzetét. – Taxival érkezett, gondolom, az állomásról. Két bőrönd van nála. Kísérjem fel az egyik emeleti szobába? – A komornyik már megszokta, hogy vendégek jöttek-mentek Havershamben. A Beaulieu-k társaságkedvelő emberek voltak, gyakran látták vendégül a barátaikat, a gyerekeik barátait, vagy éppen olyanokat, akiket alig ismertek.

– Szent ég! – kiáltotta a márkiné. Elhajította a kerti szerszámokat, és futásnak eredt a teraszajtó felé. – Szegény gyermek... hol van most, William? – fordult a komornyikhoz aggodalmaskodva.

– Az elülső társalgóban, asszonyom, a csomagjaival együtt – felelte a komornyik, mire úrnője eliramodott mellette. Marianne megszeppent ábrázattal kuksolt a társalgóban, amikor a márkiné berob-bant hozzá. Hosszú, hófehér copfja csak úgy repdesett utána. Marianne felállt, és most, hogy meglátta a márkinét, derengeni kez-

dett neki, hogy kiskorában találkozott már vele. A ház úrnője vékony, atlétatermetű, tipikusan brit küllemű asszony volt, rendkívül elragadó teremtés a maga rakoncátlan, mégis arisztokratikus módján. Még mielőtt Marianne bármit is szólhatott volna, a márkiné átkarolta, és magához ölelte, majd egyet hátralépve alaposabban is szemügyre vette, s közben gyengéden megcirógatta a lány összekócolódott, szőke haját.

– Szegény kis csillagom, nagyon rémes volt az út? – Csak úgy sugárzott belőle az együttérzés és a kedvesség. Ekkor két megtermett vadászkutya ólálkodott be a szobába, barátságosan csóválták a farkukat, nyomukban pedig egy kis Jack Russell terrier jelent meg, aki azonnal hevesen ugatni kezdett a gazdájára és a jövevényre.

– Ó, Rupert, nem hallgatsz el azonnal? – kiáltott rá a márkiné a kiskutyára, majd folytatta a Marianne körüli fontoskodást. Áthívta a lányt a reggelizőszobába, hogy egyen valamit, és ígyon egy csésze teát.

– William, kérem, szóljon a szakácsnőnek, hogy üssön össze egy kiadós reggelit, és hozzon egy kancsó teát – rendelkezett. – Nagyon sajnálom, drágám, két hónapja jegyrendszer van nálunk, de a szakácsnő majdcsak előáll valamivel. – A komornyik azonnal intézkedett, Isabel pedig bevezette Marianne-t a reggelizőhelyiségbe, és leültette maga mellé egy süppedős, kék bársonyfotelba. Marianne körülnézett. Mindenütt világos pamutszövet és halovány színek domináltak. Az egyik falat teljes egészében könyvespolc borította, és egy hatalmas kandalló terpeszkedett a szobában. Az ablakon kitekintve Marianne látta a kastélyhoz tartozó csodálatos, fás ligetet, a kerteket és a halastavat. Úgy érezte, mintha egy álomvilágba csöppent volna, amit nem is ő, hanem valaki más álmodik, miközben a háziasszony egyfolytában a kezét szorongatta, és azon igyekezett, hogy vendége minél otthonosabban érezze magát. A lány soha nem látott még ilyen kedves teremtést, a márkinéből csak úgy áradt a természetes szívéllyesség és melegség. Isabel bármiről is beszélt, mondanivalóját mindig megszakította egy-egy apró kacaj, szolid kuncogás, suta vicc, vagy a kutyáknak szóló dorgálás. Időközben a finom reggeli is megérkezett egy hatalmas ezüsttálcán. A szakácsnő zabkását, kalácsot, és

még a bőség idejéből elraktározott dzsemet szolgált fel. Marianne ártatlan, tágra nyílt szemmel nézett a márkinéra.

– Nagyon köszönöm, hogy befogadnak. Elnézést kérek, amiért ilyen váratlanul beállítottam.

– Nagyon is vártunk – felelte Isabel Beaulieu jóságos mosollyal. – Most egyél, aztán megmutatom a szobádat, hogy be tudj rendezkedni. – Eközben az egyik vadászkutya sikeresen elcsent egy darab kalácsot az ezüsttálcáról. Isabel rászólt az ebre, és mindketten nevettek. A márkiné kedvessége és barátságossága éles ellentétben állt a hatalmas, ódon kastély komorságával. Marianne nem ismerhette az édesanyját, de mindig olyannak képzelte, mint Isabel. Most már egyáltalán nem szorongott. – Hogy van az édesapád? Charles nagyon aggódott mindkettőtökért.

– Jól van – mondta Marianne két falat között. A kutyák bánatos szemekkel nézték, ahogy eszik, és abban reménykedtek, hátha sikerül egy kis kalácsot kikunyerálniuk, de a lány mindet befalta. Farkaséhes volt. – Egy lipicai ló fejében tudott engem kimenekíteni Németországból – tette hozzá, és Isabel elálmélkodott.

– Ezek szerint jó taktika volt, hiszen itt vagy. Charles is nagyon fog örülni. Már alig vártuk, hogy megérkezz. Épp jókor jöttél el Németországból. Az a rettenetes kis ember mindenkinek nekíront, de mi gyorsan helyre tesszük. Tudod, a fiaim a légierőnél harcolnak – mondta Isabel érezhető büszkeséggel. Marianne befejezte a reggelit, mire a kutyák utálkozva elvonultak. A lány szinte elszégyellte magát, hogy ennyire ki volt éhezve. Az utolsó morzsáig mindent behabzsolt. – Akkor most megmutatom a szobádat, és lepihenhetsz egy kicsit – szólt Isabel könnyedén, mintha Marianne Londonból ruccant volna le egy laza hétvégére. Tudta, hogy várhatóan sokáig időzik majd náluk, ezért a legjobb vendégszobát nyitotta meg számára.

Marianne követte őt, fel a széles márványlépcsőkön, az egyik emeleti szobába. Isabel kinyitotta az ajtót, és Marianne körülnézett a helyiségben. Egy terebélyes, baldachinos ágyat pillantott meg rózsaszín ágytakaróval letakarva, és gyönyörű, rózsaszín szaténhuzatos székeket. A lány elámult a hercegnői, vagy még inkább királynői pompa láttán, és gondolkodás nélkül átölelte Isabelt, arcon csókolta, és köszönetet mondott neki.

– Mindig is szerettem volna egy lányt – ismerte be Isabel, aztán megmutatta a fehér márvánnyal borított fürdőszobát, benne a tekintélyes méretű fürdőkáddal. Nem sokkal később megjelent egy fekete ruhát, fehér csipkekötényt és fejfedőt viselő ír szobalány, aki előkészítette a fürdővizet Marianne számára. Isabel megint hatalmas hűhót csapott Marianne körül, és újabb ölelések közepette megnyugtatta, hogy addig pihenhet, ameddig csak akar, végül magára hagyta a lányt. Marianne körbejárta az elbűvölő szobát, aztán hosszan kibámult az ablakon a kastély parkjára. Még sohasem járt ilyen lenyűgöző helyen. Miközben a tavon úszkáló hatyúkat nézte, elemi erővel tört rá apja és a saját huzatos kastélyuk hiánya. Új környezete kétségtelenül lélegzetelállító volt, de ő nem ide tartozott. Isabel nagyon kedvesen bánt vele, és a háborús helyzet ellenére a lehetőségekhez mérten minden tökéletesen alakult. Tekintetével végigpásztázott a kerten, amelyen Isabel annyit dolgozott, és amelyre olyan büszke volt, és könnyek gördültek végig az arcán. Egyetlen dologra vágyott: hazamenni.

Tizenkilencedik fejezet

Marianne Isabel társaságában fogyasztotta el az ebédet, amelyet a reggelizőszobában, ezüsttálcákon szolgáltak fel. Délután találkozott Charlesszal, akire most, hogy személyesen is találkozott vele, szintén emlékezett halványan. Mindhárman együtt vacsoráztak a hatalmas ebédlőben, a szinte végtelennek tetsző – Isabel elmondása szerint negyvenkét személyes – vacsoraasztal egyik végében. Marianne vacsora után felment a szobájába, és megírta apjának, hogy minden a legnagyobb rendben van, a ház gyönyörű, és megköszönte neki, hogy eljuttatta ide. Burkoltan fogalmazott, nehogy felkeltse a cenzorok gyanakvását, és bajba sodorja az apját, a levelet pedig Alex New York-i barátján keresztül szándékozott elküldeni. Azután Tobynak írt, akinek kertelés nélkül elmesélhette, hogy apja kimenekítette Németországból, hogy Alex barátai fogadták be Angliában, és hogy mostantól ő is száműzetésben kénytelen élni. Marianne azt is hozzátette, hogy bár gyönyörű helyen van, és vendéglátói is igazán rendsek hozzá, mégis rettenetesen hiányzik az apja és az otthona, bármi-

lyen veszélyes is ott most az élet. Azt nem említette, hogy Tobyék egykori házába katonák kvártélyozták be magukat, nem akarta kiborítani a fiút. De azt megírta neki, hogy most már érti, Toby milyen magányosnak érezhette magát annak idején, amikor elindultak Amerikába, és milyen nehéz lehetett beilleszkedni a cirkuszba. Hozzátette, hogy az élet a Beaulieu-házban nem annyira cirkuszhoz hasonlít, inkább úgy érzi magát, mint Aliz Csodaországban, amikor a nyulat kergetve lepottyant a lyukba. A háborút leszámítva semmi sem tűnt valóságosnak számára. Leírta, hogyan szelte át Belgiumot néhány óra alatt, és milyen idegőrlő volt az utazás. Kérlelte Tobyt, hogy írjon mihamarabb, és elpanaszolta neki, milyen erős honvágya van. Erről az apjának nem beszélt, nem akarta őt feleslegesen aggasztani, és nem szeretett volna hálátlannak tűnni. Tobynak viszont elárulta, hogy ennyire számkivetettnek még soha nem érezte magát. Beszámolt neki arról is, hogy a Beaulieu házaspárnak két fia van, akik a légierőnél szolgálnak, és akikre nagyon büszkék a szüleik, de ő még nem találkozott velük. Még a ház kutyáiról is írt, és arról, apja hogyan cserélte el Favoryt, a lipicai mént úti okmányokra. Marianne megkérte Williamet, a komornyikot, hogy másnap adja fel mindkét levelet a postán, amit az meg is ígért.

Toby egy hónappal később, a turné első állomásán, New Yorkban kapta kézhez Marianne levelét. A leveleiket mindig Saratosából küldték tovább az épp aktuális állomásra. Toby meghökkent, amikor megtudta, hogy Marianne is elhagyta Németországot. Amikor aznap délután apjával a lovakat kefélték az esti Madison Square Garden-beli előadás előtt, elújságolta Nicknek.

– Alex Angliába küldte Marianne-t? – kérdezte meglepetten Nick. Mindez világosan mutatta, hogy a németországi helyzet sokkal rosszabb, mint gondolta. Nick pontosan tudta, hogy Alex máskülönben nem vált volna meg a lányától. – És Marianne azt nem írta meg, hová került? Ismerősökhöz, vagy netán egy ismeretlen vidéki családhoz? – kíváncsiskodott Nick. El tudta képzelni, Alex milyen magányos most a lánya nélkül. Őszintén sajnálta őt.

– Azt tudom, hogy most egy kastélyban lakik – felelte Toby bizonytalanul. – Valami Beaulieu-éknél. Van két fiuk meg egy csomó

kutyájuk. – Toby, mint mindig, most is kiszűrte a lényegi információt, amivel megnevettette Nicket.

– Ó, Istenem, Charles! – kiáltott fel. Azonnal tudta, kikről van szó. – Egy iskolában voltunk diákok, pár évvel felettem járt. Nagyon kedves emberek, Marianne-nak igaza van. A kastélyuk irdatlan nagy, Marianne jó helyen lesz ott a háború végéig. Alex nem is találhatott volna náluk jobb befogadót. Isabel halálra fogja kényeztetni. Elragadó asszony – mondta Nick nosztalgikus mosollyal. Arra gondolt, milyen különös irányt vett valamennyiük élete. Ő és a fiúk egy cirkuszban dolgoznak, Marianne az ő egykori iskolatársánál él Angliában, Alex pedig egyedül maradt. Nick mostantól még jobban aggódott a barátjáért, hiszen tudta, mennyit jelentett neki a lánya. Ő maga legalább a fiaival lehetett, ehhez képest a cirkuszi élet viszontagságai már igazán nem számítottak. Ráadásul Christianna is itt volt neki, aki mellett olyan boldognak érezte magát, amilyen még nem volt soha életében. És most, hogy már a nő rokonai is tudtak a kapcsolatukról, befogadták őt, és szívélyesen bántak vele és a fiúkkal is. A két család gyakran vacsorázott együtt.

Egy héttel később Nick is megkapta Alex levelét, amelyben barátja lényegében ugyanezt a történetet mesélte el, ha burkolt formában is. Alex nem említette, hogy Favory volt az ára Marianne biztonságos kimenekítésének, de Nick magától is rájött, hogy valami turpisság lehetett a dologban. A lényeg az, hogy Marianne-nak sikerült kijutnia az országból. Alex azt írta, hogy még Charles megerősítésére vár New Yorkból, addig csak remélhette, hogy minden rendben van. Még Nick is előbb értesült a lány megérkezéséről, és együtt érzően gondolt arra, milyen nehéz lehet Alex számára a bizonytalanság.

Nem sokkal a levél kézhezvétele után, áprilisban érkezett a hír, hogy Hitler megszállta Norvégiát és Dániát. A brit királyi légierő nagy erővel bombázta a német hadihajókat a norvég partoknál és a német felségvizeken. Totális háború dúlt. Egy hónappal később, amikor a cirkusz Pennsylvániában állomásozott, még elkésőbb hírek érkeztek. Hitler Franciaországot, Belgiumot, Hollandiát és Luxemburgot is lerohanta. Öt nappal később Hollandia megadta magát a náciknak. Hitler egész Európát bekebelezte. Angliában Winston Churchill lett a miniszterelnök.

Nick és Christianna időnként megvitatták egymás között a háborús híreket. Úgy tűnt, a nácikat semmi sem állíthatja meg, és egyre valószínűtlenebbnek látszott, hogy Európa valaha is talpra álljon.

Nick rettenetesen féltette Alexet, különösen most, hogy a barátja magára maradt. Gyakran merült fel Nickben a kérdés, hogy Alex a lovak gondozásán kívül vajon mivel tengeti a napjait. Nick mozgalmas életet élt a cirkuszban a fiaival, Christiannával, az állandó próbákkal, előadásokkal és utazással. Christiannáról még mindig nem írt Alexnek, és egyre jobban nyomasztotta emiatt a lelkiismeretfurdalás. Most, hogy Marianne Angliában élt, a lány és Toby sokkal gyakrabban válthattak levelet, hiszen Anglia és az Egyesült Államok között akadálytalan volt a postaforgalom. Alex leveleinek azonban sokkal viszontagságosabb utat kellett megtenniük: Marianne-nak csak New York érintésével tudott írni, mivel az Államok nem lépett be a háborúba.

Marianne májusban, két hónappal az érkezése után találkozott Simonnal, a fiatalabb Beaulieu fiúval. Simon huszonekét éves volt, és vadászpilótaként szolgált a Királyi Légierőnél. Londonban beleszeretett a kanadai ápolónőbe, akivel a repülőszázad egyik partiján ismerkedett meg. Isabel szerint teljesen belehabarodott a nőbe. Marianne-nal nagyon kedves volt, bár csak egy éjszakát töltött otthon a szüleinél, és másnap már sietett is vissza Londonba. A Biggin Hill reptéren állomásozott.

Júniusban az idősebb fiú, Edmund is hazalátogatott egy hosszú hétvégére, amikor kimenőt kapott. Mindössze egy évvel volt idősebb Simonnál, és ő is a légierőnél szolgált pilótaként, Wellington típusú nehézbombázókkal repült különleges bevetésekre. Már hét alkalommal vett részt szigorúan titkos német célpontok ellen irányuló felderítő repüléseken. Isabel folyamatosan nyugtalankodott a küldetések miatt. A márkiné a fiait és Marianne-t is úgy kezelte, mint a gyerekeket, és a lány jókat derült ezen Edmunddal, amikor a fiatalember délutáni sétára invitálta őt a parkban. Edmund külsőre az apjára ütött, de kedvességét és tréfálkozó természetét az anyjától örökölte. Azt tudakolta Marianne-tól, nem érzi-e magát magányosnak. A lány soha

nem vallotta volna be Isabelnek, de valóban az volt. Hiányzott az otthona és az apja.

– Végére is ez nem az otthonod, és mi is biztos csodabogaraknak tűnünk a szemedben. Ez itt nem a te házad, nem a te anyanyelved, nem a te hazád. Teljesen érthető, ha honvágýad van – mondta Edmund mély együttérzéssel. – És ez a kastély is olyan komor és huza-tos – tette hozzá saját szülöházát illetően.

– Lelkiismeret-furdalásom van, amikor elszontyolodom – vallotta be Marianne. Hamar megtalálta Edmunddal a közös hangot, és a fiatalember sármja sem kerülte el a figyelmét. Sötét hajával, zöld szemével igazán daliásan festett az egyenruhában. Edmund úgy viselkedett a lánnyal, mintha régi barátok lettek volna, és rövid látogatása alatt nagyon jól szórakoztak együtt. Edmund elvitte Marianne-t egy közeli tóhoz pecázni, kirándultak a zombékosban, és a birtok egyik tanyáján megmutatta a lánynak, hogyan kell tehenet fejni, amit Marianne még soha nem próbált. Edmund előkelőbb milióból származott, de ezt leszámítva meglehetősen hasonló körülmények között nevelkedtek. Előkelő származása ellenére a fiatalember egyszerű, szerény és gyakorlatias volt, amivel rögtön kivívta Marianne rokonszenvét. Edmund kicsit Tobyra emlékeztette a lányt, annak ellenére, hogy a fiatalember négy évvel idősebb volt nála, nem pedig két évvel fiatalabb. Edmund úgy viselkedett a lánnyal, mint egy gyerekkel.

– Tizenkilenc éves vagyok! – méltatlankodott Marianne. – Nem pedig tizenkettő! – Edmund még arra is rávette a lányt, hogy versenyt fussanak a faszorban, miután fogadást kötöttek, ki a gyorsabb. – Csaltál! – vádolta meg Edmundot tréfásan Marianne, levegő után kapkodva.

– Dehogy csaltam! – tiltakozott Edmund, aztán bevitte a lányt a kerti labirintusba, és élvezte, hogy az képtelen kitalálni onnan. Miután egy órán át hasztalan igyekezett kijutni, Marianne figyelmeztette Edmundot, hogy az életével játszik, ha azonnal nem mutatja meg a kivezető utat. A fiatalember végül megkegyelmezett, és kivezette az útvesztőből, Olyan jól elszórakoztak egymás társaságában, mint két pajkos kisgyerek. Isabelnek is feltűnt, és meg is jegyezte Charlesnak, hogy a fiuk milyen jól kijön Marianne-nal, és hogy Marianne milyen derék kislány. Isabel örömmel nyugtázta, hogy Marianne társasága

igazi, felhőtlen kikapcsolódást nyújt a fia számára az idegörlő bevetések után. Nemcsak az töltötte el boldogsággal, hogy Edmund láthatólag kipihente a szolgálat fáradalmait, hanem az is, hogy a lány végre vidámnak tűnt. Amióta megérkezett, Marianne egyre csak szomorkodott.

– Nem kislány már, Izzie – helyesbített Charles. – Marianne már felnőtt nő, ráadásul meglehetősen csinos. Biztos lehetsz benne, hogy Edmundnak is feltűnt, elvégre van szeme.

– Nem hinném, hogy erről lenne szó – válaszolta Isabel naivan. – Úgy hancúroznak már két napja, mint a gyerekek. – Mindkettőjüknek jót tett egymás társasága. Marianne-t kevésbé marcangolta a honvágy, Edmund pedig szusszanáshoz jutott a németországi bevetések között. A lány egészen le volt lombozva, amikor Edmund vasárnap délután készülődni kezdett.

– Kivel játszom ezentúl, ha te elmész? – kérdezte Marianne gyászos pillantással, amikor a fiatalember elbúcsúzott tőle. Edmund megint egyenruhában feszített, és most sokkal érettebbnek látszott, mint amikor a kertben virgonckodtak. Marianne sokkal jobban szerette benne a pajkos játszótársat, mint a tekintélyt parancsoló katonatisztet.

– Attól tartok, mostantól saját magadat kell elszórakoztatnod – mondta Edmund huncut mosollyal. – A kutyákkal is versenyt futatsz, és bármikor megfejhetsz egy tehenet, ha nagyon unatkozol. – De Edmund nélkül Marianne-nak már nem volt sok kedve kimozdulni. Nagyon jól kijöttek egymással, és néhányszor komolyabban is elbeszélgettek a háborúról. Edmundot mélyen megindította, hogy Marianne anya nélkül nőtt fel, és csodálta, hogy mégis ilyen józan gondolkodású fiatal nő lett belőle. Egyik reggel együtt kilovagoltak, és Edmund egészen elámult rajta, Marianne micsoda rátermett lovas. Bár nyíltan nem ismerte el, de be kellett látnia, hogy a lány még nála is jobban lovagol.

Edmund megígérte, hogy a következő kimenője alkalmával megint hazalátogat. A távozása után az egész ház üresnek tűnt Marianne számára. Csak ennyit jegyzett meg Isabelnek, akinek több se kellett, azonnal elárasztotta a lányt Edmund és Simon gyerekkori

csínytevéseiről szóló történetekkel. Azzal ő is egyetértett, hogy a fiúk nélkül a ház túlságosan csendes és komor.

Az Edmund távozása utáni napokban Olaszország is belépett a háborúba, és hadat üzent Nagy-Britanniának és Franciaországnak. Franciaországot elfoglalták a németek. Marianne hálás volt, amiért idejében elhagyta Németországot. A belga útvonal már nem jöhetett volna szóba, hiszen Belgiumot is megszállták. Most már az ezredesnek sem állt volna módjában engedélyezni a szabad elvonulást, még a lipicai ménért cserébe sem. Alex megírta Marianne-nak, hogy gyakran látja az ezredest a környéken fel-alá galoppozni Favory hátnán, ami mindig mosolyra fakasztja, és a lányát juttatja eszébe.

Isabel gyakran mondogatta: elborzasztja a gondolat, hogy Párizs, ez a gyönyörű város a németek kezére került. Június végén fényképek jelentek meg a sajtóban Hitlerről, amint Párizsban parádézik. Isabel egészen felbőszült a képek láttán. De Gaulle tábornok lett a Szabad Francia Erők vezetője Pétain marsall, a vichyi bábkormány vezetője ellenében. Pétain Isabel szerint hazaárulást követett el, amikor szinte ellenállás nélkül átengedte az országát a németeknek. De Gaulle azonban felvette a harcot a nácikkal, és Londonból irányította a Szabad Francia Erők ellenállását.

Isabel, Charles és Marianne reménykedtek benne, hogy a fiúk hazalátogathatnak júliusban, de megkezdődött az angliai csata, és mindkettőn részt vettek a légierő válaszcspásaiban, így kimenőről szó sem lehetett. Augusztusban a németek elkezdtek bombázni a brit repülőtereket, és Anglia-szerte mindennaposakká váltak a légi csapások. Augusztus végén a német légierő, a Luftwaffe ledobta az első bombákat London belvárosára. Simon nem sokkal később zaklatott hangon hazatelefonált, és elmondta anyjának, hogy ápolónő szerelme áldozatul esett a támadásnak. Simont teljesen letaglózta a veszteség, és Isabel szíve majd' meghasadt a fiáért.

Két nappal London bombázása után a Királyi Légierő Berlinre mért válaszcspást. Isabel sejtette, hogy a bevetésen Edmund is részt vett, bár pontos értesülései neki sem voltak. Két nappal a bombázás után Edmund végre hazatért. Két hónapja nem járt otthon, és mindenki kitörő örömmel fogadta. Simon nem kapott eltávozást, a barát-nője elvesztése után sem jöhetett haza. Edmund érkezése mindenkit

megkönnyebbüléssel töltött el. A fiatalember élt és virult, bár meglehetősen kimerült volt, és ő is elismerte, hogy az elmúlt napokban nem sokat aludt.

Edmund és Marianne lementek úszni a tóra, és ezúttal komolyabb eszmecsereket is folytattak. Szóba került a háború és a halál, és hogy miképp lehet együtt élni az állandó bizonytalansággal. Edmund elmondta, mennyire örül, hogy Marianne-nak nem kellett látnia, a bombázás micsoda pokoli pusztítást végzett Londonban. Elismerte, hogy a rombolás és a sebesültek látványa valamelyest megkönnyítette számára a német-orosz bevetéseket, de továbbra is alig bírta elviselni a gondolatot, hogy az általa végrehajtott bombázásokban nemcsak katonai célpontok és bázisok semmisülnek meg, hanem nők, gyerekek és civilek is áldozatul esnek. Edmund megkomolyodott a legutóbbi látogatása óta. A felnőtté válás háború idején még komolyabb próbatétel.

– És veled mi van? – kérdezte gyengéden. – Még mindig gyötör a honvágy? – Marianne már fél éve élt a birtokon, és egészen hozzászokott új életéhez, Isabelt pedig imádta.

– Anyukád annyira jóságos – mondta Marianne leplezetlen rajongással. – Néha rossz a lelkiismeretem, amiért a szüleid nyakára telepedtem. Még évekbe telhet, mire hazamehetek. – Gyakran érezte úgy, hogy teherként a Beaulieu házaspár számára, és ilyenkor zavarba jött. Charles rendszeresen adott neki zsebpénzt, amit a megállapodás szerint Alex később visszafizet majd neki, de Marianne-t így is feszélyezte, hogy ilyen sokáig időzik náluk. – Muszáj megnyerned ezt a háborút, mert csak így szabadulhattok meg tőlem – ugratta Edmundot. A fiatalember elmosolyodott, miközben a parkban sétáltak.

– Nekem egyáltalán nincs ellenemre, hogy itt laksz nálunk – mondta, és a lányra nézett. – Olyannyira nincs, hogy talán várnék még egy kicsit a háború megnyerésével. – Edmund kézen fogta Marianne-t, és így sétáltak tovább. A lány meglepődött, de Edmund ezúttal sokkal komolyabbnak tűnt, mint legutóbb. A háború mindannyiuknak megviselte az idegeit, Izzie is egyfolytában a fiaiért aggódott. Az egész Beaulieu család a háború végét kívánta, Marianne-ról nem is beszélve, aki az apjáért reszketett.

Mielőtt Edmund megint elment volna, sétálni hívta Marianne-t, és egyszer csak ünnepélyes pillantással nézett a lányra.

– Ha valami történne velem, ígérd meg, hogy vigyázol anyámra, jó? Téged nagyon szeret, és biztosan rettenetesen megviselné, ha velem vagy Simonnal történne valami. – Súlyos felelősséget helyezett Marianne vállára, de az utána következő szavai még jobban megdöbentették Marianne-t. – Azt gondoltam, jobb, ha elmondom, mielőtt elmennék. Nemcsak anyám van oda érted. Azt hiszem, én is beléd szerettem. Június óta állandóan rád gondolok.

Marianne egy pillanatig nem tudta, mit mondjon. Egészen mostanáig barátként tekintett Edmundra, éppúgy, mint Tobyra. Az futott át az agyán, hogy talán a halál közelsége teszi az embert ilyen vakmerővé és hevesé. De ahogy Edmundra nézett, rajta is úrrá lett valami különös bizsergés. A következő pillanatban a férfi karjaiban találta magát, és hevesen csókolóztak. Marianne alig jutott lélegzethez, amikor egy kis szünetet tartottak.

– Kérlek szépen, maradj életben, Edmund... Azt hiszem, én is szeretlek. – Minden egy szempillantás alatt történt. A fiatalember tagadhatatlanul jóképű volt, de vásott, tréfás természete, remek humora és kedvessége sokkal mélyebb hatást gyakorolt Marianne-ra. Edmund sok mindenben Isabelre hasonlított.

– Azon leszek. És most, hogy ezt megbeszéltük, korrigálnom kell magamat: nem csak „azt hiszem”, hogy szeretlek, hanem tudom. Csak nem akartalak a kelletnél jobban megijeszteni.

– Köszönöm – rebegette Marianne félszeg mosollyal. Összekuszálódott szőke haja még angyalibbá varázsolta az arcát. – Én is szeretlek. És komolyan gondoltam, amit az előbb mondtam. Maradj életben, szépen kérlek, szükségem van rád. – A lányt annyi veszteség érte az utóbbi időben. És Edmundra most talált csak rá, nem akarta máris elveszíteni.

– Nem halok meg – felelte Edmund csendesen. – Soha nem tennék veled ilyet.

– Ezt vehetem ígéretnek? – kérdezte Marianne, és a férfi szemébe nézett. Eközben már egész közel jártak a kastélyhoz.

– Ünnepélyes ígéretnek – erősítette meg Edmund, és viszonzta a pillantást.

– Szavadon foglak.

– Pontosan azt csinálod. – Edmund még egyszer megcsókolta Marianne-t, aztán magához szorította, csak hogy a közelében érezhesse a lányt. – Visszajövök, amilyen hamar csak tudok. Nem valószínű, hogy mostanában túl sok szabad időt kapnék, de jövök, amint elengednek. – Marianne bólintott, és még egyszer utoljára heves csókolózásba kezdtek, aztán visszaandalogtak a kastélyhoz. – Ártatlan arckifejezésük Charlest egyáltalán nem tévesztette meg, Isabel viszont csalódott volt.

– Pedig olyan bájos kislány, olyan elragadó – sopánkodott a férjének, miután Edmund elment. – Nem fér a fejembe, Edmund hogy maradhatott közömbös iránta. Úgy bánik vele, mint a kishúgával.

Felesége megjegyzése hallatán Charles harsány nevetésben tört ki.

– Drágaságom, nagyon szeretlek, de azt kell mondjam, nem látsz a szemedtől. Azt hiszem, Edmund hat méter mélyen belezúgott Marianne-ba, csak titkolja előlünk. – Charles sokkal jobban átlátott a fiún, mint Isabel.

– Gondolod? – kérdezte Isabel megütközve. – És Marianne vajon tudja? – A márkiné még nem tért magához az álmélködésből.

– Biztos vagyok benne, hogy igen. Neked nem tűnt fel, hogy Edmund egészen mostanáig nem tanúsított különösebb érdeklődést a kertjeid iránt, most meg nyakra-főre azt mutogatja Marianne-nak? Megkockáztatom, hogy nem a rózsáidat csodálják odakint.

– Komolyan mondod? – Isabel döbbsen nézett a férjére. – Ami azt illeti, erősen remélem, hogy igazad van. Egészen csalódott lennék, ha mégsem. Milyen szép pár, nem igaz? És micsoda gyönyörű gyerekeik lennének!

– Úgy érzem, kissé elébe mész a dolgoknak – józanította ki Charles. – Csak annyit mondtam, hogy szerintem Charles szerelmes Marianne-ba, nem azt, hogy a jövő héten összeházasodnak.

– Rendben, egyelőre ennyivel is megelégszem. De nem volna ellenemre, ha ennél többről lenne szó. Marianne-nak nem kellene viszszaemennie Németországba, és nekem is lenne társaságom. Aztán a háború után itt élhetnének.

– Látom, te már mindent elrendeztél – élcelődött a felesége tervezetésén Charles. – De talán hagyjuk rájuk, majd ők eldöntik, mit akarnak, legalább így az elején.

– Mondasz valamit – felelte elgondolkozva Isabel. – Csak nem szeretném, ha Edmund elszalasztana egy ilyen lehetőséget. Marianne csodálatos lány.

– Bizonyára a fiunk is így gondolja. Nem ejtették a fejére. Ő is látja, és beszél vele, nem csak te. Abszolút egyetérték, Marianne elragadó lány. Annál inkább sajnálom most Alexet. Pokoli lehet Németországban.

– Legalább vidéken lakik, akárcsak mi. Egyetlen városban sem érezném magam biztonságban most, hogy potyognak a bombák.

Két héttel később a németek bombázni kezdték Londont, Southamptont, Bristolt, Cardiffet, Liverpoolt és Manchestert. Nagy-Britannia óriási pofont kapott.

Három héttel később a németek megszállták Romániát, ami megint csak felkorbácsolta az indulatokat a cirkuszban. A társulatban román zsonglőrök és tornászok is dolgoztak, akik mostantól ugyanúgy aggódtak, mint a többiek. Hitler miatt Európa minden szegletéből kétségbeejtő hírek érkeztek. Az amerikaiak még mindig a kívülálló nyugalomával szemlélték az eseményeket, és nem is szándékoztak belekeveredni a dologba, de a cirkusz dolgozói túlnyomórészt olyan helyekről származtak, amelyeket mélyen érintett a háború. A rossz hírek kedélyrombolóan hatottak az egész társulatra, és a turné utolsó hetében mindenkin úrrá lett az általános csüggedés.

A cirkusz novemberben visszatért Saratosába. Nick és a gyerekek éppen két éve érkeztek Amerikába, és csatlakoztak a társulathoz. Nehezükre esett elhinni. Nick majdhogynem a kezdet kezdetétől szerelmes volt Christiannába. Toby tizenhét évesen tősgyökeres amerikai srác benyomását keltette, szinte tökéletesen beszélt angolul. A nyolcéves Lucas pedig úgy érezte, mintha világlétében a cirkuszban élt volna. A múltira már alig emlékezett, és néha Nick is egészen megfélemedezett a múlttól, annyira belerázódott a cirkuszi élet megszokott medrébe. Még mindig ő és Christianna volt az est sztárja.

A társulat jól szerepelt, és a cirkusz sikeres turnét zárt, de mindenki örült, hogy végre megkezdődött a floridai telelés. A fiúk visszatértek az iskolapadba, és Nick kereste az alkalmat, hogy megint kettesben lehessen Christiannával. A férfi meghívta őt egy New York-i hosszú hétvégére, és Christianna repesve várta. Mint eddig minden alkalommal, most is az ukrán lányok falaztak nekik.

– Miért nem házasodtok össze, ahelyett, hogy állandóan bujkáltok? – kérdezte az egyik tornászlány, de Christianna csak a vállát vonogatta.

– Még nem állunk rá készen – felelte, de valójában már benne is gyakran felmerült ez a kérdés. Úgy gondolta, Nick még mindig azon rágódik, hogy nem képes elegendő biztonságot és jólétet nyújtani számára. Nick jóval idősebb volt Christiannánál, és sokkal felelősebben gondolkozott a jövőjüket illetően. Méltó módon szeretett volna gondoskodni a feleségéről, annál mindenesetre nagyvonalúbban, ami pillanatnyilag kitelt volna tőle. És Nick úgy vélekedett, hogy rengeteg idejük van még, hiszen Christianna mindössze huszonhárom éves, hozzá képest szinte gyerek. Nick újra és újra rádöbbsent, hogy a nő mindössze hat évvel idősebb Tobynál. Ez azonban azt a képzetet keltette a férfiban, hogy ily módon több ideje van némi pénzt gyűjteni, és megalapozni a jövőjüket.

Nick és a fiúk a Markovich családdal karácsonyoztak. Együtt költötték el az ünnepi vacsorát, és Nick ezúttal két vodkát hozott, hiszen már tudta, milyen nagy rá az igény a Markovich fivérek körében.

A karácsonyi előadáson valamennyien felléptek, és a fivérek minden alkalmat megragadtak, hogy Nicket cukkolják. Többé nem csodálkoztak azon, hogy a férfi lélegzet-visszafojtva figyelni Christianna mutatóványát. Nick tudta, hogy sosem fog hozzászokni, de mostanában legalább már nem betegedett bele az izgalomba.

Ahogy az év a végéhez közeledett, és mindenki élvezte a pihenést, Nick beváltotta az ígérését, és elvitte Christiannát New Yorkba. Most amúgy sem voltak fellépéseik, így belefért az idejükbe.

Egy kis hotelben vettek ki szobát, nem messze a Madison Square Gardentől, és elsétáltak a Times Square-re. Nick elvitte Christiannát a Rockettes nevű híres táncsoport előadására a Radio City Music Hallba, a nő egészen el volt ragadtatva tőlük. Otlétük alatt havazni

kezdett, ami a németországi telekre emlékeztette Nicket. Egy fogattal körbekocsikázták a Central Parkot, ami úgy nézett ki a hótakaró alatt, mint egy karácsonyi képeslap. Nehéz szívvel utaztak vissza Floridába. Újabb tökéletes kiruccanást tudhattak maguk mögött.

Karácsonykor Edmundnak sikerült három napra elszabadulnia a hadseregből, Simon azonban most sem kapott kimenőt, és továbbra is részt vett a németországi bevetéseken. Charles és Isabel már annak is örült, hogy legalább az egyik fiuk hazajöhetett. Amint engedélyt kapott az eltávozásra, Edmund egyenesen Hertfordshire-be sietett. Marianne ugyanolyan kitörő örömmel fogadta, mint a szülei. Edmund betoppant, és egy pillanat alatt felkapta, magához szorította, és körbe-körbe pörgette-forgatta a lányt.

– Pokolian hiányoztál! – mondta Edmund, és Marianne nevetett. A lány egy hónapja nem látta őt, legutóbbi találkozásuk éppolyan romantikusra sikerült, mint az azelőtti. Akkor csókolózással és tervezgetéssel töltötték a rendelkezésükre álló időt. Ez alkalommal a hazatérése napján, ebéd után Edmund négy szemközt maradt az anyjával. Marianne nem tudta, miről folyt köztük a társalgás, de azt látta a fiún, hogy kedvére volt a beszélgetés. Edmund szorosabb viszonyt ápolt a szüleivel, mint az öccse, aki sokkal önállóbb és visszahúzó-dóbb volt. Edmund Isabel jóságos, szeretetteljes természetét, örökölte. Simon a zárkózottságával inkább Charlesra hasonlított.

Aznap este a hó is esett, és Edmund sétálni ment Marianne-nal a kastélyparkba. A lány hógolyót gyúrt, és megdobta Edmundot, aki megtorlásként egy sövény mögül zúdított rá egy sorozatot.

– Hagyd abba! Nem ér! – tiltakozott Marianne. – Végtére is én lány vagyok! – Mindkettejük arca kipirult, a hó a hajukra tapadt, és dőltek a nevetéstől. Edmund előmerészkedett a sövény mögül, megragadta és megcsókolta Marianne-t.

– Köszönöm, hogy emlékeztettél rá. – Edmund megcsókolta a lányt. – Majd' elfelejttem. – Olyan mély átéléssel csókolta Marianne-t a hóesésben, hogy a lány egyszeriben minden gondjából elfeledte. Elfeledte, mennyire hiányzik Németország, az édesapja, és az otthoni karácsonyok. Csak arra tudott gondolni a férfi ölelésében, hogy mennyire szereti őt. És Edmund megtartotta a sza-

vát: életben volt. Marianne éjjel-nappal érte aggódott, és azért imádkozott, hogy épségben visszatérjen a bevetésekről. Mind ez idáig sikerrel. – Szeretlek, Marianne – súgta Edmund, és a lányra mosolygott, majd fél térdre ereszkedett előtte a hóban. Gyengéd pillantással nézett fel a lányra, és megfogta a kezét. – Marianne von Hemmerle – szólalt meg ünnepélyesen –, megtisztelsz-e azzal, hogy hozzám jössz feleségül? Elmondhatatlanul boldoggá tennél, ha igent mondanál. – Marianne egy pillanatig döbbenetesen nézett Edmundra, és könnyek szöktek a szemébe. Lassan bólintott, és váratlanul újult erővel tört rá apja hiánya, akivel nem tudja megosztani élete nagy eseményét, legfeljebb egy levélben, ami vagy eljut hozzá, vagy nem. De tudta, hogy apja mennyire szereti a Beaulieu családot, és hogy egészen biztosan boldogan adná áldását erre a házasságra. Marianne-ban szemernyi kétség sem merült fel, pedig még csak tizenkilenc éves volt. De a háborúban mindenki egy szempillantás alatt válik felnőtté.

– Igen – rebegte elcsukló hangon, miközben kövér hópelyhek szálltak a szempillájára és a hajára. – Igen, hozzád megyek feleségül. – Edmund felállt, és olyan szenvedéllyel csókolta meg Marianne-t, mint még soha. – Mikor? – tette fel a kérdést a lány, amikor már visszafelé ballagtak a kastélyhoz.

– Hamarosan – felelte Edmund. Amint beléptek a nappaliba, egy fekete bársonydobozkát vett elő a zsebéből, amit Isabel adott neki a délutáni beszélgetés alkalmával, amikor a fiú anyja elé tárta a szándékát. Charlesnak is elmondta, mire készül, és ő is jóváhagyását adta a frigyre. Isabel és Charles egyaránt örömmel fogadták fiuk döntését, egyikük sem bánta, hogy Marianne ilyen fiatal. Nagyon érett lány volt, és a szülők úgy vélték, Edmund tökéletesen választott.

Marianne óvatosan felnyitotta a dobozkát, és a lélegzete is elállt egy pillanatra. Még soha életében nem látott ilyen gyönyörűt, Isabel pedig tudta, hogy Marianne-on észbontóan mutat majd. Marianne soha nem gondolta volna, hogy egyszer ekkora gyémánt ékkövet fog hordani, mint ami az Edmund üknagyanyjától örökölt gyűrűn díszelgett. Sajat édesanyjának eljegyzési gyűrűje, amelyet Alex Marianne huszonegyedik születésnapjára tartogatott, sokkal kisebb volt ennél. Most úgy adódott, hogy a lány előbb megkapta eljegyzési gyűrűjét. Marianne megcsókolta Edmundot, aki felhúzta a gyűrűt menyasszo-

nya ujjára – tökéletesen illett rá. Marianne megilletődve nézegette a gyűrűt a kezén. Ez volt élete legkülönlegesebb pillanata, és valami megmagyarázhatatlan szomorúság lett rajta úrrá. Felhőtlen örömebe keserűség vegyült.

– Mi a baj, szívem? – kérdezte Edmund aggodalmasan. Marianne könnyes szemmel pillantott rá.

– Bárcsak elmondhatnám az apámnak, és itt lehetne az esküvőkön. – De egyikük sem akarta megvárni a háború végét, hiszen az még évekig eltarthatott. Edmund átölelte Marianne-t, és vigasztalta, aztán lement a pincébe egy üveg pezsgőért, és töltött egy-egy pohárral. Ezalatt a lány a gyémántgyűrűt csodálta. Edmund átnyújtotta neki a poharat.

– Ezt az én gyönyörűséges menyasszonyomra, Kettőnkre! – mondta az ifjú vőlegény, és mindannyian ittak az egészségükre. Aztán a könyvtárban ültek le, hogy megbeszéljék az esküvő részleteit. Edmund nem akart nagy felhajtást, csak a legszűkebb családot szeretne volna meghívni. Az esküvőt a birtok kápolnájában képzelték el, ahhoz hasonlóan, ahogyan Marianne is tervezte még Németországban, az Altenberg-kastély kápolnájában, a saját birtokukon.

– Mikor szeretnéd? – kérdezte Marianne.

Edmund habozott egy ideig, nem akarta sürgetni a lányt, hátha még nem készült fel lélekben az esküvőre, olyan hirtelen történt minden. Alig fél éve szerettek egymásba, de háború idején felgyorsulnak az események.

– Február elején lesz megint kimenőm. Az túl korai lenne? – kérdezte tétován. Marianne elmosolyodott, és a fejét rázta. Neki is tökéletesen megfelelt, ő sem akart várni.

– Csodálatos. Csak egy ruhára van szükségem – mondta Marianne, aztán elkomolyodott. – Szerinted az édesapád hajlandó lenne az oltár elé vezetni engem? – Edmund biztosra vette, hogy az apja megtiszteltetésnek veszi, ha beugorhat régi barátja helyett.

– Természetesen. Én pedig azt szeretném, ha Simon lenne a tanúm, már ha ő is el tud szabadulni akkor. Talán Mr. Hitler elenged minket pár napra.

Még sokáig ültek a könyvtárban, egészen addig, amíg ki nem aludt a tűz. Edmund felkísérte Marianne-t a szobájába, de nem ma-

radt sokáig. Nem szerette volna, ha az esküvő előtt magával ragadná a szenvedély. Csak hat hét volt hátra a nagy eseményig, de Edmund már alig várta, csakúgy mint Marianne. A lány este levelet írt az apjának, s közben krokodilkönnyeket hullatott, amiért nem oszthatja meg vele ezeket a fontos pillanatokat. Még jobban elszomorodott, ha arra gondolt, hogy a levél is csak hetek múlva érkezik meg, New York-i kitérővel.

Másnap reggel Marianne nem győzött köszönetet mondani eljövendő anyósának a gyűrűért, és meg is mutatta neki, hogy fest az ujján. Isabelt már családtagnak érezte.

– Nagyon jól mutat a kezeden – mosolygott rá Isabel örömtől sugárzó arccal. – Sok boldogságot kívánok neked, drága kislányom. – Vidáman összecsapta a tenyerét. – Végre lesz egy lányom! – Marianne Isabel nyakába ugrott, és átölelte. Amikor Edmund is lejött reggelizni, szinte még boldogabbnak tűnt, mint Marianne. Tökéletes karácsony köszöntött a Haversham-kastélyra. Edmund és Marianne mostantól jegyben jártak. Este a pazar karácsonyi vacsora alatt végig az esküvő volt a téma. Isabel megígérte, hogy segít Marianne-nak ruhát csináltatni, tudott is egy kiváló varrónőt az egyik közeli faluban, aki rendkívül igényesen dolgozott. Épp befejezték a vacsorát, amikor Simon telefonált, hogy gratuláljon a bátyjának, és megígérte: mindent elkövet, hogy ott lehessen az esküvőn, Isabel boldogabb volt, mint valaha. Mindkét fia élt és virult, és egy elragadó teremtséssel bővül a család. Mindannyian egyetértettek abban, hogy a háború és az azzal járó összes szorongás ellenére ez volt életük legszebb karácsonya. Marianne-nak azonban magányos pillanataiban gyakran jutott eszébe az apja, és a régi, közös karácsonyok. Ezen az estén öröm és keserűség kavargott benne: örült a jelennek, és annak, amit a jövő tartogatott számára, és siratta a múltat, mindazt, amit elveszített.

Németországban Alex nem vesződött azzal, hogy karácsonyfát állítson, most, hogy a lánya nem volt mellette. Tudta, hogy az csak még inkább elszomorítaná. Kemény kilenc hónap állt a háta mögött. Az egyik legkedvesebb vadászlova elpusztult. Az időjárás rettenetes volt, a házban meg lehetett fagyni. Marianne szívderítő társasága nélkül az életét kilátástalanul sivárnak érezte. Soha nem volt még

ilyen nyomasztó karácsonya, mint most, hogy a von Bingen család után immár a lánya is elment, talán csak akkor, amikor a kislány édesanyját elveszítette. De bizonyos értelemben ezúttal még annál is rosszabb volt a helyzet, hiszen nem maradt senkije. Amikor a felesége meghalt, Marianne akkor is derűt csempészett a napjaiba.

Alex nem sok ennivalót talált a házban, amúgy sem szeretett egyedül enni. Éppen répát és krumplit főzött, amelyek még a saját veteményeskertjében termettek, amikor meghallotta, hogy kopogtatnak a hátsó ajtón. Nem várt senkit, és amikor ajtót nyitott, az egyik földbérlet pillantotta meg, aki egy ismeretlen, sérült lábú férfit támogatott. A jövevények egy pillanatig szótlanul álltak az ajtóban.

– Ne haragudjon a zavarásért, uram – szólalt meg végül a bérlet lehalkított hangon. Alex észrevette, hogy mindketten reszketnek a hidegtől.

– Jöjjenek be – mondta Alex, és utat engedett nekik. Nem tudta, ezek ketten mit akarhatnak tőle, de az feltűnt neki, hogy az ismeretlen férfi retteg, és folyamatosan a háta mögé tekinget. – Mit tehetek magukért? – fordult Alex a bérlethez.

– Szükségem van egy lóra – felelte a bérlet lényegre törően. – Nem akartam szó nélkül elvinni az egyiket.

– Nos, azt jól tette – válaszolta Alex, és elzárta a lángot a lábosa alatt, amelyben egyszerű vacsorája főtt. – Ráadásul ilyen időben nem ülhet lóra. Minden út le van fagyva. Hamar lesántulna a jószág, vagy öt perc alatt a lábát törné. – A bérlet a barátjára nézett, aztán vissza a földesúrra, akiben megbízott, és akit gyerekkora óta ismert.

– A barátomnak mindenképpen el kell jutnia a svájci határhoz.

– Az nagyon messze van. Megkérdezhetem, miért? – A bérlet megrázta a fejét, az ismeretlen pedig fájdalmas nyögéssel lerogyott egy székre. A lába csúnyán megsérült. – A barátja egyáltalán nincs is abban az állapotban, hogy utazhasson. – Alex igyekezett értékeln magában a helyzetet. Észrevette, hogy vércsöppek vannak a padlón. Úgy tűnt, a sebesült férfit meglőtték. – Keresni fogják magát? – kérdezte Alex kertelés nélkül.

– Most még nem. Talán holnap. Lehet, hogy azt hiszik, meghaltam. Holnapig nem fognak utánajárni – vallotta meg a sebesült őszintén.

– Ez biztató – jegyezte meg Alex kényszeredett pillantással. Azon morfondírozott, vajon mibe is keveredik bele ezekben a pillanatokban. Eszébe jutott valami. – Maga zsidó? – Az ismeretlen egy pillanatra habozott, majd bólintott. A barátja meggyőzte róla, hogy ebben a földesúrban teljesen megbízhat.

– Két hónapja elhurcolták a családomat. Én éppen egy másik megyében voltam egy vásáron. Eladtam egy lovat, hogy tudjak nekik enni adni. Mire hazaértem, mindenkit elvittek. Mindenkit: a feleségemet, a két gyerekemet, az anyámat és a nagynénémet. Csupa gyereket és nőt.

– Tudja, hova vitték őket?

– Egy táborba, de nem tudom, melyikbe. Azóta bujkálok. Két nappal ezelőtt meglátott az egyik járőr. Azt nem tudják, ki vagyok. Az erdőben rejtőztem el. Aztán ma este megint megláttak. Igyekeztem minden ismerősömtől távol tartani magam – pillantott mindkettőjükre. – Az egyikük meglőtt. Nem is biztos, hogy visszajönnek majd megnézni, hogy meghaltam-e. Ha adna egy lovat, megpróbálnék elmenekülni innen. – A férfi teljesen kétségbeesettnek tűnt, és láthatóan fájdalmai voltak.

– A golyó benne maradt a sebben? – kérdezte Alex elővigyázatosan. Ha igen, azt haladéktalanul el kell távolítani. Még soha nem csinált ilyet.

– Csak súrolt – felelte a férfi. Alex bólintott, és lázasan gondolkodni kezdett, mit csináljon. Az otthonában még nem tartottak házkutatást, de dönthetnek úgy, ha egy szökésben lévő embert keresnek a környéken, még akkor is, ha különösebben nem gyanakszanak rá, és nincs is rá okuk. Egyelőre.

– Először is fertőtlenítenünk kell a sebet. Egy kis whisky megteszi – mondta Alex, és keresgélni kezdett a szekrényben, amíg meg nem találta az üveget, – Pár napra el kell bújni. Csak akkor indulhat útnak, ha jobban lesz. Van egy borospincém odalent. Aztán majd kitáljuk, hogyan juthat el a határig. Hogy nem lóháton, az holtbiztos. Nem fogom feláldozni a lovaimat magáért – mondta zordan. Nem volt lelkes attól, hogy belekeveredett ebbe az egészbe. De ez a két ember számított rá, és karácsonyeste volt. Nem tehetett mást. Megkérte az ismeretlent, hogy húzza lejjebb a nadrágját, és a whiskyt

rálócsolta a sebre, amely egyébként tisztának tűnt. Aztán levitte őket a borospincébe. A pince száraz volt, de hideg, úgyhogy Alex felment egy takaróért. Majd visszatért a konyhába, és a fazékból kiszedett egy burgonyát meg néhány darab répát, kirakta egy tányérra, levitte a pincébe, és az üveg whiskyvel együtt átadta a szökevénynek. – Ezek majd jól tesznek. – Ezután Alex és a bérlő felmentek a földszintre. A pincében nem volt villany, de az ismeretlennek amúgy is alvásra volt szüksége.

– Tüntesse el a vérnyomokat az úton – intette a bérlőt Alex és két nap múlva jöjjön vissza. Addigra biztosan jobban lesz.

– Nem gondoltuk, hogy befogadja – hebegte a bérlő bocsánatkérről. – Nagyon sajnálom, uram. Mi tényleg csak egy lovat akartunk.

– Semmi gond – sóhajtott fáradtan Alex. – Inkább egy emberért löjjenek agyon, mint egy lóért. Majd kitaláljuk, mitévők legyünk. Amúgy boldog karácsonyt.

– Boldog karácsonyt, uram – válaszolta a bérlő, és még mindig hitetlenkedő arckifejezéssel eltávozott.

Alex visszatért hívatlan vendégéhez, aki addigra megette az ételt, büzlött a whiskytól, és mélyen aludt. Alex abban sem volt biztos, hogy az idegen igazat mondott neki, de a bérlőjében megbízott, és hozzá fordult segítségért, ő pedig úgy döntött, megteszi, amit tud. A jövevény által előadott történet szívfacsaró volt. Egy csapásra elveszítette az egész családját, és ez egyáltalán nem számított egyedi esetnek. Rengetegen jártak hasonló cipőben szerte az országban. Olyan emberek, akiknek nem adatott meg a szerencse, hogy egy vasúti kocsira való lóval felszerelve csatlakozzanak egy cirkuszhoz még a háború kitörése előtt, és akik számára nem volt kiút. Alex elfogadhatatlannak találta az egész helyzetet. Eloltotta a villanyokat a földszinten, és felment a hálószobájába. Próbált nem gondolni Marianne hiányára, de ez sosem sikerült neki, hiszen minden este elment az üres szobája előtt. Órákig feküdt álmatlanul az ágyában, és azon tépelődött, mi legyen a szökevényyel.

Reggel lement hozzá, hogy megnézzze, hogy van. A menekült jobban érezte magát, és a seb sem fertőződött el. Egyelőre senki sem kereste őt a kastélyban. Közel s távol nem voltak katonák, és a házvezetőnő is két nap kimenőt kapott. Reggelit vitt a férfinak, aztán

megengedte, hogy feljöjjön, és használja a fürdőszobát, utána viszont megint lekísérte a pincébe. Nem szóltak egymáshoz, csak amikor a szökevény meghatottan köszönetet rebegett, miközben Alex újból rázárta a pinceajtót. A házban csend honolt, és másnap délután a bérlő visszatért.

– Hogy van? – kérdezte, amikor Alex beengedte.

– Egész jól. – Alex addigra már pontosan tudta, mit fog tenni. Már korábban megtöltötte az autója tankját annyi üzemanyaggal, amennyi csak a rendelkezésére állt, és kiszámolta, milyen messzire jut vele. Majdnem a svájci határig – de csak majdnem. Ha a szökevény elég szemfüles, óvatos és fürge, akkor elérheti a határt.

– Van egy ismerősöm, aki tudna segíteni – kockáztatta meg a bérlő. – Ha elviszi Kemptenbe a Szent Lőrinc Bazilikához, ő majd átveszi, és a továbbiakban gondoskodik róla. Ott lakik a közelben. – Alex abban a pillanatban átlátta a helyzetet. Mindez nem a véletlen műve volt, a bérlő tudatosan segédkezett a zsidók mentésében. Alex már korábban is hallott róla, hogy van néhány ilyen bátor ember, és most rájött, hogy a bérlője is köztük tartozik.

– Az autóm a garázsban van. A barátja egyenesen be tud jutni a pincéből a garázsba, anélkül, hogy bárki észrevenné. A csomagtartóban kell utaznia, nappal mindenképp, legalább az út elején. Ha fényes nappal megyünk, az kevésbé gyanús, mint ha éjszaka kelnénk útra. Elviszem az ismerőséhez, aztán szépen elfelejtjük ezt az egészet. – A bérlő hálás tekintettel nézett rá, és bólintott. – Segítsen neki beszállni a kocsiba. Tíz perc múlva én is lent leszek a garázsban. – Alex felment a szobájába, öltönyt, kalapot és nagykabátot vett. Kifogástalan öltözékben hagyta el a házat, mint aki egy barátjához indul látogatóba. – A bérlő már várta a garázsban. – Bent van? – A bérlő bólintott, és nem szólt semmit, csak egy pisztolyt nyomott Alex kezébe.

– Erre szüksége lehet. – Alex egy pillanatra habozott, aztán elvette a fegyvert, és a zsebébe csúsztatta.

– Köszönöm. – Beszállt a Hispano-Suizába, beindította a motort, és elhajtott. A bérlő kinyitotta, majd bezárta utána a garázsajtót, és elcammogott, mintha mi sem történt volna.

Alex nem keresett kerülőutakat, egyenesen rákanyarodott a főútra, és a szokásos tempóban vezetve elhaladt a von Bingen-kastély előtt. Egy katona megállította, de azonnal felismerte őt.

– Jó napot, gróf – köszöntötte tisztelettudóan. – Minden rendben van?

– Tökéletesen, köszönöm. A barátaimhoz megyek látogatóba. – A katona intett, hogy továbbmehet. Nem kérte el Alex papírjait, és be sem nézett az autóba. Tudta, hogy erre semmi szükség. Alex továbbhajtott. Közben ráesteledett, de ő csak ment tovább. Egy ellenőrző pontnál megállították, és az egyik katona megkérdezte a másiktól, hogy megnézzék-e a csomagtartót, de a társa azt mondta, nem szükséges. Alex nehézség nélkül túljutott az ellenőrzésen. Emlékezett rá, hol kell találkoznia a bérlő ismerősével. A helyszín alighanem meszszebb volt a határtól, mint azt a csomagtartóban lapító szökevény szerette volna, de a segítők innentől kezdve majd gondoskodnak róla, és bizonyára hatékonyabb eszközökkel rendelkeznek a szöktetéshez, mint Alex a nagykabátjában, kalapjában és utcai cipőjében. Bele sem akart gondolni, mi lett volna, ha a katonák benéznek a csomagtartóba az ellenőrző pontnál. Érezte a pisztoly súlyát a zsebében, de nem állt szándékában használni.

Amikor megtalálta a címet, kiszállt az autóból, és bekopogott. Az ajtót nyitó férfi megütközött az arisztokratikus megjelenésű úriember és a ház előtt parkoló Hispano-Suiza láttán. Alex bement a bérlőtől kapott jelszót, mire a férfi bólintott, a ház lakott településen kívül állt, senki nem volt a közelben. A férfi kinyitotta a csomagtartót, és segített a sebesültnek kikászálódni. A szökevény rekedt hangon köszönetet mondott Alexnek, és elbúcsúzott tőle. A zsibbasztó út után szinte jártányi ereje sem maradt, de végül bevonszolta magát a házba. Több szó nem esett köztük, és a ház ajtaja bezárult. Alex hazaindult ugyanazon az úton, amelyiken jött. Megdöbbenően sima ügy volt. Vezetés közben még egyszer átgondolta az eseményeket.

Kora reggel hajtott el megint a von Bingen-kastély előtt. Az ezredes éppen lovagolni indult. Favory türelmetlenül ficáncolt, pára szállt fel az orrlukáiból. Az ezredes szalutált a grófnak, Alex pedig lelassított, és szívélyes mosollyal nézett a tisztre.

– Elégedett a lipicaival, ezredes? – kérdezte udvariasan.

– Nagyon is, gróf.

– Nagyon jól néz ki Favory. – Az ezredes elmosolyodott, és megpaskolta a ló nyakát. Alex továbbhajtott, és nemsokára hazaért, mint-ha mi sem történt volna. A házvezetőnő készített neki egy csésze teát. Alex levette a kalapját és a kabátját, magához vette a teát a konyhában, és felment a dolgozószobájába. A pisztolyt még mindig a zsebében érezte. Kivette, és bezárta egy fiókba. Szép munkát végzett az éjjel, pedig most csinálta először, de miközben a gőzölgő teát szűrölte, arra gondolt, hogy talán nem utoljára. Aznap éjjel kinyílt előtte egy ajtó, és Alex úgy döntött, belép rajta. Nem volt visszaút.

Husadik fejezet

Edmund és Marianne esküvője a terveknek megfelelően zajlott le Havershamben. Simonnak is sikerült elszabadulnia a seregből erre a napra, és Charles vezette oltárhoz a menyasszonyt. Az Isabel varrónője által kreált ruha tökéletesen illett Marianne alakjára, úgy nézett ki benne, mint egy fehér szaténba öltözött istennő. A menyasszony ugyanazt a fátylat viselte, mint Isabel huszonöt évvel azelőtt. A Beaulieu család húsz barátja volt még jelen az esküvőn, és Edmund néhány bajtársa a légierőtől. A fiatal emberek mind egyenruhában feszítettek, és Isabel arra kért mindenkit, hogy aznap ne beszéljenek a háborúról. A birtokon álló kápolnában volt az esküvő, amelyet Isabel üvegházi virágaival díszítettek fel. A menyasszonyi csokrot a márkiné maga készítette, szintén általa nevelt fehér orchideákból. Az időjárás is kegyes volt hozzájuk.

Az ara gyönyörűen nézett ki, és sugárzott a szerelemtől, a völegény örömmámorban úszott. A végtelennek tűnő asztalnál ebédeltek, amely ezúttal majdnem megtelt. Az asztalt roskadásig díszítették ezüstmadarakkal és friss vágott virággal. Este az ifjú pár elautózott Brightonba. A Grand Hotelben töltötték háromnapos nászútjukat. A szálloda mulatságosan ódivatú volt, de mindkettőjüknek tetszett, bár sokat változott az évek során. Edmundot gyerekkori emlékek fűzték ide, és szerette volna megmutatni Marianne-nak. A homokzsákok és harci felszerelések sem zavarták őket. Nem láttak semmit, csak egymást, és az eljövendő, közös életüket. Egy sátorban is boldogok let-

tek volna a szabad ég alatt, csak az számított, hogy kettesben lehessenek. Örülten szerették egymást. A sétányt lezárták, de ők ketten úgy kergetőztek a tengerparton, mint a gyerekek; és szabályos időközönként visszamentek a hotelszobába szeretkezni. Mire Edmund visszatért ifjú feleségével Havershambe, Marianne arca kisimult, és sugárzott a boldogságtól. Az utolsó éjszakát a nagy, rózsaszín vendégszobában töltötték. Amikor másnap reggel Edmund készülődni kezdett, Marianne sírva fakadt, és még egyszer megígértette a férjével, hogy épségben hazatér.

– Tudod, hogy visszajövök, Marianne. Mindig – vigasztalta Edmund, és tíz perc alatt már huszadjára csókolta meg a nejét. Az elmúlt néhány nap maga volt a tökély, amit az ifjú feleség egyfajta révületben élt át. Marianne még aznap beszámolt apjának az esküvőről, aztán Tobynak is levelet írt. Amikor a fiú elolvasta, alig akart hinni a szemének. Már két éve elváltak az útjaik, és Toby még mindig Katját imádta, de nem tudta volna elképzelni, hogy tíz éven belül feleségül vegye, ha egyáltalán, Marianne felnőtt nővé érett, Toby meg tizenhét évesen is kölyök maradt. A fiú azonnal elújságolta a hírt az apjának. Nick nevetve csóválta a fejét.

– Most érzem csak magam igazán öregnek. Tisztán emlékszem Marianne születésére, nem is volt az olyan régen. Remélem, nem kaptál kedvet – mondta Tobynak, aki grimaszt vágott, és megrázta a fejét.

– Még mit nem. Ehhez még túl fiatal vagyok. És Katja is. – Toby nem volt benne biztos, hogy apja megengedné-e, hogy ilyen fiatalon összeházasodjanak, de a lányokkal persze más a helyzet. A fiú alig akarta elhinni, hogy már két és fél éve nem látta Marianne-t. Az idő észrevétlenül szállt el felettük. Marianne most már Angliában élt örgrófi rangban, és egy sokkal nagyobb kastélyban, mint a von Bingen családé, amely család már egyébként is egy cirkuszi lakóközösségben lakott. Most is éppen turnéztak, ez volt az életük, Toby és a családja teljesen hozzászokott már. Belekényelmesedtek a szokásos rutinba, és jóllehet az állandó költözés néha megterhelő volt, szinte már meg sem érezték a fáradságukat.

Amikor a társulat júliusban Kaliforniába érkezett, Nick megint elvitte Christiannát Santa Ynezbe. Ezúttal rendes autóval mentek, de

ugyanabban a hotelben szálltak meg, mint első alkalommal. Most román lányok biztosították az alibit Christianna számára. Nicknek azonban az az érzése támadt, hogy a nő apja valójában már mindent tud, csak szemet huny a dolog felett. Az öreg nagyon megkedvelte őt és a fiait, és azt is tudta, hogy Nicknek komolyak a szándékai a lányát illetően – nem csak játszadozik vele, hanem mélységesen szereti őt. És Christianna is szereti Nicket.

Visszamentek a jól ismert kilátóhelyhez. Nick szétnézett az alatt elterülő tájon, amelyet egy nap szeretett volna megvásárolni. Christianna legnagyobb derűségére már most is úgy beszélt róla, hogy ez itt az ő farmja. Nick gyengéden a nőre pillantott.

– Gondolkoztam a dolgon – szólalt meg óvatosan. Biztosra szeretne tudni, hogy Christianna számára is megfelelő a pillanat. – Mit szólnál hozzá, ha a turné végén Floridában összeházasodnánk?

– Most megkéred a kezemet? – évődött Christianna. Azt hitte, Nick csak tréfál, vagy hangosan gondolkodik. Néha persze szóba került köztük a házasság, de a férfi következetesen azon a véleményen volt, hogy erre csak akkor kerülhet sor, ha úgy érzi, már eleget tudott félretenni a közös jövőjükre. A cirkuszi keresetükből azonban egyikük sem takaríthatott meg túl sokat. Nick nagyon megfontoltan kezelte a költségvetését, és már harmadik éve spórolt, de egy farmot még nem engedhetett volna meg magának, sőt erősen kérdéses volt, valaha is megengedheti-e. De annyi pénze már összegyűlt, hogy nyugodt szívvel megkérhesse Christianna kezét.

– Még nem – felelte Nick, majd fél térdre ereszkedett a kiugró oromzaton. – Most már igen – mondta, és mosolyogva nézett fel a nőre. – Hozzám jössz feleségül, Christianna? – A nő szeme elkerekedett.

– Komolyan beszélsz? Most?

– A turné végén. – Nick méltó nászútra akarta vinni a feleségét, de ezt addig nem tehetné meg.

– Úgy értem, most valóban megkéred a kezemet?

– Valóban. Szeretlek, és az életem hátralevő részében minden egyes reggel melletted szeretnék felébredni. – Már két éve bujkáltak a világ elől, ez éppen elég volt. Sok is.

– Igen – rebegette Christianna elcsukló hangon. – Igen... Igen! – Legszívesebben telekiabálta volna a tájat a hegy tetejéről. Nick felállt, és megcsókolta, majd a nő legnagyobb elképedésére előhúzott a zsebéből egy dobozkat, amelyben egy kicsiny eljegyzési gyűrű lapult. Aprócska gyémánt csillogott rajta, de tökéletes eljegyzési gyűrű volt. Nick már régóta készült erre az alkalomra, és mindenképpen itt, a későbbi „farmjuk” helyszínén akarta megkérni Christianna kezét. A nő ugyan nem hitte, hogy a terv valaha is megvalósulhat, de kétségkívül nagyon romantikus volt a környezet. Nick felhúzta a gyűrűt Christianna ujjára, és megint megcsókolta, majd a karjába kapta, beültette az autóba, és hazahajtottak a szállodába, hogy az ágyban is megünnepeljék a jeles pillanatot, két évvel azután, hogy először lehettek együtt.

– Ha a cirkuszban tartjuk az esküvőt, nagy lesz a felhajtás – szólt meg Christianna szeretkezés után.

– Márpedig nemigen tarthatjuk máshol – felelte Nick gyakorlatiasan. – Bizony, lesz majd cécó. – A cirkusz csillagai aligha esküdhettek csinnadratta nélkül, de Nick már felkészült rá.

Amikor másnap visszamentek a Santa Barbara-i állomáshelyre, bejelentették a családnak a döntést. Eljegyzésük híre futótűzként terjedt. Még John Ringling North is gratulált nekik táviratban. Az igazgató azt javasolta, hogy tartsák az esküvőt a Ca’ d’Zanban, a fényűző, saratosai palotában, amelyet még John és Mabel Ringling építtetett. Ezek szerint még nagyobb lesz a felhajtás, mint amire Nick eredetileg számított, ráadásul a Ringling testvérek ragaszkodtak hozzá, hogy az eseményre a lehető legszélesebb nyilvánosság előtt kerüljön sor.

Mire november elején visszatértek Saratosába, az időpontot már rég kitűzték, Christianna ruhája is elkészült; John Ringling North pedig emlékposztert nyomatott az ifjú párról, hogy azt árusítsák majd a nagysátorban a következő évad folyamán. Nick és Christianna voltak a cirkusz csillagai, és királyi becsben tartották őket.

Igazi fejedelmi esküvő készülődött. John Ringling North ajánlatának megfelelően a pár a Ca’ d’Zanban kel majd egybe a hálaadás napját követő szombaton, és az egész társulat hivatalos lesz az ese-

ményre, ami azt jelentette, hogy mintegy nyolcszáz főre számíthatnak. A lakodalom kedvéért külön sátrat állítanak majd fel.

Nick Tobyt kérte fel tanúnak, a gyűrűk hordozását pedig Lucasra bízta. Lucas kilencévesen kissé túlkoros volt már a feladathoz, ennek ellenére nagyon komolyan vette, és ünnepélyes arccal masírozott a gyűrűkkel. Joe Herlihy pohárköszöntőt mondott az ifjú pár tiszteletére. A gyönyörű ara sugárzott a boldogságtól, Nick pedig ragyogóan nézett ki fehér frakkjában. Mesébe illő esküvő volt, szinte maga is egyfajta cirkuszi látványosság. Az ifjú párról készült poszterek ott helyben elfogytak, újabbakat kellett nyomni belőlük. Christianna és Nick másnap egy különleges estet adtak, és a nő a fehér dresszéhez és tüllszoknyájához menyasszonyi fátylát vette fel. A következő nap pedig nászútra indultak, amelyet Palm Beachen, a Breakers Szállóban töltek. Az elegáns szállodában filmsztároknak kijáró elbánásban részesültek.

– Nos, Mrs. von Bingen – mosolygott Nick egyik éjjel szeretkezés után a feleségére –, még mindig nem untál rád?

– A halálom napjáig sem unok rád, Nick – jelentette ki Christianna ünnepélyesen.

– Az jóval az én halálom napja után lesz esedékes. – A nő huszonkét évvel fiatalabb volt a férjénél, de a korkülönbség egyiküket sem zavarta. Ez a házasság így volt tökéletes.

Amikor visszatértek Saratosába, mindenki gratulált nekik még egyszer. Szinte hősként ünnepelték őket, a közönség valamennyi előadáson állva tapsolt nekik. Tündérmesébe illő házasságuk mit sem veszített a varázsából a nézők szemében, és ahányszor feltűntek a fehér lipicai lovaikkal a porondon, a tömeg ujjongva üdvözölte őket. Aznap este, amikor hazatértek Palm Beachről, Nick felkereste Sándort.

– Az esküvői ajándékomért jöttem – emlékeztette az öreget.

– Miféle ajándékért? – kérdezte Sándor színlelt ártatlansággal. – A lányomat már megkaptad. Talán nem elég?

– Nem. Megmondtam, hogy egyetlen, esküvői ajándékot fogok kérni tőled, egy védőhálót Christianna mutatványához. Két éve megbeszéltük, és te beleegyeztél. Mostantól hálóval fog fellépni – jelen-

tette ki Nick eltökélten. Sándor látta rajta, hogy tántoríthatatlan, és aggodalmasan nézett a fejére.

– A közönségnek nem lesz ínyére a dolog – figyelmeztette.

– Majd megszokják. Megmondtam, hogy elveszem feleségül Christiannát, és tartottam a szavam. Te is ígértél nekem valamit, még kezet is ráztunk rá. Vagy megkapom a hálót, vagy még ma abba hagyja a kötéláncot. – Sándor merőn Nick szemébe nézett, és bólintott. Nick kemény feltételeket alkudott ki, de az öreg szavatartó ember volt. – Még ma este – ismételte Nick. Sándor kis híján felsziszszent kínjában.

Nick aznap este követte Christiannát a kötelekhez, és látta, hogy a talajon nyolc segítő tartja kifeszítve a védőhálót. A nő is észrevette, és meglepetten fordult Nickhez.

– Az apám tud róla?

– Ez az ő esküvői ajándéka számunkra – felelte Nick széles mosollyal, és megcsókolta Christiannát. Három év után először végre ő is élvezi majd a nő mutatványát. És amikor a tömeg is kiszúrta a védőhálót, tapsvihar tört ki. A közönség áldását adta. Nick feltartott hüvelykujjával jelezte Sándornak a sikert, aki visszaintegetett neki. Christianna most már biztosan nem fog megrokkanni, vagy halálra zúzni magát. Nicknek köszönhetően mostantól háló védte az életét.

Két héttel később a házasság még mindig élénk szóbeszéd tárgyát képezte a cirkuszban. Christianna a fellépőruháit varrogatta a lakókocsiban, és a rádiót hallgatta, amikor Nick hazaért, miután ellátta a lovakat. Nick lehajolt, és megcsókolta a nőt. Még mindig ragyogott a boldogságtól, és nem tudott betelni a házaseslet örömeivel. A rádióműsort azonban váratlanul megszakították, és a bemondó közölte, hogy a japánok megbombázták Pearl Harbort Hawaii egyik szigetén.

– Mit mondott? – kapta fel a fejét Christianna. Azt hitte, rosszul hall.

– Hallottad. A japánok amerikai hadihajókat bombáztak Pearl Harborban. – Olyasmi történt, ami egészen mostanáig elképzelhetetlennek tűnt Amerikában. Az Egyesült Államokat támadás érte a saját területén. Az ország végül belekényszerült a háborúba.

Pillanatokon belül az emberek előjöttek a lakókocsikból, és mindenkinek elújságolták a hírt. Hatalmas felbolydulás támadt. Néhányan pánikba estek, és attól tartottak, hogy ezek után Floridát is bármikor bombatámadás érheti. Egy órán belül az egész cirkusz a háborús hírek lázában égett. Az emberek a rádióra tapasztották a fülüket. John Ringling North bejelentette, hogy a különleges karácsonyi előadás aznap este elmarad. Mindenki a híreket leste az otthonában. Toby és Lucas is csatlakozott Nickhez és Christiannához a lakókocsiban, és mind a rádiót hallgatták.

Másnap az Egyesült Államok és Nagy-Britannia hadat üzent Japánnak. Három nappal később Hitler hadat üzent az Egyesült Államoknak. Amerika hadban állt. Pearl Harborban kétezernégyszázhárom férfi és nő halt meg, és ezerszázhetvennyolcan megsebesültek. A nagysátor még mindig elsötétítve állt, és Nick azon tépelődött, vajon visszatér-e az élet a normális mederbe valaha is. Épp a sógoraival vitatta meg a helyzetet, amikor Toby hazasomfordált. Nick azonnal elgondolkodott, hogy miben sántikálhat a fiú. Amikor fél órával később kettesben maradtak, Toby kibökte, miről van szó.

– Beléptem a seregbe, papa – közölte félig büszkén, félig riadtan, apja várható reakciójától tartva.

– Mit csináltál? – meredt rá Nick elborzadva. – De hát ezt nem teheted!

– Dehogynem. Elmúltam tizennyolc éves. És egyébként is besoroztak volna.

– Még csak amerikai állampolgár sem vagy! – ellenkezett Nick. Nem akarta, hogy a fia bármi vagy bárki kedvéért háborúba menjen.

– Engem bevettek – felelte elszántan Toby. – Németország úgymint megfosztott a német állampolgárságunktól. Két hét múlva indulok a kiképzőtáborba.

– Ez örülség! – tajtékozott Nick, és kiviharzott a lakókocsiból, miközben a sírás kerülgette. Nem akarta, hogy a fia akár a régi, akár az új hazája kedvéért vásárra vigye a bőrét. De Tobynek abban igaza volt, hogy így is, úgy is besorozták volna. Nick elmondta Christiannának, aki azonnal látta rajta, mennyire fel van dülva.

– Talán igaza van, és csakugyan behívták volna – mondta Christianna csendesen.

– De hát Toby német! – emlékeztette Nick. Hamarosan azonban ez is megváltozott.

Két nappal később a bevándorlási hivatal emberi jelentek meg a cirkuszban, akik minden német állampolgárságú alkalmazottat kikérdeztek. A rakodómunkások között és az előadóművészek között egyaránt szép számmal akadtak németek: az összes lóidomár, két nagy-macska idomár, Nick, bohócok, tornászok és a gumiember. Mindenkit egyesével kifaggattak a lojalitásukat illetően. A zsidókat automatikusan felmentették az eljárás alól, és egyből menedékjogot kérhettek. A többieknek megadták a lehetőséget, hogy hazatérhessenek, ha úgy látják jónak. Néhányan bonyolultabb helyzetben voltak, mint például Nick, akit a németek zsidónak nyilvánítottak, így ő – és a fiúk – rögtön menedékjogért folyamodhattak volna. Nick azonban egy amerikaival élt házasságban, hiszen Christianna már korábban megkapta az állampolgárságot. Így Nick előtt két lehetőség állt: vagy menedékjogért folyamodik, vagy felesége révén amerikai állampolgárságot kérhet.

Nick nem sokat teketóriázott.

– Szeretnék amerikai állampolgár lenni – mondta csendesen. Ez volt az utolsó lépés Németország megtagadásában. A hivatalnok jegyzetelt valamit a papírjára.

– A következő néhány hétben felkeressük önt – biztosította Nicket. – Mi legyen a nevével? Úgy látom, az útleveleiben más név áll, mint a cirkuszi neve. Melyik szerepeljen az új dokumentumaiban?

– Nicolas Bing – mondta határozottan. Ezzel elvesztette a „von”-t és a nemesi címét, de kapott egy nevet, amellyel békében élhet, és amely nem köti őt többé Németországhoz.

– Rendben – mondta a hivatalnok, és a következő klienshez fordult. Nick Christiannára nézett.

– Nem bánod? – kérdezte. A nő megrázta a fejét.

– Legyél az, aki szeretnél – mondta, de magában úgy gondolta, hogy Nick helyesen választott.

Nem sokkal később kiderült, hogy az előadók közül többen is – elsősorban nem zsidó németek – visszamennek Európába, Úgy dön-

töttek, jobb, ha távoznak. Nem akartak mostantól fogva a kémkedés örökös gyanújában élni.

Nick az elkövetkező napokban nem tudott másra gondolni, mint arra, hogy Toby bevonul a seregbe, és kiképzőtáborba megy.

A legjobb dolog, ami életében vele történt, az volt, amikor pár nappal korábban összeházasodott Christiannával. És most máris küszöbön állt élete legborzalmasabb eseménye: a fia a frontra készült.

Huszonegyedik fejezet

Toby közvetlenül karácsony előtt utazott el San Franciscóba a Fort Mason kiképzőállomásra. Könnyes búcsút vett a barátnőjétől, apjától, mostohaanyjától és az öccsétől. Christiannát csaknem ugyananynyira megviselte Toby távozása, mint Nicket és Lucast, és az emberek már napokkal korábban elkezdtek özönleni hozzájuk, hogy sok szerencsét kívánjanak neki. Toby és Katja az utolsó napokban már elválaszthatatlanok voltak, igyekeztek minden adandó alkalmat kihasználni a csókolózásra és egymás kezének szorongatására, de sokan akarták látni a fiút, mielőtt még bevonult volna. Nem egy fiatalember csatlakozott a sereghez a cirkusból, de Nick családját és Tobyt általános szeretet övezte. Pierre pantomimjelenettel búcsúzott, amivel még Nicket is sikerült megnevettetnie, pedig az utóbbi időben nem volt könnyű mosolyt csalni az arcára. Amióta Pearl Harbor után Toby jelentkezett a hadseregbe, Nick szeme kivörösödött, és vonásai megkeményedtek. Nem félt kimutatni, milyen sokat jelent neki a fia. Aznap reggel, amikor Toby végül felkerekedett, Nick mindenki előtt elsírta magát. Katja szintén vigasztalhatatlan volt. Lucas, Christianna és Nick még sokáig álltak összekapaszkodva, miután Toby elment. Gallina próbált lelket önteni a lányába, de ő maga sem tudta visszatartani a sírást.

A kiképzés után, februárban Toby még hazajön, mielőtt a cirkusz március végén vagy április elején útra kel, utána azonban harcolni küldik. Azt még senki sem tudta, hogy pontosan hová.

Toby távozásával a karácsony meglehetősen sivárrá vált Nick és a családja számára. Nick képtelen volt rászanni magát, hogy fenyőfát vegyen és feldíszítse, úgyhogy a feladat Christiannára hárult. Ő és

Lucas aggatták fel a lakókocsira a karácsonyi égőket. Nicket azonban semmi sem zökkentette ki a komorságból, és folyamatosan attól rettegett, hogy elveszíti a fiát.

Azok, akik úgy döntöttek, hogy elhagyják a cirkuszt, mostanra már elmentek, vagy javában csomagoltak. A döntést mindenkinek gyorsan kellett meghoznia, és Nick műsorszáma még fontosabbá vált, hiszen az övé maradt az egyetlen lovas produkció. Nick kizárólag előadás közben mosolygott, és Christianna sem tudta jobb kedvre deríteni. A nő egyfolytában aggódott a férjéért, és Gallinának mesélte el minden aggodalmát.

– Olyan sok veszteség érte már Nicket az életben – nyugtatgatta Gallina együtt érzően Christiannát. – Légy hozzá türelmes. Idővel elmúlik a rosszkedv. – Christianna valóban mindent elkövetett, hogy kicsit felvidítsa, de a karácsony így is nyomott hangulatban telt, és az újév sem volt sokkal különb. Nick otthon maradt, amíg Christianna elment a családjával a szokásos újévi vacsorára a lengyel étterembe, de Sándor és a fivérek azt mondták, teljesen megértik Nicket. Christianna és Lucas azért részt vett az eseményen, ám Nicknek nem volt hozzá kedve, még mindig Toby miatt bánkódott.

Januárban Nick levelet kapott Alextől, ami most, hogy Amerika is belépett a háborúba, még kacskaringósabb úton, egy genfi ismerősön keresztül jutott el az Újvilágba. Alex a cenzúra miatt egy szót sem szólt a németországi helyzetről, azt viszont elújságolta, hogy Marianne és ifjú férje gyereket várnak késő tavaszra. Alexet felvillanyozta első unokájának érkezése, de azt is megvallotta, hogy elviselhetetlenül hiányzik neki a lánya, és már alig várja, hogy láthassa őt, a babát és a vejét, Nick elolvasta a levelet, majd keserű mosollyal Christiannára pillantott, és fájdalmasan felsóhajtott.

– Vénembernek érzem magam – mondta. – Alex barátomnak nemsokára unokája születik. Igaz, négy évvel idősebb nálam, de már nekem is lehetne unokám. – Nick negyvenhat éves volt, Alex épp most múlt ötven, ami szintén hihetetlennek tűnt. Nemrég még mind a ketten kissrácok voltak, és abban a hitben éltek, hogy semmi rossz nem érheti őket, és semmi sem változik körülöttük, mára viszont régi világuk teljességgel elenyészett. Nickből cirkuszi mutatványos lett,

Alex több mint egy éve nem látta a lányát, Toby pedig a frontra készült.

Nick és Christianna között újabban nem merült fel a gyerekvállalás kérdése. Pearl Harbor az esküvő után néhány nappal történt, és Toby bevonulásán kívül semmi más nem érdekelte Nicket. Most nem tudott a jövődöbeli gyerekekre gondolni, csak a meglévő gyerekeinek a sorsa foglalkoztatta.

Toby a San Franciscó-i kiképzőtábor után hazajött egy kis időre. A látogatás egyszerre volt örömteli és szívbe markolóan gyötrelmes. Az együtt töltött idő minden pillanata felbecsülhetetlen értéket jelentett számukra, és Nick egy percre sem akarta szem elől téveszteni Tobyt, vele akart lenni, amíg csak lehet. Apa és fia utolsó fellépésén Toby a porondmester kérésére egyenruhát viselt. Amikor már a zárófigurákat mutatták be a lipicaiakkal, a nézők felállva ünnepelték őket. A taps elsősorban Tobynak szólt, és Nick arcán kövér könnycseppek gördültek le. A porondmester bemondta a mikrofonba, hogy Toby rövidesen a frontra megy.

A cirkuszban és szerte Amerikában fiúk ezrei voltak hasonló helyzetben. Mind egyenruhát öltöttek, és egyetlen éjszaka leforgása alatt férfivá váltak. Még Lucas is idősebbnek és érettebbnek tűnt. Toby megerősödve, elszántan tért vissza a kiképzésből, és majd' kicsattant az egészségtől. Csak öt napra jött haza, és ez a kis idő egy szempillantás alatt elrepült. Az elutazása előtti estén Toby bejelentette, hogy Katjával eljegyezték egymást. Katja és a családja éppúgy nem bírtak a könnyeikkel, mint Nick. Miután Toby hazakísérte a lányt a lakókocsijukhoz, és lefeküdt aludni a jól ismert, régi hálószobában az öccse mellé, Lucas átölelte Tobyt, és megvallotta, mennyire hiányozni fog majd neki. Toby szemébe is könnyek szöktek, ahogy magához szorította pityergő öccsét.

Másnap reggel Toby útnak indult, Christianna egész családja is eljött, hogy elbúcsúzzon tőle. Sándor az unokájának nevezte Tobyt, és elmondta, milyen büszke rá, meg hogy micsoda nagyszerű amerikai vált belőle. Katja és a családja is kikísérték a fiút a Kaliforniába tartó vonathoz. A könnyek feltartóztathatatlanul patakzottak.

A Toby távozását követő napokban Nick a lovakkal próbálta lefoglalni magát: új lépéseket tanított nekik az új mősorszámhoz, ame-

lyet immár Toby nélkül kellett bemutatnia. Christianna és Nick most még inkább a figyelem középpontjába került. Nick megírta Alexnek, hogy Toby bevonult a hadseregbe, de tudta, hogy a levél csak nagy sokára ér majd célba, és még többet kell majd várnia, mire a válasz is megérkezik Svájccon keresztül. Még mindig nehéz volt megemészteni, hogy Nick kicsi fia bevonult a hadseregbe, Alex kicsi lánya pedig gyereket vár. Az idő kíméletlenül elszállt felettük.

Áprilisban Tobynak sikerült megüzennie Fort Masonból, hogy rövidesen a frontra küldik. A pontos úti célt nem írhatta meg, de annyit elárult, hogy a Csendes-óceán térségébe készül. Toby két németet is megismert a seregben, és egyiküket sem küldték Európába, de a fiú így is fogadott hazájáért harcolhatott. Nick azt kívánta, bárcsak ne küldenék Tobyt sehová. Ugyanebben az időben a japán származású amerikaiakat az ország nyugati részén felállított internálótáborokba gyűjtötték. A kormányzat meg akart bizonyosodni afelől, hogy egyetlen állampolgár sem húz az ellenséghez. Nicknek semmi közelebbit nem sikerült megtudnia arról, hova küldik a fiát, de Toby megígérte, hogy olyan gyakran ír majd, ahogyan csak tud. Nick gondosan eltette a levelet a többi mellé egy dobozba. Toby minden egyes levelet féltve őrizte.

Májusban a turné közben újabb levél érkezett Tobytól, ezúttal Hawaiiról. A fiú jó kedélyűnek és izgatottnak tűnt, bár arról nem árult el sokat, mit csinál éppen, és hová készül. Tobyt szigorú titoktartás kötelezte. Alex leveleit cenzúrázták, és Nick úgy érezte, hogy mindkettőjükkel kapcsolatban kénytelen a sötétben tapogatózni, de így is nagy öröm volt néha-néha levelet kapni tőlük. Nick szeretne volna tudni, hogy megszületett-e már Marianne gyereke, de amióta Toby elment a kiképzőtáborba, a hírek nemigen jutottak el hozzá. Marianne Tobyyal állt folyamatos levelezésben, és Nick szinte mindenről a fián keresztül értesült a lánnyal kapcsolatban.

Marianne június első napjaira várta a gyermekét. A terhesség nem viselte meg, de Edmund nélkül a napok lassan teltek. Isabel rávette a lányt, hogy segítsen neki a kertészkedésben, így akarta lefoglalni, egyszersmind mozgásban tartani Marianne-t. A márkiné élvezte a menyé társaságát, és éppúgy gyönyörködött benne, mint a bimbózó

virágaiban. A kisbaba érkezésének híre hallatán madarat lehetett volna vele fogatni, és Edmund is magánkívül volt az örömtől. Az ifjú férj igyekezett a lehető leggyakrabban hazalátogatni, de így is csak ritkán tudott elszabadulni. Ilyenkor gyengéden cirógatta felesége pocakját, és izgatottan, álmélkodva állapította meg, mekkorát nőtt, mióta nem látta. Lenyűgözte az érzés, ahogyan a gyermek mocorgott odabent, és minden egyes alkalommal olyan lázba jött tőle, mintha először lenne benne része. Edmund fogadkozott, hogy igyekszik majd a szülés várható idejére, június első hetére kimenőt szerezni, de nem tűnt túl valószínűnek, hogy sikerül, és Isabel arra is felhívta a figyelmüket, hogy az első gyerekek gyakran később születnek a vártnál. Edmund például annak idején három hetet késett, és Isabel már azon gondolkodott, csakugyan kell-e neki egy ilyen rémesen udvariatlan, léha gyermek, de persze mihelyst először meglátta az újszülötet, mindent megbocsátott neki.

Edmund azt is megígérte, hogy ha éppen akkor indulna meg a szülés, amikor a főhadiszálláson van, megpróbál műszakot cserélni valakivel, vagy szükség esetén akár egy tervezett bevetést is, ha megengedik. Ha sikerül, azon nyomban hazahajtat, annak ellenére, hogy mostanában Kelet-Angliában, többórányi távolságra állomásozott. De Edmund megesküdt, hogy megtesz minden tőle telhetőt, és Marianne tudta, hogy a férje nem a levegőbe beszél. A lány úgy döntött, Havershamben hozza világra a gyermekét, hiszen a kórházak túlterheltek voltak a sok sebesült miatt, és Marianne-nak lelkiismeret-furdalása lett volna, ha egy ilyen normális, rutinszámba menő esemény kedvéért foglalná le a helyet és a munkaerőt. A házi orvos és az anyósa segédkezik majd a gyermekágynál, és ha a szerencse is melléjük szegődik, Edmund is otthon lehet a szüléskor, vagy nem sokkal utána. Marianne tisztában volt az elvárásokkal, és szerette volna egy fiúval megajándékozni a férjét, de Edmund titokban bevalotta Marianne-nak, hogy igazából kislányt szeretne, méghozzá olyat, aki az anyjára hasonlít. Sok gyereket terveztek, ötöt-hatot legalább, és minthogy az első terhesség minden jel szerint zökkenőmentesen zajlott le, az ifjú szülők örömteli várakozással tekintettek a jövőbe.

Május utolsó és június első napjaira, azaz a szülés tervezett időpontjában Edmund szinte csodával határos módon ötnapos kimenőt

kapott. Marianne remélte, hogy a baba megérkezik, mielőtt a férjének vissza kell mennie a légierőhöz. Isabel fogadkozott, hogy majd jól megdolgoztatja Marianne-t a kertben, ráadásul azokban a napokban nagy volt a hőség, és a márkiné biztosra vette, hogy ez majd mindenképp meghozza a várt hatást, ha a kertészkedés és a hosszú séták netán eredménytelennek bizonyulnának. De Edmund érkezése előtt Marianne inkább nyugton maradt, nem szerette volna, ha túl korán jönne meg a baba. Mostanra már óriásira nőtt a hasa. Isabel makacsul hajtogatta, hogy márpedig ikrek lesznek, és a legkevésbé sem zavarta, hogy az orvos csak egy szívhangot észlelt. Isabelnek nehezebb esett elhinnie, hogy egyetlen baba képes lehet ekkora helyet kitölteni. Marianne arca és végtagjai ugyanolyan soványak maradtak, mint korábban, a pocakja viszont ormóttan nagyra nőtt, amivel Edmund állandó tréfáinak céltáblájává vált. Olyanokkal korholta Marianne-t, hogy igazán nem volt szép dolog ellopnia egy szegény ártatlan gyermek strandlabdáját, amit most a ruhája alatt rejteget, Marianne kellemetlenül érezte magát a hőségben, és a legkisebb mozgás is nehezebb esett. Alig tudta felhúzni a harisnyáját, és a nagy melegben inkább le is mondott róla. Havershamben senki nem láthatta meg, és Isabel is arra bátorította, hogy ne zavartassa magát, hiszen ők sem törődnek vele, Amúgy is egyre több lány járt harisnya nélkül, ugyanis az utóbbi időben hiánycikké vált.

Egy nappal Edmund tervezett érkezése előtt a férfi hazatelefonált a bázisról. Elmondta Marianne-nak, hogy egy fontos küldetésre jelölték ki, amit semmiképpen nem cserélhet el mással, így még legalább két napig biztosan nem engedik haza, de megnyugtatta a feleségét, hogy hamar vége lesz a dolognak, és arra kérte, addig is üljön keresztbe tett lábbal. Marianne megígérte, és gyorsan elbúcsúztak, mert több tucat, ha nem több száz pilóta állt sorba a telefonért, hogy Edmundhoz hasonlóan lemondja a várva várt kimenőjét. Marianne csak annyit tudott mondani, hogy nagyon szereti őt, és várja haza. Edmund is sietve biztosította Marianne-t a szerelméről, majd letette a telefont. A lány ezután közölte az elkeserítő hírt Isabellel, de ő maga meglepően nyugodt maradt, és magabiztosan kijelentette, hogy a gyerek pár napig még nem fog megszületni.

Másnap este mindannyian hallották, ahogyan repülőgépek százai húznak el felettük Németország irányába. Marianne, Isabel és Charles megbecsülni sem tudták, hány gép lehetett a rajban, de látták, ahogyan az éjszakai égbolt megtelik velük, és rendíthetetlen elszántsággal tartanak távoli célpontjuk felé. Marianne ösztönösen megérezte, hogy Edmund is ott van közöttük, és szelíd mosollyal nézett fel az égre, miközben maga elé rebegte, hogy szereti őt. Csak később tudták meg, hogy ezer bombázó repült el felettük, amelyek Köln bombázására indultak.

– Nem csoda, hogy nem tudott hazajönni – jegyezte meg Isabel, miközben bementek a házba. Amikor meghallották a raj közeledését, mind kiszaladtak az udvarra. – Több száz repülőgép lehetett, vagy talán megvolt ezer is. – Charles ezt túlzásnak tartotta, de később kiderült, hogy Isabel nem tévedett. Ameddig a szem ellátott, az egész horizontot repülőgépek takarták be, és még jóval azután is hallani lehetett a dübörgést, hogy már eltűntek a láthatáron. A brit városokat támadó német repülőök érkezését is hasonló robaj kísérte, ami egyes éjszakákon heves rémülettel töltötte el őket. Mindenki ismerte már ezt a zajt. Marianne csak homályosan sejtette, hogy a német polgári lakosság ugyanabban a félelemben él most, mint ők. Számos német város pusztult el, de Anglia is súlyos csapásokat szenvedett, és London utcái romokban hevertek, habár Marianne személyesen mindezt nem láthatta, mivel egyszer sem járt a fővárosban a megérkezése óta. Isabel hallani sem akart róla, hogy Marianne odamenjen, és miután összeházasodtak, Edmund sem engedte el. Marianne a vidéki élet áldásait élvezte, ahol sokkal nagyobb biztonságban lehetett, mint Londonban.

Csendesen megvacsoráztak az ebédlőben. Marianne beszámolt a terhességgel járó legújabb tünetekről, és azt latolgatta, vajon mikor érkezik a baba, így legalább addig sem azon tépelődtek, mi lehet Edmuddal. Marianne igyekezett megnyugtatni magát, hogy ez épp olyan bevetés, mint az összes többi, és a férje hamarosan újra velük lesz, akár már holnap vagy holnapután. Edmund maga sem tudta biztosan, de megígérte, hogy amint tud, telefonál. Késő éjjel aztán hallották, ahogyan a repülőgépek visszatérnek. Ezúttal is tudni lehetett, hogy nem német gépek érkeztek, ahhoz túl sokan voltak, és a zaj

is a kora esti repülőgépraj hangjára emlékeztetett. Marianne megkönnyebbülve feküdt le, de most is ugyanolyan izomösszehúzóadások gyötörték, amilyenek az elmúlt hetekben szinte állandósultak. Edmund nemsokára itthon lesz, és Marianne arra gondolt, hogy a gyermekük is hamarosan megérkezik. Az összehúzóadások a szokásosnál erőteljesebbek voltak, de reggelig nem történt semmi különös, és Marianne lekacsázott a lépcsőn, hogy megreggelizzen. A hasa még mindig gömbölyödött, ő maga pedig fáradtnak tűnt.

– Jól aludtál, szívem? – köszöntötte az anyósa, és arcon csókolta, miközben Marianne magához vett egy pirítóst és egy tojást, amelyet saját tyúkjaiak tojtak. Szalonna már egy éve nem került az asztalra, a háború idejére búcsút mondhattak neki, de a tyúkólaik jóvoltából tojás és csirkehús bőségesen állt a rendelkezésükre, még ha más hússokra egyelőre nem is gondolhattak. Isabelnek azonnal feltűnt, hogy Marianne meglehetősen nyúzott, de egyáltalán nem csodálkozott rajta. Nyilvánvaló volt, hogy a baba bármelyik pillanatban megérkezhet. – Hallottam az éjjel, hogy a fiúk hazatértek.

– Én is hallottam. – Marianne-nak hatalmas kő gördült le a szívérről, amikor meghallotta a repülőgépek dübörgését. Azt akarta, hogy Edmund mielőbb itthon legyen. Még nem telefonált, de a lány arra gondolt, biztosan alszik a bevetés után, vagy az eltávozási engedélyt intézi, és majd csak akkor szól haza, ha sikerült megszereznie. Isabel közölte Marianne-nal, hogy aznap rengeteg a teendőjük, és reggeli után kivitte magával a kertbe.

– A rózsakertben teljes a káosz! – panaszkodott a márkiné, miközben Marianne felhúzta a csupasz lábfejeére a kerti csizmát, és elindult Isabel után.

Az asszonyok a kertben szorgoskodtak, Charles pedig újságot olvasott a dolgozószobájában, amikor William, a komornyik bekopogott hozzá, és jelentette, hogy egy úriember szeretne vele beszélni. A hadsereg egyik tábornoka, Charles régi barátja volt az, aki szintén erről a környékről származott. Charles arca azonnal felderült.

– Vezesse be. – Örült, hogy végre férfitársasága lesz. Isabel az utóbbi időben folyamatosan a kisbabáról gügyögött, amivel már kezdett a férje idegeire menni, de a márkiné semmi másra nem tudott

gondolni. A tábornok belépett a szobába, Charles pedig felállt, és kezét nyújtott neki.

– Bernard, drága barátom. Mennyire örülök, hogy látlak! Az unokánk bármelyik pillanatban megszülethet, és az asszonyok másról sem tudnak beszélni, én viszont már kezdek bekattanni tőle. Milyen jó, hogy jöttél! – Bernard elmosolyodott, de arca mégis komoly maradt. Helyet foglalt Charles íróasztalának másik oldalán. Azonnal a lényegre tért, egy pillanatra sem akarta megtéveszteni a barátját, vagy léha csevejjel rabolni az idejét. Mélyen Charles szemébe nézett, akinek ettől a pillantástól egy másodpercre még a szívverése is megállt.

– Rossz hírt hoztam, Charles – mondta kertelés nélkül. Régi barátágukra való tekintettel ő akarta megmondani neki, mi történt, lehetőleg négy szemközt.

– Valamilyik fiamról van szó? – kérdezte Charles, de csak erőtlen suttogás jött ki a torkán. Másra nem tudott gondolni. A tábornok bólintott.

– Edmund. Múlt éjjel. Köln felett lelőtték. Több mint ezeregyszáz gépet küldtünk ki, negyvenhárom híján vissza is tértek. Edmundnak nem sikerült. Nagyon sajnálom. – Majd' megszakadt a szíve a barátjáért. Charles minden erejével igyekezett megőrizni a lélekjelenlétét. Felállt, és zavarodott arckifejezéssel járkálni kezdett a szobában. A tábornok odament hozzá, átkarolta, és megveregette a vállát. Ő maga is két fiút veszített el a háborúban, így pontosan tudta, mit érez most Charles, és ezért is akarta saját maga közölni a hírt. Edmund századának parancsnoka hívta fel, aki tudta, hogy a tábornok is erről a környékről való, és jól ismeri a fiatal pilóta édesapját.

– Jóságos ég, hogyan mondom el az anyjának? – kérdezte Charles, és a tekintetében páni félelem és kétségbeesés tükröződött. Bekövetkezett az, amitől minden szülő a legjobban rettegett, amit a leginkább szerettek volna elkerülni. – Edmund gyereke bármelyik pillanatban világra jöhet, lehet, hogy még ma megszületik. – A tábornok tisztában volt vele, Charles most min megy keresztül. Egy szülő életében nincs ennél rettenetesebb, gyötrelmesebb pillanat, akármilyen körülmények között is kell szembesülnie gyermeke elvesztésével. Charles és a felesége legalább azzal vigasztalhatják magukat, hogy a fiuk egy

nemes ügy oltárán áldozta fel az életét, nem pedig egy részeg sofőr okozta ostoba balesetnek esett áldozatul. Edmund Angliát védte az ellenségtől. De mindez sovány vigasznak tűnt ebben a pillanatban.

– Bárcsak segíthetnék valahogyan – sóhajtotta a tábornok, de tudta, hogy nem tehet semmit, túl azon, hogy a lehető legnagyobb tapintattal közölte a tragikus hírt. A hozzátartozókat általában a Hadügyminisztérium értesítette telefonon vagy táviratban, amelyet egy biciklis futár kézbesített. A tábornok ettől kímélte meg Edmund családját. Charles hálás volt neki a figyelmességért, és szegény Marianne-ra gondolt. Megszakadt a szíve a lányért, és saját fájdalma is mérhetetlen volt. El sem tudta képzelni, hogyan fogják mindezt átvészelni, csak annyit tudott, hogy így vagy úgy, de túléljük valahogy. Nem tehettek mást, nem volt választásuk.

A tábornok csendben távozott. William rosszat sejtve csukta be mögötte az ajtót. Mint akit villám sújtott, Charles úgy botorkált ki a kertbe, hogy megkeresse az asszonyokat. A nap vakítóan sütött, a madarak fülsértő hangerővel csiviteltek, a lábai mintha gumiból lettek volna, úgy érezte, pár lépés, és menten összecuslik. Nem tudott másra gondolni, mint hogy eljött a világvége, de legalább addig tartania kellett magát, amíg elmondja a feleségének és a menyének, mi történt.

– Látogatód jött? – kérdezte Isabel vidáman. – Ki volt az? – Felézett, és amint meglátta a férje tekintetét, azonnal tudta, miről van szó, és sóbálvánnyá dermedt. A tekintetük találkozott, és Charles lassan bólintott. Isabel kiejtette a kezéből a kerti szerszámokat, és ösztönösen a szívéhez kapott, mint aki így akarja megakadályozni, hogy megszakadjon. Isabel úgy érezte, mintha puska lövés érte volna. – Edmund? – kérdezte szinte öntudatlanul. Charles még egyszer bólintott, közelebb lépett Isabelhez, és vigasztalón magához ölelte. Egyik kezével Marianne-t is odahúzta magukhoz. Charles és Isabel huszonöt évi házasság után félszavakból is megértették egymást, de a lány nem tudta, mi történik körülötte, és meg volt zavarodva.

– Mi van Edmunddal? – kérdezte rémülten, miközben terebélyes hasával anyósa és apósa szorításában találta magát. Úgy érezte, mindjárt megfullad. – Jól van? – Charles olyan nyílt tekintettel nézett a menyére, ahogyan a tábornok nézett rá az imént.

– Nincs. A gépe lezuhant a múlt éjjel Köln felett azon a bevetésén, amit mi is láttunk az induláskor. Ezeregyszáz bombázó. Edmund nem tért vissza.

– Megsérült? Fogságba esett? – faggatta Marianne szinte őrjöngve, miközben minden igyekezetével próbálta elhárítani magától az igazságot.

– Találat érte a gépét, és lezuhant – közölte Charles olyan tapintatosan, ahogyan csak egy ilyen hírt közölni lehet. Remélte, hogy Marianne képes lesz felfogni, mi történt, de a lány még ellenállt.

– Van úgy, hogy az emberek túlélnek az ilyesmit. Egyáltalán, honnan tudják, pontosan mi történt? – Charles a tábornoktól hallott részleteket nem említette: azt, hogy a gép felrobbant, és minden egy pillanat műve volt. Senki nem élte túl a katasztrófát.

– Tudják – mondta csendesesen, és átkarolta Marianne vállát, hogy legalább azt a kis vizsgáztatást megadja neki, amit nyújthatott. Isabel eközben üveges tekintettel, némán csimpaszkodott Charlesba. Ő is aggódott Marianne-ért. Volt valaki, aki még náluk is jobban rászorult a vizsgáztatásra. Marianne a férjét és a még meg sem született gyermekének az apját veszítette el.

– Megígérte nekem, hogy nem hal meg – kiabálta a lány magából kikelve. – Azt mondta, mindig visszatér hozzám! – A hangja zokogásba fúlt, és az öregek karjába hanyatlott, miközben hisztérikus sírás rázta az egész testét. Isabel szelíden betámogatta a házba, hogy ágyba fektesse. – Azt mondta... megígérte... nem lehet igaz... hazudnak... még ma hazajön... – Marianne mindent megpróbált, de a valóság elől nem volt menekvés. A tagadás, a könnyörgés, a düh és a fájdalom mind-mind hiábavalónak bizonyult. Marianne Edmundot akarta, semmi mást.

Isabel gyengéden duruzsolt a lány fülébe, miközben a saját arcát is könnyek áztatták. Nagy nehezen sikerült lefektetnie Marianne-t, és meg is itatta. Charles úgy járkált körülöttük, mint valami kísértet, nem tudta, hogyan segíthetne a lányon. Mindhárman zokogtak, és a délelőtt folyamán Simon is sírva telefonált haza. Ő is csak most tudta meg, mi történt. Fülgyulladás miatt végül nem vett részt a bevetésen, pedig eredetileg neki is ott lett volna a helye. Isabel hálát adott Istennek, amiért a kisebbik fia itt maradt. Ha mindkét gyereket elveszítet-

te volna, azt nem éli túl sem ő, sem Charles, aki éppúgy porig volt sújtva, mint Isabel, és szavakkal ki sem fejezhető fájdalom marcangolta belülről. Mindnyájan a gyötrelmek gyötrelmét élték át, és Marianne egész álló nap zokogott. Még mindig nem akarta elhinni, ami történt. Végül elnyomta az álom, és Isabel elindult, hogy megkeresse a férjét. Charles a dolgozó-szobájában ült, magába roskadva. Amikor a felesége belépett, felpillantott.

– Annyira sajnálom – mondta elsőszülött fiának anyjára nézve, és újból feltört belőle a sírás. Isabel odament hozzá, átölelte, és vele együtt sírt.

– Olyan jó fiú volt – sóhajtott elgyötörten Isabel, és Charles egyetértőleg biccentett. – De Simon is az – tette hozzá gyorsan, mert nem akart részrehajlónak látszani. – Szerencsénk van, hogy ő itt van nekünk – emlékeztette Charlest, jöllehet az utóbbi időben Edmund közelebb állt az anyjához. Az idősebb fiú sokkalta nyitottabb személyiség volt az öccsénél. – Hogyan segíthetnénk szegény lánynak? – tette fel a kérdést Isabel, miközben összebújva ültek. Charles mindig tartott magánál zsebkendőt, amit most átnyújtott a feleségének. Isabel kifújta az orrát.

– Semmit sem tehetünk érte – felelte Charles őszintén. – Viseld gondját, neki és a gyerekeknek is. És természetesen itt marad velünk – mondta ki hangosan Isabel gondolatát. – Most egyébként sem lehetne vissza Németországba. Istenemre mondom, gyűlölöm azt a népséget – tette hozzá átéléssel, megfeledkezve arról, hogy a menyé és annak apja, az ő egyik legkedvesebb barátja is német volt. Ők kivételt képeztek a szabály alól.

Charles most csak nyers gyűlöletet érzett Németország és az egész német nép, különösképpen pedig a vezetőjük iránt, aki kiobbantotta a háborút, és sok millió ember, köztük németek haláláért volt felelős.

– Remélem, nem megy haza a háború után – mondta Isabel bánatosan. – Legalább itt lesz nekünk Edmund gyermeke. Talán kisfiú lesz, aki hasonlít majd rá. – Isabel úgy kapaszkodott minden vigasztaló gondolatba, mint fuldokló az utolsó szalmaszálba.

A búcsúztató szertartás megszervezése még rájuk várt. Simon azt ígérte, arra ő is hazajön majd. De Isabel nehezen vette rá magát, hogy a temetésre koncentráljon, miközben a baba bármelyik percben meg-

érkezhetett. Kegyetlennek tűnt máris ezzel foglalkozni, amikor Marianne még mindig Edmund gyermekét várta. A lány aligha bírt volna elviselni egy ilyen lelki megpróbáltatást. Isabel maga sem tudott most összeszedetten gondolkodni. Inkább felment Marianne-hoz, és amikor látta, hogy a lány még mindig alszik, a saját szobájába tért, lefeküdt, és elbóbiskolt. Reggel óta egy falatot sem ettek. Kisvártatva Charles lépett be a szobába, és Isabel érezte, hogy a férje lefekszik mellé az ágyba, és megfogja a kezét. Csak feküdtek ott szóltanul, kéz a kézben. Kifogytak a szavakból, és nem tehettek mást, mint hogy együtt voltak, és kitartottak egymás mellett a bajban.

Másnap reggel Marianne nem jött le reggelizni, pedig általában már kora reggel felébredt. Tízkor aztán Isabel felment hozzá, hogy megnézzé, hogy van. Hiába kopogtatott az ajtón, nem érkezett válasz, úgyhogy benyitott. Marianne-t a fürdőszobában találta. A lány a kövön térdelt, és a vécékagyló felett öklendezett. Kifejezéstelen tekintettel meredt az anyósára. Úgy érezte, mintha előző nap ő maga is meghalt volna. Isabelnek hirtelen eszébe ötlött, milyen szerencse, hogy Marianne nem a tragikus esemény napján hozta világra a gyermeket. Kegyetlen fintora lett volna a sorsnak, ha az apa halálának évfordulója és a gyerek születésnapja azonos napra esik. A gyerek születése azonban vigasztalást nyújtott. Isabel komor fekete ruhát viselt, és utasította Williamet, hogy akasszon fekete gyászszalagot a kastély bejáratára, Charles pedig arra kérte a komornyikot, hogy eressze félárbocra a családi zászlót. Mire beesteledett, az összes szomszéd értesült a hírről, és megérkeztek az első, kézzel írt részvétnyilvánítások, Mindenki mélyen együtt érzett velük, és egyre több család élt át hasonló helyzetet. Isabel arra gondolt, hogy a fia legalább hősi halált halt, és igyekezett meggyőzni magát arról, hogy ez igenis számít, de a lelke mélyén érezte, hogy valójában nincs jelentősége. Meghalt a kislánya, és ezen semmi sem változtat. De Marianne élt, és Isabel erőnek erejével összeszedte magát. Hűvös, nedves ruhát szorított a lány homlokára, aki egyre csak hányt. Az arca hamuszürke volt, már-már zöld. Az előző nap eseményei kegyetlenül elbántak vele.

– A baba hogy van? – kérdezte Isabel csendesén. Marianne még soha életében nem festett ilyen ramatyul.

– Nem mozog – felelte Marianne szenvtelenül, mintha hidegen hagyná a dolog.

– Vannak összehúzódások? – Marianne vállat vont.

– Nem igazán. Sajog a hátam, és hányingerem van – mondta, és újból elhányta magát. Isabel lehúzta a vécét, hátrafogta Marianne haját, és hideg vízzel lemosta az arcát. A lány elterült a fürdőszoba padlóján, ahhoz is gyenge volt, hogy visszavánszorogjon az ágyba. A legszívesebben ott helyben kilehelte volna a lelkét. Edmund hazudott neki, mégsem jött vissza, pedig megígérte. Megszegte a szavát, és Marianne gyűlölte őt érte.

– Gyere, visszaviszlek az ágyba – noszogatta Isabel, és felsegítette Marianne-t a padlóról, de amint feltápászkodott, összerándult, és váratlanul víz öntötte el a padlót. Isabel azonnal átlátta a helyzetet. Marianne rémülten nézett rá.

– Most nem szülhetek, túlságosan rosszul vagyok. – Isabel lesegítette róla a hálóinget, és előkeresett egy másikat a szekrényből. Marianne megint összerándult, és zokogva kapaszkodott Isabelbe. Rettenetes állapotban volt. Isabel megragadott egy kupac törülközőt, szétterítette az ágyon, és lefektette a lányt.

– Egy perc, és visszajövök – ígérte, és kiviharzott, miközben próbált nyugodtnak látszani. A folyosón Charlesba ütközött, aki gyászos tekintettel épp lefelé igyekezett a lépcsőn. – Hívd az orvost! – kiáltotta Isabel, és Charles azonnal megrettent.

– Marianne jól van?

– Nem igazán. Vagyis de. Ki van borulva, de jön a gyerek. A magzatvize elfolyt, és nincs valami jó állapotban. Mondd meg az orvosnak, hogy jöjjön azonnal. – Azzal Isabel visszasietett Marianne-hoz, Charles pedig az utasításnak megfelelően intézkedett. Isabel azonnal látta, hogy a lánynak komoly fájásai vannak. Elkínzott tekintettel nézett az anyósára.

– Nem akarom a babát – nyögte elgyötörten, s közben patakokban folytak a könnyei. – Edmund soha többet nem jön haza.

– Tudom, drágám, tudom... – csitította Isabel, és gyengéden megsimogatta Marianne kezét. A lány kinyújtotta a karját, és Isabelbe kapaszkodott. Amint elfolyt a magzatvize, csillapíthatatlan fájások

törték rá. A gyermek a maga részéről készen állt az érkezésre, fittyet hányva anyja állapotára. Elérkezett az idő.

A következő fél órában a fájások egyre hosszabbak és erősebbek lettek. Isabel még több törülközőt vett elő, és arra gondolt, hogy az orvos jobban is siethetne. Nem akarta egyedül levevényelni a szülést, nem volt bába, még sosem csinált ilyet. Marianne felnyögött, majd rögtön utána felsikoltott. Nyílt az ajtó, és az orvos lépett be, kezében a táskájával. Az imént hallotta, mi történt, miután meglátta a gyászszalagot az ajtón. Arckifejezése komoly volt, mégis együtt érző.

– Őszinte részvétem – mondta Isabelnek, majd figyelmét rögtön Edmund özvegye felé fordította. Isabelben már előző este tudatosult, hogy a menyé huszonegy évesen megözvegyült. A sors kegyetlen csapást mért Marianne-ra, akinek így kellett elindulnia a felnőtt életben, és Isabelre, aki elveszítette a gyermekét. Az orvos egyetlen pillantással felmérte, hogy a szülés igencsak előrehaladott állapotban van. Marianne segélykérő tekintettel nézett az orvosra, s közben megragadta Isabel karját, majd a vállába kapaszkodott.

– Nem szülhetem meg ezt a gyereket – súgta elfúló hangon. – Még nem állok rá készen.

– Meglehet – hagyta rá az orvos jóságos mosollyal. – De nagyon úgy fest, hogy a gyermek már készen áll. – Nem kezdett kiselőadásba arról, hogy élet és halál dolgában nem a mi kezünkben van a döntés, pedig erről volt szó. Mindegy, hogy Marianne készen állt-e vagy sem, a gyermeknek aznap kellett megszületnie.

Az orvos annyira óvatosan vizsgálta meg Marianne-t, amennyire csak tudta, de a lány így is olyan velőtrázó sikolyt eresztett meg, hogy amint Charles is meghallotta kintről, hanyatt-homlok menekült le a lépcsőn, hallótávolságon kívülre. Isabel elment a kimustrált lepedőkért, amelyeket a szülésre tett félre, és megkérte az egyik szobalányt, hogy hozzon még törülközőket, azután visszatért a gyermekágy mellé. Marianne kínok közt vergődve vajúdott, és megint rájött a hányás.

– Ez rettenetes! – sikoltotta. – Edmund nélkül nem tudom végigcsinálni.

– Ő itt van veled, Marianne – csitította Isabel. – Mindig veled lesz. Soha nem hagy magadra. Csak fülelj, és meghallod, ahogy szól

hozzád. Nem engedi, hogy bajod essék. – Marianne Isabelre emelte a tekintetét, hirtelen elhallgatott, és angyali nyugalom áradt szét rajta. Pontosán ezt akarta most hallani. Az orvos egyetértően bólintott, miközben a lány hasát tapogatta. A baba szépen haladt lefelé. Marianne tágra nyílt szemmel bámult Isabelre és az orvosra, amikor megérezte, hogy valami eddig ismeretlen, ellenállhatatlan erő gyűrűzik végig a testén. Az orvos biztatta, hogy tartson ki, és felpolcolta a lábait. Hirtelen felgyorsultak az események, és Marianne minden egyes tolófájásra felsikoltott, majd visszahanyatlott a párnára, mint aki feladta.

– Nem megy, képtelen vagyok rá – jajdult fel zokogva. Ám ekkor újból úrrá lett rajta a titokzatos erő, és Marianne-ból feltört egy velőtrázó, elnyújtott sikoly, amely egy örökkévalóságnak tetsző idő után végül halk jajgatásként halt el. Marianne döbbenetn nézett az anyósára és az orvosra, majd egy kicsiny arcocskát pillantott meg a lábai között.

– Édes Istenem – rebegte könnyek közt, sírt és nevetett egyszerre. A kisbaba fekete haja Edmundéra emlékeztetett, és Isabel első gondolata az volt, mennyire hasonlít a fiára. Az orvos biztatta Marianne-t, hogy nyomjon még, és a kisbaba anyjának újabb fájdalmas kiáltásától kísérvé végre egészen kicsusszant, és azonnal felsírt. Kislány volt, ahogyan Edmund remélte. Marianne győzedelmes mosollyal hanyatlott hátra, arcán patakokban folytak a könnyek.

– Edmundra hasonlít – súgta Isabel sírva. A születés fájdalma és boldogsága őt is mélyen megrendítette, különösen ebben a nehéz helyzetben. Marianne-nak is feltűnt a hasonlóság: a kisbaba olyan volt, mint Edmund kicsiben. A lány hirtelen érett, felnőtt nőnek tűnt. Az orvos elvágta a köldökzsinórt, átvette Isabeltől a kis takarót, bebugyolálta a csecsemőt, és az anyja mellkasára fektette. A baba lewendulakék szemét az anyjától örökölte, de minden másban az apjára ütött.

A kislányt bölcsőbe fektették, s közben mind a hárman a szépségét méltatták. Isabel segített megmosdatni az anyát, majd a gyermeket, akit aztán szépen bepólyázva Marianne karjába adott. Az orvos legnagyobb meglepedésére minden rendben ment – valójában nem is volt komplikált szülés, az elejétől a végéig négy óra alatt lezajlott.

Isabel azt gyanította, hogy a vajúdas már az éjjel megkezdődött, csak Marianne nem volt tudatában. Egy időre magára hagyta a menyét az orvossal, hogy megkeresse Charlest, és beszámoljon neki a hírekről. A dolgozószobájában talált rá, Charles éppen tömény skót whiskyt vett magához. Isabel csak mosolygott rajta, amikor meglátta. Nem tett megjegyzést rá, úgy gondolta, aznap ennyi jár neki.

– Ölordságának gyönyörűséges leányunokája született – jelentette be Isabel, és az íróasztalt megkerülve Charleshoz lépett, hogy megcsókolja, és ha már ott van, igyon egy kortyot a whiskyjéből. A férfi elmosolyodott. Isabel derék asszony volt, igazi főnyeremény. Az elmúlt két napban csodálatra méltóan helyállt, mint minden nehéz helyzetben. Az elmúlt több mint huszonöt év során egyszer sem okozott csalódást, és Charles tudta, hogy soha nem is fog.

– És mindketten jól vannak? – aggodalmaskodott Charles. Nem akart még egy családi tragédiát.

– Remekül. Igazi óriáscsecsemő, de Marianne ügyes volt. A kicsi tisztára Edmund. – Charles is boldog volt, bár egy fiúunokának még jobban örült volna.

– Hangzásra elég rettenetes lehetett.

– Ez mindig ilyen, legfeljebb már elfelejtetted, hogy annak idején én is így üvöltöttem, kis híján leszakadt a plafon. Alighanem azért nem vetted észre, mert túl részeg voltál.

– Szerintem inkább vadászni mentem – mosolyodott el Charles, először az elmúlt két napban. Akármekkora veszteség érte is őket, most valódi volt az öröm. Ráadásul a kisgyermek révén bizonyos értelemben Edmund továbbra is ott élt közöttük.

– Szeretnéd látni? – vetette fel Isabel, de Charles kellemetlenül feszengeni kezdett a kérdés hallatán. Még túl korainak ítélte a látogatást.

– Szegény Marianne hadd pihenjen egy kicsit. – Isabel egyetértett, és visszament a szülőszobába. Az orvos nem sokkal később eltávozott, és megígérte, hogy másnap megint eljön. Marianne nem úszta meg varrás nélkül, ami a csecsemő méretét figyelembe véve egyáltalán nem volt meglepő. Az orvos arra számított, hogy a kismamának komoly fájdalmai lesznek, és ez máris beigazolódott, Marianne en-

nek ellenére elragadtatva gyönyörködött a kislányában, és sugárzó mosollyal fogadta az anyósát is, amikor az belépett a szobába.

– Annyira gyönyörű – olvadozott Marianne, és megérintette a párnyi ujjacskákat, majd kioldotta a pólyát, hogy a lábacskáit is szemügyre vehesse. A babának mindene a helyén volt, és Marianne még soha életében nem látott ilyen tökéletes teremtményt.

– Mi lesz a neve?

Marianne egy pillanatra elgondolkozott, és elmerült a kislány ibolyakék szemében.

– Violet – felelte, és békesség áradt szét az arcán. Isabel szavai megnyugtatták, és ráeszmélt, hogy a közös gyermekükön keresztül Edmund mindig is az élete része marad. – Violet Edwina Alexandra Isabel Charlotte Beaulieu – mondta Marianne ünnepélyesen, és Isabel elnevette magát. A névadással Marianne egyszerre tisztelgett a kislány édesapja és összes nagyszülője előtt, hiszen Edmund egyetlen gyermekéről volt szó. Isabel meghatódott.

– Édes Istenem – szólalt meg nevetve. – Ezzel a névvel legalábbis egy herceghez kell majd feleségül mennie, ha nem mindjárt királyi trónus dukál majd neki – tréfálkozott Isabel, de valójában nagyon is kedvére volt a névválasztás. Marianne gyermekével a karjában feküdt az ágyban, és amikor behunyta a szemét, szinte érezte Edmund közelségét. Anya és gyermeke egyaránt álomba szenderültek, és Isabel megigazgatta a takarót, majd lábujjhegyen kiosont az ajtón, és bement a saját szobájába. Még rengeteg teendője akadt, jóval kevésbé örömteliek, mint az unokája körüli tevés-vevés. Meg kellett szerveznie a fia gyászszertartását, és a szívére ólomsúlyként nehezedett a bánat. Marianne és a kislány közös utazása éppen akkor vette kezdetét, amikor Isabelnek el kellett búcsúznia a saját gyermekétől. Kezdet és vég túlságosan gyorsan követték egymást.

Huszonkettedik fejezet

Júliusban a cirkusz éppen Kaliforniában turnézott, amikor Nick kézhez kapta Alex levelét, amelyben megírta, hogy Marianne két nap leforgása alatt veszítette el a férjét, és hozta világra a gyermekét. Alex magáról szinte semmit nem árult el, Nick pedig naivan úgy

képzelte, hogy a vidéki Németországban viszonylag csendesen csordogál az élet, annak ellenére, hogy mind az orosz, mind az észak-afrikai frontokon gőzerővel dúlt a harc. A Szövetségesek egyelőre nem találtak fogást a németeken. Nick folyamatosan követte a Csendes-óceán térségében zajló eseményeket is. Tobytól csak elvétve jött valami hír, bár a fiú legutóbb azt írta Katjának, hogy karácsonykor vagy az első eltávozása alkalmával feleségül akarja venni. Nick valahányszor találkozott a lánnyal, az másról sem tudott beszélni, mint az esküvőről. A házasság gondolata reményt és távlatot adott a fiataloknak, hiszen így a jelenlegi viszontagságokon túlra tekintve a közös jövőjüket tervezgethették.

Nick augusztus közepén szinte falta az első amerikai légitámadásról szóló híreket, amely a megszállt Franciaország ellen irányult. Az Egyesült Államok immár Nagy-Britanniával vállvetve bombázta Németországot is.

A cirkusz elérte San Franciscót, és két napig Oaklandben állomásozott. Mint minden előadás előtt, Nick ezúttal is a csizmáját fényesítette. Christianna újra és újra felajánlotta, hogy elvégezze helyette a munkát, de Nick csak mosolygott, és elmagyarázta, hogy ez egyike azoknak a szertartásoknak, amit minden férfiembernek saját kezűleg kell elvégeznie. Nick egyébként is mindig makulátlanul nézett ki, akár munkaruhát, akár frakkot viselt. Most is a rádiót hallgatta, ezért nem hallotta a biciklis futár érkezését. Csak akkor látta meg a Western Union egyenruhájába bújt fiatal fiút, amikor az már ott állt előtte, és remegő kézzel egy borítékot nyújtott felé. Nick egy pillanatra úgy volt vele, hogy át sem veszi, aztán heves mozdulattal kitepte a küldönc kezéből a sürgönyt. Az utóbbi időben megutálta a táviratokat. A futár elinalt, még mielőtt Nick felbontotta volna a borítékot. A fényesre suvickolt csizmákat letette a lábához a porba, a kezét is ledobta, és olvasni kezdett. Újra és újra elolvasta a táviratot, de nem értette a szavakat... *A Hadiügyminisztérium sajnálattal értesíti Önt, hogy Tobias Bing tizedes... bevetés közben meghalt... az ország iránti legnemesebb kötelességének teljesítése közben... sajnálattal értesítjük... sajnálattal értesítjük...* a sorok összefolytak Nick szeme előtt, és vadállati üvöltés tört fel belőle. Christianna épp hazafelé jött, és amikor meghallotta a kiáltást, futásnak eredt. Arra gondolt, hogy

az egyik cirkuszi állattal történhetett valami. Amikor rátalált Nickre, a férfi kábán meredt maga elé, s a táviratot még mindig görcsösen szorongatta a kezében. Christianna elvette tőle és átfutotta, Nick pedig hisztérikus zokogásban tört ki. Szerencsére Lucas nem volt ott hon, épp a bohócokkal gyakorolta a zsonglörködést. Christianna betámogatta Nicket a lakókocsiba. A férfi csak állt ott tehetetlenül, és rázta a zokogás.

– Meghalt... meghalt... ó, Istenem, megölték... – motyogta maga elé újra és újra. Toby, Nick kisfia, majdnem betöltötte a tizenkilencedik évét, amikor életének fonala váratlanul megszakadt. Nick viaszszálatlan volt, és egész testében rázkódva sírt, Christianna pedig órákig ölelgette és csitította.

A hír néhány órán belül elterjedt a cirkuszban. A besorozott vagy önként bevonuló fiúk közül már többen odavesztek; rakodómunkások, előadók, fivérek és gyermekek – a veszteséglista hossza egyre csak nőtt, és most Toby is felkerült rá. A cirkusz programfüzetében külön oldalt szenteltek azoknak, akik az ország szolgálatában haltak hősi halált. Christianna fivérei és apja délután átjöttek, hogy beszéljenek Nickkel, de a férfit szinte önkívületi állapotban találták, és úgy zokogott apósa karjaiban, mint egy kisgyerek. Sándor vele együtt sírt.

– Annyira jó fiú volt – hüppögött Nick. – Soha semmi gond nem volt vele. – Sándor sokáig mellette maradt, és Christianna megkérdezte, nem szeretné-e lemondani az aznap esti fellépését. Nick nyilvánvalóan nem volt abban az állapotban, hogy fellépjen, de tudta, mit várnak tőle, és kötelességének érezte, hogy helytálljon. Közös műsorszáma Christiannával az est fénypontjának számított, és ha az bármilyen okból elmarad, a közönség felháborodása jogos lenne. A fellépők családi tragédiái nem tartoztak a nézőkre. Nick megrázta a fejét.

– Biztos vagy benne? – Christianna aggódott a férjéért, és John Ringling North Joe Herlihy és a porondmester is meglátogatták Nicket. Mr. North elrendelte, hogy a cirkusz zászlaját eresszék félárborra. Mindenkit mélyen megrendített Toby halála, és Christianna megszíról hallotta Katja sikolyát, amikor Gallina közölte vele a hírt. De mindenki le volt taglózva, aki csak ismerte Tobyt. Lucasnak volt a

legnehezebb elmondani. A fiú az ágyra vetette magát, és zokogott, úgy siratta Tobyt. Nem csak a bátyját, de legjobb barátját és a példaképét is elveszítette. Lucas világlátésében felnézett Tobyra, még az apjánál is jobban bálványozta őt.

Amikor Nick összeszedte magát és elindult a nagyszátorhoz, úgy festett, mint aki temetésre készül, nem pedig a cirkuszba. Próbálni nem volt ereje aznap, de nem is kellett, a műsorszám szereplői bekötött szemmel is tudták a dolgukat. És ha a produkció aznap este esetleg haloványra sikeredne, a közönségnek jó eséllyel nem tűnik fel. A lovak lenyűgözőek voltak, Christianna pedig gyönyörű, és Nicknek szinte semmi más dolga nem volt, mint jelen lenni, de aznap este ennél többre nem is futotta volna tőle.

Christianna segédkezett Nicknek az öltözködésben, és a férfi szinte vakon botorkált utána a nagyszátor felé, ahol a gondozók segítettek neki a porondhoz vezetni a lovakat. Valamennyien részvétükről biztosították Nicket.

A műsorszám előtt a porondmester egy perc néma tiszteletadásra szólította fel a közönséget egy csatában elesett bátor fiú emlékére, akit név szerint is megemlített. Szerencsére Nick nem hallotta, mert azonnal összeomlott volna, így is porig volt sújtva. A fiai voltak számára a legfontosabbak a világon, és miután kilenc éve meghalt a lánya, már a második gyermekét veszítette el. Hármuk közül egyedül Lucas maradt életben.

Felcsendült az ismerős dallam, jelezte, hogy kezdődik a műsorszám. Nick és Christianna a lipicaiak hátán belovagolt a rivaldafénybe. Nick kényszeredett mosolya inkább vicsorgásra emlékeztetett, Christianna viszont igyekezett a szokásosnál is többet beleadni a mutatványba, hogy ellensúlyozza azt, ami Nickből esetleg ma hiányzott. De a férfi ezúttal sem hibázott, pedig Christianna jól látta rajta, hogy szinte öntudatlanul, gépiesen hajtja végre a mozdulatokat. A közönség mindebből semmit sem vett észre. Christianna bátorítón mosolygott rá, de Nick üveges tekintettel nézett keresztül rajta, mint egy holdkóros. Pegazus szinte teljesen önállóan, Nick irányítása nélkül csinálta végig a mutatványt. Amikor elhagyták a porondot, Nick ernyedten tartotta a kezében a kantárt, és sem ő, sem Pegazus nem vette észre, hogy egy otffelejtett fémrúd hever az útjukban. A mén csú-

nyán megbotlott benne, kis híján el is esett. A baleset végre felrázta Nicket a kábulatból, de már túl későn. A lipicai meghúzta a lábát, és sántikálva hagyta el a porondot. Nick azonnal leugrott Pegazus hátáról, és szemügyre vette a sérült végtagot. Christianna is azonnal ott termett mellette.

– Mi történt? – kérdezte a nő ijedten. Tudta, milyen sokat jelent Pegazus Nick számára, és hogy a férfi még egy megrázkódtatást aligha viselt volna el. De Toby elvesztése miatt Nick olyan állapotba került, ami szinte szükségszerűen vezetett ide. Életében először viselkedett elővigyázatlanul.

– Meghúzódott egy ínszalag – állapította meg Nick sommásan. – Az én hibám. Figyelmetlen voltam. Nem néztem, mi van előttünk. – Mindig ügyelt az ilyesmire, kivéve aznap este. Egyre csak Tobyt látta a lelki szemei előtt, és nem tudott másra gondolni, csak arra, hogy a fia soha többé nem tér haza. Pegazus testi épségével egyáltalán nem törődött.

Nick kért egy utánfutót, hogy azzal szállítsa vissza a lovat a sátorba. Nem akarta, hogy a gyaloglástól még jobban lesántuljon. Az egyik gondozót pedig arra kérte, hogy kerítsen egy állatorvost, amilyen gyorsan csak lehet. Amint visszavitték Pegazust a sátorba, Nick bekenegette és bekötözte a sérült lábát. A csődör már az utánfutóból is alig-alig tudott kievickélni. A lovaknál az ilyen lábsérüléseknek általában végzetes következményei vannak, és Christianna azért imádkozott, hogy Pegazus legyen a kivétel a szabály alól. Tudta, hogy ha véget kellene vetni a ló életének, azt Nick nem viselné el, hiszen már így is szinte félholtra sújtotta a gyász.

Négy év alatt most fordult elő első alkalommal, hogy Nick nem látta Christianna műsorszámát, és nem jelent meg a fináléban sem. A sátorban maradt, és az állatorvosra várt, aki éjjel után toppant be. A doktor láthatóan értette a dolgát, és nem kertelt.

– Csúnya sérülés, sajnos nem tudom azt mondani, hogy nem az. Nem tört el, de úgy néz ki, az ínszalag nemcsak meghúzódott, hanem el is szakadt. Lehet, hogy le kell majd löni. – Pegazus természetes állat volt, erőteljes testét vékony, karcsú lábak támasztották alá. A lábsérülés ezért is lehet végzetes a lovaknál, és temérdek versenylovat kellett már lelőni amiatt, hogy a sérült végtag képtelen volt regenerá-

lódni a súlyos teher alatt. Nick még a felvetést is mereven elutasította.

– Nem fogom lelőni – jelentette ki eltökélten.

– Felfüggeszthetjük az állatot, hogy levegyük a lábáról a terhelést – javasolta az állatorvos. – De nem lógathatja egy szíjon az élete végéig. A lába vagy rendbe jön, vagy szembe kell nézni a legrosszabbal. – A felfüggesztés jó ötletnek tűnt, és Nick megkérdezte az orvost, tud-e a közelben megbízható lószakértőt. Az orvos egy Santa Rosa-i farmot említett. Nick egész éjjel Pegazus mellett maradt, és másnap reggel, élete legrosszabb napjával a háta mögött, felhívta a Santa Rosa-i telepet. A telefont bizonyos Peggy Taylor vette fel, aki megígérte, hogy még aznap délután eljön, és megnézi Pegazust. A nő a rövid beszélgetés alapján értelmesnek tűnt, és Nick nagyon remélte, valóban ért a lovakhoz. Taylor elmondta, hogy az előző évben sikerült megmenteni egy lovat az állatorvos által javasolt felfüggesztéses módszerrel, és a heveder is megvolt még.

Szerencsére a cirkusz öt napig időzött San Franciscóban, és Nick-nek döntést kellett hoznia, mielőtt továbbálltak volna. Értesítette a porondmestert, hogy Pegazus aznap este nem lép fel. Az egyik arab telivér ugrik majd be helyette, míg Christianna továbbra is Athénén lovagol. Nick a szénfekete telivérrel egyébként is remekül ellenpontosza majd a hölgyeket. A porondmester rábólintott, hiszen ő sem szerette volna, hogy Nick egy lesántult lovon jelenjen meg.

A Santa Rosa-i farm munkatársa két órákor érkezett. A nő egy órán keresztül beszélgetett Nickkel, aztán szemügyre vette Pegazust. Nick rokonszenvesnek találta Taylort, aki elmondta, hogy a farmon egy kiváló állatorvos dolgozik. Abban maradtak, hogy Nick még az esti előadás előtt elszállítja a farmra Pegazust. Háromkor útnak indultak, és ötre már a farm állatorvosa is kivizsgálta a lipicai mént. Egy heveder segítségével felfüggesztették a lovat, hogy lekerüljön a súly a sérült végtagról. Ennél többet pillanatnyilag nem tehettek. Christianna is elkísérte Nicket a farmra. Szinte betegre aggódta magát Nickért, jobban féltette őt, mint Pegazust. A férfi megviselt és kimerült volt. Christianna tudta, hogy egy szemhunyaszt sem aludt az éjjel.

Hétkor visszaindultak a cirkuszba, és épp idejében érkeztek. A műsorszámuk szinte azonnal kezdődött, és megint próba nélkül álltak ki. Nick ezúttal azonban jóval figyelmesebb volt, pedig Christianna tudta, hogy most még sokkal fáradtabb, mint előző este. Nick most már árgus szemekkel figyelt, nehogy valami akadály vagy otffelejtt tárgy kerüljön az útjukba. A fekete telivér kiváló teljesítményt nyújtott, a közönségnek szinte fel sem tűnt a változás. Athéné valósággal ragyogott, amint Nick irányítása alatt bemutatta a tudományát, Christianna pedig olyan kecsesen mozgott a lovon, mint egy tündérhercegnő. A tömeg imádta őket.

Nick mindennap meglátogatta Pegazust, és Lucas meg Christianna is elkísérte. Nick zord volt, alig szólt hozzájuk az úton, és Christianna pontosan tudta, hogy nem Pegazus, hanem Toby jár a férfi fejében. Nick a farmra érve minden figyelmét a lipicaira összpontosította. Egyelőre semmiféle változás nem történt az állapotában. Az állatorvos szerint csak hetek vagy hónapok múlva derül majd ki, hogy begyógyul-e a sérülés, és könnyen lehet, hogy a végén így is le kell löni az állatot. Nick eltökélten szorította össze a száját. Úgy döntött, itt hagyja Pegazust, és továbbutazik a cirkusszal. Az oregoni és seattle-i állomások után majd egyedül visszajön Santa Rosába, aztán újból csatlakozik a cirkuszhoz.

Nick ezen az éjszakán is álmatlanul hánykolódott. Lucas bemászott mellé az ágyba, összekapaszkodtak, és együtt sírtak.

Másnap, amikor elhagyták San Franciscót, Nick szinte kórosan rosszul nézett ki. Miközben észak felé haladtak, egyetlen szót sem szólt Lucashoz és Christiannához. A következő két hétben naponta kétszer is felhívta a Santa Rosa-i farmot, de Pegazus állapota egyelőre nem javult. Nick úgy döntött, hogy még egy hónapig ott hagyja a lovat. Addigra már a Közép-Nyugaton járnak majd, Nick még mindig a fekete telivérrel lépett fel, de készen állt rá, hogy azonnal elhozza Pegazust, mihelyst az állatorvos és Peggy Taylor elérkezettnek látják az időt.

– Hogy van Pegazus? – érdeklődött Christianna a legutóbbi telefonhívás után.

– Ugyanúgy – felelte Nick csüggedten. A munka ünnepének hétvégéje volt, és éppen Nevadában jártak. Másnap Las Vegasban lép-

tek fel, és Nick egész éjjel szerencsejátékozott, közben alaposan leitta magát. Christianna eddig még egyiket sem tapasztalta nála. Nick még mindig nyomorúságos állapotban volt, és Lucasszal is ingerülten viselkedett, ami szintén nem vallott rá. Christiannával alig váltott pár szót, és Toby halála óta nem is szeretkeztek. Nick a fiát gyászolta, és Pegazus sérülése adta meg a kegyelemdőfést. Christianna azon tépelődött, hogy a férje magára talál-e még valaha is. Nick teljesen kifordult magából, annyira, hogy a nő szinte rá sem ismert. Christianna sokáig nem beszélt erről senkinek, végül azonban Gallinának kiöntötte a szívét. Elsírta neki, hogy Nick milyen elkeserítő állapotban van, és hogy ő képtelen rajta segíteni, bárhogya is igyekszik.

– Adj neki időt. Már elveszítette a feleségét, és most a második gyereket. Rettenetes csapás ez számára. Fohászkodj, hogy Pegazus rendbe jöjjön, mert ami vele történt, az csak tovább rontja a helyzetet. – Christianna érezte, hogy a barátnőjének igaza van. És egy hónap múlva, október elsején Peggy Taylor telefonált.

– Legjobb lenne, ha idejönne – mondta Nicknek síri hangon. – Pegazus nem eszik, Nick. Azt hiszem, elege van abból, hogy csak lóg itt magatehetetlenül. Kezdi feladni a reményt. – Nick is kezdte feladni a reményt, de nem akarta elveszíteni a lovat. Kivett két hét szabadságot, amit még soha nem tett még. A sógorai megígérték, hogy addig is elvezetik a lószállító lakókocsikat, és Lucasszal együtt gondoskodnak az állatokról. Nick fogadkozott, hogy ha tud, hamarabb visszatér.

Nick és Christianna egy kölcsönkapott teherautóval vágta neki az útnak, és két nap, két éjjel utaztak, mire Illinois-ból Santa Rosába értek. Nick feszített tempóban vezetett, és amikor már nem bírták tovább a gyűrődést, félreálltak, és az autóban aludtak. Amikor elérték a farmot, és megpillantották Pegazust, mindketten azonnal felismerték, hogy mindennek vége. A ló ernyedten lógott, és szinte már alig pislákolta benne az élet, láthatóan minden ereje elhagyta. Az állatorvos néhány naponta lejjebb eresztette a köteléket, és Pegazus lábai erősödtek is valamicskét, de úgy tűnt, az állat már lemondott róla, hogy talpra álljon. Az állatorvos elismerte, maga sem tudja pontosan eldönteni, hogy a sérülésből fakadó gyengeség és a fájdalom tartja-e vissza Pegazust az erősítő tornagyakorlatoktól, vagy egyszerűen fel-

adta, és legszívesebben lefeküdné meghalni. Mindenesetre az orvos nem engedte, hogy az állat elhagyja magát, ezért továbbra is a hevederben tartotta, de már hat hét telt el a baleset – és Toby halála – óta. Egy gyermek halála ütötte seb ennyi idő alatt biztosan nem heged be, de egy lipicainak hat hét alatt meg kell gyógyulnia, már ha egyáltalán képes a gyógyulásra. Nick szíve még mindig sajgott, és a szenvedő ló látványa csak még jobban elkeserítette.

Nick megsimogatta Pegazus homlokát, és lágyan beszélt hozzá. A ló mintha kicsit felélénkült volna a gazdája érkezésére. Hátravetette a fejét, nyírított, és úgy tűnt, Christiannát, is megismerte. Pegazust látva mindkettejük szíve összefacsarodott. A büszke paripa most egy megfáradt, kiöregedett ló benyomását keltette, pedig csak nyolcéves volt, ami a lipicaiaknál még fiatalnak számít. Ha Pegazus is úgy akarná, még legalább tizenöt-tizenhat év állhatna előtte. Úgy tűnt azonban, hogy ő már lemondott a jövőjéről. Peggy felajánlotta, hogy maradjanak ott éjszakára. Nick és Christianna köszönetet mondott a kis vendégszobáért. Peggy nem mondta ki, de mindnyájan tudták, hogy Nicknek hamarosan döntést kell hoznia. A férfi az utolsó pillanatig próbált kitérni előle, de tisztában volt vele: kegyetlenség lenne hagyni, hogy Pegazus a gyógyulás reménye nélkül hiábavalóan sorvadozzon. Nick ezen tépelődött akkor is, amikor éjjel kiosont a lovához a pajtába. Két órával később Christianna idegeskedni kezdett, és Nick után ment. Tudta, hogy Pegazus elvesztése csak tovább mélyítené Nickben a Toby elvesztésével rátört kétségbeesést.

Pegazus rekeszében talált rá Nickre. A férfi a falnak vetett háttal kuporgott a ló mellett, és halkán, kitartóan beszélt hozzá. Arra emlékeztette az állatot, amikor négy évvel azelőtt a hajón kis híján odaveszett.

– Ugyanazt a döntést kell most meghoznod – duruzsolta, és felnézett Pegazus szemébe. A ló megrázta a fejét, mintha értette volna a szavakat, és rábólintana. Christianna kissé távolabbról figyelte a jelenetet. Nicknek sejtelve sem volt róla, hogy látja őket. – Akkor, ott a hajón úgy döntöttél, hogy talpra állsz, Szükségem volt rád, ahogyan most is. Egyikünk sem adhatja fel a harcot. Toby sem így akarná. Nagyon jó gyerek volt, és ha tehetné, most is itt lenne mellettünk. Mindkettőnkben nagyot csalódná, ha azt látná, hogy egyszerűen fel-

adjuk. – Ezt hallva Christianna szemébe könnyek szöktek. – Megígérem, hogy ha összeszeded magad, addig nem nyugszom, amíg méltó életet nem tudok nyújtani neked. Egész hátralévő életedben gondoskodni fogok rólad. Együtt kell ezen túljutnunk. – Pegazus megint biccentett, Nick pedig felállt, és ekkor látta meg, hogy a felesége figyelő őket. – Nem tudtam, hogy itt vagy – hebegte Nick, és zavarba jött a gondolatától, hogy Christianna talán meghallotta az iménti monológját. Kétségbeesése valódi mélységeit igyekezett elfedni a nő előtt, de Christianna szerette őt, és anélkül is tisztában volt a férje állapotával. Nick látta rajta, hogy mindent tud.

– Mit csináltál annak idején, amikor a hajón végül is lábra állt? – kérdezte Christianna, és fürkésző tekintettel pillantott Nickre meg Pegazusra. – Már napok óta ezen morfondírozott, de nem akarta a kérdéseivel nyaggatni a férjét.

– Semmi különös, csak egész éjjel mellette voltam, és kérleltem, hogy álljon fel – mosolygott Nick a feleségére. Meghatotta, hogy Christianna utána ólálkodott a pajtába. Tudta, mennyire aggódik mindkettőjükért, annak ellenére, hogy hat hete nem volt hozzá egy kedves szava sem. Nick ez idő alatt nem tudott mit mondani neki, és Christianna megértően elfogadta a helyzetet. – Megmondtam neki, hogy egyszerűen végem van, ha nem szedi össze magát, és hogy valamennyiünk sorsa tőle függ. – Ma már kissé másképp álltak a dolgok, de bizonyos értelemben most is rá volt szorulva Pegazusra. Nick ezúttal nem bírt volna elviselni még egy ekkora csapást, és egy újabb veszteséget.

– Akkor maradjunk mellette éjszakára – indítványozta Christianna, és belépett a rekeszbe. – Legyünk vele, és mondjuk el neki, mennyire szeretjük, és milyen nagy szükségünk van rá – mondta ártatlanul. Nick magához ölelte a feleségét.

– Elképesztő egy nő vagy. Sokkal jobban szeretlek annál, mint ahányszor elmondtam neked az utóbbi időben.

– Én is szeretlek, Nick – viszonzta a vallomást Christianna gyengéden. – Téged is szeretlek, Pegazus. Gyógyulj meg, épp elég régóta gyengélkedsz már. A cirkuszban mindenki téged hiányol, és hát az a kis fekete telivér elég szánalmasan néz ki hozzád képest, úgyhogy muszáj visszatérned. – Christianna úgy beszélt Pegazushoz, mint egy

kisgyermekhez. – Pegazus hátravetette a fejét és felnyerített, mintha elröhögné magát. Mindketten leültek a padlóra, és Nick átkarolta Christiannát. Hat hét után megint úgy érezte, hogy ő a legeslegszerencsésebb férfi a világon. Újra jobb színben volt, mint augusztus közepe óta bármikor, kezdett hasonlítani régi önmagára. Hosszasan üldögéltek a rekeszben, és csendesen beszélgettek, aztán Christianna Nick vállára hajtotta a fejét, és elaludt. Csak akkor ébredtek fel, amikor az első napsugarak behatoltak a pajta belsejébe. Pegazus csodálkozva nézett rájuk, mintha azt kérdezné, hogy ezek ketten meg mit keresnek itt. A szemében megcsillant a régi, ismerős életkedv. Nicknek azonnal az az érzése támadt, hogy valami megváltozott az előző estéhez képest, és Christianna egyetértett vele. Pegazus pontosan úgy nézett ki, mint közvetlenül a fellépések előtt, amikor felcsendül a jól ismert dallam, és már csak a jelre vár, hogy elkezdhesse a műsor-számot.

– Nézzük csak – dűnnyögte az állatorvos, amikor megérkezett. Lejjebb engedték a hevedert, és Pegazus óvatosan kilépett belőle, majd körbenézett. Visszapillantott rájuk, és valósággal Nickre nevetett, majd peckes léptekkel kísértelt a rekeszből. Pár percig szabadon futkározott fel-alá. Nick kiadott néhány vezényszót, mire Pegazus azonnal visszajött hozzá. Szemlátomást szilárdan állt a lábán. Az állatorvos arca sugárzott az örömtől, Nick pedig a könnyeivel küszködött. – Meglehet, hogy egyszerűen csak a gazdája hiányzott neki az elmúlt hetekben – vakarta a fejét az állatorvos. – A lovaknál sohasem lehet tudni, különösen ezeknél a nemes fajtáknál. Teljesen öntörvényű állatok. – Nick Christiannára pillantott, aki a könnyein keresztül mosolygott vissza rá.

– Mi a véleménye, doktor úr? – kérdezte Nick az állatorvostól. Semmiképp nem akarta megkockáztatni, hogy Pegazus újra lesántuljon. Az orvos még egyszer megvizsgálta a sérült lábat.

– Úgy látom, a lába elég erős, és a járás egyáltalán nem okoz neki gondot. Szerintem vigye haza, bánjon vele kíméletesen néhány hétig, és meglátjuk, hogy bírja. Szerencsére az első lába sérült meg, úgyhogy az előadásokkal sem lesz gond. Ezeknél a gyakorlatoknál a testsúly nagyrészt a hátsó lábakra nehezedik. – Megpaskolta a mén nyakát, és a szemébe nézett. – Légy jó, Pegazus. Elég az önsajnál-

ból. Mindannyian betegre aggódtuk magunkat miattad. Ideje újból munkához látnod! – Pegazus vidáman felnyerített. Peggy kölcsönadta az egyik lószállító utánfutót, és délutánra minden készen állt az indulásra.

– Soha nem tudom meghálálni, amit értünk tett – áradozott Nick. Peggy jelentéktelen összeget számított fel Pegazus ellátásáért, és szívvel-lélekkal segített mindenben. – Visszahozta őt az életbe.

– Maga hozta vissza – felelte határozottan Peggy. – Azzal, hogy itt ült vele egész éjjel. Még soha nem láttam ehhez foghatót. – Ő is megpaskolta Pegazus oldalát, mielőtt beterelték volna az utánfutóba. – Legyél jó fiú, és ne okozz több fejfájást a gazdáidnak. Nagyon rendes emberek, és nagyon szeretnek téged. – Azzal Peggy megpuszilta Pegazus homlokát a két szeme között, Nick pedig beterelte a lovat az utánfutóba. Indulásra készen álltak.

Négy nap alatt, Kentucky államban érték utol a cirkuszt, így összesen egy hétig voltak távol a tervezett két hét helyett. Mindenki őszintén örült, amikor látták, hogy Pegazus is velük van. Nickkel együtt sokan tartottak a legrosszabbtól. De Pegazus kitörő örömmel fogadta Athénét és a többi lovat. Amikor Nick gyakorlatozni vitte, a lipicai mén életerőtől duzzadva galoppozta körbe a porondot. Időbe telt, amíg teljesen visszanyerte a régi formáját, de Nick minden áldott nap foglalkozott vele, míg végül október harmadik hetében, az észak-karolinai Raleigh-ben Pegazus diadalmasan visszatért a rivaldafénybe. Kemény, megpróbáltatásokkal teli két hónap állt mögöttük, Nick számára még annál is nehezebb időszak volt, mint amikor el kellett hagynia Németországot, és csatlakozott a cirkuszhoz. Toby halála óta folyamatosan az volt az érzése, hogy fuldoklik, de végül sikerült a felszínre küzdenie magát, és Pegazus is ezt tette. Christianna segítségével immár túljutottak a nehezen. A nő soha nem volt még olyan gyönyörű, mint amikor hosszú idő után újra együtt léptek ki a porondra. Christianna ragyogott, Pegazus pedig repült. Egy rövid mutatvány erejéig Lucas is feltűnt a színen az egyik arab telivér hátán. És bár Nicknek még mindig rettenetesen hiányzott Toby, és tudta, hogy mindig is hiányozni fog, mégis boldog embernek érezte magát. Mindannyian ép bőrrel úszták meg a vihart.

Huszonharmadik fejezet

Mire a cirkusz visszatért Floridába a téli szünetre, Pegazus újra a csúcson volt, és Nick is kezdett magára találni. Még mindig gyakran fordult magába, és a Toby elvesztése feletti bánat olykor teljesen eluralkodott rajta, de időnként már egészen jól érezte magát. Lucaszszal is kezdett megint jól kijönni, egyik este Gallinához és Szergejhez is átmentek. Szegény Katja azonban vigasztalhatatlannak bizonyult. Toby volt az első szerelme, és még mindig nem tudta feldolgozni, hogy soha többé nem látja viszont. Valójában Nick sem tudta megemészteni, csak lassan hozzászoktatta magát a kegyetlen valósághoz. Katjáról Nicknek néha Marianne jutott az eszébe, aki olyan korán elvesztette a férjét, alig huszonegy évesen máris megözvegyült, és akinek a gyermeke már soha nem ismerheti meg az apját. Nick remélte, hogy Marianne azért elboldogul valahogy. Az viszont aggasztotta, hogy Alex felől újabban csak elvétve hallott, de erősen bízott benne, hogy barátja úgy is kitart, hogy a nácik valósággal a nyakára telepedtek. Nick örült, hogy Európa helyett most Saratosa az otthona. Ha otthon maradt volna, már aligha lenne életben.

Amikor berendezkedtek télire, Nicknek feltűnt, hogy Christianna újabban sokat alszik és állandóan kimerült, bár sohasem panaszkodott. A Toby halála óta eltelt három hónap felette sem múlt el nyomtalanul.

– Jól vagy? – aggodalmaskodott Nick egy nap, amikor a felesége megint szokatlanul későn ébredt.

– Igen – mosolygott a nő. – Csak kicsit fáradt vagyok.

– Te még túl fiatal vagy hozzá, hogy elfáradj – tréfálkozott Nick.

– Az ilyesmi a magamfajta öreguraknak való.

– Nem is vagy öregúr – tiltakozott Christianna. Nick negyvenhét éves volt, de az elmúlt négy évben sok mindenben ment keresztül. A nő még mindig ugyanolyan vonzónak találta, mint amikor először megpillantotta, jóllehet Toby halála óta bánat költözött Nick tekintetébe, és csak az idő dönti majd el, hogy eltűnik-e onnan valaha. De azt Christianna is tudta, hogy egy gyermek elvesztése olyan mély sebet éget az ember lelkébe, amely teljesen soha nem heged be. Az-

nap este Christianna korán lefeküdt, és szinte azonnal mély álomba zuhant. Ez megint csak felkeltette Nick aggodalmát.

– Biztos, hogy jól vagy? – firtatta Nick másnap reggel. – Nem szoktál ennyit aludni. – Christianna kitérő választ adott, de megismételte, hogy nincs semmi baja. Nicknek az a baljós előérzete támadt, hogy felesége valamit eltitkol előle. A férfi annyira belefeledkezett a saját bánatába, oly mértékben lefoglalta az őt ért veszteség és Pegasus sérülése, hogy nem figyelt Christiannára eléggé. Nick most lelkiismeret-furdalást érzett, pedig a felesége mindvégig türelemmel és megértéssel viseltetett iránta, talán jobban is, mint megérdemelte volna. – Mit titkolsz előlem? – Nick hirtelen megriadt, hogy Christianna talán csak azért nem vallja be, hogy beteg, mert kímélni szeretné őt. Christianna láthatóan ötlött-hatolt, mielőtt válaszolt volna, és ezzel önkéntelenül is igazolta Nick legrosszabb félelmét. A férfi rémülten húzta magához a nőt, *Kérlek, Istenem*, fohászkozott magában, *nagyon kérlek, ne vedd el tőlem több embert, akit szeretek*. – Mi a baj?

– Semmi – mosolygott Christianna a férje ölelésében. – Jól vagyok. – Rájött azonban, hogy nem jár el méltányosan Nickkel szemben, ha továbbra is titkolózik előtte. És bár az elmúlt két hónapban Nick nem állt készen a hír befogadására, és valószínűleg csak még jobban felkavarta volna, mostanra talán már változott a helyzet. – Gyerekünk lesz – súgta Christianna Nick mellkasára hajtott fejjel, aztán szerelmes tekintettel felnézett rá. Nick egy pillanatig hallgatott, mert eszébe jutott Toby és a kislánya, és átfutott az agyán a kérdés, hogy vajon végig tudná-e csinálni mindezt még egyszer, az elejétől. Újabban rögeszmésen gyötörte a félelem, hogy valami történik egyetlen életben maradt gyerekével, Lucasszal. De azzal is tisztában volt, hogy nem foszthatja meg Christiannát a saját gyermekétől, közös gyermeküktől. Feleségét még mindig a karjában tartva behunyta a szemét, majd olyan gyengédséggel nézett le rá, amit még soha azelőtt nem érzett iránta.

– Miért nem mondtad el nekem? – kérdezte, de már ő is tudta a választ.

– Az idő nem volt rá alkalmas. – Mindketten tudták, hogy ez így is van. Nick most már készen állt a bejelentésre, de az elmúlt két hónapban még nem lett volna képes feldolgozni.

– Mióta tudod? – Nick büntudatot érzett, amiért Christiannának magában kellett tartania egy ilyen fontos hírt.

– Egy ideje. Úgy két hónapja. Nem sokkal azután vettem észre, hogy Toby meghalt, és Pegazus megsérült. De akkor nem mondhatam el, nem lettél volna boldog. Most boldog vagy? – kérdezte Christianna reménykedve. Nick megcsókolta.

– Nagyon-nagyon boldog. Szeretnék egy kicsi lányt, aki pont úgy néz ki, mint te. Mikor érkezik?

– Júniusban. De persze ettől még elmegegyek turnézni, mint mindenki más. – Nick meghökkenve nézett rá, aztán kitört belőle a kacagás. Életének nagy részében olyan nők vették körül, akik folyton gyengélkedtek, pihengettek, sziesztáztak, panaszkodtak és kényeztették magukat, és erre itt van a felesége, aki állapotosan is turnézni akar, és úgy van vele, hogy majdcsak megszül valahol útközben.

– Örült vagy – nevetett Nick, de amint elhatolt a tudatáig Christianna megjegyzésének valódi értelme, elkomolyodott, és egyből felment benne a pumpa. Már az elmúlt két hónapban is terhes volt, amikor – háló ide vagy oda – a kötélén táncolt, a közös műsorszámukban lovagolt, elefántháton parádézott, és keresztül-kasul utazgatott az országban. Nick elgondolkodott rajta, nem ez volt-e a másik ok, amiért a felesége egészen mostanáig nem avatta be a dologba. Christianna talán csak nem szerette volna abbahagyni a munkát, de tudta, hogy Nick. kézzel-lábbal tiltakozni fog ellene. – Várj csak, hékás. Nem szeretném, ha terhesen kötél-táncolnál, vagy lovagolnál velem. Christianna, térj észhez. Nem akarom elveszíteni ezt a gyereket – mondta őszinte ijedelemmel az arcán. Nick nem ilyen nőkhöz volt szokva, és Christiannát sokkal keményebb fából faragták, mint az első pillantásra látszott. Jól bírta a gyűrődést és a mostoha körülményeket.

– Nem fogom elveszíteni – jelentette ki Christianna megingathatatlan nyugalommal. – Addig akarom csinálni a műsorszámomat, ameddig csak tudom. Senki sem tud beugrani helyettem. És a te szá-

modban is szükség van rám. Azt még akkor is tudom majd csinálni, amikor a kötelet már nem.

– Micsoda? Netán szülni is a porondon akarsz majd? Christianna, nem fogom hagyni, hogy ezt tedd!

– Dehogynem – kötötte az ebet a karóhoz Christianna. – Nem tiltatod meg!

– De még mennyire, hogy megtiltom! Figyeld csak meg. Apád tudja már?

Christianna megrázta a fejét.

– Nem akartam, hogy bárki is előbb tudjon róla, mint te. Az nem lett volna igazságos veled szemben. – Nicket meghatotta ez a figyelmesség. – Nem mintha apámat érdekelné, hogy mit csinálok terhesen. Az anyám még közvetlenül a születésem előtt is kötélváltott, méghozzá háló nélkül – jelentette ki büszkén Christianna.

– Hát, ez aztán nagyszerű! Ha a születésem előtt lezuhan, most mi lenne velem? Christianna, kérlek... kérlek szépen... ne kockáztasd a baba épségét, és a sajátodat se. Annyira szeretlek, nem akarlak elveszíteni. Mi lenne, ha elmennénk egy év szabadságra, és kihagynánk a következő évadot?

– A cirkusz világában ilyen nincs. Ez egyet jelent azzal, hogy elveszíted a helyed. – Christianna sokkal jobban ismerte a dörgést a férjénél. Nick azonban már a gondolatától is kis híján esztét veszítette, hogy Christianna állapotosan lovagoljon, vagy egyensúlyozzon Athéné hátán, netán a kötél tetején. De Nick ezúttal Gallinánál sem talált megértésre, amikor megosztotta vele a félelmeit. Ő is pontosan tudta, hogyan működik a cirkusz. Kemény, öldöklő harc dúlt a pozíciókért.

– Christiannának igaza van – mondta Nicknek. – Dolgoznia kell, ameddig csak tud, anélkül persze, hogy aránytalanul nagy kockázatot vállalna. És nem látom be, miért ne szülhetne a turné közben. Amerre járunk, mindenütt vannak kórházak. – Nick akkor sem ilyen életet szeretett volna biztosítani a feleségének, ám Christiannát láthatóan nem zavarták ezek a kilátások. A vita nem csitult közöttük, de Nick aligha kerülhetett ki győztesen belőle, akárhogy is próbálkozott. Christianna szerette őt és hűséges volt hozzá, de ha kellett, megmacsolta magát, ráadásul a családja is neki adott igazat, nem pedig

Nicknek. A Markovich család számtalan ellenpéldával találkozott már, amelyek mind-mind azt bizonyították, hogy Nick félelme teljesen alaptalan.

Christianna végül is még a próbaidőszak alatt, márciusban döntött úgy, hogy abbahagyja a kötéláncot, amikor már kezdett szemmel láthatóan megváltozni az alakja. Nicknek arra is sikerült rávennie, hogy a lovas számban ne a szőrén ülje meg a lovat, hanem nyeregben, és ne álljon fel Athéné hátára. Christianna lazább szabású fellépőruhákat viselt, amelyek jótékonyan elfedték gömbölyödő pocakját. Fiatal volt és erős, így sokáig el tudta rejteni a terhességét. De április végén már ő sem takargathatta tovább, és legalább a hátralévő két hónapra búcsút kellett mondania a fellépésnek. A közönség meghatódott, amikor a porondmester bejelentette, hogy Christianna nem lép fel, és azt is elárulta, miért. A nő minden este kijött a porondra Nick műsorszáma előtt, és meghajolt. Halovány ezüstös ruhájában gyönyörűen nézett ki, és amikor elkezdődött a lipicaiak száma, Nick megemelte előtte a cilinderét. Christianna mégis csalódott volt, amiért nem dolgozhatott az utolsó pillanatig.

– Miért nem mentél bohócnak vagy zsonglőrnek? – cukkolta Nick. A férfi átkarolta Christiannát, és kedvtelve figyelte egyre gömbölyödő hasát. Lucas is repesve várta a babát, és azért szurkolt, hogy kisfiú legyen. Nick izgatottsága is nőttön-nőtt. A gyermek születése az újrakezdés reményével kecsgettette. Úgy érezte, új fejezet nyílik az életében. Egyedül az aggasztotta, hogy szerette volna Christiannát és a babát, de még Lucast is a jelenleginél jobb körülmények között tudni. Nick már lassan öt éve a cirkuszban dolgozott, és kezdett belefáradni. Érezte, hogy már nem fiatal, és negyvennyolc évesen ennél többet szeretett volna nyújtani a családjának. Még mindig egy kaliforniai farmról ábrándozott.

Miközben Nick az álmait szövögette, és mindnyájan a gyermek érkezését várták, a háború tovább tombolt. A németek májusban feladták az észak-afrikai frontot, és a Szövetségesek lassanként erő gyűjtöttek. Christianna terhességének utolsó napjaiban a világ elborzadva értesült róla, hogy a németek brutális módon számolták fel a varsói gettót, emberéletek tízezreit oltva ki. A lengyel fővárosban zajló események mélyen felkavarták Christiannát. A barbár náci re-

zsim kíméletlen következetességgel irtotta az európai zsidóságot. Nick nap mint nap szembesült vele, hogy ha otthon maradt volna, ő és a gyerekei mostanra réges-rég halottak lennének, ahogyan bizonyára már az édesanyja sem él.

Júniusban ismét Santa Barbarába értek, és mint mindig, Nick most is elzarándokolt Christiannával Santa Ynezbe, álmaik színhelyére. Ezúttal azonban nem szálltak meg a szokásos hotelben, hiszen Christianna már igencsak kellemetlenül érezte magát, a hasa óriásira nőtt. Ráadásul már két nappal túlhordta a gyereket, ami nem csekély aggodalommal töltötte el Nicket. A férfi most sokkal többet idegeskedett, mint az idősebb gyerekei születésénél. Ennek nem csupán az lehetett az oka, hogy Nick azóta idősebb lett, hanem az is, hogy Christianna olyan parányi termetű és törekeny volt, hogy Nick attól félt, a terhesség kárt tesz benne, és persze az elmúlt évek veszteségei is érzékenyebbé tették. Betegesen rettegett attól, hogy valami baja esik Christiannának, pedig a nő tökéletesen kiegyensúlyozott volt és nyugodt, és nem győzte nyugtatgatni a férjét. Újra és újra emlékeztette rá Nicket, hogy annak idején őt magát is a lakókocsiban hozta világra az édesanyja, és Gallina is ott szülte meg a gyerekeit. Nick mindezt persze a legkevésbé sem találta megnyugtatónak, és könyörgött Christiannának, hogy ne tegye ezt vele. Azt szerette volna, ha a felesége kórházban szül, ahol szükség esetén minden segítséget megkaphat.

– Minden rendben lesz – mondta Christianna magabiztosan.

– Igen, ha kórházba mész, ahol egy orvos meg egy sereg ápolónő vigyáz majd rád. Legalább ezt az egyet ne cirkuszi üzemmódban intézzük, nagyon kérlek. – A szüléshez való hozzáállásában megmutatkozott Nick neveltetése. Egyáltalán nem vette félvállról, és azt szerette volna, ha a lehető legjobb egészségügyi ellátás mellett kerülne rá sor. Megnyugvással töltötte el, hogy a következő három hétben csupa nagyobb városban lépnek majd fel. Santa Barbara, San Francisco, Portland, Seattle, Spokane. Nicknek teljesen megfelelt volna, ha a felesége e városok bármelyikében szül, ezért is ment bele végül abba, hogy Christianna részt vegyen a turnén. A nő vidáman gurult városról városra hatalmas pocakjával, és tele volt energiával. Minden este megnézte Nick műsorszámát, integetett a tömegnek, és gondját

viselte Lucasnak. Nick gyakran töprengett azon, hogy ez a tettrekészség Christianna fiatal korából, vagy inkább a természetéből fakad. A nő huszonhat éves volt, de nem nézett ki többnek tizenégnél.

Mint minden évben, most is meglátogatták azt a bizonyos meredélyt, aztán hazaindultak Santa Ynezből, és útközben megálltak vacsorázni az olasz étteremben. Lucas aznap este Gallináéknál aludt. A fiú még mindig sokat lógott együtt Rosie-val. A kislány tizenegy évesen már nem volt annyira vásott kölyök, mint régen, és Lucas legnagyobb bosszúságára egyre gyakrabban ütköztek ki rajta a lányos allűrök, de a fiú általában szemet hunyt felettük, és még mindig a legjobb pajtásának tekintette.

Miután visszavitték a kölcsönautót a tulajdonosának, Nick és Christianna visszasétált a lakókocsijukhoz. A férfi mosolygott felesége esetlen alkatán – úgy nézett ki, mint egy cirkuszi labda, aminek feje és végtagjai nőttek, deréktájon pedig tökéletes gömbbé kerekedett. Szerette magához ölelve érezni a magzat rúgásait.

Kicsivel később az ágyban Nick éppen ezt az állapotot élvezte, amikor érezte, hogy Christianna hasa hirtelen megkeményedik, és a nő arca egy pillanatra eltorzul.

– Mi volt ez? – kérdezte Nick meglepetten. Christiannát is váratlanul érte a dolog.

– Talán valami olyasmit ehettem vacsorára, ami nem tetszik a kicsinek. – Christianna aznap alig csipegetett valamit. Mint mondta, nem maradt már benne elég hely.

Nick érezte, hogy a gyerek rúg még néhányat. Hol a lábával, hol a karjával bökdöste az apját, ami mosolyt csalt a férfi arcára. Ezután azonban Christianna hasa megint kökeménnyé vált, és a férfi most már komolyan megjíedt.

– Biztosan jól vagy? Ne menjünk a kórházba? – Christianna csak nevetett rajta, és megdörzsölte a hasát, ami időközben megint elernyedt.

– Természetesen ne. Az ember nem rohangál kórházba csak azért, mert elcsapta a hasát. – A nő még mindig mosolygott, de Nicket nem győzte meg.

– Honnan veszed, hogy ez gyomorrontás? – firtatta Nick, de Christianna nem billent ki a nyugalmából. Az oldalára hengeredett, és megcsókolta Nicket.

– Tudom és kész – jelentette ki, és megint megcsókolta.

– Figyelmeztetek, hogy hiába incselkedsz velem, egy ujjal sem nyúlok hozzád. Bármelyik pillanatban megindulhat a szülés. Nem venném magamra, hogy neked vagy a kicsinek valami baja essék. – Christianna jót kacagott Nick szavain.

– Tudom, tudom – mondta, és egymáshoz kucorodtak. Christianna Nick megnyugtató ölelésében gyorsan elszenderült. A férfi szeretett Christiannával összebújva aludni. Felesége közelsége nagyobb megnyugvást hozott neki, mint bármi más az életben. Kényelmesen elhelyezkedett Christianna mellett, és hamar elbóbiskolt. Hirtelen azonban a nő teste megint megmerevedett, és Christianna halkán felnyögött. Nick azonnal felriadt.

– Christianna? Jól vagy? – Nem tudta eldönteni, hogy a nő ébren van-e, vagy álmodik éppen. Christianna álomittas hangon válaszolt.

– Jól vagyok, csak a hátam fáj. – Nick megmasszírozta Christianna hátát. A nő éppen visszasüppedt volna a szendérgésbe, amikor egy éles döfészerű érzés végérvényesen kiűzte a szeméből az álmot. Nick ránézett, és azonnal felült. Láta a feleségén, hogy komoly fájdalmai vannak.

– Jön a baba – állapította meg csendes határozottsággal. – Szó sincs itt gyomorrontásról. – Nick ráeszmélt, hogy a fájások már jó ideje tarthatnak, csak Christianna nem akart tudomást venni róluk. – Gyere drágám, induljunk.

– Szeretnék itt maradni – felelte Christianna elhaló hangon.

– Nem lehet – erősködött Nick. – Nem akarom, hogy itt szülj. – Nagyon határozott álláspontot képviselt a kérdésben.

– De a kórházban nem engednék, hogy mellettem legyél – ellenkezett panaszosan a nő, aztán még annál is halkabb hangon hozzátette: – Félek... – Abban a pillanatban görcsös fájdalom szorította sába az egész testét. Christianna két kézzel megragadta Nick vállát, és a férfi látta a felesége arcán, mennyire szenved.

– Ha megengedik, veled maradok – ígérte. Gyorsan nadrágot, inget, zoknit és cipőt húzott, és sebtében megfésülködött. – Na gyere –

mondta, és felnyalábolta Christiannát, majd bebugyolálta egy takaróba. Megpróbálta talpra állítani a feleségét, de ő már nem tudott megállni a lábán. Nick pánikba esett: túl sokáig késlekedtek. Leültette a nappaliban a díványra. – Hozom a kocsit. – Már korábban megbeszélte az egyik trapéz táncossal, hogy az kölcsönadja az autóját, és minden este a kocsit ülésén hagyta a slussz kulcsot. Nick meg is találta a kulcsot, beindította az autót, és visszament a lakókocsihoz, hogy kihozza a feleségét. A nőt lökésszerű-fájások kínozták, és már beszélni is alig tudott. Amikor Nick megpróbálta felemelni, Christianna megállította őt.

– Nem megy... Képtelen vagyok rá... – suttogta. – Nagyon fáj... Ne vigyél sehova – könyörgött, aztán felsikított.

– Christianna, ne tedd ezt velem... kicsim, kérlek szépen, induljunk. – De Christianna már kínok közt vajúdott, és Nicknek nem volt szíve akarata ellenére felkapni és elvinni. Túlságosan erős fájdalmak gyötörték már a feleségét, és egyébként sem hagyta volna, hogy Nick akár egy lépésre is eltávolodjon tőle. A férfi lefektette a kanapéra, és átrohant a szomszédba, hogy felébressze Gallinát. – Hívj orvost, vagy mentőt, vagy akárkit, megindult a szülés!

– Azt hittem, kórházba mentek – mondta Gallina meglepve, de még álmosságon.

– Túl késő. És nem engedni, hogy megmozdítsam. – Gallina azonnal felélénkült, és megígérte, hogy rögvest kerít valakit, ha mást nem, a tűzoltókat. Nick visszaroht a lakókocsiba, és fohászkozott, hogy minél előbb megérkezzen a segítség. Mire hazaért, Christianna valahogy visszakúszott az ágyba, és kínok között fetrengett.

– Nem tudom... Nem megy... – hajtogatta egyre, aztán egy újabb görcsös roham kerítette hatalmába. Nick azt sem tudta, mihez kapjon. Végül szorosán a tenyerébe fogta Christianna kezét, a szemébe nézett, és rájött, mit kell tennie. Ugyanazt, mint amikor Pegazust kellett rávennie arra, hogy talpra álljon.

– De, tudod – mondta határozottan. – Igenis képes vagy rá. Megcsinálod. Minden rendben lesz... Itt vagyok melletted...

– Nem! – sikoltotta Christianna, amikor egy újabb ellenállhatatlan fájdalomhullám söpört végig a testén. Úgy érezte, menten megfullad, és már Nicket sem látta, csak hallotta. Minden elmosódott körülötte,

kivéve a fájdalmat, amely egy pillanatra sem eresztette, Nick halálra vált arccal figyelte a vajúdását. Nem akarta elveszíteni a feleségét, sem a kisbabát. Gyengéden visszafektette a nőt a párnára, amikor hirtelen arra ocsúdott, hogy Christianna lába között megjelent a gyermek feje, majd a teste is folyamatosan nyomult kifelé. Christianna egyetlen hosszú, elnyújtott üvöltést eresztett ki a torkán, és a baba Nick kezébe pottyant. A nő elhallgatott, és egy pillanatra csend borult a szobára. Kislány volt, és a köldökszínór rátekeredett a testére. A baba meg se mukkant, csak bámult az apjára tágra nyílt szemmel. Nick könnyeivel küszködve nézte a kezében az újszülöttet, aztán gyengéden megfordította, és óvatosan megveregette a hátát. A kislány levegőt vett, és abban a pillanatban felsírt, csakúgy mint Christianna.

– Olyan gyönyörű – súgta Christianna megbabonázva. – És annyi-
ra szeretlek – fordult Nickhez, megérintve a férfi arcát. Csak nézték egymást, s közben egyszerre sírtak és nevettek.

– Én is szeretlek. – Ami most történt, az szinte minden addigi veszteségért kárpótolta Nicket. Ez volt a legnagyobb ajándék, amit az életében kapott.

Nicknek sejtelve sem volt róla, hogyan kell elválni a köldökszínórtól, de a tűzoltók öt perc múlva kiérkeztek, és ők pontosan tudták, mi a teendő. Felajánlották, hogy beviszik Christiannát a kórházba, de ő nem akart menni, és a gyermeknek sem volt semmi baja. A kislány már anyja mellkasán pihent, és onnan nézegetett körbe. Nick tudta, hogy soha nem felejtí el azt a pillanatot, amikor világra jött a kislánya. Christiannának talán igaza volt. Nem akart elszakadni a férjétől, és ha kórházba mennek, Nick valószínűleg lemarad erről a hihetetlen közös pillanatról. Talán ez volt a legnagyobb csoda.

A tűzoltók ellenőrizték Christianna és a baba életfunkcióit, és segítettek feltakarítani. Gallina is buzgón tett-vett. Egy óra múlva a tűzoltók minden jót kívánva eltávoztak. Egy egész kis tömeg sereglett össze Nickék lakókocsija előtt. Gallina közölte velük az örömhírt, és mindenki ujjongott. Lucas is átjött pár percre, hogy megnézzze a kishúgát, aztán visszament a szomszéd lakókocsiba Rosie-hoz.

Christianna gyermekével a karján pihent a parányi hálószobában, és Nick imádatlalt nézte mindkettőjüket.

– Fantasztikus voltál – súgta elismerően. – És nagyon bátor.

– Te voltál a bátor. Annyira örülök, hogy együtt lehettünk – felelte Christianna elérzékenyülve. Nick megcirógatta az alvó újszülött arcocskáját.

– Én is örülök. Igazad volt. – Christiannának a legtöbb dologban igaza volt. Úgy tűnt, a nő mindig ösztönösen tudta, mi a legjobb mindannyiuknak. Már korábban megegyeztek abban, hogy ha kislány lesz, Chloénak fogják hívni. Nick a gyermeke nevét suttogta, aztán megcsókolta Christiannát. És ahogyan elnézte őket, megint eltökélte magában, hogy egy nap méltóbb körülményeket teremt nekik, mint ez a parányi odú a lakókocsiban, az állandó vándorlás és az örökös otthontalanság. Biztos volt benne, hogy egy nap sikerülni fog, csak még nem tudta, hogyan. Christianna, a baba és Lucas jobbat érdemelnek. Az imént azonban egy közös csodának voltak a részesei, és ezzel pillanatnyilag tökéletesen meg is elégedtek. Nick Christiannához bújt, aki Chloét ölelte, és mindhárman álomba merültek. Nagy nap volt ez valamennyiük életében.

Huszonnegyedik fejezet

Egy évvel később, 1944 tavaszán, amikor Chloe már majdnem betöltötte az első életévét, fordult a kocka. A Szövetségesek fáradhatatlanul bombázták Németországot, és a szovjetek fokozatosan szorították vissza a németeket. Adolf Hitler csapatai lassanként kezdték elveszíteni a lábuk alól a talajt. Sokáig kellett várni rá, és még messze nem ért véget a háború, de most először csillant fel a remény, hogy Hitler mégsem igázza le az egész világot. Végre kedvező irányt vettek a dolgok.

Nick aggódott régi barátjáért, Alexért – már majdnem egy éve nem hallott róla. A levelek egyszerűen elakadtak útközben. Marianne ugyan időről időre hallatott magáról, de jó ideje már a lány sem tudta, mi van az apjával. Nick fohászzkodott, hogy Alex életben legyen. Marianne gyereke már kétéves volt, és mindketten Havershamben éltek Marianne anyósával és apósával. A lány szerint nyugodt mederben csordogált az életük, mégis mély, szomorúság hatotta át a leveleit. Huszonhárom évesen elvesztette a hazáját, az otthonát, a

férjét, és talán az édesapját is. Egyedül a kislányában lelte örömét. Violet egy évvel volt idősebb, mint Nick és Christianna szeme fénye, Chloe.

Miután Alex elbújtatta a bérlője barátját a borospincéjében, majd segített neki eljutni a svájci határhoz, újabb szökevényeknek segített: olyan zsidóknak, akiknek valahogy sikerült kijátszaniuk a hatóságok figyelmét, elrejtöztek vagy elmenekültek, még mielőtt koncentrációs táborba küldték volna őket. A legtöbbjük felnőtt férfi volt, akik elég erősnek bizonyultak ahhoz, hogy átvészeljék a megpróbáltatásokat, a bujkálást és az örökös menekülést, de néha nők is akadtak közöttük, egy alkalommal pedig két kislányt kellett kimenekítenie. A gyerekeknek az egész családját elhurcolták, és a Franciaországban élő nagynénjükhöz akarták eljutni, aki vállalta, hogy befogadja őket.

Alex soha nem határozta el tudatosan, hogy zsidókat fog menteni, de ha úgy alakult, nem mondott nemet, és mindent megtett, amit csak tudott. Nem létezett semmiféle szervezett illegális mozgalom, csak egy maroknyi merész ember, aki minden veszéllyel dacolva segített a bajbajutottakon. Alex életének most már csak ezek a mentőakciók adtak értelmet. Marianne-t és a gyermekét biztonságban tudta a Beaulieu-birtokon, a saját honfitársait szívből gyűlölte, és bármit megtett volna, amivel gyengítheti a nácik hatalmát. A feddhetetlen, gyanú felett álló arisztokrata szerepe éppen kapóra jött neki. Egy idő után az embermentés lett az egyetlen életcélja, csak ez tartotta benne a lelket. Egymás után bújtatta el a szökevényeket, és segített nekik kereket oldani. Alex tudta, hogy mostantól ez a küldetése. És ahogy egyre több tapasztalatot szerzett, mind vakmerőbbé vált. A helyi parancsnokság még mindig tisztelettel viseltetett iránta. Csak egy ártalmatlan, vidéki nemesembert láttak benne, aki a lovain kívül nemigen törődik mással. A katonák mindennap látták Alexet, amint kilovagolt; és szívélyes viszonyt ápolt a tisztekkel, akiket nemegyszer meghívott magához vacsorára. A tisztek el voltak ragadtatva a sármos úriembertől.

A Szövetségesek 1944 júniusában partra szálltak Normandiában. Alex abban reménykedett, hogy az angol és amerikai csapatok hamar elérik Németországot, a maga részéről azzal egyengette az útjukat,

hogy részt vett egy fegyvereket és rakétákat szállító tehervonat levegőbe röptetésében. Úgy volt vele, hogy minél nagyobb pusztítást okoz a nácik soraiban, annál jobb. Az akciót siker koronázta.

Azon az éjjelen Alex egy öt férfiből és egy nőből álló csapat egyik tagjaként tevékenykedett. Természetesen még soha nem csinált effélet, de amikor megkeresték őt, és a segítségét kérték, azonnal igent mondott.

A vezetékek elhelyezése meglepően könnyen ment, a dinamitot később hozták talicskákkal, autóval és a kezükben. Alex úgy tervezte, hogy átvág az erdőn, és gyalogosan csatlakozik a többiekhez. Nem félt semmitől, azt sem bánta, ha megölik. Marianne biztonságban volt, az általa ismert és szeretett világ szilánkokra hullott az elmúlt öt év alatt, és semmi sem maradt meg abból, ami egykor fontos volt számára. A nácikkal szembeni bosszú minden formáját jogosnak tartotta.

A robbanószert a lovak abrakostarisznyáiban cipelte magával, és a dinamitot kézről kézre adogatták, amíg minden a helyére nem került. Azután mindnyájan elrejtőztek a fák között, és várták a reggeli vonatot. Amikor hajnalban feltűnt a szerelvény, meggyújtották a kanócot, és a robbanás szinte azonnal bekövetkezett. A vonat a teljes rakománnyal együtt a levegőbe repült. A csapat sikeresen végrehajtotta a műveletet, és a résztvevők azonnal felszívódtak, akár a reggeli köd. Alex az erdőn keresztül poroszkált hazafelé. Éppen hogy elérte a kastélyhoz vezető ösvényt, amikor az ezredes Favory hátán váratlanul előtűnt a semmiből. A ló még mindig megismerte egykori idomárját, és a patájával a földet kapálta, amikor megpillantotta őt. Alex kedélyesen mosolygott mindkettőjükre, mint egy úriember, aki éppen szokásos reggeli sétáját végzi.

– Hová-hová, gróf úr? – kérdezte az ezredes, és ádáz fény villant a szemében.

– Csak gondoltam, járok egyet így reggel, ezredes úr. Hogy van a mi kis barátunk? Látom, Favory nagyon virgonc. Amúgy minden rendben? Mintha aggasztaná valami ma reggel, ezredes úr. – A robbanást az egész környéken hallani lehetett, senki sem tehetett úgy, mintha mi sem történt volna. Alex sem játszhatta a tudatlant.

– És egy órával ezelőtt mit csinált, gróf úr?

– Szívtam egy kis friss levegőt – felelte Alex ártatlanul, miközben az ezredes átható pillantással méregette. Alex látta rajta, hogy gyanút fogott, de nem rettent meg.

– Csak nem pont a sínek mellett? Mintha dinamitszagot éreznék – fortyant fel az ezredes dühödten. Nem jött neki jól, hogy a robbantás éppen az általa biztosított körzetben történt. A parancsnokság az utóbbi időben különösen érzékennyé vált az árulással és a kudarcokkal szemben. Az ezredes nem engedhetett meg ilyesmit a körzetében, ezt Alex is jól tudta.

– Csakugyan? – kérdezte Alex nyájasan. Az ezredes azonban előhúzta a pisztolyát, és egyenesen Alex fejének szegezte.

– Azt hiszed, nem tudom, miben sántikálsz? Zsidókat rejtegetsz, és szervezkedsz! A makulátlan arisztokratája, aki világéletében lenézett minket! Azt hiszed, hogy csak úgy felrobbanthatasz egy lőszerrel teli vonatot, és megúszod?! Hónapok óta figyeljük minden lépésedet! – Az ezredes reszketett a dühtől, de Alex csak mosolygott.

– Igazán? Végtelenül unalmas lehetett. Eseménytelen életet élek. – Ha az ezredes csak meg akarta félemlíteni, nem sikerült neki, de Alex, biztos, ami biztos, a pisztolyán tartotta a kezét a zsebében. Ugyanaz a pisztoly volt nála, amit még a bérlőjétől kapott, amikor a barátját bújtatta a borospincében.

– Egyáltalán nem olyan eseménytelen, mint ahogyan azt próbálsz velünk elhíttetni. Ha jönnek a Szövetségesek, te tárt karokkal fogadnád őket, mi?

– Jönnek a Szövetségesek? – kérdezte Alex színlelt meglepetéssel. – Mit nem mond. A rádióban ezt nem hallottam.

– Akkor mit hallottál? – kérdezte az ezredes, és közelebb jött, miközben a ló ficánkolt alatta.

– A győzelmeinkről a keleti fronton, meg hogy hogyan vetettük vissza a briteket a bombázásokkal. Talán nem így van, ezredes úr? Mindez csak propaganda lenne?

– Áruló! – üvöltötte az ezredes, és még jobban megközelítette Alexet. – Gyűlölöm a fajtádat! Ezt az állandó fölényeskedést! Azt hiszed, hogy többet érsz másoknál, csak mert kastélyba születted, és nemesi címed van? Azt gondolod, hogy neked aztán mindent szabad?

– Ön meg azt hiszi, hogy ha mindezt ellopja tőlünk, attól majd közénk tartozhat. Soha nem tartozhat közénk, sem maga, sem pedig a Führer. Vannak dolgok, amiket rablással nem lehet megszerezni, amire születni kell. Ilyen az élet.

– Rohadék! – ordította az ezredes, és felhúzta a pisztolyát, amelyet még mindig Alex fejének szegezett.

– Megölhet engem, és elüldözhet minket Németországból – mondta Alex, és Nickre gondolt. – De sokan vagyunk, többen, mint gondolná, és a végén úgyis a miénk lesz a győzelem. Az igazság és a becsület erősebb, mint a fegyverek, A becsületünket nem veheti el. Megölhet minket, de mi mindig többen leszünk, mint maguk. – Alex tekintetéből áradt a düh és a megvetés, és ekkor az ezredes meghúzta a ravaszt, hogy örökre elhallgattassa. Ám Alex idejében előkapta a már gondosan kibiztosított pisztolyát, és egyszerre lőttek. Alex nem az emberre, hanem a lóra tüzelt, de tudta, hogy az, ha körmönfontabb módon is, ugyanúgy végzetes lesz az ezredesre nézve. Alex és Favory egyszerre zuhant a földre. Alexé lett az utolsó szó, és jellemző módon most is a lehető legelegánsabb kiutat választotta. Igazi nemesember maradt az utolsó leheletéig.

Huszonötödik fejezet

Az 1944-es nyár a cirkusz életében is drámai időszak volt, a szerencsétlenségek nyara. Abban az évben eltértek a szokásos útvonaltól: a turné elején egyenesen észak felé tartottak, és csak később terveztek nyugatnak fordulni, így esett, hogy júliusban nem Kaliforniában, hanem a Connecticut állambeli Hartfordban állomásoztak. Július hatodikán, amikor a nagymacskák már kint voltak a porondon, és elkezdődött az első műsorszám, húsz perc után tűz ütött ki a sátorban. A kezdetben kicsiny láng pillanatok alatt átterjedt a sátor egyik oldalfalára. A zenekar azonnal rázendített a „*Csillagok és sávok mindörökké*” című hazafias dalra, ez volt az egyezményes vészjelzés a cirkuszban. Ha valami rendkívüli esemény történt, a cirkusz dolgozói így értesültek róla a közönség riasztása nélkül. A porondmester megpróbálta figyelmeztetni az embereket a veszélyre, és felszólítani őket, hogy nyugalmukat megőrizve hagyják el a sátrat, de áramszü-

net állt be, a mikrofon elnémult, és senki sem hallotta a figyelmeztetést. Az emberek csak ekkor vették észre a lángokat, és egymást taposva rohantak a kijáratokhoz.

A menekülési útvonalak közül kettőt elzártak a nagymacsák ketrecci és a hozzájuk kapcsolódó alagutak. Pokoli zűrzavar támadt, amelyben gyerekek szakadtak el a szüleiktől. A sátorvásznon, amelyet vízlepergető paraffinréteggel vontak be, pillanatok alatt lángba borult. Nyolc perc sem telt bele, és a nézők, a személyzet meg a kívülállók iszonyattal látták, ahogyan az egész sátor összeomlik. Megkezdődött a harc a bent rekedtek kimentéséért. Mindenki a tüzet oltotta, az eltévelyedett gyerekek szüleit kereste, az állatokat menekítette minél messzebbre. Százhatvannyolc ember lelte halálát, és több mint hétszázan megsebesültek. A veszteség és a pusztulás mindenkit meg rázott és letaglózott, aki bármilyen kapcsolatban állt a cirkusszal. Az áldozatok egy része a felismerhetetlenségig megégett, és sokakat a menekülő tömeg taposott agyon. Ehhez fogható tragédiát még senki sem élt át közülük.

Később a cirkusz öt vezetőjét gondatlanságból elkövetett emberöléssel vádolták meg. A cirkusz vállalta a teljes anyagi felelősséget a veszteségekért. A tragédia mindenkiben mély nyomokat hagyott. Már nem John Ringling North vezette a cirkuszt, ő egy évvel korábban otthagya az elnöki széket. Az események valamennyiüket mélyen megrendítettek, akiknek csak közülük volt a cirkuszhoz. Nick, Christianna és mindenki az ismeretségi körükben le volt sújtva. Aki ismerte és szerette Joe Herlihyt, azt, különösen fájdalmasan érintette, hogy ő is odaveszett a tűzben. Joe nemrég érkezett vissza toborzó körútjáról, s szerette volna néhány új elemmel gazdagítani a műsort. Christianna és Nick megtört szívvel gyászolták jó barátjukat.

Amíg még tartottak a vizsgálatok, a cirkusz bezárt, és csak egy hónappal később, az ohiói Akronban folytatódott a turné. A társulatban általános volt a csüggedés. Sátor nélkül léptek fel a legnagyobb hőségben és rossz időben egyaránt. Texasig jutottak el, amikor a vezetőség úgy döntött, hogy idő előtt befejezik a turnét, és visszatérnek Saratosába. Amikor a szerencsétlenség után megérkeztek Floridába, Nick tudta, hogy elérkezett az idő. El akarta hagyni a cirkuszt, ezt a kiszámíthatatlan, nomád életformát, és végre normális körülménye-

ket akart biztosítani a gyerekeinek. El is mondta Christiannának, hogy ez a szándéka.

– De hát itt is teljesen normálisak a körülmények – akadékoskodott a nő. Christianna nem ismerte a cirkuszon kívüli világot, Nick viszont igen, és ha egykori fényűző életmódját már nem is oszthatta meg a családjával, ennél lényegesen nagyobb biztonságban akarta tudni őket. Nem szerette volna, ha Chloe és Lucas az egész gyerekkorukat szakállas nők, tetovált csodabogarak, kötél táncosok, nagy-macskák, zsonglőrök és gumie emberek között töltnék. Persze tudta, hogy Lucasnak hiányozni fognak a bohócok és a többi pajtása, akikkel az elmúlt hat évben összebarátkozott, de azt szerette volna, hogy Chloe egészséges, ép elméjű közegben nőjön fel, mint minden normális gyerek, Christianna azonban hajthatatlan volt, mindenáron maradni akart. Sándor jóslata beigazolódni látszott: íme eljött az idő, amikor Nick el akart menni.

Nick novemberben levelet kapott Marianne-től, és amikor elolvasta, kis híján megszakadt a szíve. Hónapok óta ettől rettegett. A Brit Katonai Hírszerzés Charles Beaulieu kérésére kiderítette, hogy a saját lakókörnyezetében Alex felforgató tevékenységet végzett, a maga eszközeivel bomlasztotta a nácik hatalmát, és rengeteg emberéletet mentett meg. Mindent megtett, hogy gyengítse a nácikat és segítsen a zsidókon, utolsó küldetéséeként pedig egy lőszerszállító tehervonat levegőbe röpítésében vett részt. Még ugyanazon a reggelen agyonlőtték, a holttestét saját házának bejárata elé hajítva találták meg. A birtok egyik bérlője temette el a családi sírboltba. Többé kétség sem férhetett hozzá: Nick legrégebbi barátja már hónapok óta halott volt. Marianne lelkét a legmélyebb bánat marcangolta, amikor mindezt részletesen leírta Nicknek.

Nick hosszú, részvétellel teli válaszlevelet küldött a lánynak. A férfit újabb fájdalmas veszteség érte, és Christianna megint sokat nyugtalanodott miatta. Nick mélabús lett, komor, és sehol sem találta a helyét. Néha még Chloe bohóckodása sem derítette jobb kedvre. A háború már túl régóta dúlt, és túl sok áldozatot követelt.

Isabel pontosan ugyanezt mondta Charlesnak Angliában. Szinte eszelősen aggódott Marianne-ért, aki fiatal lány létére vénasszonyoknak való életet élt. Miután októberben eljutott hozzá apja halálá-

nak híre, súlyos depresszió lett rajta úrrá. Az Edmund halála okozta megrázkódtatás után újra mély búskomorságba süppedt. Két és fél éve özvegyült meg. És bár Marianne imádattal rajongta körül Violetet, a kislány sem tudta feledtetni vele a gyermek apjának elvesztése feletti fájdalmát.

– Semmit sem tehetünk – sóhajtott Charles megfáradt arccal. Isabel mindig mindenkinek meg akarta oldani a gondjait, de a háború terhein senki nem könnyíthetett. Simon az előző évben megsebesült, de már újra szolgálatban volt, ami Edmund elvesztése után különösen feszültté tette a szülőket. Mindannyian nagyon nehéz időket éltek. Charles szerint nem tehettek mást, egyszerűen ki kellett tartaniuk.

– Szerintem Marianne-t Londonba kellene küldenünk – osztotta meg Isabel a férjével a legújabb ötletét.

– Micsoda? Hogy aztán odavesszen a következő bombázásban, vagy ráomoljon valamelyik kiégett ház? Meghibbantál?

– Sokan laknak Londonban, és mégis túlélnek. Bevallom, én is tartok a dologtól, de hát Marianne huszonhárom éves, egyetlen barátja sincs, és nincs mit csinálnia, ami értelmet adna az életének. Lehet, hogy néha bombákat szórnak Londonra, de ott legalább zajlik az élet, van társaság, és egyik parti éri a másikat, ahol az ember lánya fess tisztekkkel flörtölhet.

– Az ég szerelmére, Izzie. Legalább várjuk meg, amíg a háború véget ér. – De Isabelt aggasztotta, hogy Marianne ennyire levert, amióta megtudta, hogy meghalt az apja. Még Violet sem vidította fel mostanában, pedig a kislány valóban elbűvölő volt.

– A kicsire majd mi vigyázunk. Legalább egy rövid időre küldjük Londonba. Az apja halála óta teljesen magába roskadt. Muszáj ki-mozdulnia innen.

Egy hónapig huzakodtak Charlesszal, mire Isabelnek sikerült elérnie, hogy Marianne egy időre Londonba költözzön, a Beaulieu unokatestvérekhez. A rokonok a Belgravia téren laktak egy takaros kis házban, nem messze az egyik óvóhelytől. Marianne először ellenkezett, aztán mégis ráállt, a végén pedig már-már izgatottan várta az utazást, és egészen felélénkült. Isabel azért választotta az unokatestvéreket, mert a lányuk, Julie, egyidős volt Marianne-nal, és be-

mutathatta a barátainak. Marianne négy éve alig-alig találkozott valakivel az anyósán és az apósán kívül, és csak most tűnt fel neki, mennyire hiányzott már a hozzá hasonló fiatalok társasága, amelyben Edmund halála óta egyáltalán nem volt része. Julie estélyről estélyre hurcolta magával Marianne-t Londonban, és az összes ismerősének bemutatta, sőt idővel arra is rávette, hogy hosszabbítsa meg az ott-tartózkodását. Julie még önkéntes munkát is szerzett Marianne-nak: heti két napot dolgozott egy kórházban, az összes többi este pedig együtt buliztak valahol. Marianne persze hiányolta Violetet, de a londoni kiruccanás láthatóan jót tett neki, és kezdett újra magára találni, ezért Isabel arra biztatta, hogy maradjon még. A környezetváltozás pontosan azt az eredményt hozta, amit Isabel remélt. Marianne-ba visszatért az élet, és kiegyensúlyozottabbnak látszott, mint évek óta bármikor.

A lány rendszeresen hívta telefonon Isabeléket, és a hangja alapján úgy tűnt, mintha kicserélték volna. Marianne egyelőre nem árulta el az anyósának, hogy szilveszterkor megismerkedett egy fiatal amerikai tiszttel, és azóta szinte naponta találkoztak. Arthur Garrison Virginiából származott. Marianne még soha nem szórakozott olyan jól, mint az ő társaságában. Mire februárban visszament Havershambe a lányához, valóban egészen más ember lett. Még Charlesnak is be kellett ismernie, hogy felesége esztelennek tűnő ötlete ezúttal is bevált. Isabelnek mindig az esztelen ötletei voltak a legjobbak.

Amikor Marianne visszajött, Charles félrevonta, és komoly dologról beszélgetett vele. A háború még nem ért véget, de ha egyszer befejeződik, Marianne-nak el kellett döntenie, mihez akar kezdeni az Altenberg-kastéllyal: szeretné-e megtartani, vagy inkább eladná. Marianne azt már biztosan tudta, hogy nem akar Németországban élni. Most már Angliában rendezkedett be, és apja nélkül elviselhetetlenül szomorú lett volna az élet Altenbergben. Marianne arra hajlott, hogy eladja a kastélyt, bár tudta, hogy a szíve szakad majd meg érte. Egészen apja haláláig úgy tervezte, hogy hazatér, de ennek most már nem látta értelmét.

– Reméltem, hogy te is így gondolsz – mondta Charles tapintatosan. – De azért gondoltam, rákérdezek. Ha eljön majd az ideje, min-

denben segíték. És természetesen azt szeretnénk, ha itt maradnál velünk. Ez már a te otthonod is. – Edmund jelentős összeget hagyott a feleségére, amire Marianne nem is számított. Charles azt is tudta, hogy Alex tekintélyes vagyonnal és hatalmas földbirtokkal rendelkezett. Németország biztosan nagyon rossz állapotban lesz a háború után, de ez nem változtatott a tényen, hogy Marianne volt Alex egyetlen örököse, és a lánynak már most is annyi pénze volt, amennyivel bátran elindulhatott az életben.

Marianne egy hét múlva visszament Londonba, és megint találkozott Arthur Garrisonnal. Mindketten rajongtak a lovakért. Arthurnak farmja volt Virginiában, ahol már a szülei is lovakat tenyésztettek. A farmot nem sokkal a háború kitörése előtt örökölte meg, amikor a szülei meghaltak. Marianne sokat mesélt a fiatalembernek az apja lipicai lovairól. Arthur lenyűgözve hallgatta, de közben nem kerülte el a figyelmét, hogy a lány kifejezetten ódzkodik kapcsolatuk komolyabbra fordulásától. Marianne szerette Arthur társaságát, és sokat beszélgettek, de egyértelműen barátként kezelte őt. A férfi egyik este vacsora után végül rákérdezett a dologra.

– Két és fél éve veszítettem el a férjemet egy Németország elleni támadásban – mondta csendesen Marianne. – Az apámat pedig tavaly. De akkor már négy éve nem láttam, azóta, hogy Angliába jöttem. Anyám a születésemkor meghalt. – Nagy levegőt vett, és igyekezett világossá tenni az érzéseit Arthur előtt. – Több embert nem akarok elveszíteni. Senkim sincs, csak a lányom és az anyósomé. Attól tartok, ha megint kötödni kezdek valakihez, őt is elveszítem. – Marianne a lehető legnagyobb nyíltsággal tárta a férfi elé a gondolatait, és könnyek buggyantak ki a szeméből.

– Huszonhárom éves vagy, Marianne. Nem zárkózatsz el a szerelemtől az egész hátralévő életedre, csak mert attól rettegsz, hogy történik velük valami. Ez nem igazságos. Ha a háborúnak egyszer vége lesz, minden visszatér a normális kerékvágásba. Nem lesz több bevétel, és a bombatámadásoktól sem kell félni. Csak a mindennapi gondokkal kell majd megküzdenünk.

– Az egyetlen rokonom az apám volt – felelte bánatosan Marianne. – Ő már halott. A legjobb barátaim elhagyták Németországot, vagy meghaltak. Nem akarok Németországban élni. Az

anyósoméék azt szeretnék, ha itt maradnék Angliában. Edmund volt az egyetlen férfi, akit szerettem, és a lányunk születése előtt egy nappal meghalt. Nem tudom, hogy valaha is lesz-e bátorságom újra belevágni. – Arthur öt évvel idősebb volt Marianne-nál, és korához képest is meglehetősen érett személyiség benyomását keltette.

– Keményen megfizetted a háború árát. Most újra kell tanulnod, milyen az élet békeidőben.

– A háborúnak nincs még vége – figyelmeztette Marianne. Arthur sem lehetett még teljes biztonságban, az áldozatok száma még mindig napról napra emelkedett.

– De hamarosan véget ér. Nem élhetsz örökké elzárkózva a világ elől. Túl fiatal vagy még ehhez.

– Talán Londonba költözöm – mondta Marianne határozatlanul. Pillanatnyilag csakugyan nem tudta még, mit is akar. Arthur nemcsak szemrevaló fiatalember volt, de kedves és figyelmes is. Az első pillanattól kezdve pártfogásába vette Marianne-t, ráadásul sok közös vonásuk is volt. A lány őszintén megkedvelte.

– Kapok tőled egy esélyt, Marianne? – kérdezte Arthur lágyan. – Kérlek szépen. – Soha senki nem varázsolta el még úgy, mint Marianne.

– Nem tudom, képes vagyok-e rá – ismerte be őszintén a lány.

– Együtt sikerülhet – nézett rá bátorítón Arthur. Marianne épp ezt a gyengéd figyelmességet szerette benne a legjobban, ami Edmundot és az apját is jellemezte. Ebből a szempontból Arthur Edmundra emlékeztetett. Máskülönbén a férfi ízig-vérig amerikai volt, és jellegzetes déli kiejtése markánsan elütött a brit akcentustól. Külsőre sem hasonlított elhunyt férjére: Arthur szőkesége éles ellentétben állt Edmund sötét hajával. Ez bizonyos szempontból könnyebbséget jelentett Marianne számára, a túlságosan nagy hasonlóság bizonyára zavarba ejtette volna. De a belülről fakadó természetes jóság mindkettőjükben megvolt. – Nem erőltetem – ígérte Arthur. Pontosan tudta, hogy azzal nem sokra menne. Marianne nem szólt semmit, de bátorítón mosolygott rá, és aggodalma láthatóan alábbhagyott.

A következő hetekben gyakran jártak el együtt társaságba vagy vacsorázni. Arthur szárnysegédként szolgált egy tábornoknál, így közvetlenül nem vett részt bevetéseken, és Marianne-nak sem kellett

állandóan az életéért aggódnia. Arthur az egyik hétvégén ellátogatott Havershambe, és a Beaulieu házaspárnak is elnyerte a tetszését. A maga amerikai módján rendkívül jól nevelt és udvarias volt, igazi úriemberként viselkedett. Violettel csodálatosan bánt, és a kislány barátságosan fordult felé. Marianne-t valósággal a tenyerén hordozta. De volt egy mozzanat, ami nem hagyta nyugodni Isabelt. Amikor Arthur elment, azonnal elő is hozakodott vele Charlesnál.

– Mi van, ha Marianne hozzámegy, és elutazik vele Amerikába? – kérdezte bánatosan Isabel.

– Akkor majd meglátogatjuk, és ő is meglátogat minket. Te magad mondtad, hogy nem temetheti el magát élve. Marianne még olyan fiatal.

– Jó-jó, de én Londonra gondoltam, nem pedig Virginiára – sóhajtott Isabel lemondóan. Violetet is borzasztóan hiányolná, de be kellett látnia, hogy Charlesnak igaza van, és ő maga is a legjobbat akarta Marianne-nak. És Arthur Garrison annak tűnt. Egyedül a lány nem volt még meggyőződve erről. Továbbra is megtartotta Arthurral szemben a háromlépésnyi távolságot.

Arthur április elejére végképp elbátortalanodott. Úgy érezte, Marianne soha többet nem lesz képes közel engedni magához senkit, de legalábbis még egy jó ideig. Addigra már fülig beleszeretett a lányba, mégis úgy döntött, egy darabig nem hívja fel. Ő is szerette volna kiszellőztetni a fejét. Marianne-t meglepte Arthur távolmaradása. Megszokta már, hogy az utóbbi hónapokban rengeteg időt töltenek együtt, és mindig tudta, mi van vele. Megemlítette Julie-nak a dolgot, aki azon a véleményen volt, hogy Marianne alighanem elijesztette a férfit. A lány a következő napokban ezen tépelődött, és megrettent, hogy Julie-nak talán igaza van. Hirtelen rádöbbsent, hogy ezt egyáltalán nem szeretné. Valójában sokkal jobban kedvelte Arthurt, mint azt eddig hajlandó volt bevallani saját magának.

Marianne megkönnyebbült, amikor Arthur végül újra bejelentkezett.

– Hiányoztál – vallotta be. Arthur arca felragyogott.

– Nos, ez igazán jó hír. Én már arra gondoltam, megkönnyebbültél, hogy eltűntem. – A férfi tényleg azt fontolgatta, hogy feladja a harcot.

– Egyáltalán nem könnyebbültem meg, Arthur – ismerte el őszintén a lány. – Csak félek.

– Tudom. Én is félek. De a jó dolgok bizony néha félelmetesek, és az embernek össze kell szednie minden bátorságát, hogy megragadja őket.

– Nem tudom, vagyok-e én ilyen bátor. – Vagy hogy szeretne-e ilyen bátor lenni. Marianne azt azonban már biztosan tudta, hogy nem akarja elveszíteni Arthurt.

Amikor aznap este együtt vacsoráztak, Marianne gyengédebb volt a férfihoz, mint azelőtt, és miután Arthur hazakísérte őt, búcsúzóul megcsókolta a lányt. Marianne egy pillanatig tétovázott, de aztán átadta magát a rég nem tapasztalt szenvedélynek, Arthur nem volt rámenős. Még egy könnyű csókot lehelt Marianne ajkára, és megígérte, hogy reggel felhívja. A lány álmatag tekintettel botorkált be a házba, és Julie azonnal gyanút fogott.

– Hát veled meg mi történt? – kérdezte, de Marianne nem felelt, csak sokat sejtetően mosolygott. – Csipkerózsika netán felébredt a szenderegésből? Nem hiszem el! Halleluja! – Julie is sokat aggodalmaskodott Marianne miatt, aki szinte dermedt állapotban érkezett Londonba. Akkor úgy tűnt, minden érzés kihalt belőle,

– Talán. – Marianne csak ennyit mondott, azzal felment a szobájába, és lefeküdt aludni. Amikor másnap este megint találkozott Arthurral, a dolgok szépen haladtak tovább a maguk útján.

Két héttel később egy zártkörű rendezvényen végigtáncolták az éjszakát, aztán arról beszélgettek, hogy Berlin rövidesen kapitulál. Ekkor hasított először Marianne-ba a felismerés, hogy ha véget ér a háború, Arthur visszamegy Virginiába. Amikor ez tudatosult benne, hirtelen pánikba esett. Valamit elejtett Arthurnak is ezzel kapcsolatban, aki örömmel nyugtázta, hogy a lányt nem hagyja hidegen a távozása.

– Velem ezt biztató jelnek? – kérdezte Arthur. Marianne elmosolyodott, és a férfi megcsókolta. Az utóbbi időben feltűnően sokat csókolóztak, és Marianne-t egyáltalán nem zaklatta fel annyira, mint ahogy eleinte félt tőle. Arthur érezte, hogy Marianne valójában nagyon is szenvedélyes nő, csak túl sok lelki sérülés érte a közelmúltban. De Arthur türelmes ember volt, és akár az egész hátralévő életét

feltette volna rá, hogy segítsen neki begyógyítani ezeket a sebeket. Azon igyekezett, hogy ezt Marianne-nal is megértesse, és úgy tűnt, a lány végre kezdte meghallani a szavát.

A háború tényleg befejeződött Németországban, és a következő hetekben Arthur mindent megtett annak érdekében, hogy teljes mértékben elnyerje Marianne bizalmát. Akkor is együtt voltak éppen, amikor bejelentették, hogy Németország megadta magát a Szövetségeseknek. Egész Anglia, sőt egész Európa örömmámorban úszott. Edmund és az apja nélkül Marianne örömébe nem kevés keserűség is vegyült. Arthur elmondta, hogy júniusban valószínűleg visszamegy a virginiai farmjára.

– Nekem meg haza kell mennem Németországba, hogy eldöntsem, mi legyen a birtokkal – mondta Marianne, és mély szomorúság tükröződött a szemében. – De azt hiszem, az lesz a legjobb, ha eladom. Apám nélkül képtelen lennék, ott élni, és azon a helyen ölték meg. Biztos vagyok benne, hogy a végére meggyűlölte az egész országot. Én sem akarok már ott élni. Charles Beaulieu azt mondta, segít túladni a birtokon.

– És a lovak? – kérdezte Arthur együtt érzően.

– Nem maradt egy sem, a nácik elvitték mindet. Az istállók üresen állnak. Akárcsak a kastély. De legalább a parancsnokság nem fészkelte be magát a házukba. – Marianne elmosolyodott. – Biztos túl huzatosnak találták, és nehéz lett volna felfűteni. – Arthur nevetett. Maga is úgy tapasztalta, hogy az európai kastélyok már csak ilyenek. Marianne azon tűnődött, vajon Nick is eladja-e a családi kastélyt, vagy hogy hazamegy-e, de ezt egyáltalán nem tartotta valószínűnek hét, Amerikában töltött év után. Mindnyájan leszámoltak Németországgal.

– Késő éjszakáig beszélgettek. Két héttel később Arthur bejelentette, hogy június végén hazautazik. Marianne szomorúan biccentett.

– Szeretnék kérdezni tőled valamit, Marianne – szólalt meg Arthur csendesen. – Akárhogyan is döntesz, elfogadom. Megtisztelnél azzal, hogy hozzám jössz feleségül? Tudom, nem könnyű neked, és Amerikában egy teljesen új élet várna rád. De szeretlek téged, és a kis Violetet is. Szeretném, ha hozzám jönnél. – Marianne habozott egy ideig, ami Arthur számára egy örökkévalóságnak tűnt. A férfi

biztosra vette, hogy kikoszarazza. Marianne azonban bólintott. Arthur kis híján leesett a székről, és a legszívesebben hangos üdvrivalgásban tört volna ki, de nem akarta megijeszteni a lányt. Inkább megcsókolta őt, és ígéretet tett, hogy egész életében gondoskodni fog róla. Marianne tudta, hogy Arthur nem a levegőbe beszél. És nem kérte tőle, hogy sose haljon meg. Megtanulta, hogy az emberek időnként meghalnak, akkor is, ha egyébként foggal-körömmel ragaszkodnak az élethez. A legtöbbször nem rajtuk múlik a dolog. És ha olykor el is hagynak minket a szeretteink, ez nem jelenti azt, hogy hűtlenek lettek hozzánk.

– Én is szeretlek – súgta Marianne lágyan. – Igyekszem jó feleség lenni.

– Nem kell igyekezned, csak legyél az, aki vagy – felelte Arthur, és még egyszer megcsókolta.

– El kell rendeznem a birtok ügyeit Németországban, és el kell adnom a házat. Talán szeptemberben már utánad tudok menni.

– Gyere, amikor készen állsz – nyugtatta meg Arthur. – Várni foglak. – Marianne tudta, hogy így lesz, bármeddig is marad távol.

Huszonhatodik fejezet

Arthur június végén utazott vissza Amerikába, hogy leszereljen, és hazatérjen Virginiába. Júliusban Marianne is hazautazott Németországba. Öt éve nem járt a szülőföldjén, és az ország romokban hevert. Mélyen elkeserítette az eléje táruló látvány, és amikor megpillantotta a kihalt, elhagyatott Altenberg-kastélyt, majd' megszakadt a szíve. Magával vitte apja egykori ügyvédjét, és megkért két földműves házaspárt, hogy segítsenek neki a pakolásban. Egy hétbe telt, mire kiürítették a kastélyt. Meg kellett válnia apja holmijától, és a saját régi cókákja nagy részét is kiselejtezte. Nem volt könnyű eldönteni, mit adjon vagy ajándékozzon el, és mit tartson meg. A családi ereklyék egy részét, például az ezüst étkészletet és nagyanyja porcelánjait kiküldte Amerikába. Alex arcképét is elcsomagolta, és kedvenc bútordarabjai közül is megőrzött néhányat. Egyik délután a gyerekkori kincseit vizsgálta át. Minden darabhoz valamilyen emlék fűzte, amely most mind megrohanta, és mélyen elszomorította. Végül

úgy döntött, hogy a bútorok nagy részét és az ősök arcképeit is eladja a kastéllyal együtt, és csak néhány dolgot tart meg magának. Ezeket a képeket sosem szerette igazán, és most már semmi szükség nem volt rájuk.

Az istállókból nem volt mit megtartania – üresen álltak. A lipicaiakat és az arab telivéreket mind elvitték. Marianne és az ügyvéd közösen kiókumlálták, milyen áron hirdessék meg a birtokot, Alex autói is eltűntek a garázból, még szeretett Hispano-Suizáját is ellopta a Harmadik Birodalom, A tárgyak azonban nem jelentettek sokat Marianne-nak, apja viszont annál jobban hiányzott neki. Azért jött, hogy elbúcsúzzon tőle.

Marianne megállt apja jeltelen sírjánál, nem messze a birtokhoz tartozó kápolnától. Sírkövet senki nem rendelt számára, hiszen Alexet a Harmadik Birodalom végezte ki. Marianne az ügyvédjét bízta meg azzal, hogy pótolja a hiányosságot. Mielőtt elutazott volna, végiglátogatta az összes bérlőt, és köszönetet mondott nekik, amiért évtizedeken át hűségesen szolgálták az apját. Talpig úrihölgy volt, az apja példamutató életén keresztül tanulta meg maga is, mit jelent a becsület és a felelősség.

Marianne és az ügyvéd a von Bingen-kastély előtt is elhaladt az autóval. Az épület üresen, magára hagyottan állt. A lány megborzongott, ha egykori lakóira gondolt, és arra, hogy ők már soha többé nem térnek vissza ide. Szinte elviselhetetlen bánat vett rajta erőt.

Amikor végre elhagyta Németországot, és visszament Havershambe, úgy érezte, mintha időutazáson vett volna részt, és egy régen letűnt korból térne vissza a jelenbe. Soha többet nem akart visszamenni a szülőföldjére. Ottani élete egyszer s mindenkorra lezárult. Szinte fellélegzett, amikor megérkezett Havershambe. Most már a Beaulieu házaspár és Violet volt a családja, Hamarosan Amerikába utazik, és feleségül megy Arthurhoz. Isabel és Charles boldog volt. Marianne megígérte nekik, hogy nyáron visszatér Angliába, és olyan gyakran jön haza, ahogyan csak tud, Isabel és Charles pedig Virginiában látogatják majd meg a fiatalokat.

Aznap, amikor Marianne visszatért Altenbergből, sétálni ment Isabellel a kastélyparkban, mint annak idején Edmunddal. Öt év alatt nagyon sok mindenen ment keresztül, és Beaulieu-ék nagyon jók

voltak hozzá, pedig elveszítették egyik fiukat. Violet azonban élt és virult. A világ nagyot fordult körülöttük, és Marianne most Amerikába készült, hogy ott kezdjen új életet. A lány Isabelre pillantott, és rámosolygott, miközben a kastély felé ballagtak. Marianne-nak eszébe jutott, mennyire meg volt szeppenve, amikor évekkkel ezelőtt megérkezett ide. Most pedig már jó ideje ez a hely volt az otthona, Edmund szüleit, Isabelt és Charlest pedig bizonyos értelemben a saját szüleinek tekintette. Amikor belépett a reggelizőszobába, szinte fizikailag is érezte Edmund jelenlétét. Violet, aki olyannyira hasonlított az édesapjára, épp a nagyapjával játszott.

Nemsokára új fejezet kezdődik Marianne életében, egy másik országban, de ő már készen állt a változásra. Tudta, hogy Edmund is így akarná.

Amikor Németország kapitulált, Nick ugyanabban a nehéz döntési helyzetben találta magát, mint Marianne. Kastélya, földje és majorságai voltak, és most, hogy a Harmadik Birodalom megbukott, ezeknek a javaknak a tulajdonjoga visszaszállt rá. De Marianne-nal ellentétben Nick még látogatóba sem kívánt hazamenni, ezt biztosan tudta. A szülőhazája elárulta őt, és érezte, hogy megszakadna a szíve, ha újra látná az ismerős helyeket, köztük az udvarházat, ahol édesapja belehalt a bánatba, miközben igyekezett a végsőkig megfelelni Isten és a haza iránti kötelességeinek. És halott barátja, Alex kastélyának látványa szintén felkavarná őt.

Nick úgy döntött, eladja a teljes örökségét, és élete hátralevő részét abban az országban tölti el, amely befogadta őt. Christiannának is beszámolt a döntéséről, és a nőt egyáltalán nem lepte meg a dolog. Már jó ideje biztos volt benne, hogy Nick nem akar visszamenni Németországba, oda, ahol annyi sérelem érte.

Amikor véget ért a háború, Nick kapcsolatba lépett a Vöröskelesztel és egy zsidó menekültekkel foglalkozó szervezettel, hogy kiderítse, mi történt az édesanyjával. Szeptemberben aztán megtudta, amit régóta sejtett már. Anyja meghalt a férjével, négy gyerekével, szüleiével és számos további rokonával együtt. Mint annyi más családot, anyja családját is kiirtották a föld színéről. Nicket nem érte váratlanul a hír, de mélyen elszomorította. Ezek szerint anyjának szü-

lettek más gyermekei, de Nickkel soha nem találkozott. A férfi úgy érezte, hogy másodjára is elveszítette őt.

Apja régi ügyvédjével több levelet is váltottak a nyár folyamán, de amikor az ügyvéd végül azzal kereste meg, hogy engedélyt kérjen a birtok eladásához, Nick meghökkent. Mint kiderült, egy osztrák gróf tokkal-vonóval megvenné a teljes birtokot, és csinos kis összeget ajánlott fel érte. Nick éjjel átgondolta a dolgot, és végül igent mondott. A summa persze elmaradt a von Bingen család egykori, háború előtti vagyonától, de így is sok pénzről volt szó, elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy Nick azt tegye, amit akar. És Nick pontosan tudta, mit akar. Meg akarta vásárolni a farmot Santa Ynezben, amelyről évek óta álmodozott. Vagy egy már meglévő farmot vásárol, vagy maga szándékozott építeni egyet. Végre eljött az idő. Hét éve dolgozott a cirkusznál, és betöltötte az ötvenet. Végre tisztességes otthont akart teremteni a felesége és a gyerekei számára.

Christiannának is elmondta, hogy amint visszaérnek Floridába, el akarja hagyni a cirkuszt, és farmot akar venni Kaliforniában. Christianna elborzadt. Mindig abban reménykedett, hogy ez a nap sosem jön el. De Nicknek immár elegendő pénz állt a rendelkezésére, és többé nem volt semmi akadálya annak, hogy megkezdjék új, kényelmes életüket. A szegénységet és a megpróbáltatásokat – no meg persze a cirkuszi életet – végre maguk mögött tudhatják.

– Én nem mehetek – szólalt meg, Christianna elfúló hangon.

– Hogyhogy? – kérdezett vissza Nick megütközve. – Mostantól azt csinálunk, amihez kedvünk van. Nem kell többé úgy élnünk, mint a vándorcigányoknak.

– De én csak ezt az egy életet ismerem – felelte remegő hangon a nő. Huszonnyolc éves volt, és soha nem élt a cirkuszon kívül. Chloe elmúlt két éves, és Nick azt szerette volna, ha megismerné a cirkuszon túli életet, még mielőtt körülötte is bezárulna a külvilág. Tudta, hogy Sándor és a fivérek sem fognak repesni a boldogságtól, de érezte, hogy ezt a lépést meg kell tenniük, Lucasnak is tartozott ennyivel. A fiú tizenhárom éves volt, és hamarosan jó iskolákra és biztos jövőre lesz szüksége. Az mégsem járja, hogy egész életében kizárólag bohócokkal és szakállas hölgyekkel barátkozzon.

Christianna teljesen kiborult, még attól is elzárkózott, hogy egyáltalán beszéljen Nickkel a dologról. A nő az apjának sem beszélt róla, és Nick valahányszor felhozta a témát, a felesége mindig sietett leszögezni, hogy ő márpedig nem megy sehova. Nick a legszívesebben rögvest felmondott volna, de beleegyezett abba, hogy év elejéig, vagy akár márciusig-ápriliséig kivár, amíg el nem kezdődik a következő szezonz, de azt világossá tette, hogy legkésőbb akkor elhagyják a cirkuszt. Christianna továbbra sem volt hajlandó beszélni a kérdéstről. Nick azonban meghozta a döntést, és eltökélt volt. Végre minden összejött, ami ahhoz kellett, hogy egy gyönyörű farmot vásároljon vagy építsen, és pompás paripákkal – ha kedve tartja, akár lipicaiakkal – népesítse be. Újra szabad ember vált belőle, és ez a szabadság immár nem kevés élettapasztalattal is párosult.

Karácsonykor Nick szívhez szóló levelet kapott Marianne-tól, amelyből kiderült, hogy a lány Virginiába költözött, hozzáment egy lótenyésztéssel foglalkozó férfihoz, akitől gyereket vár. Mint írta, a kastélyt még nem sikerült eladnia, de biztos volt benne, hogy nem sokára elkel. És ami a legfontosabb, Marianne boldognak és kiegyensúlyozottnak tűnt, és a leveléből is ki lehetett érezni, hogy mennyire szereti a férjet. Marianne felvetette, hogy Nick a családjával együtt látogasson el hozzájuk Virginiába. A lány nagyon szerette volna viszontlátni Nicket, és egy januári időpontot javasolt, Nick megbeszélte Christiannával a dolgot, elmondta, milyen sokat jelent neki Marianne, akire szinte a lányaként tekintett. Christianna is beleegyezett a virginiai kiruccanásba. Nick felesége mindössze négy évvel volt idősebb Marianne-nál, Violet és Chloe között pedig egy év volt a korkülönbség. Nick hét éve nem látta Marianne-t, Lucasnak pedig már-már kezdtek elhomályosulni az emlékei vele kapcsolatban. Nick azonban mindenre kristálytisztán emlékezett.

Előzetes terveiknek megfelelően, a szilvesztert követő hétvégén mentek Virginiába. Nick és Christianna egyaránt úgy találták, hogy Arthur elbűvölő ember, aki tökéletesen illik Marianne-hoz. Violet imádni való kislány volt, Arthur farmja pedig lenyűgöző. Marianne férje régi déli családból származott, és tudott egyet s mást a lovakról. Christianna eleinte ugyan kicsit félénken viselkedett, de a házigazdák olyan szívélyes vendéglátásban részesítették őket, hogy a nő hamar

feloldódott. Lucas emlékei egyből meglevenedtek, amint viszontlátta Marianne-t. Marianne szomorúan gondolt arra, hogy Toby már nem lehet közöttük, és ebben a helyzetben Nick a szokásosnál is erősebben érezte a fia és Alex hiányát. De ettől eltekintve nagyon jól érezték magukat Virginiában, és a látogatás remekül sikerült. A hazafelé úton Nick és Christianna végig a találkozásról beszélgettek. Mikor azonban hazaértek, Nick újból emlékeztette a feleségét, hogy rövidesen fel akar mondani, és a következő turnén már nem szándékozik részt venni. A maga részéről lezárta a cirkuszi életet. Olyan farmot szeretett volna, amilyen Arthurnak volt.

A felvetés végül veszekedésbe torkollt, amely két héten át tartott, és Nicknek be kellett látnia, hogy képtelen meggyőzni a feleségét. Christianna az apját és a fivéreit is bevonta a vitába, és ők is Nick ellen fordultak. Nick kerek pereg közölte, hogy ő már túl öreg a cirkuszhoz, és hogy hátralévő életében lovakat akar tenyészteni egy farmon, és kész. Christianna viszont a cirkuszban akart maradni, és kész. Nem vágyott külön életre, és nem volt hajlandó Nickkel tartani.

Márciusban aztán olyan megállapodásra jutottak, amit Nick mindenáron szeretett volna elkerülni. Elválnak útjaik. Nick Kaliforniába megy Lucasszal, és megveszi a farmját, Christianna pedig a családjával és a cirkusszal marad, és Chloénak is ő viseli gondját. Nicknek megszakadt a szíve, hogy el kell szakadnia tőlük, de tudta, hogy nem tehet mást. Chloét bármikor meglátogathatta, és ha a kislány idősebb lesz, ő is eljőhet majd Kaliforniába az apjához. Christiannának ugyanúgy fájt a szíve, mint Nicknek, de beleegyezett ebbe a megoldásba. Az útjaik elválnak, mert máshogy képzeltek el az életüket. Hivatalosan nem válnak el, de különköltöznek. Gallinát lesújtotta a hír, és Lucas sem volt boldog. Itt kellett hagynia az összes barátját, és Christiannát meg a kishúgát, akiket nagyon szeretett. De Nick biztos volt benne, hogy helyes döntést hozott: el kell menniük, és ettől semmi sem tántoríthatta el.

Nick még a turné kezdete előtt felmondott, és John Ringling North személyesen is megkereste, hogy megpróbálja lebeszélni a távozásról. A beszélgetés végére azonban azt mondta, hogy megérti Nick

döntését, és megköszönte a náluk töltött éveket. Ő is belátta, hogy Nicknek tovább kell lépnie.

– Megmentette az életemet – hálálkodott Nick. De nem maradhatt tovább. – Ezt soha nem felejem el. – A férfiak kezét rázták. Nick úgy döntött, hogy ugyanazon a napon indul Kaliforniába, amikor a társulat felkerekedik, és elhagyja Saratosát. Christianna és közte nem volt semmi gyűlölség, egyszerűen csak válaszüthöz érkeztek, és meg kellett hozniuk egy szomorú döntést. Mindketten a saját útjukat járták, és észre kellett venniük, hogy ezek az utak immár nem azonos irányba tartanak.

Nick egész héten búcsúzkodott a barátaitól, és az indulás előtti este a lovak kivételével mindent bepakolt az utánfutóba. Christiannával együtt töltötték az utolsó éjszakát a lakókocsiban. Nick még utoljára szeretkezni akart vele, de végül egész éjjel csak nézte, ahogy alszik, és egy ujjal sem nyúlt hozzá. Tudta, hogy élete végéig szeretni fogja, és amikor Christianna reggel felébredt, ugyanezt mondta Nicknek. A férfi számára nem is volt kérdés, hogy mennyire fog hiányozni neki a felesége, de érezte, hogy követnie kell az álmait.

Együtt ballagtak a lovak sátrához, és Christianna elsírta magát, amikor utoljára megpaskolta Pegazus nyakát, ő is, meg Athéné is a szívéhez nőtt.

Christianna figyelte, ahogy Nick és Lucas beterelte a lovakat az utánfutóba, és könnyek patakzottak a szeméből. Bánatosan mosolygott Nickre, aki egy csókot lehelt a feje búbjára, majd gyorsan elfordult, hogy Christianna ne lássa a könnyeket a szemében. Amikor minden a helyére került, Nick megcsókolta Chloét, és átható tekintettel nézett a felesége szemébe.

– Vigyázz magadra. Attól még, hogy nem figyelek, ne dobd, el a védőhálót. – Christianna megrázta a fejét, most már soha nem mondott volna le a hálóról. Igyekezett nem gondolni rá, hogy mennyi mindent köszönhetett Nicknek.

Christianna egyik fivére beszállt a lakókocsijukba, intett Nicknek, és elhajtott vele. Az egész Markovich család nagyon sajnálta, hogy Nick a távozás mellett döntött. A cirkuszi lakókocsik és járművek menetoszlopa lassan megindult. Nick és Lucas is besorolt, hogy elhagyják a vásárteret vadonatúj lakókocsijukkal, amit Nick nemrég

vásárolt. Éppen csak kiérték a vásártérről, amikor Nick arcára váratlanul kiült a páni félelem, és a fékre taposott, Lucasra pillantott, aztán megfordultak az úton, és elindultak visszafelé a vásártérre.

– Mit csinálsz, apa? – kérdezte Lucas értetlenül.

– Ne is törődj vele. Maradj itt – mondta Nick, miközben lehúzódt a lakókocsival az út szélére, és kiugrott. Visszarohant oda, ahol a cirkuszi lakókocsik sorjáltak. Addig-addig futkározott fel-alá, amíg meg nem pillantotta Christiannát az út szélén, Chloét tartotta a kezében, Peter pedig éppen a bőröndjeit vitte utána. A nő tágra nyílt, riadt szemével úgy nézett ki, mint egy menekült valami háborús övezetben. – Rendben, feladom. Maradunk. Itt maradunk a cirkuszban örökre. Szeretlek – mondta Nick elgyengülve. Elhatározása úgy olvadt el, mint a napon felejtett fagyfalt. Az álma mit sem ért Christianna nélkül. Nem volt az a farm, amiért elhagyta volna őt.

– Megyünk veled Kaliforniába – felelte Christianna reszketeg hangon. – Itt hagyjuk a cirkuszt.

Végül mindketten hajlandók voltak lemondani az álmaikról a másik kedvéért. Christianna bátyja elmosolyodott, és letette a csomagokat.

– Mindketten tiszta lököttek vagytok. Megérdemlitek egymást. – De örült a boldogságuknak. – Szóval, akkor most hová megyünk?

– Kaliforniába – felelte határozottan Christianna, és mosolyogva nézett a férjére.

– Biztosan ezt akard? – kérdezte Nick. – Itt maradok veled, ha szeretnéd. Veled akarok lenni, a többi nem számít.

– Dehogynem, nagyon is számít, mindannyiunknak. Így lesz a legjobb Lucasnak és Chloénak is. Nem akarom, hogy a lányom is a kötélén nőjön fel, és ugyanúgy rettegésben éljen, mint a húgom.

Christianna visszament Nickkel a lakókocsihoz, a bátyja pedig követte őket a csomagokkal. Peter mindkettőjüket megcsókolta. Nick kinyitotta az ajtót, és beszólt Lucasnak.

– Valamit elfelejtettünk – közölte tárgyilagosan.

– Mit? – kérdezett vissza Lucas, aki nem tudta mire vélni a késlekedést.

– Christiannát és a kishúgodat. Ők is jönnek. – Lucas arra azonnal felderült. Christianna elhelyezte Choét egy szatyor játék társaságában a hátsó ülésen, aztán beült Lucas mellé.

Búcsút intettek Peternek, kigördültek a vásártérről, és Kalifornia felé vették az irányt. A lovak miatt csak lassan haladtak, és a hosszú utat tíz nap alatt tették meg, de többé nem néztek vissza.

Huszonhetedik fejezet

Fél év telt el, mire Nick és Christianna megtalálták álmaik farmját Santa Ynez Valley-ban. Naponta járták a vidéket, és az ideális birtok végül szinte az ölükbe hullott. A farm nem volt messze attól a meredélytől, ahova minden évben elzarándokoltak. Ezzel valóra vált Nick leghőbb vágya.

Amíg rendbe hozták a farmot, egy bérelt házban laktak. A Pegasus Farm év végére készült el. Nick hat új lipicai lovat és néhány arab telivért vásárolt. Az volt a célja, hogy az ország legjobb lipicai tenyészetét hozza létre. Ahogyan tervezte, Pegasus lett a tenyészcsoport. Lucasnak nagyon hiányzott a cirkusz és a bohócok, de hamar megszerette az új iskoláját, és sok baráttra talált ott is. Chloe szépen növekedett. Most már Christianna is belátta, hogy mindenkinek jobb így.

Karácsonykor Nick levelet kapott Marianne-től, aki megírta, hogy kislánya júliusban megszületett, és azóta újra teherbe esett. Mióta elvesztette az apját, különösen fontosá vált számára, hogy kapcsolatban maradjon Nickkel. Ő volt a háború előtti, letűnt világának utolsó hírnemője.

A téli szünetben Christianna egész családja eljött, és hosszasan időzött náluk. A következő nyáron, amikor a cirkusz Kaliforniában turnézott, újra meglátogatták Nickéket, és onnantól kezdve az évi két látogatás hagyománnyá vált. Minden alkalommal, amikor Markovichék megérkeztek, a vidám társaság majd' kirúgta a ház oldalát, és napokig tartott a sütés-főzés, a terefere, a kacagás, no meg persze a lovaglás a környéken. Christianna apja ugyan még mindig fájlalta, amiért a lánya elhagyta a cirkuszt, de megnyugvással töltötte el, hogy Christianna kiegyensúlyozott életet él egy jóra való férfi ol-

dalán. A legkisebb Markovich lány, Mina, kezdeti vonakodását levetkőzve végül Christianna helyére lépett a magas kötélén. Nővére távozása után nem volt más választása, de zokszó nélkül vállalta az új feladatot, és most már sokkal magabiztosabban mozgott odafent. Mina egy román tornásszal járt, és a fivérek szerint előbb-utóbb össze fognak házasodni. Azt viszont az egész család megkönnyebbülve nyugtázta, hogy a lány udvarlója szintén a cirkuszban dolgozik. Markovichék csak Nicknek bocsátották meg a lányszöktetést.

A cirkuszban töltött évek egyre inkább álomszerűnek tündek Nick számára, de még Christiannának is, és az emlékek kezdtek elhalványulni. Szerették az új életüket a farmon. A cirkusz világa tele volt izgalommal, most azonban olyan életet éltek, amilyenről Christianna még csak nem is álmodott korábban. Csodálatos környezet és sok barát vette őket körül, és Lucas is nagyon szerette az új iskoláját meg az új barátait. Christiannát lenyűgözték a lovak, és a farm csakhamar az állam legjobb lipicai tenyészetévé nőtte ki magát, de Nick továbbra is arra vágyott, hogy egy nap az ország legjobbja legyen, Pegazus kis csikói egymás után jöttek a világra, és egytől egyig olyan tökéletesek voltak, hogy az még Nick legmerészebb álmait is felülmúlta.

Miután Nick és Christianna Kaliforniába költöztek, Marianne minden karácsonyi üdvözlőlappal újabb gyerek érkezését jelentette be. Violet mellett már négy gyereke is született Arthurtól, három kisfiú és egy kislány. Marianne megírta, hogy a Beaulieu házaspár évente egyszer meglátogatja őket a farmon, a Garrison család pedig minden nyáron Havershambe utazott. Marianne szerint Isabel és Charles csodálatos nagyszülei voltak az összes gyereküknek, Arthur pedig maradéktalanul boldoggá tette őt. Mint írta, Arthurnál kedvesebb embert nem hordott még a hátán a föld, és csodás életet éltek együtt. Akárcsak Nick és Christianna. A háború zűrzavaros éveit után végre valamennyien révbe értek.

A következő tizenkilenc évben Marianne-t teljesen lefoglalták a gyerekek, a férje és a farm körüli teendők. A farmot jócskán kibővítették, és Marianne állandóan lovas bemutatókra hordta a gyerekeit, mivel mindannyian versenyszerűen lovagoltak. Emiatt ezekben az években Marianne egyszer sem jutott el Kaliforniába. Túlságosan

mozgalmas volt az élete az öt gyerek mellett. Nick is hasonló cipőben járt. Ő sem tudott elszakadni a farmjától hosszabb időre, de nem is akaródzott neki. Lucas és Chloe őket is lefoglalta, és a tenyészprogram is állandó felügyeletet követelt, így Nick minden energiáját lekötötte.

Nick gyakran elszégyellte magát, és büntudatot érzett, amiért anyyi éven át egyszer sem találkozott Marianne-nal, és a nőnek is lelki ismeret-furdalása volt, de az évek gyorsan peregtek. Marianne és Violet csak 1965-ben vetődött Santa Barbarába egy lóversenyre, amelyen Violet is indult. A lány az olimpiára készült. Ha már arra jártak, Marianne mindenképpen szeretett volna Violettel egy kis kitérőt tenni Santa Ynez Valley-ba, és legalább egy napra ellátogatni Nickékhez. Marianne úgy tervezte, hogy a többi gyereket otthon hagyja Arthurral, ők ketten pedig szabaddá teszik magukat a verseny után. Nick azonnal visszaírt, és meghívta őket egész hétvégére. A férfinak néha az a kellemetlen érzése támadt, hogy hűtlen lett régi barátjához, amiért oly hosszú ideig a lánya felé sem nézett. Alex lányából ötgyermekes családanya lett, Nick hetven, Christianna pedig negyvennyolc éves volt. Chloe abban az évben töltötte be a huszonkettőt, a Stanfordra járt, de épp egy hosszabb firenzei tanulmányúton vett részt, és saját bevallása szerint már folyékonyan beszélt olaszul.

Lucas harminchárom éves múlt, az apja mellett dolgozott a farmon, és egy elragadó, környékbeli lányt vett feleségül. Még csak egy éve házasodtak össze, és egyelőre nem volt gyerekük, de Nick arra gondolt, hogy ez már csak idő kérdése. Lucas és Sally nem siették el a dolgot, és Nick nagyon megkedvelte a lányt. Sally családjának a közelben volt farmja, és ő is ugyanúgy rajongott a lovakért, mint a Bing família. Lucas és Sally hozzáértése komoly segítséget jelentett a farmon. Nick korábban meghívta Marianne-t Lucas esküvőjére, de a nő nem tudott elszabadulni, így lemaradt a nagy eseményről. Marianne szeretett volna legalább most találkozni Sallyvel. Lucast tizennégy éves korában látta utoljára, és nagyon bánkódott emiatt. Marianne mind a mai napig családtagoknak tekintette Nickéket, és tudta, hogy ezen már semmi sem változtathat.

Amikor végül a Santa Barbara-i verseny után Marianne-ék megérkeztek, és a nő kiszállt az autóból, Nicknek úgy tűnt, hogy

Marianne mit sem változott az elmúlt tizenkilenc évben, amióta legutóbb találkoztak. Ugyanaz a gyönyörű, sudár termetű, arisztokratikus megjelenésű szőkeség volt, aki tizenkilenc évvel azelőtt hozzáment Arthurhoz, és akit hét évvel korábban, még fiatal lányként hagyott hátra Németországban. Csakúgy mint Nick és Lucas, Marianne is ízig-vérig amerikaivá vált, amióta Arthur felesége lett, Violet pedig elragadó, huszonhárom éves fiatal nővé cseperedett.

Marianne-nak leesett az álla, amikor megpillantotta Nick lipicai lovait – apja egykori ménésére emlékeztették őt. Örömmel hallotta, hogy Pegazus harmincegy évesen még mindig jó egészségnek örvend. Marianne bement hozzá a pajtába, és régi barátként üdvözölte őt. Pegazus megöregedett és lenyugodott, de még mindig ragyogóan festett, akárcsak réges-régen, amikor Alex Nicknek ajándékozta őt. Nick Pegazus segítségével megalapozta a tenyészetet, és a farm neki köszönhetően lett ilyen sikeres. Violetet egészen felvillanyozta Pegazus és a többi lipicai. A lány született lovas volt, akár a nagyapja, akit nem is ismert. Violeten egyértelműen megmutatkozott anyai nagyanyjának szertelensége és Isabel jellegzetesen brit hóbortossága. A lány még mindig a Beaulieu nagyszülőknél töltötte a nyarakat, és elmondta, hogy az öregek nagyon jóban vannak a mostohaapjával. Edmund és a Beaulieu házaspár iránti tiszteletből Arthur hivatalosan soha nem fogadta örökbe Violetet, de nagyon szoros volt a viszonya a lánnyal, és mindig is pontosan ugyanolyan odaadó figyelemben részesítette őt, mint a vér szerinti gyerekeit.

Marianne-ék látogatása csodásan sikerült, emlékezetes hétvégét töltöttek együtt, és Nick az egész birtokot körbelovagolta Marianne-nal. Végig Alexről beszélgettek, és olyan emlékeket elevenítettek fel, amelyeket Nick hosszú éveken át inkább elhessegetett magától. Alex és Toby még mindig nagyon hiányoztak neki, de egykori németországi élete lassan a múlt ködébe veszett. Csak Toby, Alex és a saját édesapja, Paul élt változatlan elevenséggel az emlékezetében. De életüknek az a korszaka már réges-régen lezárult.

Habár Violet tíz évvel fiatalabb volt Lucasnál és Sallynél, a lovak iránti közös rajongásnak köszönhetően könnyen megtalálták a hangot egymással, és egész hétvégén a lovakról és Violet olimpiai felkészüléséről diskuráltak. A farmon mindannyian megcsodálhatták Violet

lovastudományát, így nem is érte őket olyan váratlanul, amikor három évvel később látták a tévében, hogy a lány olimpiai bajnok lett. A díjátadón Violet arca csak úgy sugárzott a boldogságtól, és Nick mellkasa is dagadt a büszkeségtől. Arra gondolt, hogy Alex mit érezne most, ha megérhette volna ezt a napot.

Lucast és Sallyt annyira lefoglalták a farm körüli teendők, hogy első gyermekük, Nick első unokája csak hatévi házasság után született meg. A kisfiú Nick régi barátja után az Alex nevet kapta. Amikor Lucas megírta ezt Marianne-nak, a nő egészen elérzékenyült, és egy pár parányi lovaglócsizmát küldött ajándékba, apja és Toby emléke előtt tisztelegve. Az eltelt évek dacára a két család élete még mindig ezer szállal kötődött egymáshoz.

Chloe ekkor már az állatorvosi egyetemre járt Davisben. Később a lovak mellett akart dolgozni a családi farmon, és a szülők el voltak ragadtatva lányuk döntésétől.

A Bing család négy év múlva szomorú hírt kapott. Violet levélben tudatta velük, hogy anyja egy lóversenyre menet autóbalesetben meghalt. Marianne még csak ötvennégy éves volt. Nick mélyen megrendült, és úgy érezte, ezzel lezárult egy korszak az életében. Lucaison kívül már csak Marianne füzte őt ahhoz az elveszett világhoz, ahonnan származott, de a fia még túl kicsi volt, amikor eljöttek onnan, és inkább már csak a cirkuszi életre emlékezett. Alexszel való megbonthatatlan barátsága révén Marianne is Nick tágabb családjához tartozott, és a nő volt az utolsó láncszem, ami még Alexhez kötötte – egészen mostanáig. Marianne korai halála fájdalmasan érintette Nicket, de Violet továbbra is tartotta velük a kapcsolatot. Már ő vezette a mostohaapja farmját, a féltestvéreit ugyanis nem érdekelték a lovak. Így aztán amikor Marianne meghalt, Arthur Violetre ruházta a birtokot. A férfi utazgatni akart, és megözvegyülve már terhesnek találta a farm vezetésével járó felelősséget.

Violet egy évvel anyja halála után ment férjhez egy lótenyésztőhöz, akinek a közelben volt farmja. Nem sokkal később lányuk született, akit Nick után Nicolának kereszteltek. Nicket a könnyekig meghatotta a gesztus. Nyolcvankét éves volt, de még mindig nagyon jó egészségnek örvendett, és aktív életet élt, jöllehet Lucas egy évvel

korábban átvette tőle a farm irányítását. Amikor újabb lovakat szereztek be, Nick mindig elkísérte a fiát az aukciókra, és még most is csalhatatlan szeme volt a lovakhoz. Nick mindig elsőrangú lovakat vásárolt a tenyészet fenntartásához, és Lucas megtanulta tőle a szakma minden fogását. Azokat a fogásokat, amelyeket Nick még Alextől tanult negyven évvel korábban.

Lucas fia, a kis Alex hatéves volt, amikor Nicola a világra jött. Alex lett Nick szeme fénye. Beszélt neki a lipicai lovakról, és hosszasan mesélt a cirkuszi kalandjaikról meg a bohócokról, akikkel Lucas akkoriban barátkozott, amikor annyi idős volt, mint most Alex. A kisfiú mindig tágra nyílt szemmel hallgatta nagyapja történeteit Pegazusról, a cirkuszról és a bohócokról. Pegazusról mindent tudott, annak ellenére, hogy a mén Alex születése előtt elpusztult, és a farmon temették el.

Nick délutánokként, naplemente előtt kilovagolt az unokájával. Ilyenkor elbeszéléseiben megelevenedtek a cirkuszban eltöltött évek, Toby nagybácsi, aki a háborúban halt meg, és a családi barát, egyben unokája névadója, Alex, aki mesterien idomította be gyönyörű lovait, és aki igazi hősként állt helyt a háborúban. A kis Alexet elvarázsolták ezek a történetek. Egyik délután, amikor együtt lovagoltak, Nick hirtelen elhallgatott, és úgy tűnt, mintha hirtelen elnyomta volna az álmom a nyeregben. Nick fenséges lipicai paripája, a híres Pegazus egyik fia lassan megfordult, és elindult hazafelé, Alex lova pedig követte őket.

– Nagypapa elaludt – mondta Alex az apjának, amikor visszatértek a pajtába. A kisfiú egyáltalán nem sejtett semmi rosszat, de Lucas azonnal megértette, mi történt. Nick az utolsó leheletéig energikus volt és tevékeny, imádta, az életet, szenvedélyesen szerette a lovakat, és boldog volt a farmján. Pontosan úgy halt meg, ahogyan szeretett volna. Egy lipicai hátán érte a halál, amint épp az unokája társaságában járta a birtokait, az utolsó pillanatig élvezve az életet és az őt körülvevő új világot, miközben a nap éppen lebukott szeretett hegyei mögé.

Lucas beküldte Alexet az édesanyjához, és óvatos mozdulattal végleg leemelte az apját a nyeregből.

A farm egyik békés szegletében helyezték Nicket örök nyugalomra, nem messze Pegazus sírjától, azon a meredélyen, amelyet annak idején oly sokszor látogattak meg Christiannával. A koporsóját szállító kocsit két lipicai húzta, kedvenc lova pedig felnyergelve, de lovas nélkül baktatott utánuk. Christianna a koporsó mellett lépdelt.

Christianna mindennap meglátogatta Nicket, és beszélt hozzá. Néha az egyik lipicai hátán lovagolt ki a sírhoz. Nick boldoggá tette őt, és Christianna egyetlen pillanatra sem bánta meg, hogy eljött vele a farmra. Nicknek lett igaza. Christianna hatvanévesen is gyönyörű nő volt, és mindhalálig szerette Nicket.

Huszonnyolcadik fejezet

A licitálás már javában zajlott az árverésen, és a leütési ár szédületes gyorsasággal emelkedett. Az aukciót, minden évben megrendezték a Haversham-kastély közelében, az angliai Hertfordshire-ben, és messze földről vonzotta a lovak megszállottait. Lószakértők és rajongók gyűltek össze, hogy a szebbnél szebb arab telivérek, mesés verseny- és vadászlovak, díjugrató paripák és esetenként lipicaiak között válogassanak. Pillanatnyilag már a második lipicaiért, egy csődörért folyt a verseny, és az egész árverés legmagasabb licitjei röpködtek a levegőben, de az egyik helyi lakos, aki állítólag a Beaulieu családból származott, és a kastélyban lakott, nem tágított. A nő minden licitnél szinte észrevétlenül mozdította meg a tárcsáját, és tekintetét mélyen az árverésvezető tekintetébe fúrta. Nem hagyta, hogy a pompás lipicai mént valaki más kaparintsa meg, de méltó ellenfélre talált egy magas, cowboykalapos férfi személyében, aki félrehúzódva állt a falnál. Az egyik aukciófigyelő jól rálátott, és a férfi is éberren követte az eseményeket, miközben az ár az egekbe szökött.

– A hölgy a rózsaszín blúzban – mondta az árverésvezető sokadjára, de az aukciófigyelő máris jelezte, hogy oldalról újabb licit érkezett. Egy idő után mindenki más kiszállt, mígnem végül a cowboykalapos férfi is mosolyogva biccentett, és feladta a küzdelmet. A nő a rózsaszín blúzban diadalittasan vigyorgott, és mindkét oldalról vállon veregette egy-egy figyelemre méltóan bájos hölgy. A lipicai mén boldog tulajdonosa magas, szőke, harmincas évei elején járó nő

volt. Megadta az adatait az egyik aukciófigyelőnek, és miközben megkezdődött a licit a következő loért, elhagyta a helyét: a kasszához járult, hogy kifizesse a lipicai árát. A cowboykalapos férfi itt talált rá vetélytársára, és kezet nyújtott neki. A férfi kalapjához illő, elnyűtt cowboyszelmát viselt.

– Csak gratulálni szeretnék. Pompás egy jószág – mondta a férfi. Ő maga is elszántan licitált, végül azonban feladta a versenyt, mert érezte, hogy ez a nő bármi áron meg akarja szerezni magának a lipicait. A férfi már így is a saját lehetőségeit jócskán meghaladó összeget ajánlott a végén. Aznap már két gyönyörű arab telivért vásárolt, amelyeknek nagyon örült, de valójában a lipicai miatt utazott ide. A két telivér csak a ráadás volt, egyszerűen nem tudott nekik ellenállni.

– Köszönöm – fogadta a gratulációt a szőke hölgy szívélyesen, bár enyhén zavart mosollyal. – Nagyon sajnálom. A lipicai lovak a gyengéim.

– Nekem is – mondta a férfi könnyedén. – Versenyre viszi?

– Nem, tenyésztési céllal vettem.

– Nekem is arra kellett volna. Valamikor leülhetnék beszélgetni. A kaliforniai Pegazus Farmról vagyok. – A férfi biztosra vette, hogy ha a hölgy csakugyan ért a lovakhoz, ismerősen cseng majd neki ez a név. Most már azt is meg tudta állapítani, hogy a nő is Amerikából jött, bár két barátnője angol volt.

– Garrison Farm, Virginia – felelte a nő. A cowboy ismerte ezt a farmot. – Az unokatestvéreimnél lakom. – Azt nem tette hozzá, hogy a kastélyban lakik, amelynek az unokatestvérei a tulajdonosai, attól tartott, hogy sznobnak tűnne. A férfi nagyon szerényen és közvetlenül viselkedett, a nő viszont úgy érezte, ő maga kissé talán túl hevesen licitált az imént. Szemrevaló teremtés volt, lovaglószelmát és lovaglónadrágot viselt, hiszen már az árverésre is lóháton érkezett. – Őszintén bevallom, érzelmi okokból vásároltam meg. A lipicaiak a családi történelem részei. – Úgy érezte, magyarázattal tartozik a cowboyoknak, amiért olyan ádázul licitált, de a férfit ez láthatólag egyáltalán nem zavarta. Könnyű szívvel engedte át neki a lovat, a nő utóbbi szavai hatására pedig egészen izgalomba jött.

– Nahát, a lipicaiak az én családom történetében is nagyon fontos szerepet játszottak! – mondta sejtelmesen a cowboy. Volt valami

ismerős a nő tekintetében, de nem tudta megmagyarázni, hogy pontosan mi. Olyan érzése támadt, mintha valahol már találkoztak volna.

– A dédnagyapám két lipicai lovat ajándékozott a legjobb barátjának még a világháború előtt, és ezzel megmentette az életét. Azóta is a lipicaiak a kabalaállataink – mondta a nő mosolyogva. A férfinak csak most tűnt fel, hogy a nőnek ugyanolyan kék szeme van, mint neki, ugyanakkor saját fekete haja éles ellentétben állt a nő szőkeségével. A cowboy bőrét barnára cserzette a kaliforniai napsütés, és vékony ráncokat rajzolt a szeme köré. Negyvenes évei elején járó, jóképű férfi volt.

– Az én nagyapám pedig két lipicait kapott a legjobb barátjától, aztán egy cirkuszhoz csatlakozott velük, és ez mentette meg az életét – kockáztatta meg a cowboy. A két történet különös pontossággal egészítette ki egymást, mint ugyanannak az egésznek a két fele.

– Jóságos ég – kiáltott fel a nő, és úgy meredt a cowboyra, mintha kísértetet látna. – A cirkuszt azért hagytam ki, mert az annyira valószínűtlenül hangzik, hogy sokszor én magam sem tudom eldönteni, igaz-e, vagy sem. Az anyám mesélte ezt a történetet, de a cirkusszal kapcsolatban mindig csak homályos utalásokat tett. A nagyanyám a születésem előtt meghalt, tőle sajnos nem tudtam megkérdezni.

– Ha ugyanarról a két emberről beszélünk, akkor meg tudom erősíteni, hogy a cirkuszról szóló történet nagyon is igaz. A nagyapám 1938-ban hagyta el Németországot, két lipicait és hat arab telivért vitt magával egy vagonban, és Amerikában csatlakozott egy cirkuszhoz. Mi a neve? – kérdezte a férfi még mindig álmélkodva. Hogyan lehetséges, hogy a történet szereplőinek leszármazottai egymástól függetlenül Angliába jöjjenek, hogy megvásárolják ugyanazt a lovat? Volt ebben valami sorsszerű.

– Nicky Steele. A nagymamám leánykori neve von Hemmerle. Marianne von Hemmerle. Az ő apját Alexnak hívták, és 1940-ben Angliába küldte a nagyanyámat, hogy az itteni barátainál vészelje át a háborút. Hozzáment a légierő egyik pilótájához, a nagyapámhoz, még a háború alatt. A nagyapám meghalt, nagyanyám pedig újra férjhez ment, és Amerikába költözött. Anyám, Violet Beaulieu Steele tehát félig angol, ezért is vannak nekem idevalósi unokatestvéreim.

– Én az ön dédnagyapjáról kaptam a nevemet. Alex Bing vagyok. A nagyapámat eredetileg von Bingennek hívták. Nicolas von Bingennek. Akkor rövidítette Nick Bingre, amikor beállt a cirkuszba, aztán valahogy rajta maradt ez a név. Akkor sem változtatta meg, amikor eljött a cirkuszból. Gondolom, azért, mert így sokkal egyszerűbb.

A nő is álmélkodva hallgatta a történetet.

– Engem meg alighanem az ön nagyapjáról neveztek el. Nicola, de mindenki csak Nickynek hív. Döbbenetes ez a véletlen. – Valósággal borsózott a háta. – Bárcsak élne még a nagyanyám, és elmondhatnám neki. Alig várom, hogy anyámnak elmeséljem. Ma már én vezetem a szüleim farmját Virginiában.

– Az én apám, Lucas Bing él még. Hatéves volt, amikor elhagyták Németországot, és a bátyjával meg a nagyapámmal együtt csatlakoztak a cirkuszhoz. Az apámnak ugyanis volt egy bátyja, Tobias, aki a csendes-óceáni fronton halt meg negyvenkettőben. Az apám nyolcvankét éves, de még mindig nagyon jó erőben van. Nagyapám, Nick, hatéves koromban halt meg, harminchét évvel ezelőtt. Épp együtt lovagoltam vele, amikor meghalt. Beszélgetés közben egyszer csak elaludt. A tenyészetünk teljes egészében Pegazustól származik, attól a lipicai méntől, akit nagyapámék Németországból hoztak át még a háború előtt.

– Hallottam ám a Pegazus Farmról. És az összes név ismerősen hangzik. De a cirkuszos rész nekem mindig gyanús volt, olyan valószínűtlennek tűnt, hogy sohasem tudtam, mit higgyek – mondta Nicky látható zavarban. Alex elnevette magát.

– Nekem is mindig különösnek tűnt, de egyben viccesnek is. A nagyapám történetei varázslatosak voltak. Egy lengyel kötéltráncos lányt vett el feleségül még a cirkuszban. A nagymamám tavaly halt meg kilencvenhat évesen. Fantasztikusan jó fej volt, és gyönyörű nő. Volna kedve folytatni ezt a beszélgetést egy ital mellett? – Fürkésző tekintettel nézett a nőre, mintha a múlt egy darabja elevenedett volna meg a személyében.

– Remek ötlet – mosolygott Nicky. – Esetleg átjöhetne hozzánk az árverés után. De készüljön fel, a „ház” akkora, mint a Buckingham Palota. Omladozik ugyan, de így is lenyűgöző hely. Itt élt a nagy-

mamám a háború alatt, és anyám is itt született. A nagyapám az ő születése előtt egy nappal vesztette életét egy németországi bombázásban. – Filmben illő találkozásuk bizonyos értelemben történelmi jelentőségű volt.

Úgy érezték, mintha ideutazáson vennének részt. Alex két órával később megjelent Havershamben. Együtt teázott Nickyvel és annak unokahúgaival, de egy idő után a whisky is előkerült. Később az unokatestvérek nem mulasztották el Nicky füle hallatára megjegyezni, hogy Alex micsoda jóképű férfi. Természetesen ez Nicky figyelmét sem kerülhette el. Alex lehengerlő volt, mégis visszafogott. Nicky még Alex érkezése előtt elmesélte nekik, hogy milyen erős történelmi kötelék – no meg két lipicai ló – fűzi össze őket Alexszel, és röviden összefoglalta az egész históriát. Az unokatestvéreket elbájolta a történet, de Alex még annál is inkább. Vérbeli cowboynak tartották.

– Ez a sors keze, drágám – jelentette ki az egyik unoka-testvér, Fernanda. Amikor Alex megemlítette, hogy elvált, és nincsenek gyerekei, Fernanda felhúzott szemöldöke majd lerepült a fejről, és jelentőségteljes pillantásokat lövellt Nicky felé. Nicky harminchét évesen még soha nem volt férjnél, a lótenyésztés teljesen lefoglalta. Alex talán hat évvel lehetett idősebb nála, de Nicky nemigen törődött a korával. Közös történetük azonban elbűvölte.

Alex kellemes estét töltött el a három hölgy társaságában. Végül készülődni kezdett, és azt mondta, mennie kell, mert néhány barátjával találkozik a szállodájánál, akik szintén az árverésre jöttek.

– Sok örömet a lipicaihoz – búcsúzott Nickytől nyájas mosollyal. – Nemes küzdelemben nyerte el. Tartsuk a kapcsolatot. – Alex alig várta, hogy beszámoljon apjának a találkozásról. Másnap reggel már indult is haza a két arab telivérrel, Nicky és a lipicai mén pedig két nap múlva repültek vissza Virginiába. Alex még egyszer emlékeztette a nőt a farmja nevére, és Nicky is elismételte a saját farmja nevét. Mindkettőt könnyűszerrel meg lehetett találni az interneten.

– Guglizzuk meg – indítványozta Fernanda kuncogva. Mindhárom úgy érezték magukat, mint az éretlen bakfisok. Már a farm pusztá mérete is imponált nekik, és találtak egy remek fotót Alexről és az apjáról, aki idős korában is megnyerően nézett ki. Úgy tűnt, a csa-

lábban apáról fiúra öröklődött a sárm. A honlapon Nick Bingről, a tenyészet egykori alapítójáról is volt egy fénykép, csakúgy mint Pegazusról, a farm névadójáról.

– Szerintem hívd fel, vagy látogasd meg valamikor – javasolta Nicky másik unokahúga a következő kör skót whisky után.

– És mit mondjak neki? – kérdezte Nicky félszegen. Érzése szerint közös múlt ide vagy oda, elég hülyén vette volna ki magát, ha csak úgy felhívja Alexet.

– Kérd ki a tanácsát az új lovaddal kapcsolatban. Szerintem ez a találkozás meg volt írva a sors könyvében. Nem lehet egyszerű véletlen. Gondolj csak bele, a nagypja és a te dédapád a legjobb barátok voltak. A dédapád mentette meg a nagypja életét. És most hetvenhat évvel később itt találkoztok.

– Csak egy véletlen egybeesés – próbálta bagatellizálni a dolgot Nicky. – Különös egybeesés, azt elismerem. – Nicky még aznap este felhívta az anyját Virginiában. Violet megindította a történet, és még jól emlékezett rá, hogy 1965-ben anyjával meglátogatta Alex apját és nagypját egy Santa Barbara-i verseny után, három évvel azelőtt, hogy megnyerte volna az olimpiát.

– Ez még jóval azelőtt történt, hogy férjhez mentem volna. Még nem éltél, de az az ember sem, akivel a mai napon összefutottál. Milyenek találtad? – Violet nagyon kíváncsi volt Alexre. A két család minden karácsonykor üdvözlőlapot küldött egymásnak, de ettől eltekintve Violet már jó ideje elvesztette Bingéket szem elől. Az aznapi találkozás különös módon rímelt a jóval korábbi eseményekre, és úgy tűnt, mintha a két család sorsa valamiféle magasabb szükségszerűségnek engedve fonódna egymásba.

– Nagyon kedves. Igazi jóvágású cowboy – felelte Nicky ábrándosan.

– Kiborult, amiért elhappoltad előle a lovat?

– Egyáltalán nem. Nagyon is nagyvonalúan kezelte a dolgot. Ami engem illet, nem hagytam, hogy bárki lecsapja a kezemről a lipicait – mondta, és Violet nevetett.

– Hát, efelől biztos vagyok. – Ha Nicky a fejébe vett valamit, abból egy fikarcnyit sem engedett. Akaratos volt és független, ezért sem ment még férjhez. Még nem találta meg a párját, és már abban

sem volt biztos, hogy egyáltalán szeretné megtalálni. Túlságosan ragaszkodott az önállósághoz. – Alig várom, hogy lássam azt a lovat. Káprázatos egy jószág lehet – tette hozzá Violet átéléssel. Az egész család rajongott a lovakért. A vérükben volt.

– Az bizony – erősítette meg Nicky, és mindent elmondott róla az anyjának. Két nap múlva, amikor a lánya hazaérkezett, Violet a saját szemével is megláthatta. A mén minden várakozásukat felülmúlta, valóban különösen pompás példány volt.

Nicky azonnal elkezdett vele foglalkozni, és megpróbálta betörni, de még soha nem találkozott ennél tüzeesebb, öntörvényűbb jószággal. Életerős volt és makacs. Nicky a következő egy hónapban minden tudományát latba vetette, hogy megzabolázza, de a ló annak ellenére ellenállt, hogy Nicky már rengeteg lipicait megnevelt, és nagyon jól ismerte a fajtát,

Hópehelynek nevezte el, de valahányszor így szólította, a lipicai megpróbálta megharapni, mintha nem nyerte volna el a tetszését ez a név. Hópehely minden adandó alkalommal levetette a hátáról Nickyt. Még soha egyetlen ló sem dobta le ennyiszor, és a végén már tetőtől talpig kék-zöld zúzódások borították, de Nicky akkor sem adta fel. Néha már majdnem rászánta magát, hogy felhívja Alex Binget, nem csak alibiből, hanem hogy valóban kikérje a tanácsát, de nem akarta beismerni előtte, hogy nem bír a lóval. Zavarba ejtő helyzet volt ez: Nicky most találkozott életében először olyan lóval, amelyet egyszerűen nem tudott betörni. Hópehely teljesen kezelhetetlennek bizonyult, és két hónap elteltével Nicky már azt fontolgatta, hogy túlad rajta. Megint eszébe jutott, hogy felhívja Alex Binget, és felajánlja neki megvételre a lipicait, de nem akart rászólni egy ilyen csökönyös lovat. Egy ideje már arra hajlott, hogy Hópehely legfeljebb csak tenyészállatnak használható. A pedigréje kifogástalan volt, de a természete elviselhetetlen.

Nicky úgy döntött, elviszi magával a lipicait Santa Barbarába, ahol részt vett a díjugrató versenyen, hátha ott el tudja adni egy tenyésztőnek.

A verseny után otthagyta a díjugrató lovait Santa Barbarában a pajtában, és egy hirtelen ötlettől vezérelve kocsiba vágta magát, és Santa Ynezbe hajtott, hogy megnézzze magának Alex Bing farmját.

Csak egy kis utánfutót vitt magával, benne Hópehellyel. Elhatározta, hogy kikéri Alex véleményét. Oda se telefonált, mielőtt elindult. Nem akart sokáig maradni, és úgy volt vele, hogy ha Alex nem ér rá, akkor szépen odébbáll.

Amint behajtott a birtokra, Nickyt rögtön lenyűgözte a csodálatosan karban tartott farm és a hatalmas pajták. Nyilvánvalóan rengeteg lovat tartottak itt. Alex épp akkor lépett ki az egyik pajtából. Nicky leparkolt, a férfi pedig odanézett, és úgy mosolygott Nickyre, mintha már várta volna. A nő is nevetett, amint farmernadrágjában és frissen vasalt fehér blúzában kiszállt a kocsiból. Alex ugyanazt a cowboykapot viselte, mint Angliában, vagy legalábbis nagyon hasonlót.

– Nahát, mi szél hozott? – üdvözölte Alex örömmel. Azonnal felismerte Nickyt.

– Hoztam magammal valakit – intett Nicky az utánfutó felé.

– Ismerem az illetőt?

– Meglehet – felelte a nő, azzal kinyitotta az utánfutó ajtaját, és kiengedte a lovat. A pompás paripa előjött, és egy percig mindketten csak gyönyörködtek benne. Alex örült, hogy újra látja a lipicait, és a gazdáját is.

– Hogy boldogulsz vele? – érdeklődött Alex. Eközben egy idős férfi jelent meg az egyik közeli pajta ajtajában, és mosolyogva figyelte őket. Lucasnak az volt az érzése, hogy ismeri valahonnan ezt a nőt. Amikor Alex hazatért Angliából, részletesen elmesélte apjának, hogyan találkozott Nickyvel, és Lucas elámult a véletlen egybeesésen. Most egyből az az érzése támadt, hogy Alex erről a nőről, és erről a lóról beszélt.

Nicky elnevette magát Alex kérdésén.

– Igazi pokolfajzat. Minden alkalommal ledob magáról. Ha a nevéen szólítom, megharap. Nem hinném, hogy a szaporításon kívül bármire is használható. Egyszerűen kezelhetetlen. – Nicky rengeteg lovat beidomított már életében, de Hópehely kifogott rajta.

– Azért jöttél, hogy eladd nekem? – kérdezte Alex, és látszott rajta, hogy komolyan érdeklődik. Szakértő kézzel simította végig az állat lábait és tomporát. Nicky arra számított, hogy Hópehely azonnal bevadul, de legnagyobb meglepetésére békésen tűrte a simogatást. A ló úgy nézett Alexre, mintha egy régi barátját üdvözölné. Nicky eb-

ben a pillanatban ismerte fel, valójában miért is jött ide. Hirtelen a napnál is világosabbá vált számára.

– Nem – felelte csendesen. – Azért jöttem, hogy neked ajándékozzam. Az a megmagyarázhatatlan érzésem támadt, hogy itt szeretne maradni. Arról nem beszélve, hogy ez már afféle családi hagyomány. A családom hetvenhat évente lipicai lovakat ajándékozik a családnak. – Alex elnevette magát, és megrázta a fejét. Pontosan tudta, hogy Nicky mennyit fizetett ezért a lóért. Egy kisebb vagyont.

– Nem fogadhatok el ekkora ajándékot – szabadkozott mosolygva.

– Biztos vagyok benne, hogy a nagyapád is valami ilyesmit mondhatott a dédapámnak 1938-ban.

– Meglehet – mondta Alex, és fürkészőn tekintett Nickyre, majd újra a lipicai ménre nézett. – Hogy hívod?

– Hópehelynek – felelte Nicky. A ló azonnal odafordult, és megvető pillantást lövellt felé, de nem próbálta megharapni.

– Mit szólnál a Pegazushoz? – vetette fel Alex. A lipicai megint odafordult, de ezúttal szinte teli szájjal vigyorgott.

– Látod, erről beszéltem. Még a nevet is utálja, amit én adtam neki. Ki nem állhat engem. Szerintem eleve veled akart jönni. – Nickynek őszintén ez volt az érzése, miközben elnézte, amint a ló Alexet szaglássza. A férfi könnyedén felugrott a csődör hátára, és tett vele egy kört. A hatalmas mén olyan jámbor volt, mint egy kezes bárány. Alex Nickyre mosolygott.

– Lovagolunk egyet? Hozok egy lovat a pajtából. – Nickyn is lovaglósizma volt, és azonnal bólintott. Még mindig alig hitt a szemének, hogy Alex minden gond nélkül üli meg szórén a lipicait. Alexnek különös érzéke lehetett a lovakhoz, és úgy tűnt, a mén ösztönösen megérezte, hogy hazaérkezett, és barátira talált. Nickyt bezzeg kezdettől fogva ösellenségként kezelte.

Lucas távolabbról figyelte őket, és rögtön hozott Nickynek egy lovat. Bemutatkozott, és a nő is elmagyarázta, ki ő, de Lucas tudta már, amint meglátta.

– Csodálatos egy mén – mondta Lucas elismerően.

– Itt a helye – jelentette ki Nicky csak úgy egyszerűen, azzal neki-indultak. Alexnek semmi problémája nem akadt a lipicaival. Már jó ideje lovagoltak, de még mindig a hatalmas birtok területén jártak.

– Nem tudom, miért, de már korábban az az érzésem támadt, hogy eljössz, és azt is tudtam, hogy őt is viszontlátom egyszer – szólalt meg csendesen Alex, és megpaskolta a ló nyakát.

– Csak nem vajákos vagy? – kérdezte Nicky. Alex nevetett.

– Nem, csak valahogy olyan különös volt az egész találkozásunk, mintha nem véletlenül történt volna, hanem valamilyen általunk kifürkészhetetlen okból. – Alex csak ekkor eszmélt rá, hogy merre mennek. Ösztönösen ahhoz a félreeső helyhez vezette Nickyt, ahol a nagyapja és Christianna nyugodott azon a bizonyos meredélyen, nem messze Pegazus sírjától. Alex Nickyre pillantott, és a nő tekintete most is ismerősnek tűnt, mintha egyszer régen, talán egy másik életben, már találkoztak volna. Nickyn is ugyanez az érzés lett úrrá. Mintha az életük már réges-régen összekapcsolódott volna, jóval azelőtt, hogy az útjaik sorsszerűen keresztezték egymást azon a bizonyos árverésen. Mintha az egészet náluk sokkal hatalmasabb erők rendezték volna el ekképpen.

– Örülök, hogy eljöttél – vallotta meg csendesen Alex. – Amióta találkoztunk, sokat gondoltam rád. Párszor majdnem fel is hívtalak, de nem tudtam, mit mondjak.

– Én is így voltam vele – ismerte el Nicky. – Santa Barbarában jártam egy versenyen, és hirtelen belém nyilallt a felismerés, hogy ide kell hoznom a lovat. Őt neked szánta a sors. Sohasem tartozott hozzám.

– Pegazus – mondta Alex alig hallhatóan, és a ló a neve hallatán könnyedén megrázta formás, hófehér fejét. – Üdvözöllek itthon. – Alex megveregette a nyakát. Még mindig nyereg nélkül ült a lipicai robusztus hátán. Nickyre pillantott, aki mosolyogva nézte őket.

Alex engedte Pegazust, hogy arra induljon, amerre ő szeretne, Nicky pedig követte őket, és keresztülvágtattak a tájon. Mintha nemzedékek óta vándoroltak volna, hogy végre egymásra találjanak, és a hófehér lipicai mén, aki megpecsételte őseik szövetségét, és megmentett három életet, végigkísérte őket vándorútjukon.

Pegazus visszatért hozzájuk. Amikor a pajták újra feltűntek a lát-határon, sétára fogták a lovaikat, Alex pedig kinyújtotta a kezét, és finoman megérintette Nicky arcát. A nő ugyanolyan szelíden tűrte az érintést, mint az imént a lipicai mén, pedig egyébként őrá sem ez volt a jellemző. Alex érintése csakugyan mágikus erővel bírt.

– Üdvözöllek itthon – ismételte meg Alex, ezúttal Nickynek cí-mezve a szavait. A pillantásuk találkozott, és valami ellenállhatatlan nyugalom áradt szét bennük. Lucas távolról figyelte őket, elmoso-lyodott, majd megfordult, és bement a pajtába. Tudta, hogy a világ rendje helyreállt: Pegazus hazatért.